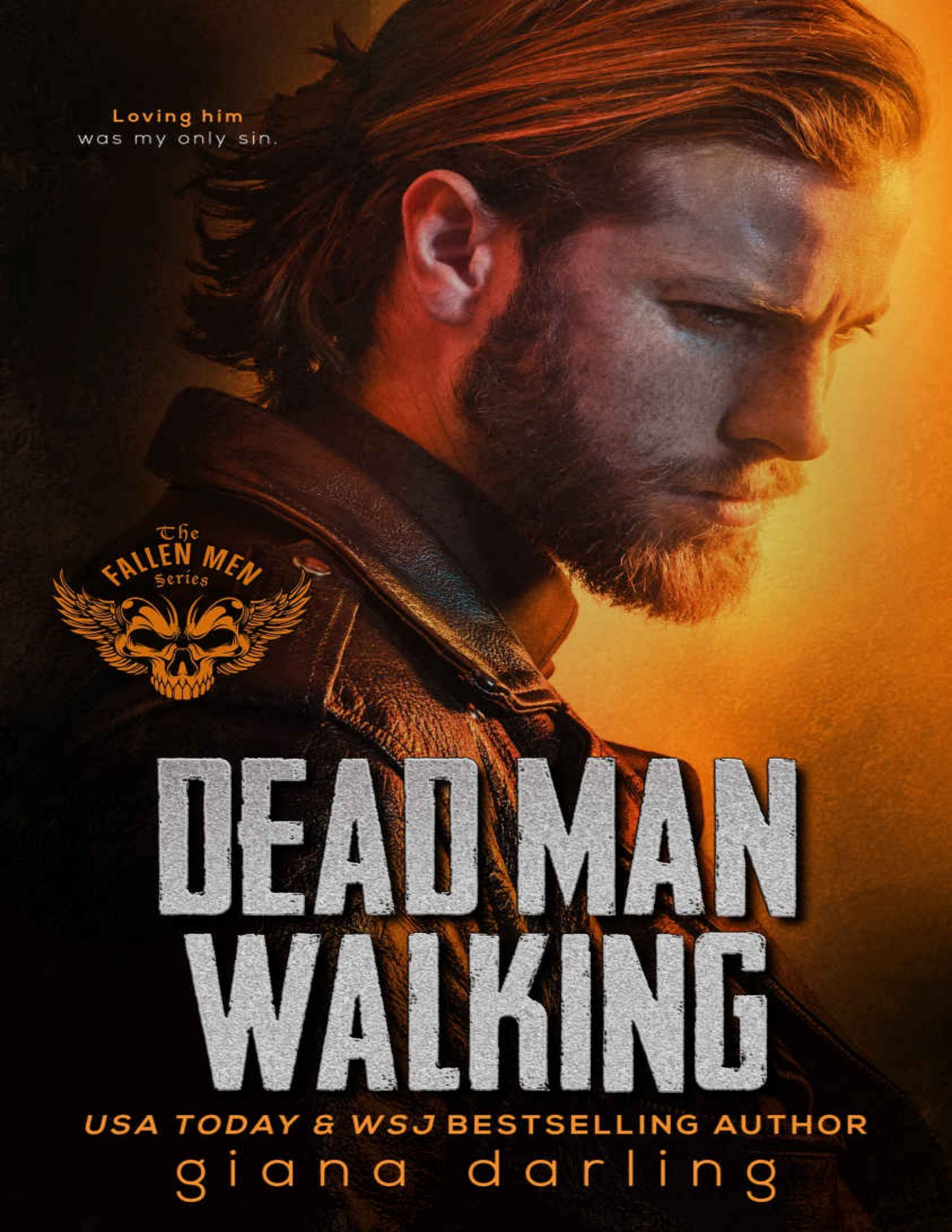

Loving him
was my only sin.
The
FALLEN MEN
Series
DEAD MAN
WALKING
USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
giana darling

DEAD MAN WALKING

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR

giana darling

Düşmüş Adamlar Serisi. Altıncı Kitap.

İÇİNDEKİLER

Lisans Notları
Okuyucularıma bir not
Çalma listesi

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Bölüm Yirmi Bir
22. Yirmi İkinci Bölüm
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm

25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm
29. Bölüm Yirmi Dokuz
30. Otuzuncu Bölüm
31. Bölüm Otuz Bir
32. Otuz İkinci Bölüm
33. Otuz Üçüncü Bölüm
34. Otuz Dördüncü Bölüm
35. Otuz Beşinci Bölüm

Sonsöz

Karanlık Taraf Önizlemesine Hoş Geldiniz

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz Alıntı

Teşekkürler Vb

Giana Darling Hakkında

Giana Darling Yazarının Diğer Kitapları

Telif Hakkı 2020 Giana Darling Giana Darling tarafından yayımlanmıştır
Düzenleyen: Jenny Sims, Editing4Indies
Prova Sarah Plocher, All Encompassing Books Kapak Tasarımı Najla Qamber
Kapak Modeli Lane Dorsey
Kapak Fotoğrafçısı Lane Dorsey

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece kendi zevkiniz için satın almadıysanız, o zaman
lütfen en sevdiğiniz perakendeciye dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Asla korkmayanlar ve geceleri ortaya çıkan şeylere her zaman ilgi duyanlar için.

Ve Allaa'ya, ruh ikizim, ses tahtam ve en iyi arkadaşım olduğu için.
Bea ve Priest sonsuza dek senin olacak.

OKUYUCULARIMA BIR NOT

Bu karanlık bir romantizm. Priest ve Bea'nın hikayesi grafik şiddet, sapıkça seks ve hassas konular içermektedir. Ayrıca, din, seri cinayet ve psikopati konularını da ele almaktadır. Bu konulardan herhangi biriyle ilgili bir sorununuz varsa, lütfen devam etmeyin.

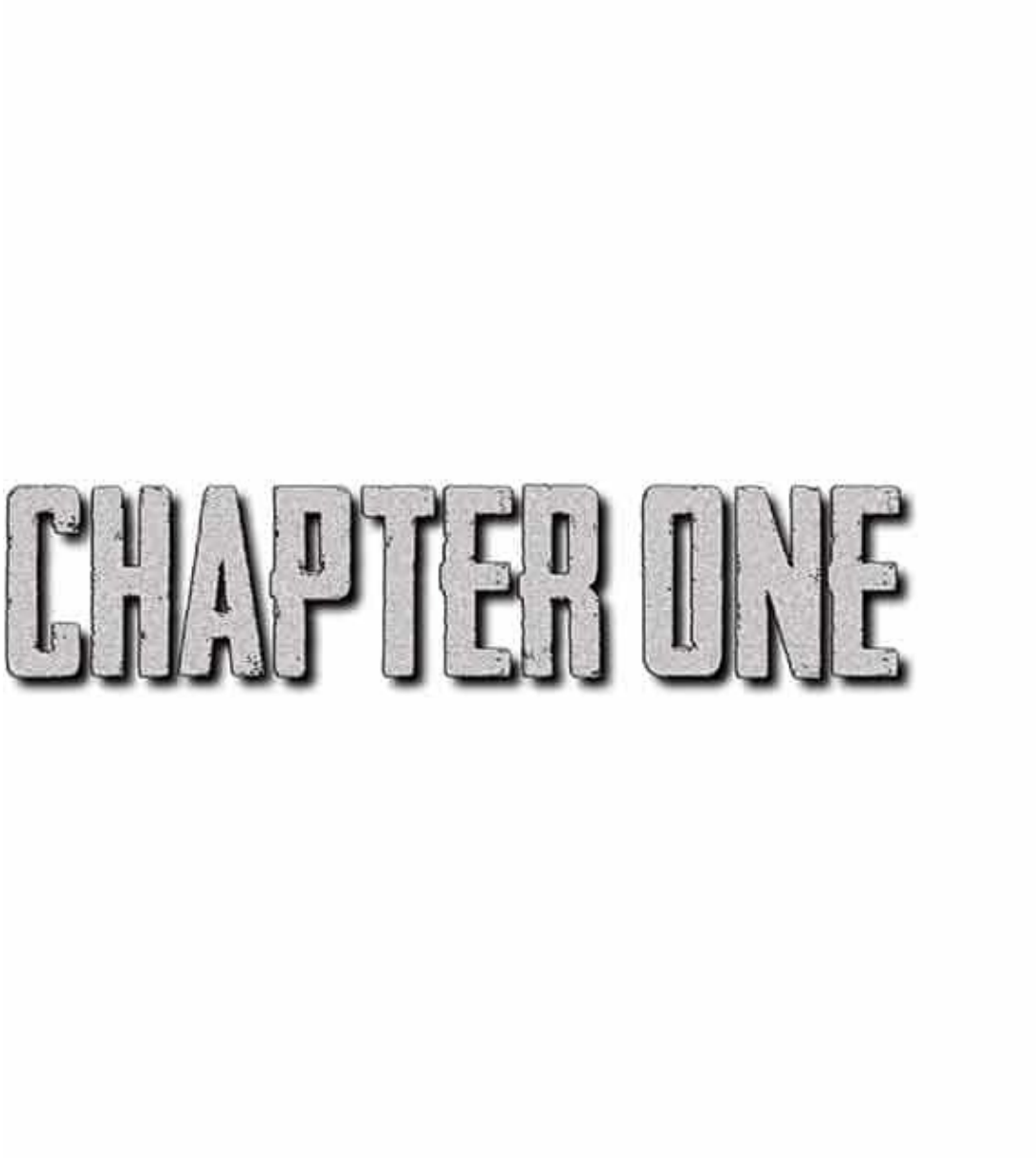
"İnsanlar için bütünlük, kendi gölgelerine sahip olma becerisine bağlıdır."
-- Carl Jung

"Spooky" --Klasik IV
"Sleeping On The Blacktop" --Colter Wall
"Bleeding Out" -- Imagine Dragons
"Chasing Cars" -- Snow Patrol
"(Don't Fear) The Reaper" -- Blue Oyster Cult
"Make It Holy" -- The Staves
"Watch Me" -- The Phantoms
"Dangerous" -- Royal Deluxe "Can
We Kiss Forever" --
"You Want It Darker" -- Leonard Cohen
"#1 Crush" --Garbage
"You're In Love With A Psycho" --Kasabian
"I'm Gonna Do My Thing" -- Royal Deluxe
"Dark Side" -- Bishop Briggs
"Crazy Town" -- Ozzy Osbourne
"Hypnotic" --Zella Day
"Creep" -- Ember Adası

"Mad Hatter" -- Melanie Martinez
"New Blood" -- Zayde Wolf
"Bloodsport" -- Raleigh Ritchie
"We Must Be Killers" -- Mikkey Ekko
"I Will Follow You Into The Dark" -- Death Cab for Cutie
"Graveyard" -- Halsey
"Bir Tanrıya Dua Etmek" --Mr. Probz,
LUKE "Bahçıvan" -- David Keenan
"Bring Me Back to Life" -- Ht Bristol, Charlie Bannister,
Vincent Steele, Dokuz Bir Bir
"Are You Even Real?" --James Blake
"Get Right Church" --Ben Miller Band
"Bedenler" -- Bryce Fox
"Bury a Friend" -- Billie Eilish
"Graves" -- Whiskey Shivers
"Angels" -- Khalid
"Dust To Dust" -- The Civil Wars
"Dear God" -- Lawless, Sydney Wayser
"No Shade In The Shadow Of The Cross" -- Sufjan
Stephens
"Hide & Seek" -- Imogen Heap
"The Prayer" -- Bloc Party
"Ready Or Not" --Misha "Book" Chillak ft. Esthero
"Become The Beast" -- Karliene
"The Killer Was A Coward" -- Dermot Kennedy
"White Demon Love Song" -- Vampyre Moon

Çalma listesinin tamamına buradan
ulaşabilirsiniz!

BEA

BEYAZ GIYIYORDUM.

Daha doğrusu, omuzlarımı süsleyen tüylü kanatları ve dizlerimin üzerinde dalgalanan ipek elbisesiyle göz kamaştıran bir melek kostümü giymiştim. Soluk altın sarısı saçlarım, küçük kadınsı yüz hatlarım ve

Pelüş ağzı pembeye boyanmış Brett bana cennetten inmiş gibi göründüğümü söylemişti.

Onu kılık değiştirmemdeki ironi konusunda eğitmeye zahmet etmedim. Evet, çoğu yönden, çoğu insan için, pembe, sevimli ve kız gibi olan her şeyin aşığı Beatrice Lafayette'dim. Çoğu kızın kendilerine Solo bardak ılık bira uzatan herkese ilk seferlerini attığı bir dönemde kendi tercihimle bakireydim ve haftalarımı büyükbabamın onlarca yıldır papazlık yaptığı First Light Kilisesi'nde gönüllü olarak geçiriyordum.

Kanatlara uyacak kadar iyiydim.

Kimse benim karanlık kalbimi bilmiyordu. Bu, içimde sakladığım özel bir sırdı ve sadece onu zar zor canlı tutacak kadar dikkatliydim.

Kanada'nın batı kıyısındaki nispeten sakin bir kasabanın ortasındaki beyaz bir düğün evi olan belediye başkanının malikanesinde büyüdüğüm için çok fazla şiddete maruz kalmadım. Yine de Vancouver'da hokey oynayan bir kuzenimiz vardı ve annem kız kardeşini ziyaret etmek istediğinden ama onun arkadaşlığından pek hoşlanmadığından, sık sık Ryker'ın maçlarından birinde ziyaret etmeye karar verirdi. O maçlara gitmeyi çok severdim, sporu ya da teyzemi çok sevdiğim için değil, kavgaları izlemeyi sevdiğim için. Aniden patlak verirlerdi, arenanın buzlu yüzeyinde patlayan küçük şiddet bombaları ciğerlerimden soğuk nefesi çalardı. Karşılaşmalarda çok büyük bir güç vardı, tecrübeli sporcuların birbirlerini hırpalamaları. Bu beni garip bir şekilde etkilemişti. Annemin hayranlığımı, yanaklarımın pembeleşmesini fark ettiğini biliyordum.

Soğuktan daha fazlası ve aksiyona daha yakın olmak için koltuğumda nasıl öne eğildiğim.

Çocukken bile, açıklanamaz bir şekilde karşımdaki şeylere çekilirdim.

Şiddet ve karanlık, ahlaksızlık ve kötülük.

Günah işleyenlere karşı saplantısı olan iyi bir Hıristiyan kızdım.

Bu da, ablam Loulou'nun eski bir mahkum olan kanun kaçağı bir motosiklet kulübü başkanına aşık olması ve bunu yaparken de beni sapkınlıklarla dolu bir dünyayla tanıştırması karşısında hissettiklerimi tam olarak açıklayamıyordu.

Fallen MC, belediye başkanının malikanesinden daha çok evim gibi hissettirdi.

Bunlar, ahlakın tüm yelpazesini anlayan ve kendi kurallarını ve kullanımlarını ondan kesip çıkaran insanlardı.

İntikamlarının kana susamış doğasını sevdim çünkü köklü sadakatlerinden karanlık bir çiçek gibi kaynaklanıyordu. Değerlerini olduğu gibi kusurlarını da gururla ve inatla taşımaları, sizi oldukları kişiden daha azını kabul etmemeye cesaretlendirmeleri.

Bu adamlar, mükemmel derecede kusurlu, kendisinin olmayan tüm yargılardan kaçınan nihai alfa erkeğinin zorlayıcı örnekleri? Bu adamlar benim kriptonitim ve ailemdi.

Bu yüzden onlardan birini sevmem şaşırtıcı mıydı? Belki de aşk doğru kelime değildir.

Onu bunun için yeterince iyi tanımıyordum.

Saplantı, muhtemelen, daha uygun olurdu.

Yıllar boyunca kanımın sürekli tetikte olan gözleri altında onu olabildiğince takip ederek onu bir insan gibi inceledim.

İstediğim kadar olmasa da bu adam hakkındaki belirsiz imajımı ve ona olan özlemimi sürdürmeye yetti.

Ona Rahip derlerdi. Bildiğim kadarıyla kimse onun doğum adını bilmiyordu. Bunun ötesinde, on yedi yaşında bir kaçak olarak kulübe gelmeden önceki geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum. Aslen İrlandalıydı ve konuşmasında, kaba ve cesur motorcu argosuyla azaltmaya çalıştığı belli olan bir lirizm vardı.

Tam olarak Tanrı'nın bir erkeğin nasıl görünmesini istediğini hayal ettiğim gibi görünüyordu, o kadar güzel inşa edilmişti ki neredeyse olağanüstü yakışıklı görünüyordu. Uhreviliği ona bakanlarda bir tür kafa karışıklığı yaratıyordu; aynı anda hem ilahi hem de günaha davet eden biriydi. En dindar ahlaki pusula için bile bir mıknatıs.

Ona bir bakışım neredeyse benimkini paramparça ediyordu.

Çok uzun, geniş omuzlarının üstünü öpen ipeksi kızıl saçları, çenesinin ve üst dudağının kıvrımı boyunca uzanan kalın parıltısı. Mevcut soluk teninin her santimetresine dağılmış tarçın çillerinin sonsuz takımyıldızları ve gözlerindeki yeşilin bazen zümrüt, bazen de daha koyu, ıslak yosun gibi dokulu olduğunu hayal ettim.

Ona hiç dokunmadığım ve onu tişört, deri kesim ve kot pantolon dışında bir şeyle görmediğim için görünüşünü olabildiğince iyi biliyordum.

Annem ve kız kardeşimin uzun zamandır aşırı aktif olarak nitelendirdiği hayal gücüm boşlukları doldurdu.

Diğer ayrıntılar, Loulou'nun kocası Zeus ile birlikte hüküm sürdüğü Düşmüşler ailesinin kalbinde yaşadığım yıllar boyunca toplandı.

Priest kulübün infazcısıydı.

Ölüm taciri.

Kulübe ihanet etmenin bedelini tahsil etmek için gönderilen intikamcı melek.

Yalnız biriydi, ama arkadaş ortamında rahattı, çok fazla dikkat çekmeyen sessiz bir şekilde karizmatikti. Kaybettiği kocası için yas tutarken Cressida'yı güldürdüğünü görmüştüm ve sert uçlu parmaklarını Z ve Lou'nun küçük kızları Angel'ın güzel buklelerinin tepesine dokundurduğunu görmüştüm, sanki onu korumasıyla meshediyormuş gibi, doğduğundan beri ona hizmet eden bir şövalye.

İçki içmediğini biliyordum ama kendi sardığı sigaraları içiyordu.

Bir profesyonel gibi dart oynardı ama bıçak kullanmakta ustaydı ve sık sık Düşmüş Yerleşke'deki kulüp binasının arkasındaki bir ağaca yasladığı inek büyüklüğündeki eski, çürümüş bir haç üzerinde pratik yapardı.

Kıyı boyunca toplanmış deniz kabukları gibi küçük bir şey koleksiyonu, tüm okyanus hakkında fikir sahibi olmak için yeterli değil.

Ama daha fazlası için

çaresizdim. Onun için.

Sadece gecenin en karanlık saatlerinde, yatakta tek başıma, ellerim kalçalarımın arasındayken ya da fırtınalar yatak odamın penceresinden korkutucu gölgeler fırlattığında ve bana geceleri ne tür canavarların yaşadığını düşündürdüğünde eğlendiğim bir fanteziydi.

Bu, dört yıl boyunca yüküyle yaşadıktan sonra, çocukların belli bir yaşa geldiklerinde yaptıkları çocukça şeyleri bir kenara bırakmam gerektiğine karar verdiğim bir fanteziydi.

Neredeyse yirmi yaşındaydım.

Hayatıma devam etme zamanı

gelmişti.

Brett ile bir randevudaydım.

Brett Walsh da British Columbia Üniversitesi'ne gitmiş, ben psikoloji diplomamı alırken ekonomi okumuştu. Hâlâ büyümekte olan bir köpek yavrusu gibi sevimliydi, hazır bir mizah anlayışıyla memnun etmeye hevesliydi.

Güvende olmaktan daha güvenli olduğunu düşündüm.

Beatrice Lafayette gibi bir kızın çıkması gereken türden bir adam.

Loulou, ne kadar korumacı olsa da, Brett beni evinden aldığında randevumuzdan önce onu kontrol edebilmek için kabul etmişti bile. Neyse ki Fallen'lardan hiçbiri orada değildi yoksa Brett ütülü pantolonuna işeyebilirdi.

Kibar ve nazikti, arabanın kapısını benim için açtı, beni arkadaşlarıyla tanıştırırken sırtıma nazik bir el koyarak erken Cadılar Bayramı partisinde bana yol gösterdi.

Benim yaşımda hiç arkadaşım yoktu ve partideki sarhoş, aptal öğrencilerle tanıştıktan sonra nedenini merak etmedim.

Sıkıcı ve tahmin edilebilirlerdi.

O partide ben de sıkılmıştım, sıcak biramı eğlenceli bir içkinin içinde sosyal bir dekor gibi tutuyordum. Çalan pop müzikten ya da kızların gösterdikleri ten miktarından, hatta erkeklerin şakalaşma şekillerinden, içki oyunları oynarken dostça hakaretler olarak değiş tokuş edilen basit cinsiyetçilik ve homofobik yorumlardan hoşlanmamıştım.

Neredeyse yirmi dakika önce tuvalete gitmek için beni terk eden Brett'i aradım.

Zamanı takip ettiğimden değil... ama yarım saat sonra beni eve götürmesini sağlayabileceğimi düşündüm.

"Affedersiniz, Brett'i gördünüz mü?" Koridorda tuvalet için sıra bekleyen bir adama sordum.

Başka bir adamla konuşmasını aniden kesti ve beni içine çekerken kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Cennetten düştüğünde canın acıdı mı? Seni daha iyi öpebilirdim."

"Vay canına," diye taklit ettim tatlı tatlı. "Orijinal."

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve evi ararken insan kalabalığının arasından yolumu açtım.

Brett yok.

Tedirginlik midemi bulandırdı. Beni gerçekten terk edecek miydi?

İçimi çektim ve temiz hava almak için arka güverteye çıkarken alnımı ovuşturdum. Telefonum, elbisemin altındaki külotumun bel bandına soktuğum kalçamda bir delik açıyordu.

Eve gitmek istedim.

Birinin beni almasını istedim -Loulou, Cressida ya da Harleigh Rose çünkü beni anlarlardı ya da daha çok Zeus, Yarasa ya da Gazap çünkü beni yalnız bıraktığı için Brett'in suratına yumruk atarlardı.

Ama ne kadar tuhaf olursa olsun, konfor alanıma geri dönmek bebekçe hissettirdi.

Bir değişiklik olsun diye normal olmanın nasıl bir his olduğunu deneyimlemek için oradaydım.

Evin dış cephesindeki sıvaya yaslanırken gözlerim kapandı, duvarlar içeriden gelen müziğin bas sesiyle gümbürdüyordu.

"Bu bir yırtık!" diye bağırdı biri evin yan tarafının derinliklerinden.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aynı ses tekrar, "Lanet olası fiyatları yükseltiyorsun, pislik," dedi, kelimelere ete çarpan bir şeyin gümbürtüsü eşlik ediyordu.

Bir başkası sahte bir yardımseverlikle, "Fiyatla ilgili bir sorununuz varsa, malınızı başkasından alın," dedi.

Brett olarak tanıdığım bir kişi.

Adrenalin içime hücum ederken derim diken diken

oldu. Brett uyuşturucu satıyordu.

Brett.

Brett, arkaya taranmış saçları, desenli düğmeli ceketi ve ütülenmiş pantolonuyla Entrance, BC'deki bir üniversite partisinin arka bahçesinde uyuşturucu satıyordu.

Birdenbire, güneş sinirlerine inen bir yumruk gibi etkili bir şekilde, ondan bir an öncesine göre çok daha fazla hoşlandım.

Çünkü bu mu? Fallen MC'nin ana bölümünün memleketi olan Entrance'da uyuşturucu satmak mı?

Bu olabildiğince tehlikeliydi.

Kalbim yüksek sesle kaburgalarıma çarpıyor, dışarı çıkmak için vuruyordu. Heyecanımı yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve dikkatlice verandanın sonuna doğru yürüdüm, böylece korkuluğun üzerinden gölgelerdeki adamlara bakabilecektim.

Brett kızgın alıcıyı elini göğsüne bastırarak duvara yaslamıştı. Genelde sakin olan yüzü

hoş, öfkeden çılgına dönmüştü.

Titriyordum ve bunun nedeni çıplak tenime değen soğuk sonbahar havası değildi.

"Bok çalan ben değilim, ahbap. Sana kimyager gibi mi görünüyorum? Ben sadece aracıyım. Kafayı bulmak istiyorsan, burası tam da aradığın yer," diye alay etti Brett. "Ya al ya da git. İçeride beni bekleyen bir kız var ve eğer onu çok beklettiğim için bu gece sevişemezsem, bu senin suçun Owen."

Küstahlığı karşısında refleks olarak kaşlarımı kaldırdım. Bu ilk randevumuzdu, yani onunla yatmamın imkânı yoktu. Onu öpmekten fazlasını yapmamın imkânı bile yoktu. Ama kibri bana Düşmüşler'i, o havalı motorcuları hatırlattı ve yine kendimi onun ilgisini çekerken buldum.

Brett her geçen saniye daha kötü bir adam ve daha seksi bir aday haline geliyordu.

"Peki," diye mırıldandı Owen huysuzca. "Bana çeyrek ons ver."

"Brett," diye seslendim tatlı bir sesle, korkuluklara doğru eğildim, böylece saçlarım omuzlarımın üzerinde sallanıyordu, gümüş buklelerden oluşan bulutlar ve başımın arkasında kanatlar. "Sanırım beni eve götürmenin zamanı geldi."

Yüzündeki şok ifadesine, onu değerli bir an için felç edişine neredeyse gülecektim.

Owen bu zamanı onun elinden kurtulmak ve karanlığa doğru sıvışmak için kullandı.

Brett bana gözlerini kırpıştırarak bakınca iç geçirdim, belli ki tüm bu durumu geçiştirmek için bir yol arıyordu. Küçük bir sıçrayışla korkuluklara tırmandım ve üzerinden atladım,

Eteğim rüzgâra kapıldı, böylece beyaz, ipek külotumu gördü.

Çimlerin üzerine hafifçe inip ona doğru ilerledikten sonra başımı kaldırıp ona baktığımda sertçe yutkundu.

"Pek ketum değilsin," dedim usulca, neredeyse nazikçe çünkü garip bir şekilde onun için kötü hissediyordum ve ayrıca dengesini bu kadar bozmuş olmam beni eğlendiriyordu.

"Paraya ihtiyacım var," diye açıkladı, yüz hatlarına sert bir ifade yerleşmişti. "Derslerim dolu ve çalışacak zamanım yok."

Hafifçe omuz silktim. "Tam zamanlı bir öğrenciyim, First Light Kilisesi'nde gönüllüyüm ve çalışıyorum."

"Sende babanın parası var," diyerek beni acınası merhum babama atıfta bulunarak kesmeyi umuyordu.

Ona tatlı tatlı gülümsedim, parmak uçlarımın ucuna kadar yaklaştım çünkü topuklu ayakkabılarla bile kısa boyluydum ve o daha uzundu. "Brett mi? Onun adını bir daha ağzına alırsan, bu kostümü neden ironik olsun diye giydiğimi sana gösteririm, tamam mı?"

Şaşkınlık yüzünde gölgeler gibi oynaşıyordu.

Güldüm ve elini tutup onu sokağa doğru çekecek kadar uzaklaştım. "Biliyor musun, bu gece pek eğleneceğimi sanmıyordum ama bu harikaydı."

Brett başını salladı. "Sen tanıdığım en tuhaf kızsın. Anlaşma yaptığım için kızgın değil misin? Çoğu piliç bunun için küplere biner."

Ona güldüm, başım dönüyordu ve kendimi çok güzel hissediyordum. Gece açık ve soğuktu, yapraklar karanlıkta titreyen alevler gibi turuncu ve kırmızı dalgalanıyordu. Bir çocukla dışarıdaydım.

Göründüğünden çok daha az sıkıcıydı ve beni eve bıraktığında öpmesine izin verebileceğimi düşündüm.

"Tatlım, eğer uyuşturucuya bulaşmış her erkekten nefret etseydim, pek bir ev hayatım olmazdı," diye açıkladım onu arabasına karşı bedenime çekip kollarımı boynuna doladığımda. "Benim sıradan iyi bir kız olduğumu düşünüyorsan Entrance'ı iyi tanımıyorsun demektir."

"Bea," dedi yavaşça, buklelerimin ucundan çekerek. "Şu haline bak. Nasıl başka bir şey olabilirsin ki?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki ya sen? Hakiler ve kokain?"

O zaman güldü, gözlerini kırıştırdı, çenesini geriye eğdi ve ben onu daha da çok sevdim.

Başka bir adamla yıllar süren takıntımı unutmak için neredeyse yeterliydi.

Ama tam olarak değil.

O anda bile, başka bir adama sıkıca bastırılmışken, kalbimin etrafındaki zincirlerin sanki gevşekliğin sonuna ulaşmış ve ondan çok uzaklaşmışım gibi sertçe çekildiğini hissettim. Ellerimin altındaki Brett'in keten gömleğinin hissine odaklanmaya çabaladım, sonra dokunuşumun altında deri olmasını dileyerek tekrar çabaladım.

"Giyindim," diye açıklıyordu Brett. "Bu bir kostüm partisi."

"Ah?" Kıyafetini tekrar incelemek için onu hafifçe ittim. "Sen Chandler Bing falan mısın? Sanırım kazak yeleğini unutmuşsun."

Brett yine güldü ve bu ses göğsümü ısıttı. Güzel ablamın gölgesinde yaşadığım bir hayattan sonra onun yüzde yüz ilgisine sahip olmak iyi hissettiriyordu. Bu çok basit bir şeydi, bir adamın tüm dikkatini bana vermesi.

ama ışığı arayan bir çiçek gibi ona doğru uzandım.

Parmaklarını saçlarımın uçlarında gezdirirken gırtlaktan gelen bir sesle "Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Evet, beni eve bırakabilmen için seni bulmaya geliyordum."

Kaşlarını çattı, ben de güldüm çünkü çok sevimli ve tahmin edilebilir biriydi.

"Bu gece seninle asla yatmayacaktım, Brett," diye sahte bir ciddiyetle onu bilgilendirdim. "En azından bu açıdan, ben gerçekten iyi bir kızım."

O şaşkınlıkla başını sallarken ben hafifçe güldüm. İstenmek şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu. O kadar iyi ki, neredeyse bana dokunmasına izin verecektim.

Doğru yapacağını düşünseydim belki yapardım. Bir bakireye yakışır şekilde hafif ve yumuşak değil.

Buna yakın bir şey istemedim.

Kaba nasırlı sert eller ve keskin ısırıklı güçlü dişler. Bedenimi bir enstrüman gibi değil, çok iyi kullandığı silahlardan biri gibi çalacak bir adam.

Brett, ben uzaklaşıp güzelce restore edilmiş turuncu Camaro'sunun yolcu koltuğuna geçerken beni izledi ve sonra kendisi sürücü koltuğuna geçti.

"Peki bir erkeğin sana yaklaşması için ne yapması gerekiyor?" dedi arabaya yerleşip kontağı çevirirken. "Sevişmeden önce üç kez buluşan kızlardan mısın?"

Bu klişe karşısında neredeyse öğürecektim. "Sana bir yol haritası vermeyeceğim, Brett. Bunun neresi eğlenceli?"

Bana bir bakış attı ama sessiz kaldı, belli ki onun kadar kolay manipüle edilemediğim gerçeğine kafa yoruyordu.

önceden düşündüm.

Deri koltukta arkama yaslandım ve yağmurun ön cama çarpmaya başlamasını izledim, insan gözyaşları kadar yuvarlak iri damlalar. Entrance'ta sonbahar ve kış mevsimlerinde sık sık yağmur yağardı ama ne zaman yağmur yağsa içim yeni bir hava sevgisiyle dolardı. Yağmur beni büyülüyordu, her şeyi yıkayıp temizlemesi ve toprağı beslemesi beni büyülüyordu. Kilisede büyüdüğüm için İncil'den aldığım öğretiler yağmura neredeyse ilahi bir anlam yüklemişti ve küçüklüğümden beri yağmurun hep iyi şeylerin habercisi olduğuna inanmıştım. Çünkü Tanrı, kendisine haksızlık yapıldığında yağmuru esirger ve bir inanç gösterisinin ardından yağmasına izin verirdi.

"İlk başta düşündüğüm kadar iyi bir adam değilsin," diye belirttim. "Bana göre bu iyi bir şey."

Kahkahasının kenarında acı vardı. "Ne kadar kötü olduğumu bilmek istemezsin."

Gözlerimi devirdim. "İnan bana, senden daha kötülerini tanıdım." "Bu kasabada benim ailemden daha kötüsü yok,

Güven bana. Uzun süredir buradayız ama öğreneceksin. Kötü çocuklardan bu kadar tahrik oluyorsan, bu bende var. Kanımızda var."

"Mmm," diye mırıldandım, kahkahalarımı bastırmaya çalışarak. "Peki, sizi bu kadar kötü yapan şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Brett bana baktı, sonra dört yol ağzındaki bir kavşağın önündeki dur işaretinde durdu. Yüzünde karanlık bir şey vardı, neredeyse vahşi bir şey omurgamda bir ürperti yarattı.

"Walsh'lar," dedi uzun bir süre sonra. "Buradan Saskatoon'a kadar en iyi tasarım uyuşturucuları biz yapıyoruz."

İçimi korku kapladı. "Ve sen batıya doğru genişleyeceğini mi düşündün?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, düşündü, bana güvenip güvenmeyeceğini değerlendirdi. "Belki."

Birdenbire flörtümüz, aramızdaki hafif çekimin kıvılcımı söndü çünkü yanımda oturan bu çocuğun ya ölmek istediğini ya da beyninin olmadığını biliyordum.

"The Fallen MC'yi duydun mu?" Metal çatıdaki su şırıltısını zar zor duyarak usulca sordum. "Burası onların ana bölümünün bölgesi. Topraklarının ihlal edilmesini pek hoş karşılayacaklarını sanmıyorum, özellikle de arka bahçeleri söz konusu olduğunda."

Brett güldü, dişleri karanlıkta parlıyordu, gösterge panelindeki ışıklar turuncu renkteydi. "Aylardır Vancouver'da dükkan açıyoruz ve onlar hiçbir şey yapmadılar. Onlardan korkmuyoruz."

"Olmalısın," dedim birdenbire ve kararlı bir şekilde onunla ilgilenmeyerek.

Aptallık seksi değildi.

Tehlikeli olmakla tehlikede olmak arasında bir fark vardı, Brett'in üzerinde durduğunu bilmediği ince bir çizgi.

"Bea..." dedi yanımdan, ama bana söylemek istediği şey kakofonik bir uğultu içinde kayboldu.

Bir an, yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyor, hoparlörlerden Imagine Dragons'un sert ritmini dinlerken camdaki gümüş yağmur çizgilerini parmaklıyordum.

Bir sonraki, korkunç, kulak tırmalayan bir çatırtı ve Bom.

Sonra tek bildiğim acı oldu.

Nereden geldiğini, Brett'in yağmurdan kayganlaşan yolda arabanın kontrolünü nasıl kaybettiğini ya da birinin bize doğru son sürat gelip gelmediğini tespit etmek çok ani oldu. Görecek gözüm, kendimi her şeyi tüketen acıdan kurtaracak bedenim yoktu. Sanki bir alevin içinde yaşıyormuşum gibi hissediyordum çünkü her yer yanıyordu. Çığlık atıyor olabileceğimi düşündüm, ama sonra acı nihayet zirveye ulaştı ve kutsanmış siyah indi.

Kendime geldiğimde saçlarımda rüzgâr ve sağ elimin derisinde yağmur vardı. Beni tüketen ateşin sıcaklığından sonra dayanılmaz derecede üşümüştüm. Kıpırdanmaya çalıştığımda bedenimin yarı arabanın içinde yarı dışında olduğunu fark ettim.

Kapıdan değil.

Ama ön camın içinden, tamamen parçalanmış ama bir şekilde sağlam, vücudumun etrafında buruşmuş, hem yumuşak hem de keskin.

Hareket ettiğimde acı gövdemi parçaladı, nefesim boğazımda patlarken ıslak ve tıkırtılıydı.

Acı ve şoktan sersemlemiş bir halde, ölüp ölmeyeceğimi merak ediyordum.

Bir yerlerde kan vardı. Bakır kokusunu alabiliyordum. Benim olabilirdi.

Sürücü koltuğundaki kırılmış camın arkasında bir yerlerde sessiz duran Brett'in olabilirdi.

Adını söylemek için ağzımı açtım ama dilimden sadece kan, tuz ve demir çıktı.

Bir ses beni kendimden uzaklaştırdı. Başımı eğdim, her bir dakikalık hareket korkunç derecede acı vericiydi, yürüyen bir adam gördüm

arabaya doğru. Uzun boyluydu, siyahlar içindeydi, sanki pelerin giymiş gibiydi.

Ölümün beni karşılamak için orada olmasına uzaktan hayret ettim.

Bilinçli bir şekilde yürüyordu ama acele etmiyordu, paniklememişti. Acele etmesi için ona bağırmak istedim çünkü kalbimde acı ve çok fazla korku vardı.

Ölmek istemedim.

Hayatım boyunca onu düşünmüş, kucaklayışını, sıcak mı soğuk mu, tatlı mı şok edici mi olduğunu hayal etmiştim ama kendimi tamamen hazırlıksız buldum.

Yirmi bir yaşında bile değildim.

Kocasını ve itibarını çoktan kaybetmiş bir annem vardı.

Bir insanın hayatı boyunca yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşamış bir kız kardeş.

Benim için yas tutmayı hak
etmiyorlardı. Henüz değil.

Adam yaklaşırken "Yardım edin," diye mırıldandım. Ona uzanmaya çalışırken garip bir şekilde karıncalanan elimin parmakları seğirdi.

Tek kelime etmedi. Bunun yerine, lambasız bir sokakta yüzü gecenin mürekkebiyle kararmış bir halde, beni inceliyormuş gibi başını eğdi.

Sonra aniden, bir ekonomik hareket patlamasıyla arabanın üstüne çıktı, ağır çizmeli ayaklarını kaputa dayadı. Eğilip bana doğru uzandığında inledim.

Ölüm, ölüm, ölüm, diye düşündüm
çılgınca. Ölecektim.

Sadece, bana uzanan eller hayalet gibi değildi.

Uzun kemiklerin üzerinde zayıf, güçlü kaslar vardı; tenleri, vücutlarına damgalanmış dövmelerin siyahına karşı beyazdı.

parmak eklemleri, avucun arkası.

Bir elimdeki Triquetra damgasını görünce gözlerim kamaştı.

Bu sembolü biliyordum. Yaşam, ölüm ve yeniden doğuş.

İçimden bir hıçkırık yuvarlandı ve ağzımdan döküldü, tükürüğüm cama çarparak pembeleşti.

"Rahip," diye homurdandım, sonra göğsümde bir şey kıpırdadı ve sanki kalbime saplandı.

"Sessiz ol," diye sakin bir şekilde emretti, vücudunu ayarladı, öne doğru eğildi, kolları vücudumun açtığı delikten arabanın içine indi, böylece göğsümü dikkatlice destekleyebildi ve kalçalarımı kavrayabildi.

Beni kaydırmaya başladığında hıçkıra hıçkıra ağladım ve şiddetli bir küfürle durdu.

"Seni buradan çıkarmalıyım," dedi. "Araba patlayacak."

Sanki onun sözleriyle ikna olmuş gibi kulaklarım damlama sesine, sağ kulağımın üzerinde bir yerden kan sızarken arabadan çıkan önemli bir şeyin tıslamasına ayarlandı.

"Kıpırdama ve ağırlığını bana ver. Bırak işi ben yapayım," dedi Rahip soğuk bir sesle.

İş yerinde bir cerrah. O anda benimle hiç empati kurmadı çünkü tüm zihni soruna odaklanmıştı.

Cevap olarak nefesimi tuttum, sonra beni ön camdan dikkatlice kaldırırken nefesimin yırtık bir cırt cırt gibi benden koptuğunu hissettim. Beni enkazdan çıkarmak için dizlerinin üzerinde geriye doğru kaymak zorunda kaldı, ama sonra kıçının üzerine oturmak için döndü ve gevşek, zonklayan bedenimi dikkatlice kollarına aldı.

Sıcaktı ve bir an için bu durum kafamı karıştırdı.
Bu ölüm değil miydi? Cennete giden yolda değil miydim?

"Ölümün daha zor olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ettim başım koluna yaslanmış, zihnim kırık kafatasımın sınırları içinde gevşek misketler gibi dönerken.

"Oh, öyle," diye kabul etti. "Ölmüyorsun."

Ağladığımı ve sağ gözümdeki ılık karanlığın kan olduğunu fark ettiğimde, "Öyle hissediyorum," dedim.

"Ölümü biliyorum. Seni almasına izin vermeyeceğim."

Kendi kendine öldüğünden emin olduğum için kaşlarımı çattım ama sonra göğsümdeki bıçak gibi ağrı daha da derinleşti ve nefes almayı tamamen unutmadan önce soluk soluğa kaldım.

Dünyam siyah beyaz oldu, sonra ikimizi de arabadan epeyce uzaktaki kaldırıma indirirken tekrar odaklandım. Enkazdan felaket bir ses geldi ve adamın üzerime korumacı bir şekilde kıvrılacak zamanı vardı ki, sanki yeryüzünde bir krater açılmış gibi büyük bir patlama oldu.

Ölüm değil, kurtarıcım olan adama baktım, arkasında alevlerin patlamasını izledim, böylece başı ateşli bir hale içinde kaldı.

Ölüm değil.

Rahip McKenna.

Fallen MC'nin acımasız infazcısı.

Kalbi olmayan adam.

Bana hizmet etmeye, beni her türlü kötülükten korumaya yemin etmiş bir şövalye gibi diz çöktü.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, saçları arkasındaki ateşin rengindeydi ve sakallı yanağına dokunmama izin verdim.

"Beni kurtardın," demeyi başardım, bilincim boşa akıyor olsa da.

"Hayır," dedi karanlık bir sesle, ben gözlerimi kapatıp elimi yere bırakırken, acıya karşı verdiğim mücadeleden vazgeçip göz kapaklarımın ardındaki karanlığı kucakladım. "Bunu sana ben yaptım."

CHAPTER TWO

PRIEST

BU IYI BIR ADAMIN HIKAYESI DEĞIL. BIR KURTULUŞ HIKAYESI YA DA Kurtuluş. Birincisine ihtiyacım yok ve ikincisinin peşinde değilim.

Bu, vicdanı olmayan bir adamın hikâyesi.

Bir parçam benim de kalpsiz bir adam olduğumu söylemek istiyor.

Ama çok bilge bir kız bir keresinde bana "Ölümün bile bir kalbi vardır" demişti.

Ve bu bana yapışıp kalmadı mı?

Bir zamanlar, uzun zaman önce, canavardan çok insandım. Muhtemelen, psikopatik eğilimlerle doğmuştum. Kilise'de geçen çocukluğum bu eğilimlerimi daha da arttırdı ve sadece kemik kalana kadar her geçen yıl etlerimi kemiklerimden sıyırdı.

The Fallen MC'nin başkanı Zeus Garro beni, iskorbüt hastalığından harap olmuş ve aylarca bir yük gemisinin ambarında yaşamaktan sıkılmış, kasaların arkasında saklanan kanlı bir genç olarak bulduğunda, gözlerime bir kez baktı ve yürüyen ölü bir adam olduğumu düşündüğünü söyledi.

Yanılmamıştı.

Kardeşlerine benzersiz isimler veren bir kültürden geliyordu, yeni bir hayat için yeni bir lakap. Genellikle bu isimler organik olarak gelişir, bir özellik ya da komik bir hikâye yeni bir karakteri doğururdu; deri giysili ve yırtık pırtık, kanatlı bir kafatasıyla mürekkeplenmiş bir karakter.

Beni beklemek yoktu.

Beni yaratan, beni karanlık kalbime kadar çıplak bırakan canavarın adını aldım ve onu kendime ait kıldım.

Rahip.

Küfrümün tatlı ironisi beni herhangi bir şeyden heyecanlanabileceğim kadar heyecanlandırdı. Düşmüşler'in bir düşmanının derisini yüzmek ve Tanrı'dan af dilemesini duymak beni eğlendiriyordu, oysa ben de en karanlık sefalet anlarımda aynısını yapmıştım.

Onlar bilmese de ben biliyordum ki, Tanrı'ya onların gelebileceği kadar yakındım.

Ne de olsa onları Yaratıcılarına götüren bendim.

Entrance, British Columbia'daki o karanlık, ısırıcı derecede soğuk Ekim gecesinde böyle bir iş üzerindeydim. Sonbahar, ayın ilk haftasında hızla inmiş, soğuk ve acımasız ellerini yazın sıcak kalıntılarına dolamış ve birkaç gün içinde onu öldürmüştü. Rüzgâr alev alev yanan yaprakların arasından hızla geçerek onları ağaçlarından kopardı. Ben 2009 FXSTB Night Train Harley'ime yaslanırken, mat siyah motosiklet ağaçlarla kaplı banliyö sokağının gölgelerinde mükemmel bir şekilde gizlenirken, çizmeli ayaklarımın etrafındaki girdaplarda çatırdıyor ve parlıyorlardı. Ben de aynı şekilde siyah giyinmiştim; Fallen kesimimin altında kapüşonlu bir tişört, deri eldivenler ve koyu renk kot pantolon.

Görülmek ya da daha da kötüsü fark edilmek istemezdi.

Bekliyordum ve gecenin köründe, kasabanın diğer iyi vatandaşları çoktan uykuya dalmışken üç saattir bekliyordum.

Beklemeyi
umursamadım. Yırtıcılar
asla yapmaz.

Bu avın doğal bir parçasıydı. Saldırıdan önceki sükunet.

Pasif ya da sıkıcı değildi.

Bu gerilimin ta kendisiydi, doğru anda kendini açığa çıkarmak için ivme kazanan bir enerjiydi.

Benim gibi bir erkek için beklemek, ilk öpücükten önceki o uzun an kadar baş döndürücüydü; heyecan verici bir kimya ve hevesli bir beklenti.

Bir öpücük için hiç böyle hissetmemiştim.

Sadece öptüğümü hayal ettiğim kadın hakkında.

Her şeyi nazik ve sevimli olan, günahtan tamamen arınmış olan kadın.

Yani, benim tam tersim.

Farklı gezegenlerde yaşıyor da olabilirdik.

Beatrice Lafayette her şeyi pembe gözlüklerle görüyordu, bazen kelimenin tam anlamıyla çünkü kalp ve çiçek şeklinde gülünç güneş gözlükleri takma alışkanlığı vardı.

Her şeyi olduğu ve olacağı gibi gördüm. Ölmeyi bekleyen, zamanın gri çürümesiyle renklenmiş.

O bana göre değildi.

O pamuk şeker pembesi ağzı öpmeyi düşünmek bile, kuşkusuz son derece rahatsız olan zihnimden geçen en rahatsız edici düşüncelerden biri olabilirdi.

Bir öpücük ihtimalinin ötesini düşünmemeye çalıştım.

Çünkü ben yumuşak bir adam ya da nazik bir ruh değildim.

Canavarların elleriyle biçimlendirilmiş bir katildim. Seviştiğimde, dövüştüğüm zamanki kadar acımasız ya da öldürdüğüm zamanki kadar soğukkanlıydım.

Zevki artırmak için güzel bir boynun nefesini kesmeyi, soluk teni canlı kırmızı ısırıklarla boyamayı ve şişene, bileğimden aşağı akacak kadar çok dölle sırılsıklam olana ve ortaklarım durmam için bana kırık bir şekilde yalvarana kadar bir kedi ile oynamayı severdim.

Romantizm ya da çiçekler, samimi gülümsemeler ya da kucaklaşmalar yoktu.

Bea'nin isteyeceği her şey.

Hak ettiği şeyler.

Motosikletime yaslanırken kısa bir an için o öpücüğü düşündüm, sonra da on dokuz yaşında bir kızın bir Cuma gecesi ben avımı gözetlerken ne yapıyor olabileceğini düşündüm.

Arkamdaki yapraklar çıtırdayarak birinin varlığını haber verdi.

Dönmedim, çevremde devasa bir çerçeve görüş alanıma girdiğinde irkilmedim bile.

"Beş dakika boyunca baktım, karanlıkta seni zar zor görebildim ve bakıyordum," diye homurdandı Wrath Marsden kollarını kavuşturup önümüzdeki ölü sokağa bakarken. "İtiraf etmeliyim ki iyisin. Adının Hayalet olmamasına şaşırdım."

Öfkem için harcayacağım en fazla çaba olan keskin bir nefes verdim.

Wrath yanımda kıpırdandı ve içimdeki öfke kabardı. Neredeyse başkanımız Zeus Garro kadar büyük bir herifti ve sadece cüssesiyle bile dikkatleri üzerine çekiyordu.

Uzun boyluydum ve zayıf, keskin kas hatlarına sahiptim, ama kardeşim bir ayı gibi hantalken ben bir gölge gibi hareket ediyordum.

"Sana burada ihtiyacım yok," dedim ve el değmemiş sedir ağacı bloğunu cebimden çıkarırken kavisli Karambit bıçağımı açtım. Çeliğin ucunu hiç düşünmeden yumuşak tahtaya dokundurdum, parmaklarım onu verimli ve amaçlı bir şekilde hareket ettirdi. Ne oyacağımı asla bilemezdim

bitirmeden önce. Ellerim keresteyle kafamda tercüme edemediğim bir dilde konuşuyordu.

"Hayır," diye onayladı Wrath, kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kalma arzusunun fiziksel bir göstergesi olarak ayaklarını iki yana açtı. "Prez'e uğrayıp uğrayamayacağımı sordum. Eğer burada kalmak istiyorsam kendi paramı kazanmaya başlasam iyi olur diye düşündüm."

"Dediğim gibi," diye tekrarladım soğuk bir şekilde. "Bunu ben hallederim."

Beni görmezden geldi. "Orospu çocuğu torbacılar, ha? Sence aptal olmaları bir gereklilik mi yoksa sadece tesadüf mü?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bana göre çoğu insan aptaldı.

"Reşit olmayanlara uyuşturucu satmak, kızları kokain bağımlısı yapıp fuhuşa sürüklemek. Onları uyardık ama dikkate almamayı seçtiler." Sesim sorunsuz bir şekilde kardeşlerimin diline dönüştü. Eğer bukalemunlar dişleri, pençeleri ve ölümcül niyetleriyle silahlanmış olsalardı, ben bir bukalemundum. "O ölmeyi hak ediyor. Hepsi öyle."

"Nasıl gidiyor?" Wrath hafif bir merakla, sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi sordu.

Dağılan Berserkers MC'nin eski infazcısıydı, bu yüzden öldürmek hakkında bir iki şey biliyordu.

Ama o kör bir güç aracıydı, tamamen kas ve öfke. İşkencesinde incelik yok, cinayetinde sanat yok.

Asla benim kadar iyi olamaz.

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, pek çoğu öyle olamazdı. Çoğu insan, tıpkı Wrath gibi, bir tür toplumsal vicdana, kafalarının arkasında başkalarının kendileri hakkında ne düşünebileceğini ya da hissedebileceğini fısıldayan bir sese sahipti.

O ses bende yoktu.

Sadece kendi karanlık fısıltılarım uçsuz bucaksız, siyah bir uçurumda yankılanıyor.

"Araba bombası," dedim ona, ne yaptıklarını görmek için ellerime bakarken. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir mezar taşıydı. Onları oymak ve üzerlerine öldüreceğim kurbanın adını yazmak gibi bir alışkanlığım vardı. İş bittikten sonra onları yakmaktan huzurlu bir tatmin duyuyordum. "Egzozda bir arıza varmış gibi göster. Camları, motoru patlatacak ve sonunda patlayacak."

"Gömecek bir ceset bile mi yok?" Wrath hafif bir saygıyla tahmin etti. "Bu lanet bir mesaj gönderir."

Cevap vermedim çünkü asıl amaç buydu. "İrlandalı piçlerin hakkını vermek lazım, taşaklılar."

Gazap bir ayağından diğerine geçerken ve parmak eklemlerini kırarken düşüncelere daldı. Sürekli hareket halindeydi, huzursuz ve öfkeli bir enerjiyle doluydu. Etrafındaki hava parazit gibi vızıldıyor ve derimi kaşındırıyordu.

"İrlandalılar genelde öyle yapar." İrlandalı akrabalarıma karşı hiçbir sadakatim yoktu. Aynı yerden gelmiş olabiliriz ama ben iyi bir sebepten dolayı ayrıldım ve o halimi geride bıraktım.

Beni incelerken Wrath'ın gözleri yanağımda sıcaktı, ama bakışları dile getiremeyecek kadar korkak olduğu bir soru sorduğu için irkilmedim ya da ağzımı açmadım.

"Hiç kâbus görüyor musun dostum?" diye sordu sonunda. "Öldürdüğün insanların yasını tuttun mu hiç?"

"Hayır," dedim açıkça.

Sessizlik ve ardından, fincanın dibindeki kahve telvesi gibi acı bir sesle, "Senin yüzünden hiç kimseyi kaybetmedim.

Şiddet. Bunu yaparsanız, dehşet rüyaları görürsünüz."

"Rüyalar için derin uyumalısın." Sesim metalikti, robotik kalbimin çınlaması konuşmamda keskindi. "Uykunun yüzeyinde geziniyorum ve asla rüya görmüyorum."

"Şanslısın," diye mırıldandı Wrath, tam da gökyüzü açılıp yağmur yağmaya başladığında.

Eğer şairlerin ve sanatçıların bahsettiği türden mecazi bir kalbim olsaydı, en yeni Düşmüş kardeşime karşı göğsümde sempati gibi bir şey hissedebilirdim. Düşmanları tarafından acımasızca kendisinden koparılan bir kadını sevmişti. İkisini de öldürmeye çalışmışlar ama sadece Kylie'de başarılı olmuşlardı.

Rüya görmek için uyuması gerektiğinden şüphelendiğim bir kâbustu.

Bunu anlayabiliyordum ama hissedemiyordum.

Basitçe benimle hiçbir ilgisi yoktu, bu yüzden kendimi çok fazla önemsemeye getiremedim.

"Bir buçuk yıl oldu," dedim kayıtsızca, kulaklarım Everett caddesinde hızla ilerleyen bir aracın hafif gürültüsünü yakaladığında. "Bunu aşmalısın."

Gazap hafifçe irkildi, kasları bir öfke dalgasıyla esnedi, öfkesinin bir kısmını boşaltmak için beni yumruklama içgüdüsü. Sonra sakinleşti, mantığı ateşleyici tepkiyi bastırdı.

Benimle dövüşmeye kalkarsa kazanamazdı ve ben de bunu denediğini asla unutmazdım.

Bu yüzden yanımda dondu kaldı ve tutku dalgası geçene kadar çiğnedi.

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye mırıldandı sonunda, sonra düzensiz bir iç çekti. "Lanet olsun, yine de senden hoşlanıyorum.

Diğer her pislik bana kuduz bir canavar ya da dövülmüş bir köpek gibi davranıyor. Ya sen? Geçmişim umurunda bile değil."

Omuz silktim, zihnim şu anda caddede turuncu renkte parladığını görebildiğim arabaya odaklanmıştı.

"Bana cihazı nasıl patlattığını göster," diye sordu Wrath ve benimle bağ kurmaya, kendi seviyemde bana ulaşmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Ağzımın küçük, sıkı bir kıvrımı ve göğsümde küçük bir iyi mizah çarpıntısı olsa bile beni gülümsetti. Ona kullan at telefonu fırlattım. "Denenmiş ve doğru. İşarette durduklarında gönder tuşuna bas."

Bu benim zeytin dalımdı. Onun arkadaşlığını tanıma ve kabul etme girişimimdi.

Gazap bana yine o şekilde baktı, kanımın içeriğini keşfetmek için derimi bir neşter gibi sıyırdı. Kaba bir şekilde başını salladı, iri elleri sanki ona bir hediye vermişim gibi telefonu nazikçe kavradı.

Bunu anladığına sevindim.

İnsanları öldürmek benim zevkimdi ve bunu ona devretmiştim.

Benim dünyamda, bu bizi pratikte en iyi arkadaş yaptı.

Eski Camaro'nun motorunun gürültüsü daha da arttı ve uykulu mahallenin tüm hava sahasını kapladı. Arabanın ölümüne gidişini izlemek için döndüm.

Hedef Brett Walsh'tı, yirmi iki yaşındaydı, aslında sadece bir çocuktu.

Ama mesele de buydu.

Patrick ve Brenda Walsh'u, operasyonlarının Giriş'e sızmasını engellemeleri için iki kez uyardık.

Entrance Belediye Başkanı ve Kanada'nın batı kıyısındaki Meksika kartelinin başı Javier Ventura'nın bile kendi uyarısını yayınladığını duymuştuk.

İtaat etmeyerek bilinçli bir şekilde ölmeye karar vermişlerdi.

Tasarımcı pisliklerini bizim bölgemizde satmaları yeterince kötüydü, ama Brett aynı zamanda King ve Harleigh Rose Garro'nun üvey kız kardeşi Honey'e de satmıştı. Henüz on sekiz yaşındaydı ve kulüp son bir yıldır onu güvende tutmaya ve temizlemeye çalışıyordu.

Brett, siki ve kokainiyle kaydettikleri tüm ilerlemeyi mahvetmişti.

Ödemek zorundaydı.

Ve ben de mutlu bir borç tahsildarıydım.

Araba şimdi daha yakındaydı, neredeyse Wrath ve benim durduğumuz yerin hizasındaydı, gecenin karanlığı ve devasa meşeler tarafından örtülmüştü. Dur işaretine doğru hızla gidiyorlardı, gece manzarasına bulaşmış turuncu benzeri bir boya çizgisiyle geçiyorlardı.

Loş aracın içini göremeyecek kadar hızlıydım. Ama

ben bir insan avcısıydım.

Klinik bir psikopat.

Diğerlerinin yarısı kadar göz kırptım ve bir oda dolusu psikologdan daha keskin içgüdülerim vardı.

O sırada Camaro'nun yolcu koltuğunda kavanoza sıkışmış ay ışığı gibi parlak ve ışıltılı bir şey gördüm.

Elim Wrath'ın telefondaki parmaklarına giderken ağzımı açtım.

Ama o piç, ölümü biliyordu ve onu öylece kucaklamadı.

Ona doğru koştu.

Ben daha yumruğunu indiremeden başparmağı tetiğin üzerindeydi ve bir saniye sonra bağırışım arabanın patlamasının şiddetli gürültüsü ve keskin yırtılmasıyla bastırıldı.

Uzun zamandır ilk kez kalbimin göğsümde, isyan eden bir mahkûm gibi sınırlarına karşı çok hızlı, çok sert attığını hissettim.

Bir sorun vardı.

Wrath'ı itip arabaya doğru ilerlerken ses kulaklarımda bozulmuştu. Sızan gazın tıslaması, çerçeveden sıyrılan sıcak metalin dağınık patlaması ve kaldırıma düşen camın çınlaması vardı.

Ama insan sesi yok.

Dokuz yaşımdan beri inanmadığım bir tanrıya, gözlerimin beni aldatmış olması için dua ettim.

Kırık ve çarpık zihnim onu sadece olay yerine nakletmişti. Onu sık sık, garip aralıklarla, tuhaf yerlerde, düşüncelerime dadanan bir hayalet gibi düşündüm.

İşte bu, dedim kendi kendime, dumanı tüten metal enkaza doğru ilerlerken ve arabanın ön tarafına dolanırken bile.

O değildi.

Olamazdı.

Beatrice Lafayette asla Brett gibi bir ezikle görülmezdi.

Ama arabanın karşısına geçtiğimde gözlerimin önünde duran şeyi inkâr etmek mümkün değildi.

Ön camın güvenlik camı kırıklarla doluydu, bir kadın bedeni tarafından tam ortadan açılan bir delik vardı. Sarı bukleleri cama takılmıştı.

Rüzgâr, secde halindeki bedeninin üzerinde beyaz bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Garip bir şekilde kanatları vardı, sırtına yapıştırılmış dev tüylü beyaz şeyler omurgasının üzerinde kırık bir şekilde solmuş, soldaki ise buruşmuş ve cam deliğe dolanmıştı.

Gözlerim yandı ve kalbim zonkladı.

Güm, güm. Güm, güm.

Çoğu insanın ölmeden önceki anlarda hissettiğini düşündüğüm gibi acı verici bir şekilde canlı hissediyordum.

Bu oydu.

Bea.

Küçük Gölgem, beni fark eden ve çok fazla inceleyen kadın. Beni ikinci bir gölge gibi takip eden güneşli kız.

Orada yatıyordu.

Kırılmış ve vahşice açılmış bir hediye gibi enkaz halindeki arabanın içine katlanmış.

Kül ve yağmur tadında derin bir nefes aldım ve sonra hareket tarzıma karar verdim.

Araba patlayacaktı. Bu

şekilde ayarlamıştım.

Ve ne cehennemde ne de cennette, yeryüzündeki akla gelebilecek hiçbir kaderde bu kırık meleğin sokakta bir suçlu gibi ölmesine izin veremezdim.

Onu çıkarmak için ayağa fırladığımda botlarım arabanın kaputuna büyük bir gürültüyle indi ve neredeyse hafif bir iniltiyi bastırdı.

Şükürler olsun, hayattaydı.

"Rahip," dedi, sesi o kadar hafif, o kadar tatlıydı ki yırtık ipek gibi çözülüyordu.

Kalbim kaburgalarıma çarptı ama sakinliğimi korudum.

O iyi olacaktı.

Anlamsız bir şekilde mırıldanırken onu görmezden geldim ve ön camdan yavaşça çekebilmek için sırtındaki sol kanadı dikkatlice kestim. Kollarımda kemiksizdi, kafası sallanıyordu, göz bebekleri belirgin bir sarsıntıyla tamamen açılmıştı ama nefes alıyordu.

Kaputtan kayarak hızla arabadan uzaklaşırken, onun hırpalanmış bedenini sarsmamak için kollarımı kıpırdatmadan, kanlı dudaklarının arasından nefesinin ıslak bir şekilde kekelemesini dinledim. Enkazdan yeterince uzaklaştığımızı anladığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve Camaro son bir kez geğirip patlamanın şiddetiyle parçalara ayrılmadan saniyeler önce gövdemi onun yüzükoyun yatan bedeninin üzerine kıvırdım.

Sıcaklığının deri kaplı sırtıma bir dalga gibi çarptığını hissedebiliyordum.

"Beni kurtardın," diye fısıldadı Bea, bir eli yüzüme uzanıyordu, işaret parmağındaki kemikler kırılmış ve deriye eklenmişti.

"Hayır," diye itiraz ettim, kendime onun nefesini dinleyebileceğim, onu bir daha asla hissetmeyeceğim şekilde kollarımda hissedebileceğim tertemiz bir an verdim. "Bunu sana ben yaptım."

Bir an sonra ışık gibi söndü. Cesedini çimlerin üzerine bıraktım, sonra başımı kaldırdığımda Wrath silahını çıkarmış ve yüzünü buruşturarak bana doğru geliyordu.

Yanıma diz çöküp gözlerini Bea'nın üzerinde gezdirirken, "Ne boktan bir gösteri," diye homurdandı. "Lanet olsun, lanet olsun."

"Hepsini öldüreceğim," diye yemin ettim Bea'nın yüzündeki bir tutam kanlı saçı çekerken ve sonra

deri ceketini başının altına koydu. "Son Walsh ve ortaklarının her biri."

"Rahip, dostum..." Wrath beni ikna etmeye çalıştı ama onu duyamadım.

Tek bir şeye odaklanmıştım. İntikam.

Bu yüzden öksürüğü duydum ve Wrath beni durdurmak için bir şey yapamadan ona cevap verdim.

Brett Walsh.

Hamamböceği her nasılsa enkazdan sürünerek çıkmış ya da şimdi metalden sıçrayan alevlerden kaçacak kadar uzağa fırlatılmıştı, dış yüzeyden soyulan kömürleşmiş boya kadar turuncuydu. Derisi kan ve sıyrık içindeydi. Uzaktan bile karnına bir şeyin saplanmış olduğunu söyleyebilirdim, tedavi edilmezse uzun ve acılı bir ölüm anlamına gelen o yumuşak yer.

Bunu hak ediyordu ama ben bunu ona vermek istemiyordum.

Düşünmeden, hissetmeden, soğuk ve şiddetle programlanmış bir şekilde ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Karambit bıçağım kapüşonumun kolundan avucuma kaydı. Bea'yı tehlikeye atan hasta herife yaklaşırken parmaklarımı ona dolamak iyi hissettiriyordu.

Onu benim yoluma kim çıkardı?

Kırık, ölmek üzere olan bedeninin üzerine rahatça diz çöktüm ve yüzüne baktım.

Bir gözü şişip kapanmıştı ama diğer gözü berraktı, panikten simsiyah olmuştu.

"Yardım edin," diye mırıldandı.

Sol tarafında muhtemelen kapıdan fırlamış büyük bir metal parçası vardı ve kaburgaları ezilmişti.

direksiyon simidine çarptı.

Ölüyordu.

Ayağa kalkarken acı çığlıklarını duymazdan geldim, giderken ayağını da yanıma aldım.

Sonra onu Wrath'ın Bea'yla ilgilendiği yere sürüklerken öfke çığlıklarını duymazdan geldim. O bok parçasını ayaklarının dibine yere bırakırken kardeşim beni yargılamadan izledi. Yüzünü ellerimle sıktım ve ona bakmaya zorladım.

"Bunu görüyor musun?" Soğuk bir şekilde bıçağımı boğazına dayadım, çoktan derinlere inmişti ama baskıyla kanı uzakta tutuyordum. "Ne yaptığını görüyorsun. Bunun gibi kadınlar dokunulmazdır, seni lanet olası domuz. Böyle kadınlar ne senin ne de benim gibiler içindir."

Brett, "Bunun için beni öldürmeyin, o sadece bir kız," diye yalvardı. "Benim param var. Çok param var! Sana ne istersen öderim. Sikeyim! Bırak gideyim."

Göğsümü acıtan soğuk, sert bir kahkaha attım ve tereyağı yumuşaklığındaki boynunu bir santim keserek ön tarafına kan sıçrattım.

"Düşmüş MC'ye karşı geldin," diye kulağına tısladım ve sadece inlemesini duymak için bıçağımı döndürdüm. "Ve şimdi de bizzat benimle karşı karşıya geldin. Seni burada bitireceğim, sonra da aileni ve sevdiğin herkesi bitireceğim çünkü bu kız senden ve senin pislik ailenin toplamından daha değerli."

Brett Walsh inleyip bana sarılırken, tek sağlam gözünden yaşlar süzülürken keskin idrar kokusu havayı kokulandırıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Değilim," dedim, onu saçlarından tutup havaya kaldırdım, işini bitirmeye hazırdım.

Kanının ellerimin üzerinde sıcak sıcak aktığını hissetmek istiyordum. Belki o zaman tüm bu çirkinliğin içinde sıkışıp kalmış, melek gibi bir ölüm olan Bea'nın görüntüsünden kurtulabilirdim.

"Rahip." Kırık meleğimin yumuşak, ipeksi sesi lazer odağımı kesti.

Başı Wrath'ın kucağında, iri mavi gözleri dehşet ve acıyla kararmış Bea'ya baktım. Randevusunu nasıl umursamazca tuttuğumu ve ona bakarken bakışlarımdaki ölümcül niyeti inceledi. Kara ruhumun derinliklerini, bu orospu çocuğunu onun önünde, onun için öldürmeye olan mutlak kararlılığımı görmesine izin verdim.

Sözsüzce başını eğdi.

Bir saniye sonra, Brett bir nefes daha alamadan, bıçağım boğazındaydı ve kanı yere sıçradı, Bea'nın ayaklarının dibindeki toprağı eski tanrılar ve tanrıçalar için yapılan bir kurban gibi yağladı.

Ve tüm bunlar olurken birbirimizi izledik, Bea ve ben, bu ölümde hayatlarımızın geleceğinde yankılanacağını hissettiğim bir şekilde birbirimize kilitlendik, bizi asla unutamayacağım bir şekilde birbirimize bağladık.

Daha önce sadece merak ettiğim Beatrice Lafayette'in benim olacağını o zaman anlamıştım.

CHAPTER THREE

BEA

SONUNDA BURUN DELIKLERIMDEKI KESKIN, ANTISEPTIK KOKU

Bilinçsizlikten acı dolu bir uyanıklığa doğru ağır ağır yüzerken nerede olduğumu hemen anladım. Garros, St. Katherine Hastanesi'ni o kadar sık ziyaret ediyordu ki, Loulou ile bir sadakat programı başlatmamız gerektiği konusunda şakalaştık.

Gülmemişti. Aslında, cızırtılı beyaz hastane çarşafları içinde kulaklarımda çınlama ve derimin altında flaş ışığı gibi zonklayan bir acıyla uyandığımda, Loulou bağırıyordu.

Kız kardeşim bağırmadı.

Çünkü insanlar genellikle onun istediğini yapardı. Bunun yoğun güzelliğinin yanı sıra sessiz güveni ve nezaketiyle de bir ilgisi vardı. Kadınsı gizemin gücünü anlayan ve uzun zaman önce onu kontrol etmeyi öğrenen türden bir kadındı.

Bu yüzden, tam olarak kime bağırdığını görene kadar bağırmasına şaşırmıştım.

Rahip kapının hemen dışında duruyordu, elleri iki yanında gevşekti, tutkulu ve öfkeli bir Garro yüzüne bağırıyor olsa da yüzü tamamen sakindi.

Sadece aldı.

Ve odanın köşesinde bir sandalyede oturan Zeus bunun olmasına izin verdi.

"Bunu mazur göstermek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok," diye bağırıyordu Loulou, sesinde gözyaşları vardı, öfkesi katıksız bir kedere dönüşmek üzereydi. "Ona bunun olmasına izin verdiğin için seni affetmemi sağlayacak hiçbir şey yok."

Rahip gözlerini kırpıştırdı.

"Sakin ol, küçük savaşçı," diye uyardı Zeus sessizce, ama sandalyesinden kalkmadı. "Geri alamayacağın bir şey söyleme."

"O benim sözlerimden daha kötüsünü hak ediyor," diye bağırdı dramatik bir şekilde, kolunu bana doğru savurarak. "Ona ne yaptığına bir bak!"

Uyanık olduğumu ve beni izlediğini fark edince gözleri büyüdü.

"Bea," diye nefes aldı ve kendini yatağa attı. Hevesli olmasına rağmen, beni kontrol ederken elleri kelebek kanatları gibi yüzümde hafifçe çırpındı. "Beatrice."

"Selam," diye fısıldadım boğazım ağrımasına rağmen. "En sevdiğim kız kardeşim nasıl?"

Öğle güneşi altında okyanus gibi parlayan mavi gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim.

"Üzerimde öleceğini sandım," diye itiraf etti. "Ve biliyorum, bu hayatta kalamayacağım bir trajedi."

"Saçmalama," dedim ona hafifçe, endişesini azaltmaya çalışarak. "Sen zaten daha kötülerini atlattın."

Loulou bir hıçkırığın şiddetine karşı ağzını kapattı ve başını şiddetle salladı. "Hayır, hayır. Erkeğim, bebeklerim ve kız kardeşim. Hiçbirinizi kaybetmeye dayanamam."

"Bugün bunun için endişelenmene gerek yok," diye söz verdim ağrıyan sağ elimi kaldırırken, iki parmağım bariz bir kırığa karşı atellenmişti, onun pürüzsüz yanağına dokunmak için. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzü kaşlarını çatarak çöktü. "Rahip sağ olsun."

"Hey!" Kelime ağzımdan bir ok gibi fırladı. "Sakın bunun için onu suçlamaya kalkma."

"Bea, saçmalama. Bunu sana yapan kişi tam anlamıyla oydu."

"Ve Wrath," diye ekledi Zeus boş boş, bize bakarken gözlerinde anlamını çözemediğim bir gölge vardı. "Bunu gerçekleştiren oydu."

"Rahip ayarladı. Ayak işlerini o yaptı!" Loulou tersledi.

Zeus başını yana eğdi ve hafif histerik kadına sert bir bakış attı. "Tüm detayları bilmiyorsun Lou ve tehlikeli varsayımlarda bulunmak sana göre değil. Sakinleşirsen mantıklı düşüneceksin."

Gözlerim boş kapı aralığına kaydı, Rahip'in nereye gittiğini merak ediyordum. Onunla konuşmak, güçlü kollarına sarılmak ve kendimi bir kez daha güvende hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Şefkatle göğsüne yaslanarak geçirdiğim anların, onunla paylaşacağım tek yakınlık anları olduğunu kesinlikle biliyordum ve belki de mantıksız bir şekilde, bu deneyim için daha aklı başında olmayı diledim.

Zeus devasa gövdesini plastik sandalyeden kaldırıp yaklaştı, ağzı sıkı sıkıya kapanmış, gözleri kapalıydı. Genelde oldukça etkileyici bir adamdı ama onda anlayamadığım bir gerginlik vardı.

Lou yanıma eğilmesi için yer açtı ve o kadar yakınıma eğildi ki tek görebildiğim o koyu halkalı gümüş gözler oldu. İri ellerinden biri saçlarımı alnımdan hafifçe geriye itti ve konuştuğunda, genellikle Loulou'ya ya da çocuklarına ayırdığı o alçak, samimi, çakıl taşı gibi sert ses tonuyla konuştu.

"Bu sana Priest yüzünden olmadı. Bu benim kulübüm ve benim yüzümden oldu. Ben başkanım, bu yüzden bu lanet trajediden sorumlu tutmanız gereken benim, Priest ya da Wrath değil, beni duyuyor musunuz?"

Şehit edilmesine neredeyse gülecektim çünkü suçu devasa omuzlarına almak tam da ona göreydi. Z'yi hapisten çıkarmak için kendi ölümünü uyduran oğlu King'in bunu nereden aldığını anlamak kolaydı. Fedakârlık Garro'nun kanında vardı.

"Kimseye kızgın değilim Z," diye söz verdim ona. "Kız kardeşimin yarısı kadar bile dramatik değilim, bunu unutmamalısın."

"Hey," diye itiraz etti Lou, ama sulanan gözlerinde benimle dalga geçecek kadar iyi olduğum için duyduğu mutluluğu anlatan bir gülümseme vardı.

"Bu biraz aşağılayıcı, gerçekten," diye devam ettim. "İkinizin de suçu benden başka bir yere atmak istemeniz. Brett'le çıkmaya karar veren bendim. Aptalca, sırf onu hep ütülü pantolon giyerken gördüğüm için iyi biri olduğunu düşündüm." Yüzümü buruşturdum. "Anlaşılan moda anlayışı kötüymüş."

"Lion'ın gelecekte sana çıkma teklif eden herkesi incelemesini sağlamamız gerekecek," diye karar verdi Lou, eğilip yanağımdan öperek. "Seni bir daha hiçbir nedenle bu şekilde incitmeyeceğim."

"Hasar nedir?" Neredeyse bilmekten korkarak sordum çünkü serumuma bağlanan ilaçlara rağmen başım ağrıyordu ve vücudum olgunlaşmış, kötü çürümüş bir meyve gibi hissediyordu.

"Şiddetli bir beyin sarsıntısı, biri akciğerini delen dört kırık kaburga, ancak ameliyat gerektirecek kadar kötü değildi, iki kırık parmak ve çıkık bir omuz."

"Eyvah," diye nefes aldım.

"Şimdi neden bu kadar üzgün olduğumu anlayabilirsin." Loulou, başparmağı bileğimin iç kısmında daireler çizerken bile bana kaşlarını çattı, böylece nabzımın güvencesini hissedebiliyordu.

"Anlıyorum ama beni her şeyden koruyamazsın, Loulou."

Küçük beyaz dişlerini göstererek, "İzle beni," diye meydan okudu.

Kendimi aniden bitkin hissederek yatağa daha da gömüldüm. "Gerçek şu ki, Brett'in iyi biri olduğunu düşündüğümde sıkıcıydı. Karanlık tarafını gösterdiği anda ilgimi çekti. Beni her şeyden, özellikle de kendi zihnimden kurtarabilir misin bilmiyorum. Sanırım kötü çocuklardan hoşlanıyorum."

"Yapamazsın."

"Evet, biliyorum." Priest'i ve Brett'in boğazını vicdan azabı duymadan nasıl kestiğini düşündüm. Bunu efendisi için kuş öldüren bir kedi gibi sessiz, sadık bir gururla yapmıştı.

Benim için öldürmeye bu kadar istekli olan bir adama nasıl karşı koyabilirdim?

"Kes şunu," diye tersledi Lou.

Zeus'un gürültülü kahkahası atışmamızı böldü. Başını geriye atmış, uzun kahverengi ve sarı saçları sarı yapay ışıkta parıldıyordu. Onun güzelliği ve eğlencesi odayı anında daha iyi hissetmemi sağlayan kaynayan bir enerjiyle doldurdu.

"Gülmeyi kes, Z," dedi Lou ama göğsüne vurmak için üzerime eğilirken kendi sesinde de bir kahkaha akımı vardı.

Lou'nun elini tuttu ve göğsünde kalbinin üzerinde sabitledi. Kendini toparladıktan sonra şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki Lou, beni yargılayacak durumda değilsin. Sen daha küçük bir kızken bana aşık oldun. Ben de en az onlar kadar kötüyüm."

"Beni kurtardın," diye hatırlattı ona, ama histerisi, öfkesinin endişeli kenarı onun sevgi dolu bakışlarının ağırlığı altında yumuşadı. "Sen benim için asla kötü bir adam olmadın. Sadece benim koruyucu canavarımdın."

Onları izledim, birbirlerine baktıklarında tüm dünyanın nasıl yok olduğunu gördüm. Annemle babam hiçbir zaman birbirlerine aşık olmamışlardı. Bunun yerine, görünüş ve statü onlar için her şeydi ve sonunda bu, babamı öldürdü ve annemi yıkıma sürükledi. Bu, Zeus ve Lou arasında ikinci bir güneş gibi yayılan aşk, aşkın olması gereken şeydi.

Saf. Yoğun. Hayatın tüm karanlık anlarına aydınlık getiren bir ışık. Asla söndürülemeyecek bir ışık. Zeus karısının elini öpmek için dudaklarına götürürken sessizce,

"Siz ikiniz bana yıllardır ilham veriyorsunuz," dedim. serbest bırakmak. "Yani kötü çocuklardan hoşlanıyorsam, bu senin suçun."

Loulou inledi ama Zeus bana göz kırparak kaburgalarımı sızlatsa da gülmemi sağladı.

"Bea, tatlım." Annem Phillipa, Chanel parfümünden bir bulutun üzerinde, gözyaşlarıyla ıslanmış ipek bir mendili ağzına götürerek odaya daldı.

Onun arkasında, oldukça sakin bir şekilde büyükbabam duruyordu. Onu görür görmez gülümsedim. Hep öyle yapardım.

O da gülümsedi.

Papaz Lafayette, babam işbirliği yaptığı yozlaşmış, suçlu bir örgüt tarafından öldürüldükten sonra adımı değiştirmememin tek sebebiydi. Büyükbabam peygamberler ve şairler gibi yumuşak sözlü ve bilgeydi. Etrafındaki karmaşık dünyayı, cemaati için açık yollara ve damıtılmış duygulara dönüştürdü ve hiç kimseyi, ilk doğan torunuyla evlenen suçluyu bile asla yargılamadı.

"Büyükbaba," diye fısıldadım, birdenbire arkadaş edinemeyecek kadar utangaç, büyükbabamın elimi tutmasına ihtiyaç duyan küçük bir kız oluvermiştim.

"Tatlı Bea," diye mırıldandı yatağımın yanına gidip eğilerek alnımdan öperken.

Eski kâğıt, buhur ve mür kokuyordu; kilisenin ve çocukluğumun kokusu.

Aniden ve garip bir şekilde ağlamak istedim.

"Kenara çekil, Michael," dedi annem, gözyaşları arasında hıçkırarak, elleri nereye konacağından emin değilmiş gibi çırpınıyor ve etrafımda süzülüyordu. "Aman Tanrım, Beatrice, kesinlikle mahvolmuşsun. Seni kaybetseydim ne yapardım?"

"Bu seninle ilgili değil," diye mırıldandı Loulou. Phillipa'nın ihmalini asla atlatamamıştı ve benim gibi Phillipa'nın kırılgan olduğunu anlayamıyordu. O kadar uzun zamandır bir gösteri midillisi olmuştu ki, güzelliği için sevilmekten ve dedikodusu yüzünden ilgi görmekten başka bir şey bilmiyordu.

Bazen biraz sinir bozucu olsa da zararsız biriydi.

Yanaklarımı öpmek için eğildiğinde onu susturdum. "Ben iyiyim anne, lütfen benim için endişelenme."

"Elbette endişeleneceğim. Sen benim kızımsın ve ben de senin annenim." Burnunu çekti ve Zeus'a küçük bir bakış fırlattı. "O kabadayıların seni sıkıştırmadığına sevindim. İyileşmek için alana ihtiyacın var."

Sanki o anın dramını hissedercesine, havada bir gök gürültüsü patladı ve ucuz pencereleri çerçevelerinde salladı.

Harley'lerin kükremesiydi. Düzinelerce.

Phillipa sertçe Zeus'a baktı, o da utanmadan omuz silkti. "Bir ya da ikisine Bea'nin uyanık olduğunu söylemiş olabilirim."

Annem itiraz etmek için nefesini içine çekti ama dedem koluna yumuşak bir el atarak ondan önce davrandı.

"Saygılarını sunmak için buradalar," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar artık sadece Louise'in ailesi değiller. Bea'yı uzun zaman önce evlat edindiler. Sevginin olduğu yerde yargılamaya yer yoktur, Phillipa."

Sözleri uzuvlarımdaki ağrıyı dindirdi ve kalbim dolup taşana kadar şişti. Bir sevgi ya da övgü sözcüğü daha d u y a r s a m patlayacağımı hissettim.

Onları görmeden önce duyduk.

Ağır motosiklet botlarının laminant zemine vuruşu, cüzdan zincirlerinin sert metal şıngırtısı ve koridordan odama doğru inerken alçak sesle ama sertçe konuşan erkek seslerinin yaygarası.

Bir hastane yatağında yatıyordum, kırılmış ve hırpalanmıştım ama aniden kendimi Noel'deymişim gibi hissettim.

İlk Düşmüş kardeş dar kapıdan içeri girdiğinde gülümsemeye başlamıştım bile. Silah çavuşu Bat Stephens, savaştan yeni dönen gazimiz Dane Meadows'un yanında, sonra alev alev yanan kızıl saçlarıyla Perdeler, arkasından kasıla kasıla içeri giren Boner tarafından dengeleri bozuldu. Axe-Man ve Wrath o kadar iriydiler ki çerçeveden yanlamasına geçmek zorunda kaldılar, sonra Skell, o kadar zayıftı ki hastaneye yatırılması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Nova, Loulou'nun kızı Angel'ı kucağında tutuyordu, Angel ona huşu içinde bakıyordu çünkü bir yaşında olmasına rağmen güzelliği gördüğünde anlıyordu ve King, tatlı geri dönen King, bir kolunda yeni bebeği Prince'i, diğerinde Angel'ın ikizi Monster'ı tutuyordu.

Düşmüş MC'nin tüm Giriş Bölümü odaya süzüldüğünde, oda bir konserve kutusu gibi doluydu.

Büyük adamlar ve deri kokusu ile sardalyalar.

Sırayla bana dokunuyor, vücudumun gazlı bez ya da alçıyla kaplı olmayan yerlerini sıkmak ya da okşamak için yer açıyorlardı. Hiçbirine cevap vermedim çünkü hepsi birbiriyle konuşuyordu.

Nihayet konuşmam için yeterince sakinleştiklerinde, kapıda daha fazla insan vardı.

Harleigh Rose ve nişanlısı Lionel Danner, Cressida ve Lila, Cleo, Hanna ve Maja ile birlikte. Motorcu bebeklerim, beni annemin yetiştirebileceğinden çok daha iyi yetiştirmiş olan kadınlar.

Görüşümde bulanıklaştılar ve kaşlarımı çatarak göz kırpmaya çalıştım ama ağladığımı fark ettim.

Hayır, hıçkırarak.

Büyük bir rahatlama ve sevinç gözyaşları, kıyıdaki dalgalar gibi içime aktı.

Nova bebek olduğum için benimle alay etti ve Boner güldü. En yaşlı üye ve kulübün başkan yardımcısı Buck onun kafasına bir tokat attı ve bunu söyleyen Nova olmasına rağmen ona biraz saygılı olmasını söyledi. Harleigh Rose, Loulou'yu kenara iterek elimi yanağına bastırdı ve iyi olduğumdan emin olmak için kendi gözleriyle beni dikkatle inceledi. Cressida boşta kalan tek ayağımı tutup sıktı, geniş kahverengi gözleri yaş ve sevgiyle doluydu.

Felaketti. Tam bir kaos.

Koridordaki bir hemşirenin Lila'ya odada çok fazla insan olduğunu ve çok fazla gürültü yaptıklarını söylemeye çalıştığını duyabiliyordum. Yaşadığım travmadan sonra huzura ve sessizliğe ihtiyacım vardı.

Bir bok bilmiyor, dedi müstakbel Ransom sert bir bakışla. Onlar benim ailemdi ve şimdi onlara ihtiyacım vardı.

her zamankinden daha fazla.

O kadar çok ağladım ki kalbim durdu sandım.

Beni kollarına almak için öne doğru eğildiğinde Loulou'nun tatlı, şekerli kiraz kokusu beni sardı.

"Sorun yok Bea," diye fısıldadı kulağıma.

Ona her zaman istediğim şeyin bu olduğunu açıklayacak kadar uzun süre ağlamamı durduramadım. Bir anne ve babaya sahip olsak bile, Loulou ve ben hiçbir zaman gerçek bir aile birliğine sahip olamamıştık, ta ki bir kurşun onu sadece kalbini değil, aynı zamanda bizi kucaklayacak ve hiçbir zaman, hiçbir şekilde gitmemize izin vermeyecek bir adamla göğüs göğüse bağlayana kadar.

Belki Lou neredeyse öldürülmemin sebebinin kendisi ve Düşmüşler olduğunu düşünüyordu ama ben daha iyi biliyordum.

Onlar beni hayatta tutan ve her gün gülümsememi sağlayan ailemdi.

Eksik olan tek önemli parça, beni kelimenin tam anlamıyla kurtaran adamdı.

Kendisini ailesinden ve
Elinden geldiğince.

Göğsümdeki boşluğun, henüz on dört yaşındayken onun olarak oyduğum o küçük bölümün boş bir şekilde yankılandığını hissettim.

Rahip McKenna'nın kalbimde bir evi vardı ve bunu ona göstermek için yanıp tutuşuyordum.

CHAPTER FOUR

PRIEST

SIÇANLAR KÜÇÜK, KARANLIK YERLERI SEVERLER. SAKLANMAYI SEVERLER, KAÇMAYI DEĞIL.

Her iyi korku filmi bağımlısının bildiği gibi, her zaman kaçabilirsiniz ama saklanamazsınız.

Bir canavardan
değil. Benden değil.

Patrick Walsh'u araba kazasından bir hafta sonra, Entrance'ın kenarında pembenin çeşitli tonlarına boyanmış yıkık dökük bir mola yeri olan Purgatory Motel'de saklanırken buldum. Son beş günümü yeni kurulan örgütlerindeki alt kademeleri avlayarak geçirdikten sonra gözümü patriğe dikmiştim. Dehşet verici öfkeleri, acımasız iş anlaşmaları ve karısını aldatmasıyla tanınıyordu. Değerli bir düşman olacağına dair umutlarım vardı.

Ne yazık ki, onu bulmak o kadar kolaydı ki, bisikletime atlayıp 9. Ünite'ye bakarken hayal kırıklığına uğradığımı hissettim.

Böyle birinin ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlamadan önce bir anlığına gerçek bir meydan okumayı arzuladım. Örneğin Javier Ventura, kötü şöhretli kartel patronu, dört yıldır kulüpte terör estiriyordu ve biz hâlâ onun örgütünü dağıtamamış ya da en azından o orospu çocuğunu öldürememiştik.

Ben olsam sakin olurdum.

Ayrıca, belki de düşündüğümden daha güçlü olacaktı, yere sermek için tek bir yumruktan daha fazlası gerekecek kurnaz bir dövüşçü.

Öldürmek üzere serbest bırakıldığım için duyduğum heyecan zihinsel bir şeydi. Vücuduma sızıp kalp atışlarımı hızlandırmıyor ya da tenimi terletmiyordu. Eğer bir kalp monitörüne ya da yalan makinesine bağlanmış olsaydım, uzmanları denemeden kandırabilirdim.

Çok ama çok uzun zaman önce rahibelerden birinin bana söylediği, beni bu kadar kolay günahkâr yapan şey işte bu dissosiyatif davranıştı.

Bedenim, zihnimin izin verdiği şeyi, önemsiz duygular asla suları kirletmeden mükemmel bir şekilde yerine getirebilirdi.

Bu yüzden motele doğru ilerlerken sadece sakin, soğuk ve kontrollü hissediyordum. Zihnim üzerimdeki silahlar arasında boş boş dolaştı. Belimdeki silah sadece beklenmedik durumlar içindi. Bıçaklarla çalışmayı tercih ediyordum ve bıçaklarım da bolca vardı. Sol elimin parmaklarına muşta gibi geçirilmiş, sadece uçları bıçakla kaplı bagh nakh, sırtımda kesimin altında taşıdığım pala, sol baldırıma bağladığım fırlatma bıçakları, kemerime taktığım kavisli av bıçağı ve boynumdaki zincirde taşıdığım Bowie.

Her şeye hazırlıklı olmanın bedelini genç yaşta öğrenmiştim. Bıçakların samimiyetini sevdiğimi de erken öğrenmiştim.

Bir silahla, yüz elli adım ötedeki bir adamı yüz ifadesinin ayrıntılarını görmeden öldürebilirsiniz.

Bir hançerle, kurbanınızın öldüğünü, nefesinin yüzünüzde zayıfladığını, kanının elinizin üzerinde yoğun ve ıslak bir şekilde biriktiğini, nabzı zayıfladıkça vücudunun nasıl sertleşip sonra yumuşadığını hissedebilirsiniz.

Patrick Walsh'u parçalamayı dört gözle bekliyordum.

Kendimi serbest bırakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. King'i öldürmeye çalıştığı için o orospu çocuğu Başçavuş Harold Danner'ı kesip doğrayalı bir yıl olmuştu.

Parmaklarım kan çekmek için kaşındı ve ağzım sulandı.

Kapı o kadar dayanıksızdı ki, tekmelediğimde parçalara ayrıldı ve Patrick'i sırt üstü yere düşürecek bir güçle odanın içine fırladı.

Dua ediyordu.

Pembe yatak örtüsünün üzerinde eski, siyah deri ciltli bir İncil vardı, açılmıştı ve neredeyse şeffaf olan sayfaları düşerken eliyle yırtılmıştı.

"Kahretsin," diye küfretti elleri ve kıçı üzerinde geriye doğru debelenirken.

"Nereye gidiyorsun?" Onu odanın derinliklerine doğru takip ederken sahte bir merakla sordum. "Arka çıkış yok. Eğer kaçmak istiyorsan, beni geçmen gerekecek."

"Sen oğlumu öldüren o pisliklerden birisin," diye homurdandı Patrick, kesiğimdeki yanan kanatlı kafatasını tanıyarak.

Bu ona bir parça cesaret bulması için enerji vermiş gibiydi. Ayağa fırladı ve çılgınca bir silah aramaya başladı.

İşleri ilerletmek için ona bir bıçak attım.

Ayaklarının dibindeki sert, ince halı kaplı eflatun zemine çarptı.

Korkudan göğsü kabarmış bir şekilde ona baktı, sonra da bana baktı.

Çenemi salladım. "Devam et." "Bana bir hançer mi veriyorsun?"

Deri eldivenlerimi düzelttim ve başımı çatlayana kadar boynumun üzerinde geriye doğru yuvarladım. "Bu kadar çabuk ölmeyi hak etmiyorsun." Patrick'in etli, çiçekli yüzü, eğer gördüysem tipik bir İrlandalı, silahı almak için eğildiğinde ter lekeli bir peçete gibi buruştu. Silahı yumruk gibi tutuyordu.

Beceriksiz.

Ağırlığının beni şaşırtmaya yeteceğini umarak doğrudan saldırdı. Kaba kuvvet ve aptalca bir yöntemdi.

Hafifçe yana kaydım ve destek aldım. Omzuma sertçe çarptı, bu da onu yana doğru savurdu ve yataklardan birinin üzerine uçtu.

Onu orada, yatağın üzerinde bitirmek çok cazipti ama bu çok kolaydı. İçimdeki doyumsuz karanlık bir kara delikti, daha fazlası için açgözlüydü ve onu besleme ihtiyacına karşı çaresizdim.

Ben de onu ayak bileğinden tutup yatağın üzerinden çektim ve ağırlığı gürültüyle yere çarptı. Kendini toparlayamadan bacağını omzumun üzerinden havaya kaldırdım ve hatırı sayılır ağırlığını zeminde kolayca sürükleyerek banyoya götürdüm.

Kanı laminattan temizlemek halıdan daha kolaydı.

Patrick kollarını banyo kapısının pervazına dayamaya çalışırken, "Lanet olası Kanadalı amcık," diye tükürdü.

Başımı eğdim, elime karşı koyarken onu inceledim, sonra motosiklet botumun ağır topuğuyla sol koluna hızla tekme attım. Kopan tendonların çıkardığı çıtırtı ve kemiğin çatırdaması neredeyse ciğerlerinden kopan acı kükremesi kadar tatmin ediciydi.

"Aslında," dedim onu banyo zemininde çekiştirirken konuşur gibi. "Ben de en az senin kadar İrlandalıyım." Sonra yıllardır kullanmadığım paslı Galceyle, anlayabileceği bir dilde ona hakaret ettim. "Keşke aklın olsaydı, tehlikeli olurdun."

Kendini bana doğru fırlatmadan önce kaslarındaki gerginliğin kıl payı arttığını fark ettim. Yavaştı, fazla kiloları ve yavaş aklı onu böyle yapıyordu. Ama ondan sıkılmıştım ve oynamak istiyordum.

Ben de bana yumruk atmasına izin verdim.

Çenemin en köşesine kötü bir şekilde indi, sakalım kemik kemiğe temasın acısını aldı, kuvvet sadece başımı bir inç döndürmeye yetti.

Ama acı bir uyuşturucu gibi içime işledi, hayatımda hiçbir şeyin olmadığı kadar heyecan verici ve doğruydu.

Tekrar savurmaya hazırlanırken küçük bir kahkaha dilimde dans etti. Ayak parmaklarımın ucuna yuvarlandım ve yarım yamalak sol kroşesi inmeden hemen önce eğilip sağ böbreğine sert bir yumruk indirdim.

Eğildi, bir ağacın gövdesinin çekirdeğini kesmesi gibi yavaşça sallandı ve sonra kereste, kafası mide bulandırıcı bir çıtırtıyla porselen pembe küvete çarptı.

Acınası bir şekilde inleyerek dengesini sağlamaya çalıştı ve onu kapıdan içeri çektiğimde yere düşen bıçağı almak için çabaladı. Onu yakalamasına izin verirken ayak parmaklarımın üzerinde hafifçe zıpladım.

Sol kulağının üzerindeki yaradan kan akıyordu.

Bea'nın enkazda kan kaybettiği gibi, güzel yüzü kanla korkunç bir şekilde değişmişti.

Onu son gördüğümden beri onu düşünmeme hiç izin vermemiştim, doğal ışıltısı hastane odasının yapay sarı ışıklarıyla sönmüştü. Onu kendi düzenlediğim araba kazasından çıkarırken ellerime bulaşan kanı hem gerçek hem de mecazi anlamda düşünmeme izin vermemiştim ve taburcu olduktan sonra her gece evini ziyaret etmeme rağmen onu bir daha ziyaret etmeme izin vermemiştim.

Kendime pek çok şey için izin vermeyen bir adamdım, bu yüzden bu özel egzersizin zorluğu beni şaşırttı.

İçimdeki her şey beni garip bir manyetik güçle, sonsuza dek benim için fazla iyi ve bu nedenle benim için fazla yanlış olacak olan bukleli bir haleye sahip hafif kıza doğru itti.

Önümde yerde kanlar içinde yatan bu acınası adam müsveddesi onun yaralanmasından kısmen sorumluydu. Kendi suçumun kefaretini ödemek için istediğim kadar kendimi kırbaçlayabilirdim, ama Patrick'ten bunu kim çıkaracaktı.

Ben.

İşte o.

Göğsümde bir şey tutuştu, aklı başında mantığım dalgalandı ve aniden onun üzerine atıldım.

Eğlence ve oyun zamanı geçmişti.

Patrick Walsh için yaratıcısıyla tanışma vakti gelmişti.

Bıçağı tutuşunu serbest bırakmak için elini küvete vurduğumda, elindeki kemikler cezalandırıcı kavrayışımın altında birbirine çarptı. Homurdandı ve nefesi kesildi, tükürükleri uçuştu, çukurlu alnından terler boşandı. Tüm o enerji boş yere harcanmıştı.

Saniyeler içinde etkisiz hale getirildi.

Bir an sonra aynı bıçağı kendi elime aldım, tehlikeli ucu bir kalem gibi boğazının kâğıt gibi derisine saplandı.

Yakında, kaderinin sonucunu onun kanının mürekkebiyle yazacaktım.

"Bu," dedim ona, biraz neşeyle, çünkü lanet olsun, ama avı ve öldürmeden önceki o değerli, dengeli anı seviyordum. "Düşmüşlerin peşinden gidenlerin başına gelen budur."

"Siktir git," dedi Patrick bana tükürmeden önce, yapışkan sıvı yüzüme ulaşamayacak kadar ağırdı, bu yüzden

acınası bir şekilde göğsüne indi. "Ve senin Fallen sikişlerin."

"Sıkıcı olmasa da etkili bir son söz." Başımı yana eğdim ve bıçağı etinde hafifçe döndürdüm, küçük bir yara ve lal kırmızısı tek bir boncuk açtım. "Tekrar denemek ister misin?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama artık çok geçti.

Bileğimin bir dans hareketi kadar zarif ve çalışılmış bir hareketiyle Patrick Walsh'un kalın boğazı bıçağımın altında kolayca yarıldı ve son sözleri son bir solukta boğuldu.

Daha rahat ölmesini izlemek için kalçalarımın üzerine oturdum.

Kan, parçalanmış etinden o kadar hızlı akıyordu ki, beyaz gömleğinin üzerinden siyah pantolonunun bel bandına, karnının yanlarından laminat zemine doğru durmaksızın damlayan kırık bir musluk gibi akıyordu.

Kol ve bacaklarının eski bir yağlı kâğıt gibi solgunlaşıp benek benek olmasını, nefesinin kesilmesini, kesilmesini, durmasını ve göğsünün tamamen durmadan önce son bir kez gümbürdemesini izledim.

Bittiğinde kendime bir an düşünme izni verdim çünkü şimdi yapmazsam daha sonra bunun acısını çekeceğimi biliyordum.

"Ölümün gölgesindeki vadide yürüsem bile, hiçbir kötülükten korkmam," diye küfrettim kısık sesle. "Çünkü ben artık Senin değilim."

CHAPTER FIVE

BEA

BENI YALNIZ BIRAKMADILAR. HER ANIM

Hastanede üç gün geçirdim ve Main Street'in hemen dışındaki küçük, pembe miras evime döndüğümden beri her saniye yanımda biri vardı. King ve Cressida (çünkü nadiren ayrılırlardı)

Tatlı bebeğim Prince, Harleigh Rose, Lila ve en iyi arkadaşım Cleo, kız kardeşim ya da annem ve büyükbabam. Düşmüşler uzun süre kalmadılar ama bazıları kontrol etmeye geldi ve Loulou, aşırı korumacı bir tavırla, güvende olduğumdan emin olmak için Ransom'a geceleri araba gezintisi bile yaptırdı.

Yerim yoktu, mahremiyetim yoktu ve en önemlisi Rahip yoktu.

Otuz dört kişilik motosiklet kulübünde başkanın yaralı baldızına saygılarını sunmayan tek kişi oydu. Buna Heckler, Wiseguy ve Skell gibi daha asabi bok kafalılar da dahildi.

Bu başka bir kardeş için saygısızlık işareti olurdu. Zeus onlarla konuşurdu ve onlar da özür dilemek için ellerinde buruşuk bir buket ya da altılı soğuk bira paketiyle sürünerek merdivenime gelirlerdi.

Ama Priest farklıydı.

Kulübün infazcısının etrafında korkulan bir huşu ve saygı vardı. O onların ölüm taciri, ücret toplayıcısıydı, bu yüzden saygı vardı ama aynı zamanda hafif bir ürperti de vardı. Ölüm her kanun kaçağı motorcunun sözlüğünde yer alan bir kelimeydi ama Priest için neredeyse bir mantra gibiydi. Diğer adamlar onunla birbirleriyle olduğu kadar kolay ilişki kuramıyordu.

Ve yıllarca çalıştıktan sonra klinik bir psikopat olduğundan kuvvetle şüphelendiğim Priest, onlarla ilişki kurmaya başlayamadı.

Bu yüzden kulübün normal sosyal kurallarından özel olarak muaf tutuldu. Bir hayalet gibi girip çıkıyor, asla sorgulanmıyor, sadece Zeus'a ve son zamanlarda da Kral'a hesap veriyordu.

Her zaman Priest için aşkın imkansız olmadığını, daha çok tercüme edilemez olduğunu düşünmüşümdür. Düşmüşler ve kardeşleri için hissettiği sadakat ya da akrabalık ne olursa olsun, eylem yoluyla iletiliyordu.

Cressida için bir adamı avlamış ve işkence etmişti.

O dövülmüş ve BİLGİ dışarı . bir eski Loulou'yu Nightstalkers MC'ye ihbar eden düşmanı Warren.

Ama hiç hastane yatağının başında belirir miydi ya da kulüp binasında düzenlenen partilerden birinde herkesle birlikte koro halinde "İyi ki Doğdun" şarkısını söyler miydi?

Kesinlikle olmaz.

Bunlar, yarım on yıl boyunca gizemli bir adama kafayı takmış bir kızın düşünceleriydi.

Kazadan önce, hayallerim ve gezintilerimle yetinirdim. Saplantımın her zaman inatçı bir şekilde karşılıksız kalacağını hissederdim.

Ama şimdi...

Brett'in boğazını kesip kanıyla ayaklarımı meshederken Priest'in gözlerindeki soğuk acımasızlık. Beni arabanın patlamasından korurken kırık bedenimi göğsüne bastıran iri, ölümcül ellerinin yumuşaklığı ve yaralarımın görüntüsüyle harap olmuş bir halde bana bakarken çenesindeki gerginlik...

Bunun bir anlamı olması gerekmez miydi? Ona sormak istedim.

Bilmem gerekiyordu.

En azından ona düzgün bir şekilde teşekkür etmek zorunda hissettim. Sadece hayatımı kurtardığı ve bu saygıyı hak ettiği için değil, aynı zamanda içimde filizlenmekte olan psikolog nasıl tepki vereceğini görmek istediği için.

Yaşamdan çok ölüme alışmış bir adam, kendisini kurtardığı için teşekkür eden bir kadına nasıl tepki verirdi?

Sorulmamış soru içimde bir ateş gibi yandı. "Ne düşünüyorsun, Delilah?" Tatlı sevgilime mırıldandım halka boyunlu güvercini omzuma tünediği yerden elimle besledim.

Ben parmağımı ipeksi boğazında nazikçe gezdirirken o da mutlu bir şekilde mırıldandı ve yüzünü buruşturdu.

Harleigh Rose ve Loulou mutfağımda bir şeylere gülerken, "Bence o da benden hoşlanıyor olabilir," diye fısıldayarak kabul ettim. "Sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi."

Dikkatlice, uzandığım kanepenin kenarına doğru kaydım, sonra kaburgalarımı ağrıtmayacak şekilde kendimi ayakta durma pozisyonuna getirdim. Kafesine doğru ilerlerken Delilah saçlarımın telleri arasında sallanıp duruyordu ama onu kafesin geniş sınırlarına bıraktığımda çok şükür ki sessizdi.

Mandalı kapatırken ona "Bana şans dile," dedim.

Cılız bir miyavlama dikkatimi arka kapının yanında oturmuş beni yargılayıcı bir şekilde izleyen tek gözlü albino kurtarma kedim Sampson'a çekti.

"Bana bunu yapma," diye azarladım ona doğru ilerlerken ve beyaz Converse'imi sallanan kuyruğunun yanından toplarken. "Gittiğimi anlamadan önce onlara mesaj atacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Sampson burnunu bana doğru çevirdi ve belli ki hiç etkilenmemiş bir şekilde uzaklaştı.

Eski kapının tokmağını nazikçe çevirip hafif paslı menteşelerini gıcırdatmadan içeri girebilecek kadar açtığımda onun bu tavrına usulca güldüm.

Sonbahar akşamının yakıcı turuncu alacakaranlığında dışarı çıkar çıkmaz montum olmadığı için pişman oldum ama geri dönmek için çok geçti.

Özgür ve başım dönmüş bir halde evin etrafında dönerek güvenilir eski pembe Fiat'ıma gittim. Hephaestus Auto'da çalışan kardeşlerin baş belasıydı, çünkü sürekli bozuluyor, beni alması için birini göndermelerini ve başka bir iş için dükkana geri götürmelerini gerektiriyordu, ama daha pratik bir şey için ondan vazgeçemeyecek kadar çok seviyordum.

Araba yolunun kenarındaki sahte bir taşın içine sakladığım yedek araba ve ev anahtarlarını aldım ve kaçtım.

Arabamı çalıştırır çalıştırmaz perdeler kıpırdadı, ama yola geri geri girip çıkarken eve el sallamakla yetindim.

Ana Cadde'ye çıktığımda güldüm ve müzik setim nihayet açıldı, Bishop Briggs'in "Dark Side" şarkısı uygun bir şekilde döküldü.

Aklımda bir varış noktası yoktu. Sadece yalnız kalmak ve Priest'in beni isteyecek kadar fark etmesini nasıl sağlayacağımı düşünmek istiyordum. Evergreen Benzin İstasyonu'nda durup arabamı ve Mary'yi doldurduktan ve bir paket Fuzzy Peaches aldıktan sonra su boyunca ilerledim. Entrance'ın ne kadar muhteşem olduğu beni hiç şaşırtmadı. Doğuda Rocky Dağları, toprakta fosilleşmiş büyük dinozorların dikenli sırtları gibi yeryüzünden fışkırıyordu. Batıda, kıyı şeridinin kaba yontulmuş kayalıklarının altında ışıltılı, masmavi bir okyanus uzanıyordu. İkisi arasında, insanlara çok alışmış vahşi yaşamla dolu geniş ormanlar vardı, sık sık ayılar, geyikler ve

Pumalar daha yeşil otlaklara giderken sokaklarda geziniyor.

Her santimine bayıldım.

Bu yüzden kampüste yaşamak yerine Vancouver'daki üniversiteye gidip gelmeyi tercih ettim. Bu güzelliğin arka bahçem olmasını ve ailemin sevgisinin onu daha da süslemesini istedim.

Hayatımda o kadar çok iyilik vardı ki, bu neredeyse utanç verici bir fazlalıktı.

İki kez kanserle mücadele etmiş bir kız kardeşle ve ailem tarafından büyük ölçüde görmezden gelinerek büyümeme rağmen, çoğu insanın sahip olamayacağı kadar kutsandım.

Evim vardı - iğrenç babamdan kalan miras sayesinde - dünyanın en iyi üniversitelerinden birine gidiyordum, en güzel yerlerden birinde yaşıyordum ve belki de alışılmadık olsa da en sevimli aileye sahiptim.

Öyleyse neden içimde bir huzursuzluk vardı?

Bulanık bir şeftaliyi ağzıma attım, dilimde çözülürken tatlı tadının tadını çıkardım ve kendime karşı dürüst olmaya karar verdim.

Yalnızdım.

Rahibin yalnız olup olmadığını merak ettiğim gibi yalnız değil, yani arkadaşsız değil.

En popüler kişinin, etrafı bir grup arkadaşla çevriliyken bile kendini esasen yalnız hissetmesi mümkündü.

Kendimi dışlanmış hissediyordum çünkü kalbimde kim olduğuma dair gerçeği kasıtlı olarak en yakınlarımdan saklıyordum.

Evet, ben iyi bir kızdım, kiliseye giden, A alan, hayvanları seven bir sarışındım.

pembe ve kız gibi olan her şey.

Ama bir gezegenin geri dönülmez bir şekilde kara deliğe doğru çekilmesi gibi karanlığa çekildim.

Güneş ışığı ve çiçeklerden daha fazlasını istedim.

Tehlikenin biley taşına karşı kenarlarımı bilemek, zihnimi benimle çelişkili düşünenlere karşı test etmek istiyordum. Suç psikolojisi okumamın nedeni buydu.

Ve hangisinin önce geldiğine karar veremiyordum, tavuk mu yumurta mı?

Rahip takıntım ya da sapkınlık takıntım.

Sanki cevap olarak evren bana bir hediye sundu.

Priest'in tamamen siyah Harley Davidson motosikletinin görüntüsü, Araf Motel'in otoparkındaki bir çöp konteynerinin arkasında kısmen gizlenmişti.

Bir anda ellerim direksiyonda hareket etti ve küçük Fiat'ımı otoparka doğru çevirmeye başladım.

Artık karanlıktı, gün batımı sadece ufkun kenarında kirli gri bir ışık lekesiydi ve park yeri sadece biri çalışan üç lamba direği tarafından zayıf bir şekilde aydınlatılıyordu. Arabadan inerken titredim, korku ve soğuk birleşerek kanıma adrenalin pompaladı.

Bunu çok seviyordum, biliyordum. Güvenlik eksikliği.

Ama yıllar geçtikçe bu riskleri daha fazla aldım ve bir gün bu çekingen davranışların yeterli olmayacağını biliyordum.

Daha fazlasını isterdim.

Motel bloğundaki tek aydınlık odaya doğru yürümeden önce Priest'in bisikletine göz kırptım. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, nerede yaşadığına dair hâlâ hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Belki de bu pembe boktan motelde kalıcı olarak kalmıştır.

Bu düşünce beni üzdü ve ilerlemem için beni teşvik etti. Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi.

Kalbim boğazıma düğümlendi, tüylerim diken diken oldu.

Burada havada parazit gibi bir şey vardı.

Bana ne pahasına olursa olsun odaya girmememi söyleyen bir şey.

Yani, tabii ki, yaptım.

Tokmak elimde kolayca döndü ama kapıyı açtığımda kapı tamamen içeri doğru düştü, tüm panel yere çarptı ve içeride kim varsa varlığımdan haberdar etti. Belli ki daha önce kırılmıştı.

Kapı aralığında donup kaldım, ayağım havada asılı kaldı. "Alo?" Yavaşça seslendim. "Rahip, burada mısınız?"

Yanıt gelmedi. Sadece banyodaki vantilatörün alçak sesli uğultusu ve karşı duvarda üçgen şeklinde beliren pembe bir ışık vardı.

Hava bayat ve misk kokuluydu ama altında farklı bir koku vardı, az önce iyileştiğim hastane gibi keskin ve antiseptik bir koku.

Çamaşır suyu gibi bir şey.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti, öylesine deli gibi atıyordu ki yutkunmakta zorlanıyordum. Fırfırlı beyaz çorabımın içine gizlenmiş, ayak bileğimin etrafındaki kayıştan küçük bıçağı almak için eğildim. Uzun zaman önce, kız kardeşim Harleigh Rose ve Mute'la birlikte bir kulübede çıkan yangında neredeyse ölüyordum ve Priest b a n a bunu hediye etmişti. Bana verdiği iki hediyeden biriydi. Her zaman yanımda taşırdım, yatarken bile. Ahşap bir tabana oyulmuş d ü z, düz bir bıçaktı.

ayrıntılı bir Kelt haçına dönüştü. Parmaklarım haçın elleri üzerinde kolayca kıvrıldı, böylece avucumun içinde dengeli bir şekilde durdu.

İlk defa kullanıyordum.

Banyoya yaklaştıkça kulaklarım o kadar geriliyordu ki basınçtan neredeyse titriyorlardı.

Hala bir şey yok.

Ayakkabımın burnuyla banyonun kapısını hafifçe iterek açtım.

Ne bekliyordum bilmiyorum, belki de duş perdesinin arkasından bir canavarın fırlamasını.

Hiçbir şey olmadı.

Gösterişli pembe duş perdesi kısmen kapalıydı ama pusuda bekleyen kimsenin olmadığını görebileceğim kadar şeffaftı.

Oda boştu. Canavar

yok, Rahip yok.

Bir utanç ve hayal kırıklığı dalgası bir hayalet gibi içimden geçti ve tüm vücudumda sadece soğuk, nemli bir his bıraktı.

Priest'in yolun sonunda olacağını umarak tehlikeli bir yolu takip edecek kadar nasıl aptal olabildim? Öyle olsa bile ne yapmasını bekliyordum ki? O bir katildi, bir psikopattı. Bana karşı yumuşak davranacağını düşündüren neydi? Karanlıktan çıkıp benimle birlikte aşkın aydınlığına düşeceğini?

Ben sadece bir kızdım.

Görünüşe göre, ölüm arzusu olan zavallı biri.

Omuzlarım çöktü ve birden kendimi bitkin hissettim, yaralarım ve uzun gün beni neredeyse ölümcül bir darbeyle yakaladı.

Gitmek için döndüğümde aynada neredeyse fark edilmeyen bir şey gözüme çarptı, sadece metal üzerinde pembe bir ışık parıltısı. Yavaşça, kalbim göğsümde ölü bir ağırlık gibi, tuttuğum nefesimin ağırlığıyla ezilerek, omzumun üzerinden karşımdaki aynaya baktım.

Ve çığlık attı.

Çünkü kapının diğer tarafında, duvarla açık kapının oluşturduğu gölgeler arasına sıkışmış, ilk bakışta fark etmediğim, siyahlar içinde bir adam duruyordu.

Onu ele veren tek şey, diğer tarafta doğrudan başıma doğrultulmuş, tahtaya dayalı bir silahın parıltısıydı.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki, ses ciğerlerimi yırtarak kağıt mendil gibi parçaladı. Sadece bunun için zamanım vardı, paniğin tek parlak haykırışı, ama kapüşonlu adam tarafından kesildi.

Kapı bana çarptı ve beni banyodan geriye doğru sendelemeye zorladı. Dengemi sağlayamadan üzerime atladı.

Elinin demir gibi soğuk ağırlığı boğazımı öyle sıkı sarmıştı ki her bir parmağının gücünü hissedebiliyordum. Hızını kullanarak beni banyonun karşısındaki duvara doğru itti ve kehribara yakalanmış bir kelebek gibi orada sabitledi.

Neden mücadele etmediğimi bilmiyorum.

Havada bir şey vardı, baş döndürücü ve sarhoş edici bir şey. Boynumu daha da sıkmadan önce yuttuğum sığ nefesin içindeydi.

Karanfil ve tütün kokusu.

Bedenim kokuyu zihnimden önce algıladı ve nefes almamı zorlaştırsa da onun elinde bir bez bebek gibi gevşedi.

Çünkü içgüdüsel olarak biliyordum ki, bu adamın doğasında herkesi incitmek olsa bile beni incitmezdi.

"Rahip," diye homurdandım.

Parmakları boynumun etrafında büküldü ve sonra rahat nefes alabilmem için yumuşak bir yakaya doğru gevşedi.

"Bilmediğim bir ölüm arzun mu var?" diye sordu soğuk bir şekilde, başını bir kez salladı, kapüşonu yerinden çıkaracak kadar sertti. Kukuleta geriye düşerek gür kızıl saçlarını ve güzel gözlerinin solgun, dar setini ortaya çıkardı.

Kalbimi almaya ve boynuna takacağı bir ipe asmaya gelen Azrail'e benziyordu. Sanki aptallığım için beni cezalandırmak isterken aynı zamanda acımdan sorumlu tek kişi olmak istiyordu.

"Belki," dedim ona dürüstçe. "Son zamanlarda... huzursuzum."

"Ölüm buna bir son verecek," diye kabul etti ama çenesindeki gerginlik sözlerinin dişlerine robot gibi çarpmasına neden oldu. "Toprağın altındayken hiçbir şey yapamazsın."

"Aslında yakılmak isterdim. Belki bir ağaca bile dönüştürülebilirim. Artık bunu yapabildiğini biliyor muydun? Lila bana bundan bahsetti."

Rahip gevezeliğime göz kırptı. Saçma bir şekilde uzun, ince bakır renginde kıvırcık kirpikleri vardı.

"Seni öldürebilirdim, Bea," dedi bana sanki bir aptalmışım gibi. "Seni pek çok farklı şekilde öldürebilirdim ve sen

Bu kadar aptal olduğum için bunu hak ettim. Ne düşünüyordun ki?"

"Ben de burada olduğunu düşünüyordum." Tereddüt ettim, sonra kuduz bir köpeğe yaptığınız gibi yavaşça elimi kaldırdım ve boynumu tutan elinin bileğine hafifçe sardım. "Sana teşekkür etmek istedim."

Ürkekliği sadece mikro bir ifadeydi, ağzını sıkıyordu, sol gözünün titremesini tam olarak engelleyemiyordu ama ben Priest'e alışmıştım. Onun küçük mimiklerini okuyup altın çıkarma konusunda uzmanlaşmıştım.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok." Aniden beni bıraktı ve büyük bir adım attı, arkasındaki duvar onu daha fazla geri çekilmekten alıkoyan tek şeydi.

Dar bir alandı. İkimizin de kaçabileceği bir yer yoktu ve o anda kimin daha çok kaçmak istediğini söylemek zordu.

Kendimce, Priest'in başkalarına dehşet saçmaya alışkın olduğu kadar ben de ona dehşet saçıyordum.

Ona karşı gösterdiğim nezaket, alışık olmadığı bir sapkınlıktı.

Bu sadece onu sevgimle kundaklamak ve asla gitmesine izin vermemek istememe neden oldu.

Ona doğru adım attım.

Kaşlarını çattı, muhteşem yüzü Karındeşen Jack'in ödünü koparacak bir ifadeye büründü.

Benim üzerimde farklı çalıştı.

Bu yoğunluğun karnımı ısıttığını, bacaklarımın arasında ağırlaştığını hissettim. Elini tekrar boğazıma dolamasını istememe neden oldu.

Hızlı nabzımın siren sesini hissedebilir ve ondan çok etkilendiğimi anlayabilirdi.

"Elbette size teşekkür etmeliyim," dedim usulca. "Hayatımı kurtardınız."

"Neredeyse seni öldürüyordum." Sesinde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu.

Dudağımı ısırdım, sonra devam ettim. "Bazen ölüme yakın bir deneyim göz açıcı olabilir. İsteyebileceğinizi ya da istemeniz gerektiğini hiç düşünmediğiniz şeyleri fark etmenizi sağlayabilir."

"İstek ihtiyaç değildir. Temel ihtiyaçlarınızla tatmin olun. Daha fazlasını ummak size yalnızca acı getirecektir."

"Sana da böyle mi oldu?" Bir solukta sordum, cüretim karşısında şok olmuştum.

Priest'in aniden ileri atılmasıyla soluğum kesildi, eli tekrar boğazımdaydı, bu sefer beni itmek yerine yaklaştırdı.

Başparmağının şahdamarımın üzerinde ileri geri gidip gelerek nabzımı yokladığının farkında olduğunu sanmıyordum. Ağzım açıktı, nefesi sıcaktı ve yüzüne yayılıyordu, o kadar yakındı ki daha iyi bir ışık olsaydı yanaklarındaki tarçın beneklerini sayabilirdim. Dilimde onun tadını alabiliyordum, onun baharatını, tütünün hafif acılığını.

Tadının nasıl olacağını merak ettim, hayvan mı insan mı?

Bilinçsizce, sırtım bizi yakınlaştırmak için eğildi, ama o aramızda dikkatli bir mesafe bıraktı. Özü olan bir hava şeridi.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Bea Lafayette," diye homurdandı, sesi o kadar sertti ki tüylerim diken diken oldu. "Beni küçük bir çocuk gibi takip edebileceğini mi sanıyorsun?

ve ben bunu fark etmeyecek miyim? Ben her şeyi fark ederim. Kafasında beyin olmayan küçük kızları bile."

Bu hakarete izin vermemeye çalıştım ama ailem Loulou'ya her zaman zeki, güzel ve her açıdan benden daha iyi olduğunu söylerdi. Güzel olmak umurumda değildi, gerçi insanlar dış görünüşümle büyüdüğümü düşünüyorlardı. Zekamı önemsiyordum.

Zihnimin kapasitesine, boğulmakta olan çaresiz bir adamın bir geminin ağzına tutunduğu gibi tutundum. Bu benim güvenimin temeliydi, hayatımın üzerine oturmasını istediğim dayanak noktasıydı.

Bu yüzden Priest'in bazı açılardan haklı olması beni lanetledi.

Bir katili aramak için ürkütücü bir motel odasında gizlice dolaşmakla aptallık etmiştim, o katili küçüklüğümden beri tanıyor olsam bile.

Beni önemseyebileceğini düşünerek aptallık etmişim.

Aramızda zehirli dumanlar gibi acı bir kahkaha yükseldi.

Priest'in kaşları çatıldı, kaşlarının arasındaki kırışıklıklar gölgelerdeki boynuzlar gibi siyah çizgiler oluşturdu. Kafamdaki bir şeyi gevşetmek istercesine beni hafifçe salladı. "Güvenliğin umurunda değil ama senin hakkında ne düşündüğümü önemsiyorsun. İşte sorun da burada. Ben varım. Ben değerli bir aracım. Ama ben bir erkek değilim. Senin düşündüğün gibi değilim. Benim gibilerden böyle bir şey bekleme. Anladın mı beni? Burada hiçbir şey yok ve olmayacak da çünkü verecek hiçbir şeyim yok."

Dilimin arkasında safra gibi acı bir şekilde gezinen hayal kırıklığı dalgasına karşı kalın bir şekilde yutkundum.

Yüz ifademdeki bir şey Priest'i daha da sinirlendirdi, başparmağı nabız noktama derinlemesine saplandı. O ürkütücü, kırpışmayan gözleriyle beni uzun süre inceledi.

dakika, tek ses nefesimin sert törpüsü ve düzensiz kalbimin gümbürtüsü, ikimizin de duyabildiğinden emindim.

"Sen bir geri zekâlısın," dedi sonunda huysuzca, gözleri benimkilere sabitlenmişti ve gölgelerde bile o kadar soluk bir yeşildi ki parlıyor gibiydiler. Hayal meyal, eejit'in İrlanda argosunda aptal anlamına geldiğini hatırladım. "Çünkü sana değer veren bir sürü insan var ve sen bunları bir hiç uğruna bir kenara atıyorsun. Kendi hayatını mahvedersen, onlarınkini de mahvedersin. Ailenin yeterince şey yaşamadığını mı sanıyorsun?"

"Onlar da senin için aynı şeyi hissediyorlar," dedim sesimi bulduğumda, çalkalanan karnımın derinliklerinde bir yerde. "Herkes seni önemsiyor, Rahip. Sadece ben değil."

Gözlerinde açlık gibi bir şeyin parladığı bir saniye vardı - gözümü kırpsam kaçıracaktım. Bu içgüdüsel, fiziksel bir özlem değil, daha metafiziksel bir şeydi.

Aklıma Priest'in en büyük korkusunun ve en büyük arzusunun sevgi ve rahatlığı kabul etmek olduğu geldi. Belki de bunun, aleve çok yakın tutulan bir bıçak gibi keskinliğini yumuşatacağından endişe ediyordu. Belki de geçmişte bu yüzden yanmıştı ve yaralarını bir zırh gibi derisinin altında taşıyordu. Ya da en kötüsü, diye düşündüm, belki de hiç sevgi görmemişti.

"Beni sevmek ölümden beter bir kaderdir," diye beni uyardı, bir kez daha yaşayan bir heykel olması için kapakları kapattı, nefes alıyordu ama canlılığını yitirmemişti.

Sözlerini göğsüme inen bir darbe gibi hissettim. Bu adam için, çok az şeyi hak ettiğine inanan bu adam için acı çekiyordum.

Kendimi durduramadan önce, Priest'in boğazımdaki tutuşunu gevşetecek kadar hafifçe geri adım attım ve sonra

Öne doğru atıldım, beceriksizce ağzımı onunkine doğru fırlattım. Beceriksizce yere indim, ağzım alt dudağının şaşırtıcı derecede yumuşaklığı etrafında ayrıldı.

Onu öpüyordum.

Rahibi

öpüyordum.

Çakmak taşına vurulmuş bir çakmaktaşı gibi, bedenim her şeyi tüketen alevlerle tutuştu. Düşünceler yanıp kül oldu ve geriye sadece temas ettiğimiz noktada sabitlenen ısı kaldı.

Tek bir muhteşem an için, kalbimin tek bir muazzam atışı süresince, Rahip onu öpmeme izin verdi.

Bir sonraki sefer, dudağımda kısa bir acı parlaması oldu, sonra hareket ediyordum.

Elleri hala boğazımda, demir bir tasma gibi, beni duvara doğru itti ve garip bir nezaket ve sertlik karışımıyla beni öne doğru çekti ve sanki demek istediğinin altını çizmek istercesine tekrar geri itti.

Sonra dar koridorun diğer tarafındaydı, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bana bakıyordu, hırçın ve tedirgin.

Kirli pembe ışıkta birbirimize baktık.

Dudaklarımı yalarken, kaçmak için acele ederken beni ısırdığını fark ettim. Bakırın tadı damağımda patladı. Elim ağzıma gitti, başparmağım alt dudağımdaki küçük, kırık yaraya gitti. Soluk ped kırmızıya bulandı.

Şiddetinin küçük kanıtlarının üzerinden Priest'in gözlerine baktım.

Duruşunda titreşen bir durgunluk, harekete geçmek için bekleyen bir kas ve potansiyel enerji vardı. Başını hafifçe sola eğdi, gözlerini kısarak beni izledi.

Yavaşça, kasıtlı olarak başparmağımı ağzıma götürdüm ve bir kedi yavrusu gibi narin bir şekilde etimdeki kanı yaladım.

Hırladı.

Göğsünden alçak, zar zor duyulabilen bir mırıltı yükseliyordu.

Sanki bir ip bizi birbirine bağlamış gibi, kendimi bu sesin titreşimiyle ürperirken buldum ve yankılanan bir zevk mırıltısı çıkardım.

Rahip duvarı hafifçe itti, sonra sanki iki düello ipi arasında kalmış gibi durakladı.

Onu neredeyse

yakalamıştım.

Çok

yaklaşmıştım.

İnsandan çok canavara benzeyen bir yaratıkla oynuyordum ama kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Daha fazla tahrik olmuştum. Uyluklarımın arasında hiç ilgilenmediğim yer nemden kayganlaşmıştı, göğüslerimin uçları o kadar sıkı kıvrılmıştı ki zonkluyordu.

Onu neredeyse yakalıyordum.

Tükürükten kayganlaşmış başparmağımı dudaklarıma götürüp kanı ürkütücü bir ruj gibi bilerek ağzıma bulaştırırken kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyordu.

Göğsü şimdi fark edilebilir bir şekilde yükselip alçalıyor, orada kıpırdanan canavarı sakinleştirmek için büyük, hesaplı nefesler ciğerlerine çekiliyordu.

Çıkıp oynamasını o kadar çok istiyordum ki, elim ayağım titriyordu.

o.

Yine de hareket etmedi.

Duvara karşı daha durgun bir pozisyon alırken, kaslarım gevşemiş, başım boğazımı ortaya çıkarmak için hafifçe yana eğilmişken, dilim yavaşça, utangaç bir şekilde yarayı dürtmek için dışarı çıktı.

İtaatkâr bir kurdun alfasına yaptığı gibi.

Koridorda üç adım boyunca sinsice, yırtıcı bir şekilde ilerlemeden önce hava bir parça elektriklendi. Elini boynuma götürdü, aynı anda başını eğerek ağzını benimkine yaklaştırdı.

Beni öpmedi.

Onun yerine, yarılmış dudağımı dikkatlice dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti. Yaradan bir damla kan aktı ve Priest, duygusal bir şekilde, neredeyse tembelce, ağzımdan yaladı.

Nefesim kesildi, ağzım doğal bir şekilde açıldı, daha fazlası için yalvardım.

Ve onu tanıdığım onca yıl boyunca ilk kez, münzevi, kontrollü Rahip, şımartıldı.

Tanrım, ağzımı yemyeşil bir meyveymiş gibi yedi, dökülen kanımı yaladı, dilimin ipeksi kenarını kendi diliyle tatmak için daha derine daldı, ağzımın girintisini keşfetti. Sanki onun yiyeceği bir şeymişim gibi yedi beni.

Kontrol edemediğim alçak, iniltili, utanmaz sesler çıkardım. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum ama bunun bu mükemmel anı bozacağından ve ona kontrolünü hatırlatacağından çok endişeliydim. Bu yüzden orada öylece asılı kaldım, boğazımı saran güçlü el kanımı kaynatmaya yetecek kadar nefis bir baskı uygulayarak beni duvara yapıştırdı.

Ve beni öpmesine izin verdim.

O tek, uzun, tatlı öpücükle beni öyle bir mahvetmesine izin verdim ki, başka hiçbir şeyin işe yaramayacağını biliyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Rahip ve onun karanlık, vahşi ihtiyacı. Soğuk, hesapçı zihni benimkiyle savaşan boynuzlar gibi kilitlenmişti.

Tanrım, ama bu acımasız, sahiplenici kucakta sonsuza dek var olmak için bildiğim her şeyden vazgeçerdim.

Ve sonra, her şey bitti.

Tek temas noktamız kaynaşmış ağızlarımız ve boynumdaki o gergin, sinirli el olmasına rağmen, geri çekildiğinde vücudum buzlu suyla dolmuş gibi hissetti.

Hâlâ o sarsıcı öpücüğün artçı şokunu yaşarken, elinin tersiyle o zalim, güzel ağzını silmesini izledim. Sanki dudaklarındaki tadımdan kurtulmaya ihtiyacı varmış gibi.

Bu acıttı.

Bana öyle soğukkanlı bakıyordu ki, bütün bu kucaklaşmayı halüsinasyon görüp görmediğimi merak ettim. Hareket ettiğinde banyoya geri döndü, kapının arkasında kaybolurken yürüyüşü etkili ve kontrollüydü. Duş perdesini geriye itip küvetin leğeninden ağır bir şey almak için eğilirken kapı ile menteşeleri arasındaki ince aralıktan onu izledim. Birkaç dakika sonra geniş omzunun üzerinde taşıdığı siyah plastikle sarılmış büyük bir şeyle yeniden ortaya çıktı.

İçindeki bedenin şeklini yanlış anlamak mümkün değildi.

Ya da kapalı tutan beyaz banttaki hafif kan sıçraması.

Rahip, cesedi omzunda dengede tutmakla meşgul olmayan eliyle deri bir eyer çantası tutuyordu,

Bir çamaşır suyu şişesinin beyaz kapağı kapaktan dışarı çıkmış.

Dar alanda hiç tereddüt etmeden yanımdan geçip giderken kendimi duvara yasladım ve ellerimi karnıma bastırdım.

Ne bir göz kırptı ne de varlığımı kabul etti.

Priest arkasına bile bakmadan odanın kırık kapısına doğru adım attı ve torbalanmış cesediyle birlikte gecenin mürekkep karanlığına karıştı.

Kırık parmaklarımı bilinçsizce yırtık dudağımın kanına batırarak, alçıyı kanımla yağlayarak gidişini izledim.

Ağzımda kan tadı yoktu. Tadı inanç gibiydi, damıtılmış tanrısallık gibiydi. Tadının bu şekilde olduğunu biliyordum, çünkü tadı bizim gibiydi.

CHAPTER SIX

BEA

BEN KÜÇÜKKEN TANRI BENIM EN IYI ARKADAŞIMDI.

Yalnız bir çocuktum. Kız kardeşim çoğunlukla hastanedeydi, annem ve babam kendi sosyal hayatlarıyla meşguldü, Avrupalı dadılardan oluşan rotasyonumuz hayatımdaki tek sabit varlıktı.

Böylece büyükbabam benim en yakın aile bağım oldu ve onunla birlikte Tanrı da geldi.

Ben altı yaşındayken vefat eden büyükannemden bile önce büyükbabamın ilk aşkıydı.

Okuduğum ilk önemli kitap İncil'di ve onu bitirip daha fazlasıyla ilgilendiğimi ifade ettiğimde dedem bana Kuran'ı, Yahudiliğin Tanah olarak adlandırılan üç kutsal metnini ve Budizm'in Sutralarını verdi. Küçüklüğümü, sıralarda otururken bacaklarımın yere yetişemeyecek kadar kısa olduğunu, gençliğimin tüm ruhani sorularını büyükbabama sorarken Mary Janelerimi ileri geri tekmelediğimi hala hatırlıyorum.

Tek bir Tanrı mı yoksa farklı dinler için farklı Tanrılar mı vardı?

Tanrı neden insanların
ölmesine izin verdi?

Nereye gittiler?

Eğer Tanrı iyiyse neden bu kadar çok acı vardı?

Tanrı Loulou'yu neden bu kadar hasta etti?

Büyükbabam eleştirel sorularıma aldırmadı. Hıristiyan Tanrısı hakkında konuşurken sabırlı, sakin ve memnuniyet doluydu. Daha sonra bile, Loulou'ya ikinci kez Hodgkin Lenfoma teşhisi konulduktan sonra, babam yanlış adamı sevdiği için onu dövüp evden kovduktan sonra, kendisinin de yozlaşmış olduğu ortaya çıktıktan ve sonra soğukkanlılıkla öldürüldükten sonra, dedem Tanrı'nın iyi olduğunu savundu, ama Rab'den uzaklaştığım için beni suçlamadı.

Ergenlik çağıma geldiğimde, Tanrı benim en iyi arkadaşım değildi. Bu romantizmden kurtulmuştum.

Babamın bir kahraman ve annemin bir prenses olmasının yanı sıra iyi insanların iyi şeyleri hak ettiğine dair çocukça bir düşünce vardı.

Hayatın gerçeğini öğrenmiştim. Sizi gözeten büyük bir güç yoktu, hayatınızı harfiyen kontrol eden yıldızlarda önceden belirlenmiş bir kader yoktu.

Hayat kaderden çok şanstı, boyun eğmekten çok seçimdi.

Hayat basitçe sizin onu nasıl şekillendirdiğinizden ibaretti.

Aksilikler ne olursa olsun benimkini mutlu etmeye kararlıydım.

Yine de, büyükbabamın dininin incelikleri, sevgi ve hayırseverlik, topluluk ve kabullenme hakkında verdiği vaazları dinlemek için her Pazar ayin için First Light Kilisesi'ne gittim. Küçük bir kızken oturduğum ön sıraya oturmayı, gözlerimi kapatmayı, bacaklarımı sallamayı ve İncil'den bilgelik çıkaran sesinin o melodik, saygılı ritmini dinlemeyi severdim. Eski taş yapının tepelerinde ve kulelerinde yankılanan sessizliği ve duvarlardan yayılan hürmeti seviyordum, sanki yıllar süren ibadet tuğlaya ve harca duygusal bir his aşılamıştı.

Göğsümdeki o huzursuz karanlığı yatıştırdı, şeytanlarım için bir ninni gibi.

Ben de cemaati seviyordum. Büyükbabamın cemaati, babamın ölümüyle ilgili skandaldan sonra anneme ve bana sırtlarını dönmemişti. Aksine, belediye başkanının konağından kovulduktan sonra kiraladığımız küçük bungalovumuza gelmişler ve yanlarında yiyecek ve sonsuz destek getirmişlerdi.

Böylece First Light hayatımın ayrılmaz bir parçası olarak kaldı.

Büyükbabam öz sevgiyi kucaklamakla ilgili vaazını bitirirken ön sıraya oturdum. Annem yanımdaydı, güzel giyinmişti, saçının bir teli bile yerinde değildi, ama sözler benimle olduğu kadar onunla da derin bir yankı uyandırdığı için gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

Büyükbaba Romalılar 12:2'den alıntı yaptıktan sonra, bir şekilde herkesin gözünün içine bakarak "Bu dünyanın kalıbına uymayın, zihninizi yenileyerek dönüşün" dedi. "Tanrı'nın lütfuna layık bir yaşam sürmek için hepimiz birbirimize tıpatıp benzememeliyiz. Bunun yerine, kalplerimizin bizim için belirlediği yolu takip etmeliyiz ki sadece ruhani değil, aynı zamanda derin bir şekilde tatmin bulabilelim."

O son duasını ederken ve herkes kendi sosyal gruplarına dağılmadan önce "Amin" diye yankılanırken bunu düşündüm.

Artık geçerliliğini yitirmiş olan eski bir inançlar ve sosyal adetler mezhebine uyduğumu fark etmek beni şok etti. Belediye başkanının ikinci kızı, gölgelere itilmiş iyi kız değildim. Dünyaya sunacak önemli şeylerim vardı, karmaşık, güzel şeyler, kendi parmak izim kadar bana özgü şeyler.

Karanlık düşüncelerimi ve doğal sapkınlığımı kuduz bir canavar gibi göğsümün içine zincirlemiş ve ona nefes alması için asla yer vermemiştim. Bu durum beni, bu eğilimlerimin ihmalim yüzünden daha da güçlenip güçlenmediğini ve şimdi, huysuz ve kafese sığmayacak kadar büyük olarak, dışarı çıkmak için can atan ruhumun kapısını pervasızca çalıp çalmadıklarını merak etmeye itti.

Doğal olarak aklım Priest'e ve bir gün önceki öpüşmemize gitti. Parmaklarım dudağımdaki iyileşmekte olan yarıkta gezinirken, onun katıksız vahşiliğinin neredeyse çelişkili bir şekilde kısıtlayıcılığıyla birleştiğini hatırladım. O kadar güçlü bir adamdı ki, dövmeli ellerinin bir hareketiyle boynumu kırabilecek kadar güçlüydü ama bunun yerine beni sadece bir eliyle zincire vurmuştu. Tüm o hatırı sayılır şiddeti, kontrolüyle zayıf bir şekilde tasmalanmış olarak hissetmeme izin verdi. Bu kontrolün kulübe olan bağlılığından mı yoksa beni arzulamamasından mı kaynaklandığından emin değildim ama içimdeki romantik bunun ilkinden kaynaklandığını umuyordu.

Sadakat aşabileceğimiz bir engeldi. Kız kardeşimin Priest'le takılmama deli olacağından şüpheliydim ama sonuçta benim mutlu olmamı isterdi.

Ve o öpücükten sonra, her zaman gizliden gizliye merak ettiğim şey, Priest'in uyumluluğumun kısıtlamalarını kırmama ve gerçekte kim olduğumu keşfetmeme yardımcı olacak tek erkek olduğuna dair gerçek bir inanca dönüştü. Yanımda elimi tutan korkusuz bir adam olmadan ruhumun potansiyel olarak tehditkâr girintilerinde seyahat etmekten çok korktuğumu itiraf etmek beni utandırmadı.

"Bea."

Hayallerimden sıyrılıp Seth ve Tabitha Linley'e baktım. Kulüp dışında gördüğüm en yakışıklı ve aynı zamanda en nazik çiftti. Babamın başına gelenlerden sonra annemi bir arada tutmakta çok yardımcı olmuşlardı.

Tabitha'yı şeker kokulu parfümüyle kucaklamak için ayağa fırladım.

Beni sıktıkça kaburgalarım ağrıyordu ve tısladığım anda geri çekildi. "Çok özür dilerim, Bea!"

"Sorun bende," diye itiraf ettim utanarak. "Kaburgaların iyileşmesinin biraz zaman aldığını unutup duruyorum."

Seth dilini şaklattı, yakışıklı esmerin kaşları çatıldı. "Kendine iyi bakman konusunda sana ne demiştik? Her zaman başkalarını ilk sıraya koyuyorsun."

"Doktor öyle diyor." Ona bir kaşımı kaldırdım, sonra Tabby'ye baktım. "Siz ikiniz tanıdığım en cömert insanlarsınız."

Tabby bir elini saçlarımda gezdirdi, bu hareket her zaman tüylerimi diken diken ederdi. "Sanırım benzerler birbirini çeker."

"Ama dürüst olmak gerekirse Bea, böyle kötü bir karakterle ne yapıyordun?" Seth alçalmış sesinde olgunlaşmış bir endişeyle sordu. "Başını belaya sokmak sana göre değil."

"Ütülü pantolon giyiyordu," dedim utangaç bir omuz silkmeyle. "İyi olanlardan biri olduğunu düşünmüştüm."

Onlar her ikisi de göz kırptı at Ben önce Tekir patladı Seth gülümseyerek başını öfkeyle salladı. "Bazen tuhaf bir arkadaş zevkin oluyor," dedi Seth.

sevgiyle itiraf etti.

"Bu doğru," diye itiraf ettim. "Kendi yaşımdaki insanlardan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadım ve tabii ki bunu denediğimde geri tepti."

Aslında Cleo benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve aramızda beş yaş fark olan tek kişiydi. Çalışmalarımdan, büyük ebeveynler veya vasiler tarafından yetiştirilen çocukların kendi yaşıtlarıyla zorluklar yaşamasının alışılmadık bir durum olmadığını biliyordum ve Loulou Zeus'la evlendiğinde on dört yaşında olmama rağmen, beni

ellerine alan o topluluktu

Ailemin sahip olduğundan daha fazla. Bu normdan sapma, terapistlerin topluma uyumsuzluk olarak göstererek düzeltmeye çalıştığı bir şeydi.

Şahsen ben gayet beğendim.

"Ben daha çok kız kardeşinin evlendiği suç çetesinden bahsediyordum," diye düzeltti Seth, ama sesinde kilisede Düşmüşler'den bahsederken sık sık duyduğum küçümseyici yargının hiçbiri yoktu. "Cazibesini anladığımı söyleyemem, özellikle de senin gibi hoş bir kız için."

Bana milyonuncu kez kibar denmesi karşısında irkilmeme karşı koydum; bu, bilinmesi gereken en ılık sıfattı ve bu yüzden de zihnimde bir hakaretti. Yüzüme plastik bir gülümseme yapıştırdım. "Sadece kenarları biraz pürüzlü, ama elmaslar da cilalanmadan önce öyledir."

Tabby saçlarımı okşarken "Çok şirin," diye hafifçe takıldı bana.

"Suçluyu, yani o çocuğun ailesini henüz yakalayamadılar mı?" Eric bana sarılmak için Seth'in etrafından dolanarak sordu.

Ona gülümsedim.

Sadece dış görünüşüne bakılırsa Eric kilisedeki en az dindar görünen adamdı. Koyu renk saçlarını uzun ve dağınık bir şekilde koyu renk gözlerinin üzerine örterdi, sol kaşının ortasındaki altın çubuk ışıkta parlardı. Onu siyahtan başka bir şey giyerken görmemiştim ve sol başparmağının dibindeki çıkıntıda "Bana Gökyüzü Baban De" yazan bir dövmesi vardı. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve birbirimizi yıllardır kiliseden tanıyor olsak da, geçen yıl suç psikolojisi derslerimden birinde asistan olana kadar yakınlaşmamıştık.

Seth ve Tabby sanki kokuyormuş gibi hemen ondan bir adım uzaklaştılar ve bir bakıma kokuyordu da. İsyan ve taze fikirler kokuyordu, tıpkı ılık, mür kokulu kiliseyi süpüren soğuk bir esinti gibi.

"Um..." Priest'in Purgatory Motel'den çıkardığı cesedi düşünerek tereddüt ederken dudağımı ısırdım. "Sanırım üzerinde çalışılıyor. Görünüşe göre ailesi ayrılmış ve saklanmaya başlamışlar."

"Siktir." Eric dramatik bir şekilde titredi, sonra Seth ve Tabby'ye sinsi bir bakış atarak elini belime doladı ve beni yanına çekti. "Belki de onlar bulunana kadar yanına taşınıp seni korumam gerekecek."

Onun bu becerikliliği karşısında gözlerimi devirmiştim ama Linley'ler etkilenmemişti.

"Bu son derece uygunsuz olurdu," dedi Tabby ilkel bir tavırla. "Olsa olsa Bea gelip bizimle kalabilir."

"Oh, öyle mi?" Eric kaşlarını kaldırdı. "Peki onu nasıl koruyacaksın? Davetsiz misafirlerin kafasına bir İncil mi indirirdiniz?"

"Ya sen?" Seth soğukkanlılıkla sordu. "Bakışlarınla onları öldürmek mi?"

"Yeter," dedim, gerginliği yatıştırmak için gülerek. First Light'taki en sevdiğim üç kişi hiçbir zaman anlaşamamıştı ve ben de bu çatırdayan gerilime alışmıştım. "Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok."

Bir kez olsun, sözlerimle alay etme konusunda hemfikir görünüyorlardı.

"Hadi ama Bea," dedi Eric, alnındaki uzun perçemleri karıştıran küçük bir kahkaha atarak. "Herhalde sırılsıklam halde yüz on kilo geliyorsundur."

Çenemi kibirle yukarı kaldırdım ama gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. İnce yapılıydım, küçük kemiklerim vardı ve annemle kız kardeşimin sahip olduğu kıvrımlara sahip değildim.

"Tatlım, evde yanında gerçekten bir erkek olmalı. Ne olur ne olmaz," diye endişelenen Tabby, endişeli bir fino köpeği olan bir kadın gibi saçlarımı geriye doğru düzeltti.

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkür ederim," dedim kibarca, ama sözlerimde sahtekârlık vardı.

Gerçek şu ki, zor durumdaki bir genç kız olmak ile kendi savunmasızlığımın farkına varacak kadar dünyanın kötülükleri hakkında bilgi sahibi olmak arasında garip bir yerdeydim.

Kulüp bendeydi. Düşmüşler kendi kontrollerinde olsa bile bana bir şey olmasına asla izin vermezlerdi.

Ama erkeklerin beni kurtarmaya gelmesini istemedim.

Ailesini korumak için kendi güvenliğini ve mutluluğunu feda eden Harleigh Rose gibi, babasını hapisten çıkarmak için kendi ölümünü taklit eden King gibi, Irina Ventura'yı alaşağı etmek için bir seks kaçakçılığı çetesine gizlice giren Lila gibi bir baş belası olmak istiyordum.

Kahraman olmak istedim, bakire yem ya da her korku filmi klişesinde ilk ölen aptal sarışın değil.

Alışılmadık bir şekilde sinirlenmiştim, arkadaşlarıma sert bir gülümseme gönderdim ve aniden vedalaştım. Kürsünün karşısında dedemle konuşmakta olan annemle göz göze geldim ve çenemi kapıya doğru sallayarak onunla dışarıda buluşacağımı bildirdim.

Temiz havaya çıkar çıkmaz kendimi daha iyi hissettim. O temiz, tuzlu okyanus havasından bir avuç içime çektim ve ağır ağır eğildim

meşe çift kapının yanındaki kaba taş duvara yaslandı.

"Seninle konuşmak istiyordum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve anında bir tür savunma çömelmesine geçtim.

Solumda bir kadın duruyordu. Orta yaşlı bir kadındı, yüzündeki yumuşak kırışıklıklar doğal yaşlanmanın bir göstergesiydi ve kumral saçları da buna tezat oluşturuyordu.

Kim olduğunu hemen anladım çünkü kızıl saçları bir yana, tıpkı oğluna benziyordu.

"Brenda," dedim, sesim şoktan duygusuzlaşmıştı.

Başını onaylarcasına eğdi ama onun dışında büyük siyah çantasının saplarıyla oynamaya devam etti.

Boynumun arkasındaki deri uyanık bir gerginlikle karıncalandı. Vücudumu duvara yaslanarak rahatça gevşemeye zorladım, umuyordum ki umursamaz görüntüm, başka bir şey hissetmediğim halde kendime güvendiğimi gösterecekti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Brenda çantasının saplarını öyle sıktı ki, deri bastonun üzerinden ayrıldı. "Olanlar için gerçekten üzgün olduğumu söylemek istedim." Kalın aksanlı özrünü küçük bir hıçkırık böldü. "Oğlum... o iyi bir çocuktu. Gerçekten."

Sempati kalbime işledi ve bunun acısıyla irkildim. "Onunla çıkacak kadar çok düşündüm."

Bu küçük bir teselliydi ama bana titreyerek gülümsedi. "Daha fazlası için uğraştık ama o tekti. Çok iyi bir çocuktu."

Dikkatle başımı salladım. Gözlerinin altında uykusuzluktan ve muhtemelen beslenmeden kaynaklanan kömür lekeleri vardı. Kırmızı çerçeveli, kan çanağına dönmüş ve düzensiz bir şekilde bir o yana bir bu yana bakan gözleri ruhsal durumu hakkında çok şey söylüyordu. Freud'un yas çalışması ve o zamandan beri yas teorisinin evrimi hakkında bildiklerimi gözden geçirerek yasın hangi aşamasında olduğunu merak ettim.

Aniden çantasına uzandığında, yardım için çığlık atmaya hazır bir şekilde endişeyle donakaldım.

Ama sadece buruşuk bir Marlboro sigara paketi çıkardı. Elleri o kadar kötü titriyordu ki terden ıslanmış parmakları ilk tütün çubuğunu ikiye ayırdı. İkinci kez paketten bir tane çekmeye çalıştığında ince bir kahkaha attı ama yanan kanser çubuğunu dudaklarının arasına yerleştirmeyi başardığı anda, sönmüş bir balon gibi enerjisi azaldı.

"Üzgünüm, bir tane ister misin?" diye zayıf bir gülümsemeyle teklif etti. "Bu saçmalığa on bir yaşındayken başladım. Şimdi bozacak değilim."

"Hayır, teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı, sonra tekrar, neredeyse kendi kendine. "Evet, ben de sizinle bir tür pazarlık yapmak istiyordum. Kulübünüzle başlattığımız bu savaş hakkında."

"Onlar benim değil," diye karşılık verdim otomatik olarak, hem böyle düşündüğü için şok olmuş hem de böyle düşündüğü için ısınmıştım.

Helyum dolu bir kahkaha daha. "Bunu dün gece Patrick'imin taşaklarını cam bir kavanozun içine düşüren adama söyle. Görünüşe göre kanları akıyordu, sadece değerli topraklarında dolaştığımız için değil, aynı zamanda orospularından biriyle de uğraştığımız için çok kızgınlardı."

"Ben onların orospularından biri değilim," diye tekrarladım inci dizilerimi ve beyaz yakalı elbisemi göstererek. "Sana motorcu kadını gibi mi görünüyorum?"

"Hayır." Tütünden gülünç derecede derin bir nefes çekti ve sonra aceleyle dışarı attı, duman çizilmiş yüzünü gizledi. "Ama belli ki Brett'im sende titiz bir kız olmanın ötesinde hoşlanılacak bir şeyler görmüş. Ve bu motorcular, küçük nedenlerle kötü şeyler yaparlar, ama bunu kişiselleştirdiler."

"Farkında olmadan Fallen'ın başkanının baldızına saldırarak olayı kişiselleştirdin."

Gözlerini kırpıştırdı, sigarasını tutan elini desteklemek için keskin dirseğini bir elinin altına aldı. Yorgun olmasına rağmen bir zamanlar ne kadar güzel, hatta keskin ve güçlü olabileceğini görebiliyordum. Bir suç imparatorluğunun kraliçesi. Bu bana dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı. Bir kilisenin dışındaydık ve kaybedecek çok şeyi vardı ama insanların en aceleci davrandığı zamanlar da bu zamanlar değil miydi zaten?

Biri Zeus'u ya da bebeklerini ondan alırsa Loulou'nun ne yapacağını hayal ettim ve içimi soğuk bir korku ürpertisi kapladı.

"İlginç," diye düşündü sigarasını emerken. "Görünüşün pek hoş değil ama küçük bir kız için çok büyük bir güç bu. Şimdi onları sırtımdan indirmek için kullanabilirsin."

Bilinçsizce Priest'in alışkanlığını benimseyerek başımı sola doğru eğdim. "Bunu neden yapayım ki?"

Brenda'nın dudakları sanki onu limon emmeye zorlamışım gibi büzüldü. "Çünkü oğlumu öldürdün."

"Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsan aldanıyorsun. Bunu Düşmüş'ün uyarısına kulak asmadığında yaptın. Olabilirsin

ama itibarları sizi ciddi şekilde duraksatmalıydı. İlk uyarıları sizi şehirden kovmalıydı. Bu sizin ve kocanızın suçu."

"Onu da sen öldürdün," diye devam etti, sesi neredeyse konuşmaya yakındı, ancak sıkıca düğümlenmiş formunun her santimi gerginliğini ve öfkesini anlatıyordu.

Bu yüzden, kederinde inkar ve pazarlık arasındaki çizgide durduğuna karar verdim.

Yorgun bir şekilde iç çektim, kaburgalarımdaki ağrıyı ve alçılı parmaklarımın içinde kaşınamayacak kadar uzak bir kaşıntıyı hissettim. "Dinle, eğer bana saldırmak istiyorsan, saldır. İçeride çığlık attığım anda beni duyacak yaklaşık iki yüz kilise cemaati var, ama eğer yapacaksan, hadi gösteriyi yola koyalım. Ben yoruldum."

"Sana saldırmayacağım, aptal kız." Brenda başını salladı, sonra bana doğru ilerlemeden önce sigarasının ucundaki külü silkeledi.

Ona izin verdim çünkü o his geri gelmişti. Göğsümde karanlık bir çiçek gibi bir şeyin görkemli büyümesi, ışığı arayan ruhumun kabuğunu kırıyor.

Adrenalin içime aktı. Dilimin arkasında demir tadı vardı, kan tadı.

Bana Priest'i hatırlattı.

Ayak parmaklarımız birbirine değdiğinde durdu, benim yüksek topuklu rugan Mary Janeler'ım onun sivri burunlu deri botlarına değiyordu. Sonra beni inceledi. Bakışlarını saçlarımda, yüzümün kalp şeklindeki kıvrımında, dudaklarıma sürdüğüm parlatıcıda hissettim. Ağırlığını tenimde hissettim, oğlunun sadece hayal ettiği yerlerde bana dokunuyordu.

Sonunda gülümser gibi yaparak dişlerini gösterdi ve boştaki eliyle elimi sıkıca kavradı. Teni soğuk ve nemliydi, tırnaklarının kenarları sigara içmekten sararmıştı.

"Onlara bir uzlaşmayla git," dedi ipek gibi, önceki davranışları sadece bir hatıraydı. Şimdi, suçlu krallığı tam olarak yürürlükteydi. "Eğer benim için gelirlerse, onlara adamlarımın tam ölçekli bir çete savaşı başlatacağını söyle, tamam mı? Ablana koşup ispiyonlama konusunda iyi olduğunu hissediyorum. Bunu yaparsan ben de senin için gelmem, tamam mı?"

Onunkini sıkıca tuttuğum elimde keskin, yayılan bir yanık vardı. Bakışlarım aşağıya kayarak sigarasını elimin arka kısmının ortasında söndürmesini izledim.

İrkilmemek için kendimi zor tuttum, onun yerine manik yüzüne soğuk bir bakış yerleştirdim ve "Bu üçüncü uyarı Brenda. Diğerlerini dikkate almadıysan bunu dikkate almanı tavsiye ederim. Kasabayı olabildiğince çabuk terk et ve bir daha asla Entrance'a dönme. Hatta Kanada'ya bile gelme. Benden alacağın tek yardım bu. O zaman bile, yaptıkların yüzünden peşine düşebilirler."

O cevap veremeden, yanımızdaki kilisenin açılan kapılarından bir ses dalgası döküldü. Ağır meşe ağacının gölgesi kısa bir süreliğine görüş alanımızı kapattı ama çok geçmeden cemaat ön bahçede bizi görebilecekleri kadar uzağa yayılmıştı.

Bir anda kalabalığın içinden alçak bir mırıltı yükseldi.

Brenda ve ben yakındık, neredeyse sevgili gibiydik, ama pastel giysili adanmışlar bundan daha iyisini biliyorlardı.

Birdenbire, takım elbiseli ve kravatlı bir yarım ay dolusu adam etrafımızı sardı. Farklı koşullar altında bu beni güldürürdü. Deri kesimli adamların beni savunmasına o kadar alışmıştım ki - kocaman vücutlarının her tarafına taktıkları silahlar başlı başına birer silah olan iri yarı alfalar. Bu dindar, iyi Hıristiyanların şimdi benim tehlikede olduğumu düşündükleri için birini tehdit ettiklerini görmek hem iç açıcı hem de biraz gülünçtü.

Kahramanların her şekil ve boyutta olabileceğini kanıtladı.

"Her şey yolunda mı Beatrice?" Seth kibarca sordu ama ses tonunda boğulmakla tehdit eden bir hava vardı.

Bunun üzerine içimde bir ilgi kıvılcımı parladı. Seth şimdiye kadar hep çok sıkıcı görünmüştü.

"İyi," diye geniş bir gülümsemeyle güvence verdim ve saçlarımı başımın etrafında zıplatan Brenda'dan neşeli bir adım uzaklaştım. "Bayan Walsh sadece kilisemiz hakkında bilgi almak istiyordu."

"Ah." Büyükbaba, First Light'ın kapısının hemen dışında, cüppesinin içinde her zamanki gibi asil ve görkemli bir şekilde belirdi. "Tanrı'nın kalbi günahlarından tövbe etmeye istekli olanlara her zaman açıktır."

Brenda sanki daha önce hiç papaz görmemiş gibi ona göz kırptı, sonra bana döndü. "Ne dediğimi unutma. Bu iyi insanların başına kötü bir şey gelmesini istemeyiz."

Etrafımdaki topluluk huzursuzca yer değiştirdi, çıkan sesler tüyleri diken diken ediyordu.

"Uzun zaman önce kötü şeylerin herkesin başına gelebileceğini öğrendim," dedim ona, yavaşça uzaklaşmaya başlarken, hâlâ bana bakıyordu. "Bu sefer, sanırım doğru kişinin başına geleceğinden emin olacağım."

CHAPTER SEVEN

BEA

"İŞTE BU YÜZDEN BARBIE VE KEN SERI KATILLERI

En ilginç vakalar," dedim mikrofona, neredeyse otuz dakika boyunca aralıksız konuştuktan sonra sesim hafifçe kurumuştu. "Toplumsal kör noktamızı vurguluyorlar. Onlar

Genç, güzel ve görünüşe göre birbirlerine sırılsıklam aşıklar. Neden şiddete başvursunlar ki?"

Söylediklerimin kafamda yer etmesi için durakladım ve Eric, bölmenin arkasındaki ses panosunda oturduğu yerden sesi hafifçe ayarlarken bana bir başparmak işareti yaptı.

"Hepimizin anlaması gereken şey, birçok psikopat için şiddetin son çare olmadığıdır. Düşüncelerimizi onlarınkine daha yakın olacak şekilde yeniden düzenlemeliyiz. Bir seri katil ya da klinik psikopat için şiddet, talihsiz koşullar aleyhlerine işlediği için yapmak zorunda kaldıkları bir şey değildir. Psikopatlar doğaları gereği toplumun frekansına uyum sağlayamazlar. Çevreleri onlara sizin ya da benim gibi davranmaz. Örneğin, insanların terdeki korkunun kokusunu alabildiği kanıtlanmıştır. Korkmuş insanlarla dolu bir odaya nedenini bile bilmeden hızlıca girerseniz, siz de bundan etkilenirsiniz. Bu kuralın istisnası -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- psikopatlardır. Nedeni ne olursa olsun, diğer pek çok sosyal baskı ya da etki örneğinde olduğu gibi onlar da etkilenmezler.

"Bunu anladığınızda, şiddetin bir tepki değil, bir dürtü olduğunu bilirsiniz. Beyinlerinde buna yönelik ihtiyaç her zaman mevcuttur. Tüm psikopatlar şiddet yanlısı olmasa da, çünkü modern psikolojideki çoğu şeyde olduğu gibi bir spektrum vardır, şiddet yanlısı olanlar kendilerini bu dürtünün esiri olmuş hissederler. Bu içgüdünün kontrolü ele geçirmesi için sadece bir fırsata, bir açıklığa ihtiyaçları vardır."

Sandalyemde arkama yaslandım ve tek bir pozisyonda uzun süre oturmaktan kaynaklanan gerginliği gevşetmek için başımı boynumun üzerinde yuvarladım. Uzun zaman önce Converse'lerimi tekmelemiş, tüylü beyaz ayakkabımı çıkarmıştım.

hırkamı giydim ve saçlarımı her zaman bileğime bağladığım pembe kurdeleyle bağladım. Gözlerim kapının sağındaki duvarda asılı olan postere takıldı. Pembe A kesim mini bir elbise giymiştim ve aynı fiyonk sarı buklelerimin tepesini tutuyordu. Dudaklarımda bir parmak, kenarlarında sahte kan ve arkamda kötü gizlenmiş bir bıçak vardı. Hepsinin karşısında "Küçük Bayan Cinayet" yazıyordu.

Kendi podcast'ime sahip olmam beni hala şaşırtıyordu, özellikle de inanılmaz derecede popüler olmaya başladığı için. Başlangıçta UBC'nin ses odasında çalışıyordum ama birinci sezon çok başarılı olunca Eric'le birlikte Entrance'taki Honey Bear Café'nin üst katında bir yer kiraladık ve burayı bir stüdyoya dönüştürdük. Sponsor bulmuştuk ve pembeler, beyazlar ve eski korku filmi posterleriyle muhteşem bir şekilde donatacak paramız vardı.

Orası benim evden uzaktaki evimdi. İçimdeki karanlık ve aydınlığın yin ve yang kadar güzel bir şekilde birleştiği mutlu yerim.

"İşte bu yüzden Paul ve Karla gibi vakaları özellikle büyüleyici buluyorum," diye sözümü bitirdim. "Çünkü canavarların çirkin ve travma yüzünden çarpıtılmış olması gerektiğine inanma aptallığımızı gösteriyor. Gerçek çok daha tüyler ürpertici. Bazı insanlar canavar olarak doğar ve bu canavarlar koşulların doğurduklarından çok daha tehlikelidir."

Eric, podcast'in bitişini işaret etmek için hoparlörlerden küçük müzikal diddy'mizi çaldı. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ki dinleyicilerim ses tonumdan bunu duyabilsinler. Neşeli kişiliğimin programımın ürkütücü içeriğiyle tezat oluşturması hoşlarına gitti.

"Bu katil Pazartesi günü Küçük Bayan Cinayet'te bize katıldığınız için teşekkürler," diye şarkı söyledim. "Gelecek hafta, cinayetle evli olan Belle Gunness hakkında konuşacağız."

Eric'in işaret vermesini bekledim, sonra mikrofonumu kapattım ve ağır kulaklığı başımdan çektim. Uzun bir sarı saç teli plastiğe takıldı ve onu çözerken nefesimin altında homurdandım.

"Bugün pek kendinde görünmüyorsun," dedi Eric kabine girip poposunu masanın kenarına tünetirken. "Kaburgaların seni rahatsız mı ediyor?"

Aynı anda başımı salladım ve kulaklığı çıkarıp masanın üzerine fırlattım, böylece ellerimi ağrıyan kafa derimde gezdirebildim. Saçlarım kulaklık olmadan da başımı ağrıtacak kadar kalındı, bu yüzden bir bölümden sonra ağrımasına alışmıştım.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece birkaç hafta garip geçti."

Eric yüzünü buruşturdu. "Ben öyle derdim. Ateşli bir araba kazasında neredeyse ölmek, sonra da ölen sevgilinin annesi tarafından rahatsız edilmek? Garip kelimesi hafif kalır."

"Cinayetle ilgili bir program yapıyoruz ve suçlu psikolojisi üzerine çalışıyoruz," dedim kuru bir ifadeyle, ayağa kalkıp gevşekçe gerinirken. "Beni korkutması için bundan çok daha tuhaf olması gerekirdi."

"Touché." Kısa esneme hareketlerimi yaparken beni izledi. Saçları gözlerini kapatsa da bakışlarının nasıl olduğunu biliyordum. Beni açlıkla incelerken dili dudağındaki gümüş halkayla oynuyordu. Bir süredir bana çıkma teklif etme fikriyle oynuyordu ve sadece benim ustaca manevralarım fırsatın ortaya çıkmasını engellemişti.

"Bea Teyze," diye seslendi tatlı, gırtlaktan gelen bir ses koridordan ve bir an sonra kız kardeşim, kucağında oğlu Monster'la belirdi.

Cleo onun arkasında yeğenim Angel'ı taşırken, Cressida, Harleigh Rose, Lila, Maja, Tayline ve Hannah da arkadan geliyordu.

Motorcu bebeklerim.

Aileme doğru zıplayıp sırayla her birini kucakladığımda Eric'i anında unutmuştum. Cressida'ya diğerlerinden biraz daha uzun sarıldıysam, bunun tek nedeni dört aydır ortalarda olmaması ve onu deli gibi özlememdi.

"Huysuz yeğenim bugün nasıl?" En son Loulou'ya yaklaşırken sordum.

Monster'ın süet pürüzsüzlüğündeki yanağında bir parmak eklemimi gezdirmek için eğilmeden önce birbirimizi yüksek sesle yanaklarından öptük. Bana kaşlarını çattı ama ben bunu kişisel olarak algılamadım çünkü bu onun sabit ifadesiydi.

Bana homurdandığında ve güçlü küçük parmaklarıyla tutabilmek için yumruğunu saçıma soktuğunda güldüm.

"Özür dilerim," dedi Lou özür dilemeden. "O sahiplenici küçük bir canavar ve güzel şeylerden hoşlanıyor."

"Sence ben güzel miyim?" Hemen geri çekildiği tombul yanağına hızlı bir öpücük kondurmadan önce ona mırıldandım. "Bence sen de çok yakışıklısın."

"Öyle değil mi?" dedi kız kardeşim gururla. "Tıpkı babası gibi."

Harleigh Rose, Lou'ya kalçasıyla hafifçe vururken homurdandı. "Umalım da o yaşlıdan daha güzel büyüsün.

adam."

"Eğer o çirkinse, bu seni onun kızı olarak ne yapar?" Loulou tatlı bir şekilde karşılık verdi.

H.R. ona ters ters baktı ve hepimiz güldük.

Günlerdir ilk kez kendimi sakinleşmiş hissediyordum, o rahatsız edici huzursuzluk azalıyordu. Burası bildiğim dünyaydı; burası benim güvenli yerimdi. Bu insanlar -bu sert, kadınsı kadınlar- etrafımda toplanmışlardı çünkü bela zamanlarında ya da sonrasında yaptıkları şey buydu.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Maja bir kolunu omzuma dolayıp başımın üstünü öpebilmek için beni yanına çekerken sordum.

"Kızlar gecesi," diye ilan etti.

Maja yirmi yıldır Buck'ın Yaşlı Kadını'ydı. Farrah Fawcett tarzı saçlarının ucundan sivri topuklu ayaklarının ucuna kadar ciddi bir motorcu bebek tavrı vardı. Onu günün hiçbir saatinde, kulüpte işler sarpa sardığında ve diğer herkes bok gibi göründüğünde bile son derece göz kamaştırıcı, dar kot pantolon ve topuklu ayakkabılardan başka bir şey giyerken görmemiştim. Çoğunlukla genç ve yaşlı kadınlardan ve onların arkadaşlarından oluşan grubumuzun reisiydi ama başkanla evli olduğu için teknik olarak daha yüksek rütbeli olan Lou'ya ve hatta Zeus hapisteyken King liderliği devraldığında kısa bir süreliğine bu rolü üstlenen Cressida'ya karşı arka planda kalmakta rahat görünüyordu.

Onu kendi annem için hissetmediğim bir şiddetle sevdim, muhtemelen Phillipa'nın aksine Maja sevdikleri için dişiyle tırnağıyla savaşmaya istekliydi ve Buck dahil hiç kimseden bir bok almadı.

Lila, Cressida'nın elini tutup tatlı bir öpücük verirken, "Cress eve geldiğinden beri hiç içmedik," dedi. "Artık bir araya gelmemizin zamanı gelmişti."

"Aylarca bizi terk ettikten sonra kaltak bunu hak etmiyor bile," dedi Tayline, büyük serseri çantasını karıştırıp patlamış mısır, Twizzlers ve bir avuç dolusu Mr. Big araba şekeri paketleri çıkarırken. "Ama içinde atıştırmalık olan her şeyi yaparım ve zaten kardeşlerin bu akşam kilisesi var."

"Oh, kapa çeneni." Cress güldü ve altın sarısı uzun saçlarını omzunun üzerinden atarak en yakın arkadaşına megawatt gücünde bir gülümseme fırlattı. "Eve geldiğimde ağlamıştın."

"Yapmadım."

"Ben de öyle." Harleigh Rose bilgece başını salladı. "Kendi gözlerimle gördüm."

Tay, "Muhtemelen yeni nişanlınla öpüşmekle meşgul olduğun için bir şey göremedin," diye karşı çıktı.

"Haklı bir noktaya değindi," diye kabul etti Hannah.

"Ben de gördüm," dedi Lila, sonra bir elini kaldırdı. "Nova'yla öpüşmekle meşgul olduğum için fark edemediğime dair bir yorum yapmadan önce, seni ilk gördüğümüzde o orada bile değildi. Ayrıca, King'in dirilişi ve Cressida'nın dönüşü, bir dakikalığına da olsa dudakların kilidini açmayı kesinlikle gerektiriyor."

Tay sıkıntıyla dudaklarını büzdü.

Hepimiz ona güldük.

Eric arkamızdan, "Kahretsin, siz tam bir cümbüşsünüz," deyince irkildim çünkü onu tamamen unutmuştum.

"Üzgünüm Eric," dedim yüzümü buruşturarak. "Bunlar benim kız kardeşim ve onun bebekleri..." Geri kalanıma nasıl atıfta bulunacağım konusunda tereddüt ettim.

Kabile.

Cleo benim yerime konuştu. "Ve ailesinin geri kalanı." Eric piercingli kaşını kaldırdı. "Eklektik bir aile."

Cleo kıkırdayınca ona bir kez daha baktım ama Eric'le göz göze gelmekle meşguldü.

Tamam o zaman.

"Hadi gidelim. Ransom bir saat içinde gelip bebekleri sizden alacak," dedi Lou, Monster'ı kalçasına yerleştirirken. "O zaman sadece biz kızlar olacağız."

"Ve Benny," diye ekledi Cress. "Carson artık resmi olarak takılıyor, o yüzden toplantıda olacak ve Benny'nin kendini dışlanmış hissetmesini istemedim."

"Harika," diye böbürlendi Tay. "Sence La Gustosa'dan biraz focaccia getirebilir mi?"

Benito Bonanno, Carson Gentry'nin erkek arkadaşıydı ve her ikisi de grupla olan çeşitli bağlantıları nedeniyle sık sık kulüp toplantılarına katılırlardı. Bunlardan ilki, bir zamanlar lise öğretmenleri olmasına rağmen Cressida ile en iyi arkadaş olmalarıydı. Diğeri ise Carson'ın kuzenim olmasıydı ve son zamanlarda Fallen için bir aday olmayı düşünüyor gibi görünüyordu.

"Nasıl bu kadar küçüksün?" Hannah, kendi muhteşem kıvrımlarını göstermeden önce ufak tefek arkadaşımıza el sallayarak sordu. "Sen bir at gibi yiyorsun, ben ise bir hanımefendi gibi. Birbirimizin tam tersi figürlere sahip olmalıyız."

Tay dişleriyle Mr. Big çikolatasının ambalajını yırttı, sonra omuz silkerken aşırı büyük bir ısırık aldı.

Kırk yaşlarında olan ama her yıl doğum gününde otuz beş yaşında olduğunu iddia eden Hannah'ya "Mükemmelsin," dedim. "Eric tüm sırlarımızı öğrenmeden buradan gidelim çünkü hiçbiriniz ağzınızı kapalı tutamıyorsunuz."

Onları dışarı çıkarırken itiraz ettiler, biz giderken Cleo'dan Angel'ı çaldılar. Hepsi dışarı çıktığında omzumun üzerinden beni ürkütücü bir yoğunlukla inceleyen Eric'e baktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Boynunda biraz morluk var," dedi yavaşça, masadan kalktı ve gözlerini boğazıma dikerek bana doğru yürüdü.

Elini dikkatlice boğazımın üzerine koyarken nefesimi tuttum, önce avuç içi sonra parmak parmak, sanki kendini çürüklere uyduruyormuş gibi.

Gözlerindeki karanlık bakış karşısında nefesim kesildi, sıcak metal gibi bükülmüş, keskin ve çarpık bir şeydi. Eric'i hiç böyle, insandan başka bir şey gibi görmemiştim.

"Bunu kim yaptı?" diye öyle ağır bir sesle sordu ki, ciğerlerimdeki havayı bastırıyor gibiydi.

"Hiç kimse," dedim parmaklarını boynumdan sıyırmaya çalışırken. Bir an için direndi, tutuşu sıkılaştı ve gözleri parladı, ama sonra beni bıraktı. Geriye doğru tökezledim. elim boğazımda, gözlerim kocaman.

"Sen hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın," dedi kollarını göğsünde kavuşturup o kara gözlerini bana dikerek.

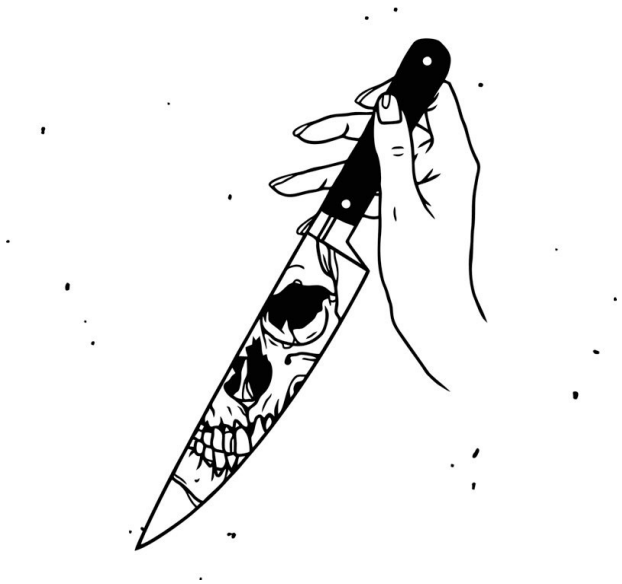
"Peki ya sen?" Garip davranışı karşısında kaşlarımı kaldırarak sordum.

Tuhaf bir sessizlik aramızda uyumsuz bir nota gibi titreşti.

"Dinle, kimse bana saldırmadı, tamam mı? Ben iyiyim. Bunun ötesinde, bu seni ilgilendirmez." Sonunda çantamı ve ceketimi almak için kanepeye doğru ilerledim. "Haftaya görüşürüz."

"Öpücük yok mu?" diye sordu çünkü sevecen biriydim ve selamlaşırken ya da vedalaşırken neredeyse her zaman ona sarılır ya da yanağına bir öpücük kondururdum.

Ceketimi giyerken ona yan gözle baktım. "Bugün olmaz."

İKI SAAT SÜRDÜ, BEŞ PIZZA YEDIK, ÜÇ BÖLÜM

Hell on Wheels, ve dört sürahi Lila'nın delicesine güçlü

margaritalar içiyordum. Açıldığında
neredeyse rahatlamıştım.

Bu sadece bir zaman meselesiydi ve bunu aradan çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

"Demek Rahip ve Gazap seni öldürmeye çalıştı," dedi Tay, şişmiş karnını ovuşturup Maja'nın kucağındaki tükenmiş patlamış mısır kâsesinden yemeye devam ederken. "Biliyor musun, o ikisiyle birlikte hayatta kalmana şaşırdım."

Cressida yüzünü buruşturdu. "Hey, hepimiz onların öldürmeye çalışmadıklarını biliyoruz, Bea. Bu ikisi korkutucu olabilir ama saygımızı milyonlarca kez kazandılar."

"Yok artık," diye ekledi Harleigh Rose, Lila'yla sarıldığı kanepede öne doğru eğilip Tayline'e kaşlarını çatarak. "Bizi seviyorlar. Bile bile saçımızın teline bile zarar vermezler."

Loulou'ya baktım ama alt dudağını çiğniyordu, genellikle kulübün kardeşlerinden herhangi biri için ayağa kalkan ilk kişi olmasına rağmen dikkat çekici bir şekilde sessizdi.

"Foxy?" Hannah saçımı örme işine ara vererek sordu. "Bu yüzden o ikisiyle bir sorunun mu var?"

Duraklama çok hafifti, sadece yarım saniyelik bir vuruştu, ama vurulmuş bir gong gibi odada yankılandı.

"Hayır," dedi yavaşça, ayak parmaklarımı uçuk bir pembeye boyarken kucağındaki ayaklarıma bakarak. "Hayır, onlarla bir sorunum yok. Wrath ne yaptığını bilmiyordu. O yeni ve bizi alaşağı etmeye çalışan bir kulüple çalıştıktan sonra kendini kanıtlamaya hevesli. Ama Priest... o daha iyi bilmeliydi. Daha önce hiç böyle bir hata yapmamıştı."

"Yani bunun için ondan nefret mi edeceksin?" Kaslarım o kadar gerildi ki Cleo sol tarafımdaki yarı yayılma pozisyonundan kalktı. "O bir insan, Loulou. Herkes hata yapar."

Ağzı, söylediğim hiçbir şeyin ona ulaşamayacağı anlamına geldiği için hayatım boyunca beni rahatsız eden o inatçı çizgiye yerleşti.

Tayline dramatik bir şekilde iç çekti. "Tamam, söylediklerimi biraz tepki almak için söylediğimi kabul ediyorum ama ciddi değildim Lou. Priest, Priest'tir ve bir kalbi olmadığını hemen hemen kabul eder, ama bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Bahse girerim olanlar peşini bırakmıyordur."

"Ve bahse girerim ona bağırdığınızda daha iyi hale getirmediniz," diye ekledim, sadece bıçağı bükmek için.

Harleigh Rose, "Ya da Bea'yi görmesini engellediğin zaman," diye ekledi.

Lou onun yırtık kot pantolonlu kalçasını tokatlamak için eğildi ama olan olmuştu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Neredeyse odun gibi bir sesle sordum, çünkü kız kardeşimin bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyordum.

Kötü niyetli biri değildi. Hayatındaki pek çok deneme ve sıkıntının onu keskin, ölümcül köşeler haline getirmesi çok kolay, neredeyse klişe olurdu, ama bunun yerine, onu denizlerin aşındırdığı bir kayanın kadife kenarı gibi pürüzsüzleştirmişlerdi.

Nazik ve iyiydi, bir insanın olabileceğini bildiğim her yönden güzeldi.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Cleo yumuşak bir sesle sordu, her zaman yumuşaktı çünkü dikkatli düşünen ve düşünceli sessizliklerin kızıydı.

Benny bir kaşık dolusu dondurmayı ağzına götürürken donup kalmıştı. "Lou, bu hiç sana göre değil."

"Seni koruyordu," dedi Lila, sesinde sempati vardı ama badem biçimli gözlerinin arasında kaşları çatılmıştı. "En azından öyle olduğunu düşünüyordu."

"Peki Rahip'i kim koruyordu?" Birdenbire çok sıcaklamış ve kendimi çok kalabalık hissederek karşı çıktım. Ayağa fırladım, Lou'nun kucağının yanındaki havlunun üzerindeki ojeyi yerinden oynattım, Cleo'yu sarstım ve saçlarımı Hannah'nın elinden acıyla kopardım.

Birdenbire bu sahneden ve samimiyetinden nefret ettim. Çünkü kız kardeşimin zalimliğinden sonra artık gözüme bariz bir şekilde sahte görünüyordu. Hepimiz bir topluluk, bir aile olma rolünü mü oynuyorduk?

Çünkü ailemden sonra ve The Fallen'la birlikte neyin aile olup neyin olmadığını tam olarak biliyordum.

"Senin zalim olduğunu hiç bilmiyordum," diye fısıldadım kız kardeşime çünkü acımasız bir hayal kırıklığı gibi bir şey boğazımı düğümlüyordu. "Ama Priest'i ailemizin ve kulübün toplandığı o hastane odasının dışında bıraktın, tıpkı biri yaralandığında her zaman yaptıkları gibi. Bunu ondan aldın ve o bunu hak etmedi."

Sonunda yaptıklarının etkisi Lou'nun yüzüne bir ton tuğla gibi çarptı. Yüz hatları ortadan ikiye ayrıldı, yarıklardan keder sızmaya başladı.

"Bir erkeğin ne tür bir kötü olabileceğini ya da hangi isyan biçimlerinin senin için kabul edilebilir olduğunu seçme hakkına sahip değilsin. Çoğu insanın canavar olarak göreceği bir adama aşık oldun," diye hatırlattım.

Bir anda öfke yüzüne kararlılıkla yayıldı. "Zeus tanıdığım en iyi adam. Ailemiz için her şeyi yapar."

"Priest de öyle!" İrlandalı infazcı için haklı bir öfkeden daha fazlası gibi hissettiren bir şeyle neredeyse titreşerek bağırdım.

Bana öfke gibi geldi. Sanki Lou onu değerlendirirken bana saldırıyormuş gibi.

Priest'in perili bir evin boş, gıcırdayan koridoru gibi soğuk, karanlık zihniyle gizlice özdeşleştiğim için mi?

Yoksa o korkutucu koridorda yürümeye cesaret eden tek kişi olarak gizliden gizliye kendimi onunla özdeşleştirdiğim için mi?

"Birinin motivasyonunu anlamaya bile çalışmadan nasıl böyle davranmasına göz yumarsınız?" Ona sordum. "Bizler eskiden olduğumuz insanlar değiliz, Loulou. Hayatlarımız siyah ve beyaz değil. Sana mantıklı gelmediği için Priest'i yargılaman haksızlık."

"Peki o sana ne yapıyor?" Gözleri kısıldı, dişleri ve tırnaklarıyla derimi portakal kabuğu gibi kazıyarak etimin içini görmeye çalıştı.

"Belki," diye cüret ettim, ellerimi kalçalarımda yumruk yaparak, tüylü terliklerim ve fırfırlı beyaz geceliğimle yasaklayıcı görünmeye çalıştım.

"Tatlım," dedi Cressida yatıştırıcı bir sesle, Prens'i emzirdiği koltuğundan kalkarak. Onu nazikçe Harleigh Rose'a uzattı, o da onu hevesle, neredeyse saygıyla kucağına aldı, sonra da beni gevşekçe kollarına almak için hareket etti. Onun klasik güzel yüzüne baktım ve bakışlarındaki bilgelikten etkilenmemeye çalıştım. "Ona olan hayranlığını anlıyorum. O kırık bir adam ama parçaları çok güzel. İlgimi çekmemesi zor."

"Ne olduğum önemli değil," diye karşı çıktım, kalbim kurutucuda yuvarlanan ayakkabılar gibi takırdasa da. "Önemli olan Lou'nun Priest'e bir özür borçlu olması."

Sonra birbirimize baktık, kız kardeşim ve ben. Her zaman yaptığım gibi inadına boyun eğmediğime şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Bunun yerine göz göze geldik, benim gözlerim onunkinden sadece iki ton d a h a soluktu ve aramıza bir duvar ördük.

Duvarın bir adı olsaydı, Rahip McKenna olurdu.

Kapı zili küçük evimin her yerinde çalmak için o anı seçti.

Cleo, "Ben bakarım," diyerek hemen ayağa fırladı ve gerginlikten kaçmak için kapıya doğru atladı.

"Zil kurtardı," diye mırıldandı Harleigh Rose Lila'ya, o da bıyık altından kıkırdadı.

"Hey, Bea, hediyen var," diye bağırdı Cleo, kucağında kâğıda sarılı uzun, düz bir kutuyla salaş ve şık salonuma dönerken. "Gizli bir hayranından!"

Gözlerimi kırptım ama etrafımdaki kadınlar alaycı sözler ve kahkahalar atmaya başladılar.

"Kim o?" Benny bana sordu. "Hiçbir şey söylemedin."

"Söyleyecek bir şey yok," diye sessizce cevap verdim. Göğsümün içini kemiren umudu bastırmaya çalışıyorum.

Olabilir mi?

Rahip mi?

Hayır. Hayır, tabii ki değil.

Çiçeklerin ve romantizmin adamı değildi.

Kanlı yeminlerin ve hesaplı baştan çıkarmaların adamıydı.

Ama bana daha önce de hediye
vermişti. İki tane.

Her zaman yanımda taşıdığım Kelt haçı hançeri ve başucumdaki hatıra kutusunda sakladığım oyma ahşap Dara düğümü. O düğümü bana Loulou, Harleigh Rose ve ben henüz on üç yaşındayken Zeus'un kulübesindeki yangından kaçtıktan sonra vermişti. Loulou kritik bir durumda hastane yatağında yatıyordu ve Priest beni engelli tuvaletinin köşesinde yerde top gibi kıvrılmış, salin içinde hıçkıra hıçkıra ağlarken bulmuştu. Beni nasıl bulduğunu hala bilmiyorum ve bulduğunda da neredeyse anında ortadan kayboldu. Daha sonra kapıyı açtığımda, kendimi ciddi şekilde susuz bıraktıktan sonra kırmızı yüzümü yıkadığımda, Dara düğümünü kapının dışındaki benekli laminat zeminde, kötü bir şekilde kırışmış bir notun üzerinde buldum.

Sıkışık, sert ve sivri harflerle yazmıştı:
zayıf değilsin.

Daha sonra, Zeus duş almak ve yemek yemek için seyrek molalarından birini verirken, odada tek başıma komadaki Lou'nun yanında, telefonumun düğümünün anlamına baktım.

Güç ve kuvvet.

Sonraki endişeli günlerde elimde o kadar sıkı tuttum ki, tutuşumun gücü ince oyulmuş ahşap parçalarından birini çatlattı. Ama faydası oldu.

Yeteneğinden hiç bahsetmedi, ima bile etmedi.

Yine de ona ait olduğunu, kan lekeli, ağır dövmeli elleriyle oyulduğunu biliyordum. Her zaman bir şeyler yontardı, saçlarının uçlarına ve kot pantolonunun kumaşına odun talaşları takılırdı. O zamanlar bile bana garip şeyler yapardı.

O büyük, öldürücü ellerin sadece benim için bir şey oyduğunu hayal etmek on üç.

Cleo nefes nefese, "Aç şunu, aç şunu," diye bağırarak yerdeki pikniğimizin, kadınların ve yerde yastıklara ve birbirlerine yaslanmış yatan Benny'nin arasından geçip yanıma ulaştı.

Halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm, kutuyu kucağıma alırken miyavlayan Sampson'ı dalgınca okşadım. Kedim uzattığı pençeleriyle kutuya vurdu ve neredeyse kulak tırmalayan miyavlamasını tekrarladı.

"Sus," dedim ona. "Misafirlerimizin önünde kabalık ediyorsun."

Delilah sanki onu savunuyormuş gibi kafesinden mırıldandı.

Siyah ambalaj kâğıdını dikkatlice soymak için eğildiğimde, yarım kalan örgüm yüzümün etrafına dağıldı. Parmaklarım, altındaki kutuya bantlanmış küçük bir notla karşılaştı.

Hakimler 19:29'dan alıntıyı okuyarak, "Evine girince bir bıçak aldı, cariyesine sarıldı, onu kemikleriyle birlikte on iki parçaya böldü ve İsrail'in bütün kıyılarına gönderdi," diye mırıldandım.

Tepkilerini ölçmek için motorcu bebeklerime baktım ama hepsinin yüzünde aynı askıya alınmış inançsızlık ifadesi vardı. Odadaki hava bir okyanus fırtınasından önceki sessizlik gibi gergin ama durgundu.

Tırnağımın ucuyla bandı yavaşça kesip kapağı yerinden çıkarırken parmaklarım hafifçe titredi. Ortası koyu renkli, narin kağıt mendili ortaya çıkarmak için düştü.

Tek ses nefes ve Sampson'dan gelen, fiziksel bir şeymiş gibi görünen, dişlerini gösteren bir yılanın sürünerek çıkardığı tıslamaydı.

Ellerim titredi, nefesim kesildi, çünkü bir şekilde kutunun içindeki şeyin bir hediye olmayacağını biliyordum.

"Bekle, Bea," diye fısıldadı Harleigh Rose, çünkü hepimiz bu korkutucu ana kapılmıştık. "Lion'ı aramama izin ver."

Ama beklemedim, çünkü kâğıt çoktan ayrılmıştı ve içinde tereddüt etmeyi imkânsız kılan bir şey vardı.

Bir kadının eli ve ön kolu, parmakların etrafındaki deri çatlamış ve sigaradan sararmış.

Çığlık atmaya başlamadan önce kimin kolu olduğunu biliyordum.

Birisi Brenda Walsh'u öldürmüş ve parçalarından birini bana göndermişti.

CHAPTER EIGHT

PRIEST

DIKKATIM DAĞILMIŞTI.

Ki bu pek de alışılmadık bir durum değildi.

Kulüp binasındaki Şapel'de yapılan kulüp toplantıları, kapımızda ciddi bir olay olmadıkça hiçbir zaman tam anlamıyla sürükleyici olmazdı. Irina Ventura öldürüldüğünden ve Başçavuş

Danner, bir dizi başka suçun yanı sıra Memur Gibson'ı öldürmekten içeri girdiğinde, hayat çoğu insanın mutlulukla eş tuttuğu sıkıcı bir rutine girmişti.

Sadece sıkılmıştım.

Etrafımdaki sesler devam ederken bakışlarım Zeus'un arkasındaki vitray pencereye sabitlendi. Onu oraya ben koymuştum. O pencereyi. Kulüpten ciddi para kazanmaya başladığımda, ta İrlanda'dan getirtmiştim. Çatlamıştı, camı yer yer benekli ve soluktu ama tamir ettirmesi kolaydı. Şimdi, tamamen farklı bir kilisede gençliğime musallat olan pencere, güvenli sığınağımda, sadece kardeşlik ve sadakat vaaz eden, kendilerinden başka tanrıya dua etmeyen asi motorcular için bir Şapel'de asılıydı.

Bu da beni sertleştiren başka bir küfür biçimiydi.

Canım sıkılıyordu ama can sıkıntısı huzurun habercisiydi ve kendime bunun tadını çıkarmam gerektiğini söyledim.

Gerçek şu ki, beni alışılmadık bir şekilde tedirgin eden şey antipati değildi. Hayır, parlak bir nesneye tutulmuş bir karga gibi dikkatim dağılmıştı, bu parlak nesne Bea Lafayette'in parlayan altın saçlarının tacıydı.

Saçında pembe kurdele olan kızın düşünceleriyle ilk kez meşgul olmuyordum. Aslında, hesapladım -çünkü sıkılmıştım ve itiraf etmeliyim ki takıntılıydım- ilk kez iki yıl, üç ay ve yirmi yedi gün önce olmuştu.

Bir gün şeftali yerken oldu. Çok masum, zararsız bir şeydi ve o da çok masum, nispeten zararsız bir kızdı. Durumla ilgili hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Bir kutlama yapıyorduk.

Doğum günü. Kadınlar pastayı getirdi, biz de içkiyi. Z'nin okyanus kıyısındaki evinin hoparlörlerinden klasik rock yayılırken herkes mutluydu, konuşuyor ve gülüyordu. Ben bile Smoke ve Bat ile silah teknolojisindeki yeni gelişmeler hakkında konuşarak eğleniyordum.

Ama sonra, o meyve parçasını yemeye çalışma şekliyle ilgili bir şey bakışlarımı Garro'ların evinin kalabalık mutfağından çekti. Bir elinde fildişi saplı, keskin kenarlı bir bıçak, diğer elinde ise şişmiş meyve vardı. Alt dudağını küçük, kare dişlerinin arasına alan Bea, kırılgan eti metodik bir şekilde kesti ve taş merkezinden avucuna düşen temiz parçalara ayırdı. Meyve fazla olgunlaşmıştı, kabuğunun dikişleri kolayca yarılıyor, suyu parmaklarının arasından sıçrayarak ön kolunun ince, soluk alt kısmına akıyordu. Şeftaliyi parçalamayı bitirmesini, sonra bıçağı ağzına götürmesini, küçük pembe dilinin tatlı sıvıyı ağzına almak için tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşmasını dikkatle izledim. Tadını almak için açgözlülükle, meyveyi taşıyan yapışkan elini havada tuttu ve bıçağı dikkatlice kolundan yukarı sürükledi, suyu topladı, böylece bir kez daha kedi yavrusu gibi çelikten yalayabildi.

Bıçak olmak istedim.

Bu, hiç şüphesiz, tanık olduğum en seksi hareketti. Kendimi bir ailenin evinin mutfağında durmuş, bir parça meyveyi tatlı tatlı yerken yüzünün etrafında bir hale gibi parlayan beyaz altın rengi saçları olan on yedi yaşındaki kızı arzulayan bir röntgenci gibi hissediyordum.

Sonra çok az insanın başarıyla yapabildiği bir şey yaptı.

Beni şaşırttı.

Başım hafifçe eğik, uçmaya hazır bir kuş gibi tetikte, ayak parmakları pembeye çalan hafif, dans eden ayaklarının üzerinde fayansın üzerinde gezinmesini izledim. Benimle göz teması kurmadı ve bunu dikkatlice yaptı. Tıpkı tehlikeli olabilecek bir hayvana yaklaşırken bile gözlerini kaçıran biri gibi.

Artık yalayarak temizlediği bıçağı bir meyve parçasını delmek için kullandı ve dirseğini ve bileğini tembelce döndürerek bıçağı bana doğru uzattı.

Şeftaliye baktım, parıltısı Bea'nın solgun ağzında taklit ediliyordu. Daha önce kendimi bir yol ayrımında gibi hissettiğim bir an olduysa, sesin ve zamanın yavaşladığı, hayattaki o çok önemli kararlardan biri olduysa bile bunu hatırlayamıyordum.

Şeftali, Havva'nın arzuladığı elma gibi yasak bir meyve haline gelmişti.

Dini ya da başka türlü işaretlere, kehanetlere ya da mitlere inanmadım. Ben eylemin ve temel arzunun gücüne inanırdım.

Aptalca bir fikir olduğunu bilsem de Beatrice Lafayette'in eğik dudaklarını parlatan meyvenin tadına bakmak istiyordum.

Ben de büyük, soğuk elimi bileğinin üzerine koydum ve onun korku ya da beklentiyle hafifçe irkilmesine yol açtım. Gözleri benimkilere kaydı, ağa takılmış ve kaçmaya çalışan bir balık gibi kısık ve gümüşi. Kendi bakışlarıma bakmasına izin verdim, orada yankılanan karanlığı görmesine izin verdim ve sonra şeftaliyi dişlerimle bıçaktan ayırmak için öne doğru eğildim.

Zorlukla algılanabilen bir nefes çekti ve lokmayı ağzıma atmak için başımı arkaya eğmemi izledi.

Çiğnemeden bıçağı nazikçe ondan aldım ve bıçağı tekrar onun kontrolüne bırakmadan önce başka bir parçanın yumuşak karnını deldim. Onu beslemek çok fazla olurdu, ama o anda, benimle aynı anda aynı şeyi yemesini izlemek dayanılmaz derecede samimi hissettirdi.

Bu his içime işledi ve kendimi savunmasız hissedene kadar sinirlerimi yıprattı.

Duygularını ifade etmeyi seçen bir adam değildim. Bu ben değildim.

Ama Bea ile birlikte çiğneyip yutkunurken bir süre daha orada durdum ve aniden topuklarımın üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden evden çıktığımda, bunu kalp atışlarım hızlanarak yaptım.

İşte bu kadar.

Beatrice Lafayette'i nihayet gördüğüm an takıntım resmen başladı.

Ama bunların hepsi beni öpmeden önceydi. Öpmeden. Beni.

Onun şaşırtıcı cüretini ve cesaretini düşündükçe dudaklarımın kenarına alaycı bir gülümseme yerleşti. Bu kadar küçük bir şey ve bu kadar cesur, derin, karanlık sulara balıklama dalmaya bu kadar istekli.

Benim bir şeye, bu cesarete değer olduğuma inandığını bilmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

İyiliğe değer.

Henüz denenmemiş küçük bir kızın, geceleri yatağının altında yaşadığını bildiği şeyler hakkında masumca spekülasyonlar yapması aptalcaydı. Bir gün gerçekten uzanıp onu o hafif, fırfırlı çoraplı ayak bileğinden yakalasam ve onu derinliklerime sürüklesem nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Bu düşünceyle sikim sarsıldı.

İçten içe, yasak fantezilerimi bastırıyor, ruhumun merkezinde yaşayan o sakin, duygusuz teselli okyanusunu bulmaya çalışıyordum. Bea'nın ruhumda böyle dalgalar uyandırabilmesi beni rahatsız ediyordu. O olmayan bir şeye, bazılarının Tanrı ya da kader ya da bunun gibi işe yaramaz bir şey diyebileceği, ikimizden de büyük bir şeye karşı öfke duymak istememe neden oluyordu.

"Rahip, kardeşim," diye mırıldandı King, devasa masanın üzerinde duran yumruğunu benimkine vurarak. "Aklında ne var?"

Herkesin beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım ve bana konuyla ilgili bir soru sorulduğunu anladım. Beynim son beş dakikayı gözden geçirerek cevaplar aradı.

Yarım kulakla dinlediklerim hafızamda canlanırken, "Bölgede olup bitenlerin bizi ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum," dedim sonunda. "Thunderbird Squad kulüp için hiçbir zaman sorun olmadı ama hiçbir zaman da dostumuz olmadılar."

Bir avuç kardeş başını salladı, şüphesiz son on yılı ve tek başımıza uğraştığımız onca pisliği düşünüyorlardı. Ventura kadın satarken, Başçavuş Danner yozlaşmış gücüyle çılgınca hareket ederken T Ekibi neredeydi?

"Orada kendi sorunları var," diye onayladı Zeus kocaman ellerini kavuştururken, yüzükler loş ışıkta parlıyordu. "Bölge Entrance'dan, hatta eyaletten bile ayrı. Orada ne boklar döndüğünü bilmiyoruz ve bahse girerim bizim burada neler yaşadığımıza dair en ufak bir fikirleri bile yoktur."

"Evet," diye kabul ettim. "Peki neden şimdi ikisini birleştiriyorsun?"

Gerçek şu ki, kulübün içinde olmadıkları sürece insanları umursamıyordum ve o zaman bile bazılarını tamamen görmezden geliyordum.

Onlar gibi değildim ama rol yapabilirdim. Hayatım boyunca rol yaptım.

Konuşma tarzları, orantısız çalımları, küfürleri ve motorcu üniformaları.

Hepsini yazdım.

Giydiğim en iyi kostümdü.

Yine de ben olduğumu söyleyemem, kemiklerime kadar değil.

Konuşmamın köşelerinde hala İrlandalı brogue'un kurgusu vardı ve bir Tanrı'ya inanmamın üzerinden onlarca yıl geçmesine rağmen her sabah dilimde söylenmeyi bekleyen bir dua ile uyandım.

Mükemmel bir şekilde sunulmuş bir maskeler koleksiyonuydum. Hiçbir şey saklamıyorlardı çünkü ben hiçbir şey değildim. Basitçe, insanlara görmek istedikleri şeyi verdim.

Ve hoşlarına gitti.

Bana en yakın olanlar gerçeği, yani yüksek işlevli bir psikopat olduğumu tahmin etmiş olabilirler, ama onlar bile bunu bana karşı kullanmadılar.

Bu, insanların olmanızı istediği kişi olmanın, aksi takdirde arka planda kaybolmanın büyüsüydü.

Mahremiyetinizi ihlal etmezler ve sizi olduğunuz gibi yabancı bir yaratık olarak yargılamazlar.

YARASA'NIN DUDAKLARI SIKIŞTI, ÇENESI GERILDI. "BIRISI BIRISINI ÖLDÜRDÜ.

kadınlarını, üç çocuk annesi bir kadını soğukkanlılıkla öldürdü."

Kodiak'a baktım, kendisinden olmasa da İlk Milletler grubuna sempati duyup duymadığını merak ettim. Alaska'da küçük bir köyde yetiştiğinden hiç bahsetmezdi, ama ciddiye aldığı kabile mürekkebi ve bazen tanık olduğumuz, mirasına işaret eden bir dizi geleneği vardı. Tüm kardeşler arasında muhtemelen en çok gizemle örtülü olan oydu. Pek konuşmazdı ve çoğunlukla içine kapanıktı.

Ondan çok hoşlanmam şaşırtıcı değildi.

"Biri onu kurtlara yem etmiş," diye doğruladı Curtains, titrek ve solgun görünüyordu. Kızıl saçlı bir adamdı ama sanki hiç güneş görmemiş gibi solgundu. Dışarı çıkarken bile güneşin ateşli öpücüğünden korunmak için kaskını ya da eski püskü bir Hephaestus Auto kasketini takardı. Bilgisayarında bazı fotoğrafları çağırıp hepimize göstermek için çevirdiğinde artık kemik gibi bembeyazdı. "Kızın cesedinden geriye kalanların yanındaki ağaca İncil'den bir ayet iliştirmişti. 'Annen İzebel'in fahişelikleri ve büyücülükleri bu kadar çok olduğu sürece hangi barış olabilir?"

Zeus'un ellerinden biri yumruk şeklinde sıkıldı, sonra serbest bırakıldı, o kadar sert esnedi ki damarları ve tendonları belirgin bir şekilde ortaya çıktı.

"Dışarıda anneleri öldüren bir katil var, bununla ilgili bir sorunum var," diye hırladı. "Bizim kadınlarımızdan biri olmaması umurumda değil. Bu kulübü o boktan Crux'tan devraldığımda, Entrance'ı herkes için güvenli tutacağıma yemin ettim."

"Entrance'da yaşamıyorlar," diye homurdandı Heckler. "Bunu daha yeni tespit ettik."

"Ya Hannah olsaydı?" King her zamanki gibi bu adamların kalbine dokunarak sordu. Skell'in, Bat'in, Axe-Man ve Cyclops'un, bu dört duvarın dışında ailesi olan her bir kardeşin yanına baktı. "Ya Winona, Mary ya da Cleo ve Tayline olsaydı? Böyle şeylere izin vermeyiz."

Kodiak alışılmadık bir şekilde konuştu: "Sadece biraz huzurumuz var," sesi kullanılmamaktan dolayı boğuk ama mantıklı bir şekilde düzdü. "Eyaletteki her savaşa katılmaya başlarsak, tükeniriz."

"Özgür yaşa, zor öl," Zeus ona kulübün sloganını hatırlattı ama bunu mutlak gücün sesiyle söylemiyordu. Tartışma istiyordu ve biz de ona fikirlerimizi sunmaya alışmıştık. Bir karara varılana ve çoğunluk tarafından kabul edilene kadar buradan ayrılmayacaktık. MC standardı olmasa bile Z'nin çalışma şekli buydu.

On iki yıl önce o kahrolası yük gemisinden indiğimde ve nakliye kasalarının arasındaki dar bir koridorda Zeus'la karşılaştığımda işte bu yüzden kalmıştım. Bana şöyle bir bakmış ve kahve ikram etmişti. Beni takip edip etmeyeceğimi bile beklememiş, bir şekilde takip edeceğimi bildiği için topuğunun üzerinde dönüp önden gitmişti.

Öyle bir adamdı ki, bir kral gibi değil, bir general gibi yönetirdi. Savaşa ilk giren, her türlü hücuma liderlik eden

Bıçak.

"Bunu oylayalım, kardeşlerim," diye önerdi. "Ama şimdiden söyleyeyim, onlara yardım etmeye meyilliyim. Ailemin başına bir şey gelseydi, alabileceğim her yardımı alır ve vereni ödüllendirirdim, değil mi?"

Bazı mırıldanmalar ve baş sallamalar oldu, ancak kapalı Şapel kapılarının dışındaki bir kargaşa hepimizi daha büyük bir şeye uyandırdı.

Bir anda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Çünkü onu duyabiliyordum.

Bea.

Kimsede böyle bir ses yoktu, kavanozdan dökülen bal gibi tatlı ve pürüzsüz.

Ayaktaydım, masanın üzerinden atlayabilmek için masayı geriye itiyordum, bir elimi kaldıraç olarak tahtaya koymuş, kütlenin üzerinden atlıyordum. Perdeler ve bıçak kenara itilerek bana yer açıldı ve sarsıcı bir gümbürtüyle diğer taraftaki sandalyelerin arasına düştüm.

Çünkü o tatlı ses telaşla yükselmişti ve sanki aramızda doğrudan bir bağ varmış, sadece onun ulaşabileceği bir hat varmış gibi beni ona çağırıyordu.

Kimse oraya varamadan kapıları açıyordum.

Bea kulüp binasının hemen içinde durmuş, etrafı motorcu sürtüklerle çevriliydi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, Ransom ve Carson'dan kendisini toplantıya almalarını isterken sesi yükselmişti.

Çabucak yaralarını taradım ama sol elindeki küçük atel dışında zarar görmemiş görünüyordu.

İçimdeki Dara kadar karmaşık büyük düğüm çözüldü.

"Ne oluyor lan?" Zeus arkamdan sordu.

Lou hemen ona doğru gitti ve kendini onun hazır kollarına bıraktı ama kulağına usulca söylediklerini duymazdan geldim.

Çünkü Bea oradaydı ve bir şeyler yanlıştı.

Alarm zilleri hâlâ çalıyordu, kafamın içinde öyle yüksek sesle çalıyordu ki patlayacağını sandım.

Beklemekten, Bea'yı bu kadar korkutarak neyi öldürdüğümü bilmemekten bıkmış bir halde ileriye doğru yürüdüm ve soğuk bir sesle, "Anlat bana," dedim.

Dudakları ayrıldı, o kadar pembe ve yumuşaktı ki neredeyse dikkatim dağılacaktı ama bana söylemedi.

Bana gösterdi.

Kollarındaki çiçek kutusunu kaldırdı ve kapağını geri çekti.

İçinde, mükemmel kesilmiş bir önkol.

Etrafımda küfürler ve solumalar vardı ama ben sadece ipucu bulmak için kesilen uzvu inceledim.

Bir zamanlar bir kadına ait olduğu, ön kolunu kaplayan seyrek esmer saçlardan, özenle kesilmiş tırnaklardan ve orta parmağındaki gümüş yüzükten anlaşılıyordu. Temiz bir şekilde kesilmişti, bu yüzden katil, zorlu da olsa iyi bir parçalama işi yapabilen tek alet olan demir testeresini kullanmıştı. Daha yakından incelendiğinde, hediyeyi veren kişinin kolun kenarlarını bir neşter ya da makasla temizlediği, et ve sinirin yırtık uçlarını çıkardığı ve kutunun vıcık vıcık olmaması için kanın çoğunu boşaltmak için zaman ayırdığı anlaşılıyordu.

Curtains kasketinin içine kusmadan yaklaşık iki saniye önce "Bu çok boktan," dedi.

Kodiak yanımdan, "Lanet olası şeytan, işte bu," dedi, uzvu benimle aynı soğukkanlılıkla inceliyordu. "Bir cesedi kesmek kolay değil. Böyle bir şey yapmaya zaman ve enerji ayırmak için kafayı yemiş olman gerekir."

"Bu o," diye fısıldadı Bea usulca, sadece benim için. Tek bir damla gözyaşı alt göz kapağının çukuruna takıldı ve irisinin derin mavisini güçlendirdi. Gözyaşının kenarda titreyişini, sonra da solgun yanağının yumuşak eğiminden aşağı düşüşünü izledim.

Her şey olup biterken bile, tenindeki o gözyaşını yalamak ve acısını tatmak istedim. Ağladığında daha da güzel oluyordu.

"Brenda Walsh," diye devam etti yavaşça göz kırparak, o saniye için bile göz temasını kesmeye isteksizdi. "Brett'in annesi."

"Tanrım," diye mırıldandı Boner arkamda bir yerde.

"Bana her şeyi anlat," diye sordu Zeus.

"Evime geldi. Cleo kapıyı açtı ama etrafta kimsenin olmadığını ve kutunun merdivende olduğunu söyledi. Onu içeri getirdi ve bana verdi." Bea duraksadı, kuru dudaklarını yaladı. "Bir hayranının hediyesi olduğunu düşündü."

Ve Bea bunun benden bir hediye olabileceğini düşündü. Aptal, aşırı romantik Küçük Gölge.

Başımı hafifçe salladım, çenemi sıktım.

Cevap olarak, duyulabilir, utangaç bir omuz silkme gibi yumuşak bir şekilde iç çekti.

"Demek sen dokundun, Cleo da dokundu," diye onayladı King, telefonu kulağına dayalıydı, diğer kolu Cressida'nın üzerindeydi. Hoparlöre doğru, "Evet, Lion? Hemen buraya gelsen iyi olur. Bir sorunumuz var."

Ardından gelen saçma sapan duygusal konuşmalarla ilgilenemeyecek kadar düşünmekle meşguldüm. Kodiak haklıydı. Bu, olabildiğince önceden planlanmış bir şeydi. Brenda Walsh'u öldüren her kimse sadece cinayeti değil, sonrasını da planlamıştı. Niyetlerinin Bea'ya bir hediye, sevgilerinin ya da korumalarının bir simgesi göndermek olduğu açıktı. Bu bir yabancının değil, bir hayranın eylemiydi.

Biri onu izliyordu.

Başka biri onu izliyordu.

Ama Bea'nın bir şeftaliyi bıçağın keskin kenarıyla güzelce parçalara ayırmasını izlediğim o andan beri ben de onu takip ediyordum. Nazik bir takipti, zararlı bir şey değildi. Her gece, saat gibi, günlük koşum için onun evine gidiyor, geniş resimli pencerelere, dalgalanan tül perdelerin yanından Bea'nın evi haline getirdiği sıcak ışıklı eve bakarken yerimde durup koşuyordum. Küçük güverciniyle konuşurken ya da tek gözlü kedisini kovalarken, haftalık pijama partilerinde Cleo'yla o iğrenç pembe oturma odasında dans ederken ya da annesine saygılı bir kız çocuğu gibi akşam yemeği hazırlarken onu tam beş dakika boyunca izlerdim.

Televizyon izler gibiydim, uzakta duruyordum ama onun insanlığını, nezaketini ve karanlık gecede sarı ışıktan daha parlak olan ışıltılı kişiliğini izlerken inkar edilemez bir şekilde ilgimi çekiyordu.

Uzun zamandır kendime ait olduğunu düşündüğüm bir kanalı başka birinin de izlediğini bilmek, akıl sağlığım üzerindeki zayıf tutuşumu titretti ve sarstı.

Onu bulacaktım, çünkü o olduğunu biliyordum.

Bea ucubeler, sürüngenler, sapkınlar için bir yemdi; pembe bir fiyonkla güzelce sarılmış karanlık bir kalp.

Elbette, sadist bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi karanlıktaki ışığına çekilen başka bir katili de kendine çekmişti.

Onu bulacaktım ve bulduğumda Brenda'yı parçaladığı gibi onu da parçalayacaktım ama bunu çıplak ellerimle ve kör dişlerimle yapacaktım. Kendisine ait olmayan bir kadını hediye etmek için öldürmüştü. Henüz onun bir psikopat tarafından sahiplenildiğini bilmiyordu ve ben onu hiçbir şey için vermeyecektim.

Dürtümü dizginleyemeden elim Bea'nın uzun, narin boğazına dolanmak üzere fırladı. Nefesler kesildi ama umursamadım, ağır bir el beni omzumdan tutup çekmeye çalıştığında bile.

Sadece onu önemsiyordum.

Pembe fiyonklu kız ve o açık mavi gözlerin ardında gizlenen karanlık şeyler.

Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar vücudumun her santimini ele geçiren soğuk, öldürücü niyeti yatıştırmak için onun yaşadığını, nabzının etime çarptığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ya Bea?

Hiç irkilmedi.

Tabii ki yapmadı.

Onun yerine, küçük elini yavaşça kaldırıp boğazının üzerinden benimkine bastırırken gözlerini kırpmadan beni izledi. Bunun doğruluğu içimde dalgalandı, sıcak bir şekilde

soğuktu, kalbimin tüm buzlu odalarını yakana kadar kavuruyordu. Ta ki ben eski bir ev gibi aydınlanana ve onun alevleri içinde hızla yok olana kadar.

"Seni güvende tutacağım," dedim garip bir şekilde yemin eder gibi bir sesle. Verdiğim son sözün artık söz vermemek olduğu bir yemin. "Beni tanıyan herkes benden korkar ve henüz korkmayanlar da korkmayı öğrenecek."

CHAPTER NINE

PRIEST

LOULOU, BEA'NIN ELINI ITEREK, "CEHENNEM GIBI OLACAKSIN," DEDI.

Öyle ki Küçük Gölge'ye ciddi bir zarar vermek istemiyorsam elimi bırakmak zorunda kaldım. "Onu neredeyse öldüren sendin zaten."

"Yanında bir erkeğe ihtiyacı var," diye onayladı King, yanımda durarak, olmaması gerektiği halde bana bir şeyler ifade eden bir dayanışma gösterisinde bulundu. "Bunu her kim yaptıysa, onun için yapmış."

Loulou bana kuşkulu bir bakış fırlattı ama Bea parmağıyla onun omzuna vurarak, "Aklından bile geçirme Lou," diye tısladı.

Loulou'ya kayıtsızca göz kırptım. "Kız kardeşini inciteceğimi mi düşünüyorsun?"

Çenesini havaya kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bence doğru koşullar altında herkese zarar verebilirsin."

Etrafımızdaki herkes sessiz ve ilgiliydi. Kulüp Kraliçesi ile tasmalı hayvanı arasında bir çekişme vardı. Havada hissedilir bir gerilim vardı ama bu benim kanımı kaynatmadı. Louise Garro'nun benden hoşlanıp hoşlanmaması neden umurumda olsun ki? Burası onun olmadan çok önce benim kulübümdü ve hayatımın sonuna kadar da öyle kalacaktı. Uğruna yaşayacak başka hiçbir şeyim yokken Düşmüşler için yaşamıştım ve onun için, onlar için, hatta bana bakan bu kaltak için bile ölürdüm çünkü benim sadakat tanımım buydu.

Sevgiden, eğer mecazi kalbimde verecek bir şey varsa.

"Onun canını yakacağıma senin canını yakarım," dedim sonunda, artık sıkılmıştım. Cebimden bıçağı çıkardım ve tırnaklarımın altını temizlemek için çevirerek açtım. "Bea yerine başkasını incitmeyi tercih ederim."

O an Küçük Gölge'me bakarsam, yüzüne umut damgasını vuracağımı biliyordum ve bunu yapmak istemedim.

oraya koyduğumu kabul etti. Ben doğruyu söylüyordum ama o daha derinleri okumaya çok hazırdı.

Düşünceler duyguların yankısıydı. Asla güzel konuşmazlardı ama anlatmak istediklerini anlatırlardı. Benim deneyimlerime göre, kelimeler daha da işe yaramazdı.

Loulou beni Bea'nın anlayamayacağı şekilde anlıyordu, çünkü o çok işin içindeydi. Lou'nun gözleri parladı. Benim ne olduğumu biliyordu, soğukkanlı bir katil ve ne sunabileceğimi de biliyordu, saplantı, aşk değil. Kız kardeşi için bunu istemiyordu.

Onu suçlayamazdım.

"Sanırım bu yeterince adil," diye kabul etti, omzumun üzerinden kocasına bakarak. "Ama yine de bunun için onun üzerine gitmeni istemiyorum."

"Lou," diye gürledi Zeus. "Priest elimizdeki en iyi kardeşlerden biri. Onun güvende olmasını istiyorsan, o iyi bir bahis."

"En iyisi," diye düzelttim.

Yarasa öksürüğünün ardında hırıltılı bir kahkaha bastırdı.

"Yapabilirim," dedi Kodiak monoton ses tonuyla. "Rahip kadar iyi değilim ama onu güvende tutabilirim."

Dürtümü dizginlemeyi düşünemeden boğazımdan bir hırıltı koptu ve aniden, iri adamın yüzüne ulaşmak için odanın üç adım ötesine atıldım. "Cehennem gibi olacaksın. Ben buradaki en korkunç orospu çocuğuyum. Eğer bir şey için iyiyse, o da budur."

King hafifçe, "Belki de kendini fazla kaptırmışsındır," dedi. "Bir kardeşin karşısında böyle kendini kaybettiğini hiç görmemiştim."

Kaşım alnımda yukarı doğru kıvrıldı. "Oh? Bunun benim bokumu kaybetmek olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Cleo, babası Axe-Man'in arkasından titreyerek ona

yaklaştı ve yüzümde acımasız bir gülümsemenin belirmesine neden oldu.

Hepsine ne kadar tehlikeli olduğumu kanıtlamak için göğsümü yumruklamak, dişlerimi göstermek ve bıçaklarımı savurmak istiyordum. Eğer şeytani bir şey Bea'yı istiyorsa, önce beni geçmeleri gerekirdi ve onların ahlaki ahlaksızlıklarının derinliğiyle boy ölçüşebilecek birini bekleyeceklerinden şüpheliydim.

"Rahip," dedi Bea usulca, elini uzatarak bana doğru ilerlerken.

Kıpırdamadan durdum, elini göğsüme koyduğunda gerginlikten kopmuş bir ip gibi titriyordum. Zar zor nefes aldığımı ve gözümü kırpmadığımı fark ettim. Koruma ihtiyacı adamın içindeki hayvanı ortaya çıkarmıştı. Elimi göğüs kafesimin üzerinde onunkine kenetledim ve ona dişlerimi gösterdim.

O da bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Şu anda neler olduğundan bile emin değiliz. Benimle ilgili olmadığını ve Brenda Walsh'la ilgili olduğunu varsayalım."

"İncil'den bir ayet vardı," diye ekledi Cressida. "Kutunun içinde."

Kardeşler arasındaki enerji daha da yükseldi, testosteron odaya gaz gibi sızdı.

"Kurtlara yem olan kadın gibi," diye hatırladı Perdeler kasvetli bir şekilde. "Bölgenin yukarısında."

"Ne?" Loulou, Z'nin kollarında dönüp onun sıkıntılı yüzüne bakarak sordu. "Bunun gibi bir cinayet daha mı işlendi?"

Derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi sakalını sıvazlayarak başını salladı. "Evet, T-Squad'ın lideri bugün haber gönderdi. Geçen hafta olmuş ama sessiz kalmışlar."

"Bu Ventura olabilir mi?" Axe-Man yüksek sesle merak etti. Onu kızını nazikçe tutarken görmek tuhaftı, bir zamanlar baltasını on metreden düşmanının alnına fırlatırken izlediğim bir adamın kendisinden daha savunmasız birine değer verdiğini düşünmek tuhaftı. Bu beni duraksattı çünkü şu soruyu sormama neden oldu: Eğer Axe-Man bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilir miydim?

"Daha önce de bize her açıdan saldırmıştı," diye kabul etti Bat. "Ama bunun üzerinde onun imzası yok. Dane'i bu işe dahil edelim derim. Yıllarını orduda profil çıkarmakla geçirdi, şimdi bize kim daha iyi yardım edebilir?"

Skell, "O kulübün bir parçası değil," diye mırıldandı.

"Irkçı bir pislik olma," diye tersledi Nova, kardeşini fiziksel olarak savunmasın diye bir kolunu Lila'nın beline doladı. "O iyi bir adam. Diyorum ki, kulüpte bir yer istiyor, almamız gereken türden bir adam."

"Yetenekleri var," diye kabul etti Curtains, neredeyse hevesle, çünkü o bir dâhiydi ve yetenek onu tahrik ediyordu. "Bunu kesinlikle kullanabiliriz."

"Aynı zamanda iyi bir kalbi var," dedi Lila çok yumuşak bir sesle. "Ve kardeşliği kullanabilir. O... Orta Doğu'dan döndüğünden beri mücadele ediyor."

Zeus, "Orada gerçekte ne halt ettiğine dair bazı soruları yanıtlamaya başlarsa, buna açığım," dedi. "Ama şu anda bunu tartışacak değiliz. Burada bir kadın katilinden bahsediyoruz. Odaklanmaya devam edelim."

"Javier'le olan deneyimlerime göre," diye söze girdi Lila, çünkü her nedense o piç kurusu bir kez eline fırsat geçtiğinde onu öldürmekten kaçınmıştı. "Dini saçmalıkların arkasına saklanmazdı."

Bea kımıldadı ve hâlâ o lanet kolu tuttuğunu fark ettim. Ellerim onu solumuzdaki bilardo masasına doğru çevirmek için kalçalarına kenetlendi ve o da ipucunu aldı, sanki bir bombaymış gibi yavaşça keçenin üzerine bıraktı. İşi bittiğinde ellerimi çekmedim. Gövdesinin kalçalarına doğru yaylanan ince açısında iyi hissettiriyorlardı. Neredeyse bir bıçağın sapının avucuma verdiği his kadar iyiydi.

Zeus öne doğru bir adım atarak uyarıcı elini omzuma hafifçe vurdu ve "Henüz bir sonuca varma," dedi. "Herhangi bir sonuca varmak için Lion buraya gelene kadar bekleyelim."

"Dini saçmalıklar mı?" Şeytandan bahsetmişken. Lion kulüp binasının kapısını Cressida'nın biraz uzakta olan kardeşi Lysander Garrison için açık tuttu.

Ortam eski gazoz gibi dümdüz oldu.

"Onun burada ne işi var?" Zeus talep etti.

Bize doğru yürüyen ve Bea'nın yanında durup onu gözleriyle kontrol eden Lion ona soğukkanlı bir bakış fırlattı. Ona dokunmak için uzandığında dişlerimi gösterdim. Gözlerini devirdi ama ona tekrar elini sürmeye çalışmadı.

"Sander benim adamım. Artık benim için çalışıyor."

"Ne diyeyim lan?" Boner kaşlarını kaldırarak sordu. "O orospu çocuğuna güveniyor musun?"

Lion kendine özgü sert bakışlarını küçük kardeşe yöneltti. "Hayatım pahasına. Bu İncil ayeti de neyin nesi? Geçen ay Vancouver metrosunda dinle ilgili bir cinayet işlendi. Detaylar gizli tutuldu ama araştırabilirim."

Lila Lion'a İncil'den bir ayet olması gereken bir not uzatırken Zeus, "Bunu sen yap," diye ısrar etti.

Baskı için saklamak üzere Ziploc poşetine koymak gibi gecikmiş bir sağduyuları vardı.

"Doğu Hasting'de öldürülen bir fahişeydi. Her zaman olur. Onu öne çıkaran tek şey duvarda kanıyla yazılmış Eski Ahit'ten bir alıntı olmasıydı."

Bea sessizce, "Gelişiyor," dedi ve herkes ona bakınca boğazını temizledi. "Eğer fahişe onun ilk cinayetiyse, duvara kanla yazı yazması baştan savma, önceden planlanmış değil. Bana daktiloyla yazılmış bir not gönderdi ve belli ki Brenda Walsh'la olan geçmişimi biliyordu. Bu da bir düşünceyi akla getiriyor. Belki de ilk cinayet bir kaza ya da bir dürtüdür."

"Ama bu bir tiyatro oyunuydu," diye onun yerine ben bitirdim.

Hafif bir gülümsemeyle bana baktı, aynı fikirde olduğumuz için memnundu. "Aynen öyle. Bu bir seri katilin klasik evrimi."

"Bir seri katil," dedi Tayline kesin bir ifadeyle. "Sırada ne var?"

Boner, "Bunun spektrumu kapsadığını söyleyebilirim," diye kabul etti. "Uğursuzluk getirme," dedi Nova. "Biz bile bilmiyoruz
bu çılgın katil tek ve aynı."

"Öyle görünüyor," diye itiraf etti Lion. "Ama dinle, polisi bu işe dahil etmeliyiz Zeus. Eğer bu suç unsurları ve belediyeler arasında hareket eden bir seri katilse, bunu bilmeleri gerekir."

"Domuzların canı cehenneme." Wiseguy herkesin düşündüğü şeyi söyledi.

Elbette, Başçavuş Danner'ı alaşağı ettiğimizde Entrance PD'nin yozlaşmış kesimi ayıklanmıştı ama bu hiçbirimizin mavili adamları sevdiği anlamına gelmiyordu. Bir istisna dışında

Lion Danner, artık bir polis bile değildi, bir özel dedektifti, kural olarak motorcular otoriteyi pek sevmezlerdi.

Özellikle de Zeus işlemediği bir cinayet yüzünden aylarca hapiste kaldıktan sonra.

Başkanımıza baktığımızda, önce karısına sonra da hâlâ bana çok yakın duran Bea'ya bakarken çenesinin sakalının altında çalışmasını izledik. Omzunun sıcaklığının sol alt tarafıma yakıcı bir damga gibi dokunduğunu hissedebiliyordum. Acıyı memnuniyetle karşıladım.

"Yap," diye emretti, bunu yapacağını biliyordum çünkü kadınlarımız tehlikedeydi ve güvende olduklarından emin olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. "Memur Hutchinson'ı ara ve bu işi hallet. Geri kalanınız kaybolsun. Kulübün tamamını görmelerini istemeyiz. Lion, Bat, Buck ve Curtains kalsın. Yarın Church'te yeniden toplanacağız."

Alçak sesle mırıldanarak anlaşan herkes dışarı çıkmaya başladı, bazı kardeşler durup Bea'ya bir şeyler mırıldandı.

Zeus'a "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

Bana baktı, bir erkeğin ruhunu ölçüp biçer gibi beni inceledi.

Sonunda dudakları kıpırdadı. "Evet, kardeşim, anladım."

"Bu gece bizimle eve geliyorsun." Loulou Bea'ya doğru ilerledi, ellerini tuttu ve onu yörüngemden çıkardı. Ona dişlerimi gösterdim ama o beni görmezden geldi. "Bir pislik nerede yaşadığını biliyorken evinde yalnız kalamazsın."

Bea omzunun üzerinden bana bakarak, "Priest'in benimle kalacağından eminim," dedi.

Bakışlarının karanlık ve yapışkanlığından, Brett Walsh denen o orospu çocuğunun onu tehlikeye attıktan sonra ayaklarının dibinde boğazını nasıl kestiğimi hatırladığını biliyordum. Ona karşı bu yeni tehdide neler yapabileceğimi karanlık bir keyifle hayal ettiğini biliyordum.

Sikim kıpırdadı. Böylesine melek gibi bir yüzde o kötülüğü görmek çok sıcaktı. O karanlık tutkuları alevlendirdiğimi bilmek çok baş döndürücüydü.

Herkesin bende gördüğü ve korktuğu şeyden çok etkilenmişti.

Bir erkek buna nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Hayır," dedi Lou tüm motorcu kraliçe otoritesiyle. "Sen benim küçük kız kardeşimsin ve benimle kalıyorsun. Kimse Zeus'u geçemez."

Bea, gözlerinde bir soruyla bana tekrar bakarken alt dudağının pembe kabarıklığını ısırdı.

Ona acımasızca baktım.

Bu konuda kız kardeşiyle tartışmanın bir anlamı yoktu. Kız kardeşi olarak beni sevmiyordu, benim korumam bile yeterince iyi değildi. Ve Zeus gibi küçük parmağına dolanmış bir adamla istediğini elde etmeye alışkındı.

Yani, ben olsam tartışmazdım.

Tüm lanet geceyi evlerinin yanındaki sahilde, karanlıkta izleyerek, saplantımı onu benden almaya çalışanlardan koruyarak geçirirdim.

Aslında, denemeye cesaret etmelerini umuyordum, çünkü parmaklarım kanın sıcak dokunuşu için kaşınıyordu ve bıçaklarım da susamıştı.

Bea'nın ağzı ince bir çizgiyle kapandı ama gözlerinde memnuniyete benzer bir pırıltı parlıyordu ve beni anladığını biliyordum. Kız kardeşinde kalmayı kabul etmesinin tek nedeni buydu.

İkimiz de izleyeceğimi biliyorduk.

Ama bunun Bea Lafayette'i karanlıkta takip ettiğim ilk gece olmayacağını bir tek ben biliyordum.

CHAPTER TEN

BEA

UYUYAMADIM.

Hiç şaşırmadım.

Garro ikizlerinin kedilere alerjisi olduğu için Sampson yanımdaki yastığa kıvrılmamıştı ve ben de

Delilah'nın yankılanan sesi evimde usulca yankılanıyor.

Tabii ki bunun uykusuzluğumla değil, bir seri katilin bana odaklanmayı seçmiş olabileceği ya da olmayabileceği gerçeğiyle ilgisi vardı.

Garro'nun ikinci kattaki yatak odasının dalgalanan keten perdelerini geçerek açık pencereden yıldızlarla dolu kadife geceye baktım. Her seferinde Vancouver yerine Entrance'ı seçmemin bir başka nedeni. Dağların eteklerinde, son okyanus körfezinde yer alan küçük kasabamızda ışık kirliliği neredeyse sıfırdı, karla kaplı tepeler karaya çıkmadan önce. Berrak sonbahar gökyüzünde Andromeda takımyıldızını görebiliyordum ve onun hikâyesini, benimkiyle olan paralelliklerini düşündüm. Bir deniz canavarına kurban edilmiş, asılı kalmış, bir kahramanın onu kurtarmasını bekleyen klasik bir genç kız.

Dişlerim acıyla birbirine çarptı ama acı beni sakinleştirdi. Birinin bana saldırmasını ya da birinin beni kurtarmasını bekleyerek işe yaramaz olmak istemiyordum.

21st yüzyıldaydık, kendi kaderimden sorumlu bir kadın olmak istiyordum.

Çarşafları fırlatıp pencereye doğru ilerledim ve açık camdan içeri giren bıçak gibi keskin rüzgârda titredim.

Sahilin okyanus sırlı kayalıklarına baktığımda kimi göreceğimi biliyordum.

İnsanların bir canavar olduğunu düşündüğü, ama aslında beni her türlü zarardan kurtarmaya hazır bir adam olduğunu iliklerime kadar hissettiğim bir adam.

Karanlıkta şeklini ayırt etmek zordu ama ay gökyüzünde yuvarlak bir aynaydı ve gümüş ışığı parıldayan suya ve Rahip'in uzun, zayıf formuna yansıtıyordu. Hareket ediyordu, bir dizi dövüş dizisi ya da bıçak fırlatma alıştırması yapıyordu, anlayamadım.

Ama kuledeki bir prenses gibi odada değil, aşağıda yerde kendimi savunmayı öğrenmek istediğimi biliyordum.

Zeus tek gözü açık uyuduğu için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenlerden indim, kapının yanındaki kancadan Lou'nun büyük, beyaz puffer ceketlerinden birini ve bir çift çok büyük UGG botunu aldım.

"Düşündüğümden daha uzun sürdü."

İrkildim, ayağıma geçirmeye çalıştığım çizmeye takılıp tökezlerken dudaklarımdan küçük bir gıcırtı döküldü. Kendimi toparlarken saçlarımın arasından yukarı baktığımda Zeus'un oturma odasındaki deri sandalyelerden birine yayılmış olduğunu gördüm. Ay ışığı ona zar zor ulaşıyordu ama yüz hatlarının sarplığını, bakışlarındaki sönük gümüş parıltısını seçebiliyordum.

Derin bir iç çektim. "Monster ve Angel için üzülüyorum. Bu evde yaptıkları hiçbir şey yanlarına kâr kalmayacak."

Zeus'un gülümsemesi gölgelerin arasından parlıyordu. "Bu evde ve kulübümde bilmediğim pek bir şey yok. Bir şeyi önemsiyorsan ona dikkat edersin. Ben seni önemsiyorum, Bea. Kızımın ailesinde sahip olduğu tek parlak nokta sensin, gerçi Phillipa öğreniyor, hakkını vereyim."

Dudaklarım büküldü, ağzımdaki kırık bir askı gibi keskin ve biçimsizdi. "Evet, Lou en iyisini hak ediyor."

Zeus iri gövdesini sandalyede öne doğru kaydırdı, elleri iki yana açılmış kalçalarının arasında sallanıyordu. "Evet, öyle.

Ama beni yanlış anlama küçük Bea, kalbimde sana karşı beslediğim sevgi sadece karımın kız kardeşi olduğun için değil. Bir kadın olarak seninle çok daha fazla ilgisi var, beni duyuyor musun? Senin kadar tatlı bir kız tanıdığımı sanmıyorum."

İçimde bir şeyler tersine döndü. Hem midem bulandı hem de kalbim ısındı, bağımsız bir onaylamaya ihtiyaç duyduğum için utandım ve hayattan daha büyük bir adamdan bir şekilde böyle bir saygı gördüğüm için dehşete kapıldım.

"Bu yüzden mi kapıyı koruyorsun? Kötü adamları dışarıda tutmak için mi yoksa beni içeride tutmak için mi?" Ellerimi kalçalarımda yumruk yaparak meydan okudum.

Alçak, dumanlı bir kıkırdama. "Bunu yaparken Lou'ya benziyorsun. Hayır, seni yargılamayacağım. Lou senden daha gençken ona aşık olmuştum. On sekiz yaşındaki oğlumun öğretmeniyle çıkmasına izin verdim. Pek çok şey olabilirim ama ikiyüzlü olmak bunlardan biri değil." Durakladı, sonra o kadar iri bir adam için fazla zarif bir şekilde sandalyeden kalktı ve yanıma geldi. Göz teması kurmak için boynumu garip bir açıyla geriye attım ve o da dövmeli parmaklarıyla çeneme hafifçe vurmak için eğildi. "Siz iyi kızlar hakkında bir teorim var çünkü benim de iyi bir kızla tecrübem var. İyi bir kadın her türlü iyiliği görür. Bir ruh ne kadar karanlık ve kırık olursa olsun, bir ışık parıltısı bulana kadar bir bedenin derinliklerini araştıracaktır. Bu onun doğasında var." Parmağındaki kalın alyansa baktı ve yüzünde bir anımsama gülümsemesi belirdi. "Tıpkı kırık bir adamın doğasında ışığa doğru koşmak olduğu gibi. Bana sorarsanız, bunda özel bir yin ve yang var. İki kalbin böyle bir aşk bulması bağlayıcıdır."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ağlamak istiyordum. Şu anda, daha önce hiç bu kadar görüldüğümü hissetmiş miydim bilmiyordum.

Sesi boğuk ve hüzünlüydü, "Ama bilmelisin ki küçük Bea, böyle bir aşk iyileştirdiği kadar yaralar da açar, değil mi? Bundan canlı çıkamazsın. Oğlum King o gece kayalıklarda gerçekten ölseydi Cress'in bir hayatı olur muydu sence?"

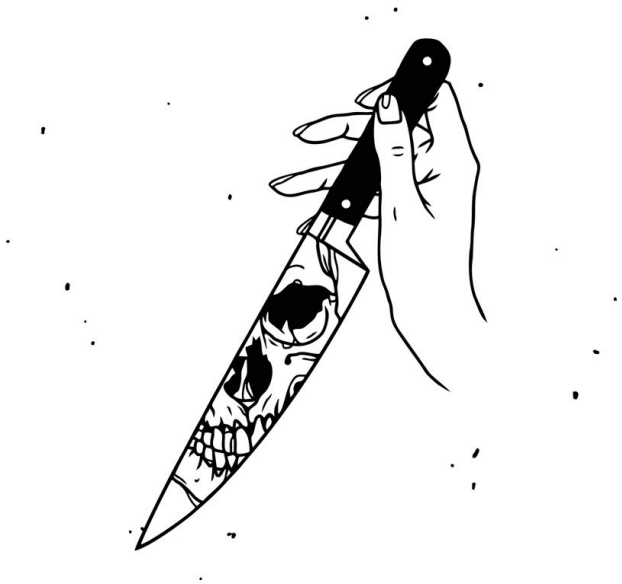
Başımı sallarken titrek bir nefes aldım ve hepimizin onun öldüğünü sandığımız o ıssız aylarda nasıl bir kadın olduğunu hatırladım.

"Evet," diye onayladı Z usulca. "O kapıdan çıkarken, aynı tatlı kızın kapıdan tekrar gireceğinden şüphelendiğimi bilerek çıkmanı istiyorum."

Göğsümde çarpan şişmiş kalbimin baskısıyla nefes almakta zorlandım, bu yüzden sadece titreyerek gülümsedim ve elimi Z'nin dövmeli göğsüne hafifçe vurdum. Kapıya doğru geri döndüğümde elimi kapı koluna koymuştum ki, "Eğer Loulou ile paylaştığın aşkın yarısı kadar güzel bir şeye sahip olursam, Z, kendimi gezegendeki en şanslı insanlardan biri sayacağım. Bu kadar güzel bir şey için ne kadar fedakârlık yapabileceğimi bilsen şaşırırdın. Tüm aşk hikayeleri aydınlıkta g e ç m e z. En iyi aşklardan bazıları gölgeler arasında yaşanır."

Z'nin gülümsemesi karanlık yüzüne düşen bir yıldırım kadar parlak ve hızlıydı. "Bundan hiç şüphem yok."

Başımı salladım, arkamı dönüp soğuk ve karanlık gece için sıcak evden çıkarken hafifçe gülümsedim.

KASIM AYININ BAŞLARIYDI VE ETRAFTA KAR KOKUSU VARDI.

Havada, burnumun ucunda beyaz bir kışla dalga geçen bir karıncalanma vardı. Büyük ceketimin altına büzüldüm ve topraktan büyük, pürüzsüz çakıl taşlarına giden yolda ilerlerken kendime sarıldım. Kıyı ile hafifçe öpüşen dalgaların sesi berrak gecenin tek müziğiydi ve geleceğim olması için şiddetle dua ettiğim yere doğru yürürken beni rahatlatıyordu.

Yaklaştığımda durmadı ama orada onu izlediğimi bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Bir metre ötede durdum, gözlerim sağ omzu geri çekilirken, gövdesi zar zor takip ederken ve sonra ileri doğru savrulurken, bıçağın ince ıslığı havayı sudan gelen rüzgârın tıslamasından sadece biraz daha yüksekte keserken formuna sabitlendi. Hedefe, kayalara saplanmış bir ağacın devrilmiş gövdesine isabet ettiğinde bir gümbürtü duyuldu.

"İyi atış."

Rahip bana doğru dönmedi ya da varlığımı kabul etmedi. Onun yerine kıyıya vurarak ağacın derinliklerine gömülü beş bıçağı çıkardı ve geri döndü.

Bekledim ve izledim, nemli bir kütüğün üzerine yerleştim.

Önce sağ eliyle, sonra sol eliyle fırlattı. Bir sonraki turda, hedeften uzağa bakmaya başladı, bakışları benden uzağa sabitlendi ve sonra etkili bir hareket telaşıyla döndü ve serbest bıraktı, her bir bıçak hatasız bir şekilde ağaçtaki karanlık, belli belirsiz dairesel bir lekeye indi.

Priest'in yetenekleri için onaylanmaya ihtiyacı olmadığını bildiğim halde, "Çok iyisin," diye tekrar iltifat ettim.

Hayır, o yapamayacağına inandığı şeyler için onaylanmaya ihtiyaç duyan türden bir adamdı.

Sıcaklık.

Sevgiler

.

Mutluluk.

Soğuktan kaskatı kesilmiş bedenimi kütükten kaldırdım ve kumsal boyunca onun durduğu noktaya doğru ilerledim. Geri döndüğünde sanki bir hayalet gibiydim. Tam önümde durdu ve tekrar hedefe bakmak için sırtını döndü.

"Merak ediyorum..." Son bir adım daha atmaya cesaret edip göğsümü hafifçe sırtına bastırırken ipek gibi bir sesle söyledim. İrkilmedi ama güçlü bedenindeki gerilimi hissedebiliyordum. "Eğer bunu yaparsam çok iyi olursun."

Kısa bir tereddüt oldu ve karar verdiğini anladım.

Meydan okumamı karşılayıp karşılayamayacağını değil. Hayır, bu onun için çocuk oyuncağıydı.

Benimle bu oyuna girip girmeyeceğine, benim onu şımartmayı arzuladığım gibi beni şımartıp şımartmayacağına karar veriyordu.

Beni boğazımdan tutup tüm kulübün önünde beni koruyacağına yemin ettiğinden beri, kalbimin atışında yüksek bir nota gibi titreyen, kemiklerimi aydınlatan umut helyumundan başka bir şey hissetmemiştim.

Beni istedi.

İstemek

zorundaydı.

Onun gibi bir adamın, mecbur kalmadıkça, o kişi soğuk ve berrak zihnini harap etmedikçe ve demir derisinin altına başarılı bir şekilde yerleşmedikçe kendini birine adaması mümkün değildi.

O seçimini yaparken nefesimi tuttum ve hayır derse çekip gideceğime dair kendime söz verdim. Zavallı adamı gölgesi gibi takip etmeyi bırakacak ve hayatını yaşamasına izin verecektim. Kendime, ona duyduğum bu ateşli saplantının, kalbimi öylesine yakan bir saplantının dışında kendi hayatımı yaşamanın bir yolunu bulacağıma söz verdim ki, bu soğuk gecede çorak bir kumsalda bile içimi ısıttı.

Ve sonra konuştu.

"A chuisle mo chroí," dedi Rahip, Galce olduğunu tahmin ettiğim bir dilde. Kelimeler benim için anlaşılmaz olsa da, soğuk ve alçak sesinde sadece sıcak, samimi bir övgü vardı. Soğuk geceden daha fazla bir şeyle ürpermeme neden olan bir yan yana gelme. "Eğer beni sınamaya cüret ediyorsan, en azından buna değecek bir meydan okuma yap."

Thunk. Thunk. Thunk. Thunk.

Beni konyak gibi ısıtan serbest kıkırdaması için kısa bir duraklama.

Thunk.

Beş bıçak da tahtadaki karanlık daireyi mükemmel bir şekilde çiziyor.

Bana doğru döndüğünde nefesim kesildi ve aniden kollarına atıldım, bacaklarım otomatik olarak beline dolandı, geceliğimin altındaki elleri çıplak popomu kavrarken buz gibi ve güçlüydü.

"Bu," dedi içgüdüsel bir şekilde, benimkilere bakarken gözleri vahşilikle doluydu. "Bu lanet olası bir meydan okuma. Seni kollarımda tutmak ve başka bir şeye odaklanmak."

Yutkundum ama kalbim boğazımda düğümlenmiş gibiydi, öyle sert atıyordu ki boğulacakmışım gibi hissettim. "Onun yerine bana odaklanabilirsin."

Priest'in gülümsemesi evcil bir şey değildi. Çilli yüzünü, bir erkeğe göre fazla kırmızı dudaklarını kesiyor, beyaz dişlerinin üzerinden kemiğin üzerindeki bir yara gibi açılıyordu. Parmaklarımı kenarına dokundurduğumda beni tersledi, yumuşak uçları bir an için güçlü tutuşuyla yakaladı ve sonra bıraktı. Acı içime işledi ve ardından hızla omurgamı kavuran bir sıcaklık geldi.

"Benim yüzde yüz odaklanmamı istemezsin, Küçük Gölge. Benimle nasıl başa çıkacağını bilemezsin."

Onun kucağına daha da gömüldüm, kasıklarımı onun gövdesine bastırarak orada sarmalanmış ve ortaya çıkmayı bekleyen gerginliği hafifletmeye çalıştım.

"Sen olsan ne yapardın?" Sorma cesaretini gösterdim, tutkunun canlı, neredeyse şiddetli görüntüleri zihnimde kırmızıyla renklendirilmiş kırık bir kaleydoskop gibi şekil değiştiriyor ve parçalanıyordu.

Göz kapaklarını indirdi, gözleri soluk yeşilden dar bir bıçak gibiydi. "Şu anda bıçaklarım üzerimde olmadığı için minnettar ol."

O kadar sert ürperdim ki, elinden düşmeyeyim diye beni vücuduna daha sıkı sarmak zorunda kaldı. "Oh."

Kahkahası uğursuzdu, bıçakların havada ok gibi ilerlerken çıkardığı tıslamayla aynıydı. "Oh," diye kabul etti. "Buna hazır değilsin. Buna asla hazır olmayabilirsin."

"Senin için," diye onayladım, iblislerin gözlerinde kendilerini kovalamalarını izleyerek. Bacaklarımı beline doladım ve bir elimi dikkatlice kalın, şaşırtıcı derecede yumuşak saçlarının yan tarafına kaydırdım. Hafifçe irkildi, gözleri şehvet ve paniğe benzer bir şeyle karardı, sanki dokunuşum korkulacak bir şeymiş gibi. "Yıllardır senin için hazırım."

Ve Priest o kadar çabuk, tüm dünyaya sunduğu adama geri döndü. Gözünü diktiği bıçaklar gibi soğuk ve inatçıydı. Beni hiç düşünmeden yere bıraktı ama bıçaklarını almak için benden uzaklaşmadan önce ayağa kalkmamı bekledi.

"Bu doğru," diye bağırdım ona rüzgâra karşı. "Yıllardır seni izliyorum. Yıllardır seni istiyordum."

Priest kaşlarını çatarak sert rüzgârda yürürken saçları yüzünde uçuşuyor, deri ceketi açılarak altındaki Hephaestus Auto kapüşonluyu ortaya çıkarıyordu. Sağ elinin boğumları arasına yerleştirdiği bıçaklarıyla bana doğru yaklaştı. Bıçaklarını kaldırıp iki bıçağın ucunu boğazıma dayadığında, ona boynumda dolaşabileceği bir alan açmak için sadece çenemi havaya doğru eğdim.

Gözleri parladı ve boğazından rüzgârda kaybolmak üzere alçak bir hırıltı yükseldi.

"Senden korkmuyorum," dedim ona, sesim sertti, kelimeler aramızda bir eldiven gibi savruluyordu. "Beni istediğin kadar korkutmaya çalışabilirsin, Rahip. Bu hoşuma gidiyor."

Diğer eli belimi kavrayıp beni kendisine doğru çekerken usulca nefes aldım. Üst baldırlarının her bir sert santimini ve kasıklarındaki sadece benim için sert olan kalın çıkıntıyı hissedebiliyordum.

Bana doğru eğildi, yüzü fırtına bulutları gibi iri ve karanlıktı. "Beni kışkırtma. Ben senin küçük parmağına dolanmış eğitimsiz bir çocuk değilim. Erkek bile değilim. Spor olsun diye öldürürüm, acıyı severim ve her gün ölüme meydan okurum. Benimle oynarsan Bea, bilerek bir canavarla, canlıdan çok ölü bir şeyle oynamış olursun. Seni mahvedeceğim," diye söz verdi.

Boynumu bıçakların ucuna doğru eğdim, yakaladıklarını ve derimi keskin bir şekilde çektiklerini hissettim. Kalbim hızlı ve güçlü atıyordu, bir davulun sıkı derisi üzerinde kesik kesik vuruyordu ama nefes alırken sesim emindi, "Öyleyse mahvet beni."

Priest beni daha da yaklaştırdığında keskin bir nefes aldığımda gece dilimde soğuk ve metalik bir hal aldı ve sonra tadabildiğim tek şey o oldu.

Yakacak kadar sıcaktı, dilimin kenarları sıcağa doğru kıvrılıyordu, çekingenliğim ağzımdan yediği küle dönüşüyordu. İniltisi içimde yuvarlandı, hazinesine sahip çıkan büyük bir ejderha gibi karanlık ve derindi. Yağmalarken beni daha da yaklaştırdı, sadece bıçakları tutan eline dikkat ediyordu, tehdidi hissedebilmem ama gerçek acıyı bilmemem için boynumun yan tarafına hassas bir baskı uyguluyordu. Oradaki çeliğin ve karnıma kalınca bastırılan demirin hissi, boğazımdan aşağıya inen ejderha nefesi gibi kavruluyor ve uyluklarımın tepesini ısıtıyordu.

"Sana yapmak istediğim şeyler," diye hırladı burnunu çenemde gezdirecek kadar geri çekerken,

boğazımdan aşağıya, bıçaklarının etimle buluştuğu yere kadar.

Bıçağı çekerken hafifçe salladığında nefesim kesildi. Sıcak bir kan damlası kabardı, yaranın üzerinde titredi ve sonra boynumdan aşağı kaymaya başladı. Priest'in dilinin sıcak kırbacı oradaydı, kanı ve izlerini temizliyordu, onayını mırıldanırken dudakları tenimde lezzetli bir şekilde titreşiyordu.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı boynumu morluk bırakacak kadar sert emerken. Dişleri hassas, kaygan etin üzerinde gezinirken ürperdim. "Melek gibi birinin bu kanlı ellerde olması çok iyi hissettiriyor." Tehditkâr bir şekilde sırıtmak için geri çekildi. "Seni böyle tutmak küfür gibi geliyor."

Kalçalarımı ereksiyonuna doğru bastırdım, "Ya cebinde bir bıçak var ya da küfür seni tahrik ediyor" derken bile ahlaksızlığımdan dolayı kızarıyordum.

İfadesinin sonunda bir noktalama işareti gibi beni sertçe öperken çakıllı kahkahasını dudaklarımda hissettim. "Evet, öyle."

Ağzını benimkinin üzerine açıp sesi boğazımdan çalınca kıkırdamam kesildi. Şafak gökyüzündeki yıldızları ağartırken ve suyu kurşun gibi donuk ve gri hale getirirken o gece karanlık kumsalda öpüştük. O kadar tahrik olmuştum ki kalçamdan aşağı sızan kayganlığı hissedebiliyordum. Meme uçlarım sert, koparıcı parmaklar için can atan sıkı tomurcuklara dönüşmüştü. Vücudumun cinsel taleplerinde kelimelerle nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bir belagat vardı, bu yüzden Priest'in uzun, sert vücuduna karşı hafifçe dönerken anlamsızca inledim.

Bir el saçlarımın arkasından dolandı ve gözlerimin açılmasına yetecek kadar sertçe çekti. Ona baktım, nemli dudaklarım nefes alabilmek için aralanmıştı, onun kontrolü ve benim talepkâr arzumla yerimde sabitlenmiştim.

Alnının kıvrımında bir soruyla bana aç gözlerle baktı. "Bunu bana nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Ne yapmak?"

"Bana hissettir," dedi, sanki bu kendi içinde trajik değilmiş gibi. "Tüm duyguları yok etmek için avladığımı sanıyordum."

"Hayır," diye karşı çıktım, kendi içindeki iyiliğe güvenmese bile ona ne kadar güvendiğimi göstermek için sarılışında yumuşadım. Saçlarımın dipleri acıyordu ve boğazımdaki bıçak hâlâ varlığını sürdürüyordu. "King gittiğinde Cressida'yı hissettin. Onun için Başçavuş Danner'ın peşine düştün, Zeus için, o yükünden kurtulsun, o da hapisten kurtulsun diye."

Ağzı sertleşti ama bu sertlik onun yakışıklılığını daha da hissedilir hale getirdi. "İntikamı anlıyorum. Göze göz kavramını anlıyorum."

"Değer verdiğin insanları korumayı anlıyorsun," diye yeniden ifade ettim, irkilmesine rağmen elimi yanağına koyup parmak uçlarımı sakallarında gezdirdim. "Bu yüzden bütün geceyi burada geçirdin."

Dudakları bir hırıltının üzerine geri çekildi. "Kimse sana zarar vermeyecek. Kimse sana dokunmayacak--" diye Galce bir küfür savurarak sözünü kesti.

"Senden başka kimse," diye bitirdim.

Sanki yüzüne tutulmuş bir aynaymışım ve içinde gizlendiğini gördüğü şeytanlara güvenmiyormuşum gibi bana şüpheyle baktı.

bakışları. "Benden başka kimse," diye kabul etti sonunda, Tanrı'ya edilmiş bir yemin gibi hissettiren bir ciddiyetle.

"Güzel," dedim, göğsümde hissettiğim coşkuyla onu korkutmamaya çalışarak, kalbim kaburgalarımın duvarlarına karşı zıplayan bir top gibi. "Şimdi, bana şu süslü bıçak işlerinden biraz öğretebilir misin? Orada olamama ihtimaline karşı kendimi nasıl savunacağımı bilmek istiyorum."

"Saat sabahın altısı," dedi kesin bir ifadeyle. "Yatakta olmalıydın."

"Seninle mi?" Umutla sordum, yüzüne daha yakın gülümseyebilmek için ayak parmaklarımın ucuna kadar sıçradım, bu gülümsemeyle onu kör etmeyi ve böylece kendini unutmasını umuyordum.

"Hayır."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Oh, tamam. Ama öğrenmek istiyorum. Sanırım, eğer bana öğretmek istemiyorsan, Box N Burn'de Wrath'tan yardım isteyebilirim..."

Bir anda tekrar Priest'in kollarındaydım, dişleri boynumdaki sert nabzın üzerindeydi, bir hayvanın eşini sahipleneceği gibi. "Hayır."

"Öyleyse bana öğreteceksin," diye nefes aldım, sertçe ısırdı ve sonra dilinin uzun bir hareketiyle acıyı yalayarak uzaklaştırdı.

"Sana öğreteceğim," diye gönülsüzce onayladı eliyle boğazımı yakalarken ve nabzımı okşarken. "Çünkü sen zayıf değilsin. Sana verdiğim bıçağı doğru kullanmayı öğreteceğim ve sadece aklını ve bedenini kullanarak kendini savunmayı öğreteceğim. Ama bilmelisin ki, şu andan itibaren bana ihtiyacın olduğunda yokluğum hissedilmeyecek. İnsandan çok ölüm olabilirim, ama yine de sana musallat olabilirim."

Emin değildim, ama Priest pratik yapmam için bir sandığı hedefe yaklaştırırken ve ben onun soğukkanlı, etkili hareketlerini izlerken, bunun şimdiye kadar söylenmiş en romantik şey olup olmadığını merak ettim.

CHAPTER ELEVEN

BEA

ON BIR GÜN, ON BIR VÜCUT PARÇASI.

Sanki kol yetmiyormuş gibi.

Katil onları gitmekten kaçınamayacağım her yere yerleştirdi.

Bir gün, Zeus ve Loulou'nun evine giden araba yolunun ağzında (Zeus ve Rahip'i ikiz öfke nöbetlerine sokan, biri sıcak, diğeri soğuk).

Diğeri ise, anormal psikoloji dersim sırasında, hediye paketini bana ulaştırması için kendisine elli dolar ödendiğini iddia eden bir öğrenci tarafından amfime teslim edildi.

Biri evimin verandasında, biri kütüphanede ders çalışırken, diğeri Giriş Polis Karakolu'nda polise ifade verirken, bir diğeri de Van Polis Karakolu'nun otoparkında olayları ayrı ayrı anlatırken.

Her yerde vücut parçaları var.

Artık paketleri açmıyordum ama polisler her teslimattan sonra benimle görüştüklerinde ceset parçalarını resimlerden teşhis etmemi istediler. Telefonumu dinlediler, Garro'nun evine rutin rotalarda polisler gönderdiler ve üniversiteyi durumdan haberdar ettiler.

Her yerde insanlar katili yakalama umuduyla beni izliyordu.

On gün içinde hiç yaklaşamadılar.

Düşmüş'ün arkadaşı ve Entrance'taki kıdemli polislerden biri olan Memur Hutchinson, Zeus'a bir profilcinin katilin büyük olasılıkla sosyal açıdan, özellikle de kadınlar konusunda acı çeken orta yaşlı bir adam olduğunu, bu yüzden saldırganlığını ve bastırılmış cinsel arzularını kadın kurbanlarından çıkardığını iddia ettiğini söylemişti.

Çalışmalarımda ve boş zamanlarımda katilleri ve psikopatları yeterince araştırmıştım.

Daha fazla ayrıntı elde etmeden önce neredeyse her seri katile uyguladıkları bir şablondu.

Polisin hayatımdaki varlığı beni daha güvende hissettirmedi.

Rahip yaptı.

Sözüne sadık kalarak bana musallat oldu.

Loulou bundan hoşlanmadı ama Rahip sanki o yokmuş gibi davrandı. Ben nereye gidersem o da oraya gider, mesleği gibi beni takip ederdi.

Teknik olarak Hephaestus Auto'da çalıştığını, titiz ellerinin onu dükkândaki en iyi tamircilerden biri yaptığını biliyordum ama son on gündür, First Light Kilisesi'ndeki Pazar günü hariç neredeyse her an benimleydi. Bunu tartışmadık ama Rahip kilise görevi için başka bir kardeşin hazır olmasını sağladı. Orada bir şeyler olduğunu biliyordum, hafızasında ve dinle olan bağlantısında uğursuz bir şeyler vardı, ama baskı yapmadım. Aptal değildim. Benimle daha fazla birlikte olma fikrine çok az sıcak bakıyordu ve bunu istilacı sorular sorarak, eski yaraları deşerek tehdit etmeme imkan yoktu.

Üniversitedeki arkadaşlarımın ve akranlarımın, çilli bedeninin her yerinde ölüm motifleri dövmeleri olan uzun kızıl saçlı adama nasıl tepki verdiklerini görmek beni eğlendiriyordu. Ona bir saniyeden daha uzun süre bakma cesaretini gösterenler, o soğuk, soluk gözlerle karşılaşırdı, kırpmayan ve tercüme edilemeyen. Her zaman sınıfın kapısının yanında otururdu, kalın kalçaları küçük koltuğa çok geniş yayılmıştı, büyük elleri her sandalyenin sağ tarafına iliştirilmiş küçük masa için çok büyüktü. Canı sıkıldığında yontardı ve bu konuda kıyameti koparan tek profesör onun

sert bakışlar. Onun sınıfta kalmasına izin vermesi için polisten gelen notu benimle paylaşması gerekmişti.

Psikopatlar, Profesör Wells notu okuyup geri verdikten sonra bana sessizce hatırlattı, kendi duygularımızı bize taklit eden bukalemunlardı. Duyguları sadece soyut olarak anlarlar, kişisel olarak tanımlayamazlar. Bu adama ne kadar güvenmiş olursam olayım, beni tekrar düşünmeye çağırdı.

Ona gülümsedim, teşekkür etmek için elini okşadım ve kıvrılmış atkuyruğumu omzumun üzerinden geçirerek neredeyse zıplayarak yerime döndüm. Priest'in psikopat olduğuna dair koltuk psikoloğu teşhisimin bir profesyonel tarafından onaylandığını bilmek güzeldi.

Peki ya profesör Priest'e baktığında?

Tırnaklarının altını temizlemek için yonttuğu küçük hançerin bıçağını kullandı ve sonra ona göz kırptı.

Elimin arkasına saklasam da boğazıma kaçan kıkırdamayı engelleyemedim.

Garip bir zamandı.

Korkmuş ve tedirgindim, etrafıma karşı sürekli tetikteydim, her gün kendimi Priest ile savunma alıştırmaları yapmak için zaman ayırıyordum. Neredeyse iki haftadır kendi evimde uyumamış ya da eşyalarımla çevrili olmamıştım. Sampson, King ve Cressida ile kalıyordu ve ben de her gün Delilah'yı beslemeye gidiyordum.

Ama rahibim vardı.

Sonunda.

Rahip gibi bir adama sahip olunduğu bile iddia edilebilirse.

Bazen bana sanki içimden geçiyormuş gibi, sanki ben yokmuşum gibi bakıyordu. İlk başta bunu görmek beni incitti çünkü ona her baktığımda kalbimin sıkıştığını hissedebiliyordum. Ama sonra daha yakından inceledim ve beni sadece bir göreve odaklandığında, güvende olduğumuzdan emin olduğunda görmezden geldiğini fark ettim.

Onu bu kadar vahşi ve zeki yapan da buydu. Hiçbir şeyin gündeminin önüne geçmesine izin vermezdi.

Sıradan bir kızın hayali olmayabilirdi ama bu psikopatın saplantısı olduğum için çok heyecanlıydım.

Diğer zamanlarda, birlikte geçirdiğimiz nadir zaman dilimlerinde, İrlandalı infazcının daha önce hiç görmediğim farklı bir yönünü gördüm. Daha yumuşak değildi, çünkü içinde öyle bir şey yoktu. Aksine, daha yoğundu, neredeyse lazer odağıyla korkutucuydu. Ama bu odaklanma tamamen benim üzerimdeydi. Sanki tüm dünyası bedenimin boyutlarına daralmıştı ve hayattaki tek amacı ruhumun derinliklerine inmekti.

Heyecan vericiydi, dindar bir seri katilin odağı olmak kadar dehşet verici ve yoğundu ve sadece biraz farklıydı.

Benzerlikler üzerinde çok fazla durmamaya çalıştım. Psikoloji okuduğum yıllarda öğrendiğim bir şey varsa, o da ne pahasına olursa olsun kendi kendine teşhis koymaktan kaçınmaktı.

"Bea."

Eric'in sesi hayallerime sızdı ama düşüncelerimden sıyrılıp ses stüdyosundaki masamda yanımda duran siyah saçlı adama odaklanmam için bir saniye boyunca gözlerimi yavaşça kırpıştırmam gerekti.

Ona gülümsedim. "Hey, tatlım, nasılsın?"

Sandalyemde benimle göz hizasına gelebilmek için çömelirken kaşları çatılmıştı. Koltuğumu ona bakacak şekilde çevirdi ve kollara yaslanarak beni etkili bir şekilde kafese kapattı. Gözlerim hemen kapıya kaydı, Priest'in Lion'a telefon etmek için dışarıda olduğunu biliyordum. Eric'in bu kadar yakın olmasından hoşlanmayacaktı ve bu sahneye tanık olmak için geri dönerse bunu ona açıkça söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ne oluyor Bea?" Eric bir elini dizime götürüp hafifçe sallayarak sordu. Eli, diz üstü çoraplarımla mini eteğimin arasındaki çıplak tenimde sıcaktı. Bakışlarım avucunun arkasına kazınmış haç işaretine sabitlendi. "Deli bir adam tarafından takip ediliyorsun ve bana gelmiyor musun? Yakın olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," diye kabul ettim parlak bir gülümsemeyle, eli düşsün diye sandalyemde hafifçe geriye kayarken dikkatini dağıtmayı umuyordum. "Ama ben hallettim."

"Bea, 1.80 boyundasın ve cebinde taĢlarla birlikte belki yüz on beĢ kilosun," diye sinir bozucu bir Ģekilde gözlemledi. "Kendini nasıl savunacaksın?"

Ona doğru eğildim, bakışlarının parlayan dudaklarıma düşüşünü izledim ve bıçağı uyluğumdaki ince kılıfından çıkardım. Hançeri boğazına dayadığımda dudaklarını ayırmış, yakınıma eğilmişti.

Gülümsemem yanaklarımı acıyla kesti, geniş ve güzeldi. "Bir kitabı kapağına göre yargılama Eric. Bunu yapacağını tahmin edeceğim son kişi sensin. İkimiz de canavarların her türlü paketin içinde saklandığını biliyoruz."

"Yani şimdi bir canavar mı oldun?" diye sordu kuru bir sesle ama çeliğin baskısına karşı yutkunurken boğazı zorlandı.

Hafif bir kahkaha atarak geri çekildim ve bıçağı dikkatlice pembe kılıfına yerleştirmek için kalçalarımı araladım. Eric karanlık gözlerle beni izledi.

"Hayır," diye kabul ettim buklelerimi omzumun üzerinden atıp bacaklarımı düzgünce çaprazlarken. "Ama en iyileriyle nasıl oynayacağımı bildiğime inansan iyi edersin."

Rahip, adının anılmasıyla bile bir iblis gibi ortaya çıkarak kapıda belirdi. Ona uzun, saygılı bir bakış atarak kendimi şımarttım. Fallen kesimi ve Cressida'nın ona geçen yıl Noel'de aldığını bildiğim kalın, haşlanmış kaşmir kışlık paltosuyla, kötü uygarlaşmış bir dinsiz gibi görünüyordu, saçları ensesinde dağınık bir şekilde toplanmıştı, bir tutamı kızgın yüzüne düşüyordu, bir tutamı da kızıl kirpiklerinin arasına sıkışmıştı. Daha önce hiç böyle saçları olan bir adam görmemiştim; dökülmüş kan ve pas gibi görünen koyu kırmızı saçları, teninin görünen her santimini kaplayan tarçın çillerini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Açık ceketinin altında, kalçasındaki kılıfında duran kavisli av bıçağının sapını ve Zeus'un arka bahçesindeki kumsalda ve çimenlerde geçirdiği gecelerden kalma ağır motosiklet botlarına yapışmış çamuru görebiliyordum.

Tüm güçlü gövdesi sanki uğuldayan bir rüzgârın içindeymiş gibi hafifçe öne doğru eğildi, hazırlandı ve herhangi bir provokasyonda saldırmaya hazırdı ve Eric'i bana bu kadar yakın görünce daha da gerildi, uzun, zayıf bir insan silahı.

"Geri çekil lan!" diye emretti, hem sıkılmış hem de tehditkâr bir sesle, sanki sözlerini uygulatma fikri

katlanması çok kolaydı ve bunları dile getirmek zorunda kaldığı için bile sinirliydi.

Eric omzunun üzerinden baktı, vücudunun her zerresine sinirlenmişti, sonra iri kızıl saçlıyı görünce dondu kaldı. "Ona dokunmuyorum bile. Senin derdin ne lan?"

Rahip insandan çok hayvana özgü bir hareketle başını yana eğdi. Uzun, gözlerini kırpmadan arkadaşımı inceledi ve sessizliğinin asıl isteğini vurgulamasına izin vererek hiçbir şey söylemedi.

Ben karışmadım.

Kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeylere işemek için alana ihtiyaç duyduklarını bilecek kadar alfa erkekleri görmüştüm. Bu, iş bittikten sonra onlarla başa çıkmayı kolaylaştırıyordu.

Ayrıca, Priest'in benim üzerimde hak iddia ettiği gerçeğini düşünmekle çok meşguldüm.

Eric bana baktı, kapıdaki tehdidi -akılsızca- görmezden gelmeyi tercih etti. "Dinle Bea, sadece arkanda olduğumu bilmeni istedim. İstersen gelip benimle kalabilirsin. Silahım ve ehliyetim var, benimleyken endişelenmene gerek yok."

"Benim için endişelenmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?" Rahip monoton bir ses tonuyla sordu, ancak bu bir soru değildi.

Eric, aptal, tatlı Eric, onu yine görmezden geldi. Onun yerine elini dizime koyup biraz sıktı ve kocaman, kara gözleriyle bana yalvardı. "Kendini güvende hissetmiyorsun diye düşüncesizce bir şey yapma."

Priest, "Aptal bir orospu çocuğuna benziyorsun," diye devam etti. "O yüzden sana bir kez daha söyleyeceğim ki o küçük beynine girsin. Geri. Geri. Siktir. Yukarı."

Eric arkasını dönebilmek için ayağa kalkarak, "Dinle, göt herif," diye söze başladı.

Fırsat bulamadı.

Priest o kadar aniden oradaydı ki, nasıl olduğunu anlayamadım. Orada öylece duruyordu, Eric'in sırtına bastırmış, kolunu boynuna dolamıştı, çizmeli topuğu Eric'in uzun bacaklarını tekmeliyordu, böylece Eric çaresizce sıkı sarılmanın içine katlanmıştı.

"Görünüşe göre arkadaşın ölmek istiyor, Küçük Gölge," dedi Priest sakince, Eric tutuşa karşı koyarken, elleri Priest'in kolunu kanayana kadar parçaladı. "Peri babayı oynayıp dileğini yerine getireyim mi?"

"Rahip," dedim ses tonumu ısıtan şehveti bastırmaya çalışarak. "O benim arkadaşım."

Kırmızı kaşları alnına doğru kalktı. "Seni becermek istiyor."

Eric protesto edercesine homurdandı. Rahip tutuşunu sıkılaştırdı.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama benimle yatmak isteyen herkesi öldürseydin, insanları öldürmekle o kadar meşgul olurdun ki seni hiç göremezdim."

Bana göz kırptı ama sert ağzının mizahla seğirdiğini fark ettim. "Hızlı çalışırım," diye bilgilendirdi beni.

"Bundan şüphem yok," diye kabul ettim, arkadaşım açıkça sıkıntı içindeyken çok fazla eğleniyordum. "Yine de, neden onu yere indirmiyorsun? Çok fazla arkadaşım yok ve olanları da elimde tutmak istiyorum."

Eric kırmızının şaşırtıcı bir tonuna dönerken Priest uzun bir süre bunu düşündü. Sonunda başını hafifçe eğerek Eric'in kulağına korkutucu bir şekilde fısıldadı. "Ben uyarıda bulunmam. Ben tehdit ortaya çıktıktan sonra gönderdikleri adamım.

Ben işi bitiren adamım. Bugün onun için itidalli davrandığım için kendini şanslı say."

Eric yere düşerken nefesi kesildi ve bir eliyle kendini kötü bir şekilde yakalayarak acıyla inledi. Yanına gitmek istedim ama Priest'in gözleri karanlık ve avına sabitlenmiş bir şekilde onun üzerinde gezinmeye devam edişini görünce, bir avcıyla yemeğinin arasına girmemenin en iyisi olacağına karar verdim.

Koltuğumda kıpırdandım, uyluklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için birbirlerine sürtündüm.

Onu istedim.

Ama onu başka hiçbir şeyi arzulamadığım kadar şiddetle arzuluyordum. Aslında, Priest'in kollarını kavuşturup Eric'e dişlerini göstermesini izlerken, Priest'le tanışana kadar arzulamak kelimesinin anlamını tam olarak kavradığımı sanmadığıma karar verdim.

"Oyun bitti mi?" Güneşli gülümsememi engelleyemeyerek ona takıldım.

Priest'in gözleri benimkilere kaydı ve gözlerindeki nefret aynı derecede karanlık ama tamamen farklı bir şeye dönüştü. İçine düşmek isteyeceğiniz türden bir karanlıktı.

"Hayır." Ama duruşu hafifçe düzeldi, omuzları geriye çekildi, ağırlığı topuklarına yerleşti, böylece yakın tehdidin geçtiğini anladım. "Çünkü senin yapman gereken bir gösteri var ve Lion beş dakika sonra beni arayacak."

"Çok naziksiniz," dedim, dudaklarım kıpırdamasına rağmen soğukkanlı bir şekilde. "O zaman işe koyulabilir miyim?"

Priest başını eğerek onayladı ama oradan ayrılmak yerine çömelerek boynuna masaj yapan ve saldırgana açık bir nefretle bakan Eric'e baktı. Priest onu bir bilim adamı gibi inceledi.

mikroskop altında böcek, şüphesiz tüm bariz başarısızlıklarını detaylandırıyor. Sonunda o korku dolu palyaço sırıtışını takındı ve Eric'i boynundan yakalamak için tekrar hamle yaptı. Eric tepki veremeden Priest bileğinin keskin bir hareketiyle bıçağını açtı ve ucunu Eric'in tişörtünün üstündeki köprücük kemiklerinin arasındaki açıkta kalan deriye bastırdı.

Hızlı bir hareket daha yaptı ve deride bir santim uzunluğunda bir yarık açtı.

"Birinci vuruş," dedi Priest o düz operatör sesiyle. "Alacağın tek ceza."

Eric karşı koymaya çalıştı ama Priest elini bıraktı ve arkadaşımın tekrar garip bir şekilde yan tarafına düşmesine neden oldu. Sonra Priest Eric'in kafasındaki kanlı bıçağı sildi ve arkasına bile bakmadan gitmek üzere topuklarının üzerinde döndü.

"Vay canına," diye fısıldadım, sersemlemiştim.

"Şaka yapmıyorum. Bu adam tam bir psikopat," diye haykırdı Eric ayağa kalkarken, parmaklarını boğazındaki hafif kanayan yaraya bastırarak.

Boğazımda küçük, baş döndürücü bir kıkırdama kaynadı, içimde Priest'in alevlendirmeyi asla başaramadığı karanlık, sıcak bir yerden fokurdadı. Priest'in hainlik gösterisiyle uyuşturulduğumu, acımasız egemenlik gösterisiyle tamamen baştan çıkarıldığımı hissettim.

Ben onundum, onun, onun.

Bunu kelimelerle söylememiş olabilir. Hiç söylemeyebilirdi. Ama bu benim için sorun değildi.

Bazen eylemler çok daha yüksek sesle söylenirdi. Ve onunki benim ona ait olduğumu söylüyordu.

Bu Fallen'ın melek . Ölüm vardı iddia etti Ben ve aniden hiç kimsenin malı olmaktan çıkıp

Rahip.

Eric'in kendini toparlamasını ve sanki sorumlusu benmişim gibi bana dik dik bakmasını izlerken gülümsememin yanaklarımı çekiştirmesini engellemek zordu.

Sanırım öyleydim.

Omuz silktim ve saçlarımı omzumun üzerinden atarak sandalyemi geri çektim, böylece mikrofona bakabilecek ve podcast için yerleşebilecektim. "Korumana ihtiyacım olmadığını söylemiştim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Eric'in ağzı açık kaldı. "O... o ucubeden korunmaya ihtiyacın var."

"Hey," diye tersledim. "Ona bir kez daha küfür edersen, Cennetteki Baba'ya yemin ederim ki, seni durduğun yerde yere sererim."

Eric bana göz kırptı, sonra başını geriye eğdi ve kahkahalarla kükredi. "Kahretsin," dedi sonunda gözlerindeki yaşları silerken. "Böyle bir şeyden sonra beni ancak sen güldürebilirsin."

"Şaka yapmıyordum," diye hafifçe dudak büktüm, sürekli hafife alındığım için sinirlenmiştim.

Pembe giyen kadınlar da en az deri ve kot giyen kadınlar kadar kendilerini savunabilecek durumdaydı. Hatta bunun bana bir avantaj sağladığını hissediyordum. Beni hafife alsınlar, güzel bir gülümseme ve ölümcül bıçağımla yanıldıklarını kanıtlamaktan çok mutlu olurdum.

Ne yazık ki, klişeleşmiş cinsiyet rolleri ve kadın düşmanlığı ile beslenerek büyüyen aptal çocuklar bunu anlamadı.

Loulou'nun yaptığı gibi çenemi havaya kaldırdım ve onu görmezden geldim.

Eric iç çekti. "Hadi ama Bea. Bu kadar hassas olma. Az önce vahşi bekçi köpeğin tarafından saldırıya uğrayan benim."

"Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, beni bir seri katilden nasıl korumayı planlıyordun?" Kulaklığımı takarken karşılık verdim. "Kızmayı bırak. Ne de olsa seni uyarmıştı ve zaten izin almadan bana o şekilde dokunmamalıydın. 21st yüzyıldayız, rıza her şeydir. Şimdi, gösteri için hazır mısın?"

"Sakın bana ne olduğunu söyleme? Bu adamdan hoşlandığını mı?" Eric sanki söylediklerine inanamıyormuş gibi sessizce cüret etti. "Bea, tatlım, seri katillerin ve psikopatların psikolojisiyle klinik olarak ilgilenmekle onlara saplanıp kalmak, onları romantikleştirmek arasında fark var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bölüm notlarımı kontrol ederek, "Priest hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşı çıktım.

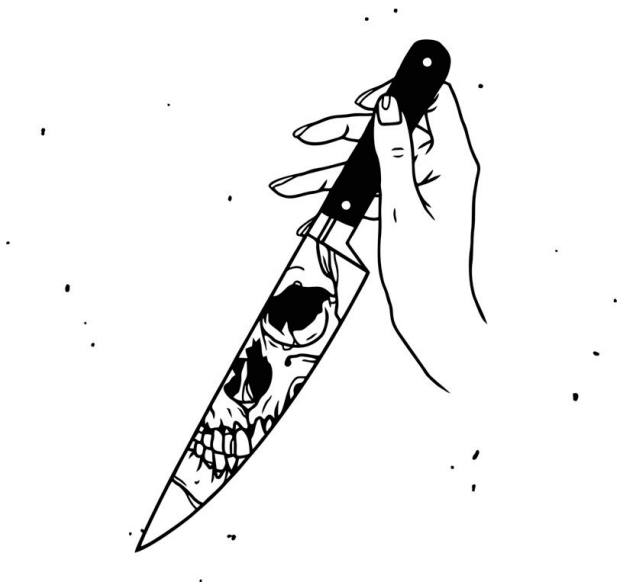
Uzun bir süre sessiz kaldı. "Açıkçası ben de senin hakkında pek bir şey bilmiyorum. Senin iyi bir Hıristiyan kız olduğunu sanıyordum ama bundan çok daha fazlasısın, değil mi?" "Kadınlar karmaşık yaratıklardır," dedim cevap olarak. "Birkaç yıldır arkadaşız, Eric, ama bu seni bir uzman yapar."

"Olabilirim," dedi sessizce, sesi umudunun ağırlığıyla gerilmişti. "Eğer bana izin verirsen. Belki de düşündüğün kadar iyi bir adam değilimdir. Bu beni daha ilgi çekici yapar mı?"

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama çocukça bir tartışmaya girmeyi reddettim. Ben yanlış bir şey yapmamıştım ve en azından bana göre Rahip de yapmamıştı.

Bu beni hafif bir endişeyle, Rahip'in geçebileceği bir çizgi olup olmadığını merak etmeye yöneltti.

başa çıkmam için. Beni tehlikeye attığı için Brett'in boğazını keserken ayak bileklerimdeki sıcak kanı düşündüm ve soğuk bir kesinlikle öyle bir şey olmadığını biliyordum.

"PEKALA, BUGÜNKÜ BÖLÜMÜMÜZÜ AYLIK Soru-Cevap," dedim mikrofona, sesim kelimelerin üzerinde zıplayarak, canlı ve hafifti. "Eğer burada yeniyseniz, dinleyiciler sorularını e-posta ile gönderiyor ve yapımcım Eric bunları tartışmamız için okuyor. Hazır mısın Eric?"

Richard Ramirez'le ilgili bölüm boyunca, düşünceli bakışlarını üzerimde sık sık hissetmeme rağmen profesyonelliğini koruması arkadaşım hakkında çok şey söylüyordu. Muhtemelen Priest'in kapıların dışında kalması ve koridorda oyalanmak için bir şeyler yontması da yardımcı olmuştur.

"Pekâlâ, ilk soru Küçük Bayan Cinayet için," diye hazırlandı Eric. "Hangi seri katille karşılaşmaktan en çok korkarsınız?"

Gülümsedim çünkü bu sorunun teması her ay tekrarlanıyordu. "Sanırım daha önce de benzer sorulara cevap vermiştim, ama tekrar söylemem gerekiyor - çünkü tekrar etmekte fayda var - Ted Bundy." Dünyanın en ünlü seri katilini düşünürken saçımın bir tutamını döndürdüm. "Üretkendi ve sonunda bile yakalanması inanılmaz derecede zordu. Bir keresinde kurbanlarını sadece üniversiteden eve dönüşlerini izleyerek seçtiğini söylemişti. Çekici ve yakışıklı olduğu kadar son derece acımasız ve vicdan azabı çekmeyen biriydi. Bir psikopatın tüm bu temel özellikleri onda açıkça görülüyor, ancak onu benim gözümde en korkunç yapan şey, normal sosyal kültüre uyum sağlayabilmesiydi. Bir kız arkadaşı vardı, bir çocuğun büyümesine yardımcı oldu, ona saygı duyan arkadaşları vardı."

Durakladım, onun gibi biriyle Priest gibi biri arasındaki farkı düşünürken uzaklara baktım.

Priest'te bir dürüstlük vardı. Ona bakmak, yaşayanlardan çok ölülere yakın bir adama baktığınızı bilmek demekti. Her santimi öteki diye bağırıyordu - canavar, kötü adam, anormal adam. Soğuk yeşil gözlerinde hiç pişmanlık, dolgun, sert ağzında ve keskin kenarlı çenesinde hiç canlılık yoktu. Canlı bir silah gibi boş ve ölümcüldü.

Ama Bundy gibi katiller kuzu postuna bürünmüş kurtlardı. Göz önünde saklanırlar, oyun oynamaktan ve herkesten daha zeki olduklarını kanıtlamaktan hoşlanırlardı.

Benimle oyun oynuyor gibi görünen seri katil gibi.

"Bundy beni korkutuyor çünkü canavarların sadece karanlıkta yaşamadığını kanıtlıyor," diye usulca bitirdim, sözlerimi Eric'in hoparlörlerden çaldığı ürkütücü müzik takip etti.

"Bea?" Eric kısa bir duraklamanın ardından dinleyicilerimiz tarafından gönderilen soru listesine baktı. "Burada bir şey var."

Kaşlarımı çattım ama ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu soru çok tuhaf," dedi yavaşça. "Oku
bana."

"Uyumadan önce hiç yatağının altına baktın mı?" Eric isteksizce okudu. "Pembe kadife koltuğuna oturup sapık küçük bir prenses gibi cinayetten bahsetmeden önce hiç masanın altına baktın mı?"

Binlerce iğne aynı anda derime korku dövmesi yaptı.

Eric ekranından başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve benim dehşete düşmüş yüz ifademi yansıttı.

Nefes alamadım, hava ciğerlerimde birikti.

Gözlerimi kırpmadım, beni içine çeken endişe kasırgası gözlerimi kurutmuştu.

Sadece hareket ettim, sanki yerçekimine karşı koyuyormuşum gibi yavaşça.

Converse giymiş ayaklarım ince halıyı iterek sandalyemi masam olan tezgahtan uzaklaştırdı ve sonra eğildim.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı.

Başını masanın altındaki gölgelere doğru çevirdi.

Ve işte oradaydı.

Brenda Walsh'un on ikinci parçası Noel'in on ikinci gününde bir hediye gibi sunuldu.

Kesik başı mühürlü bir torbada bir kabloya asılı.

Ciğerlerimden yırtık bir cırt cırt gibi bir çığlık koptu, ses duvarlara çarpacak şekilde odanın her tarafına şiddetle savruldu.

Bir saniye sonra stüdyonun kapısı hızla açıldı ve duvara öyle sert çarptı ki geri savruldu. Priest kaldırdığı silahının yanıyla kapının ilerlemesini durdurdu ve uzun adımlarla odaya girerken camı paramparça etti.

Hala çığlık atıyordum, sandalyemde iki büklüm olmuştum, Priest'in benim için gelişini izlerken saçlarım bakışlarımı yarı yarıya kapatıyordu.

Eric benim psikopatımla aynı anda odanın kapalı bölümüne girmeye çalıştı, ama Priest onu gelişigüzel ama çok güçlü bir şekilde kenara itti, Eric sandalyesine geri döndü ve sonra yere yığıldı.

Sonra Priest geldi, beni sandalyemden kaldırıp kollarına aldı, masamın altındaki dehşeti görmek için çömelirken beni bir kalçamın üzerine oturttu.

Ona sarmaşıklar gibi sarıldım, o kadar sıkıydım ki muhtemelen nefes almasını zorlaştırıyordum.

Ama ben umursamadım, o da şikayet etmedi.

Eğer yapabilseydim, onun derisinin altına girer ve orada yaşardım.

Kendimi güvende hissettiğim tek yer oydu. Bedenini adresim, ruhunu da evim yapmak istiyordum.

Priest o kadar yüksek sesle hırladı ki neredeyse bir kükreme gibiydi, içinden bana doğru gürledi. Silahını geri indirişini izledim,

beline soktu ve eski telefonunu açtı.

Priest o kadar soğuk bir sesle, "Lion, stüdyoya o orospudan bir parça daha göndermişler," dedi ki ürperdim. "O orospu çocuğuna bu stüdyoya giriş izni vereni öldürmeden önce hemen buraya bir ekip gönderin."

Başını yana çevirerek Eric'i bize doğru ilerlediği yerde sabitledi. Bembeyaz kesildi, kalp krizi geçiriyor diye endişelendim.

Priest telefonu çenesiyle kapattı, sonra sırt çantasına yerleştirdi, bir yandan da beni yere indirdi ve Eric'e doğru ilerlerken beni arkasından itti.

"Rahip, hayır," diye itiraz ettim, tam da Eric'i bir kolunu göğsüne dolamış ve boğazına bir bıçak dayamış halde duvara çarpmadan önce.

"Buraya kimin girme yetkisi var?" diye sordu. "Sadece

Bea, ben, Bayan Appleton, çünkü buranın sahibi o.

bina ve belki..." Rahip bıçağı adem elmasına daha sıkı bastırırken nefesi kesildi. "Belki Catherine! Bal Ayısı Kafe'yi işletiyor."

"Buraya girmemesi gereken birini mi aldın?" Priest bıçağı boynunda gezdirirken sordu, o kadar yaklaşmıştı ki Eric'in kirli sakalının uçlarını çeliğin üzerinde topladı. "Ya da belki de sensin. Güzel Bea'ya kafayı takmışsın, onunla birlikte olma şansın yok, bu yüzden dikkatini çekmek için böyle sapıkça şeylere mi başvuruyorsun? Ha?" Bıçağın bir başka hareketiyle Eric'in çenesinde kulağının altından çenesine kadar ince bir kesik açıldı. Priest, Eric'in acı dolu lanetini duymak için başparmağını yaranın üzerinde sıkıca gezdirdi. "Hangisi ve ben

seni çabucak öldürebilir. Merhamete pek inanmam ama bir takas yapabiliriz."

"Lanet olsun!" Eric küfretti.

"Rahip." Sesim ağırdı, o kadar ağırdı ki arayan, bıçak kullanan elini durdurdu. "Kesin şunu. Eric'in bununla hiçbir ilgisi yok. O benim arkadaşım. İyi bir adam ve iyi bir Hıristiyan. Lütfen onu yere bırakın."

"Sırf Tanrı'ya dua ettiği için iyi bir adam olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Rahip buz gibi bir sesle sordu. "Din size günah işlemeyi ve sonuçlarını sonra düşünmeyi öğretir. Suç ne olursa olsun, Tanrı'nın lütfuyla her zaman bağışlanacak bir af dilemeyi öğretir. Tövbe, tövbe. Günah, g ü n a h ."

Priest dişlerini Eric'in yüzüne o kadar yaklaştırdı ki, sanki ondan bir parça koparacakmış gibi görünüyordu. Eric öyle bir titredi ki, omuzları ve başı gürültüyle duvara çarptı.

Alt katta büyük bir gürültü vardı, çığlığımı duyduklarını, polisi aradıklarını ve yukarı çıktıklarını düşündüm. Ya da, umarım, Lion geliyordu.

"Haklısın," diye bitirdi Priest alçak sesle, tehditkâr bir mırıltıyla. "Pislik herifin böyle bir şey için cesareti yok. Ama bunu her kim yaptıysa ona yardım etmiş olabilir. Ve ben bunu ö ğ r e n e c e ğ i m . "

"Rahip." Elimi sırtına koymak için bir adım öne çıkarak tekrar denedim.

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri yeşil renkte bir şiddetle dönüyordu. İçindeki karanlığa gitmişti, Eric'i öldürmeye o kadar hazırdı ki, bu neredeyse kaçınılmaz bir sonuçtu. Elimi Eric'in elinin üzerinde gezdirirken hafifçe ürperdim.

sırtındaki kapitone, demir sertliğindeki kasların gerildiğini hissediyordu.

"Rahip," diye fısıldadım usulca, botlar koridordaki merdivenleri gürleyerek çıkarken. "Temeli olduğunu kanıtlayamadığınız sürece şiddet adalet değildir."

Başını sertçe yana eğdi, bu hareket onu insanlıktan çıkmış gibi gösteriyordu. "Adaletten bana ne? Seni korkuttu, sana dokundu. Bunu o yapmamış olsa bile, ki bu çok düşük bir ihtimal, yine de acı çekmesini istiyorum."

"İstemiyorum," dedim, sırtını okşayarak saçlarının uçlarına doğru ilerledim, böylece onu şefkatimle topraklamayı umarak saçlarını çekiştirebildim. "Bırak onu, lütfen. Ben sadece eve gitmek istiyorum. Seninle birlikte."

Priest tereddüt etti, dürtüleriyle savaşırken tüm iri vücudu kararsızlıkla gümbürdüyordu. Eric güçlükle nefes alıyordu, gözleri korkudan irileşmiş ve kararmıştı.

Sonunda, belirsiz bir süre sonra Priest Eric'e döndü, yüzünü inceledi ve sonra yüzüne kafa atmak için geri çekildi.

O uzaklaşırken soluğum kesildi, Eric duvara yığıldı, kırık burnunu tutuyordu, önünden kan fışkırıyordu. Küfür ediyordu, ağzındaki kan yüzünden kelimeleri bozulmuştu.

Tepki vermem için beni izleyen Priest'e baktım, nefes alıp verişi sakin ve düzgündü, yüzü dinleniyordu ama gözleri ateş ışığında bir bıçağın ucu gibi parlıyordu.

Priest'le birlikte olmak vahşi bir hayvanı evlat edinmek gibiydi. Onu evcilleştirmeye çalışabilir, eğitebilir, hatta sevebilirdim ama günün sonunda o hâlâ vahşi dişleri ve pençeleri olan vahşi bir hayvandı. Onları kullanmak onun doğasında vardı.

Ve ona izin vermenin benim elimde olduğunu fark ettim.

Söze dökülmemiş sorusuna cevap olarak elimi ona uzattım. Elime baktı, sonra onu kenara iterek kendi elini boğazıma doladı ve beni kendine yaklaştırdı. Alnı alnıma değiyor, nefesi yumuşak ve karanfil kokulu bir şekilde yüzüme vuruyordu.

Rahatladım.

Her şeye rağmen, masamın altında delinin biri tarafından kesik bir kafa tutulurken ve arkadaşım yanımda kanlar içindeyken, Rahip'e karşı rahatladım ve herkes için bir canavar ama benim için bir adam olan birinin varlığıyla kendimi rahatlamış hissettim.

Lion, Bat, Dane, Boner ve Wrath kapıda belirdiğinde kıpırdamadık.

Rahibin bana karşı gösterdiği şefkat karşısında bir an şaşkınlık içinde kaldılar.

Boner'in bizden Eric'e baktığını gördüm. "En azından kan var," dedi sahne fısıltısıyla Bat'e. "Aksi takdirde, piçin içine bir şey girdiğini düşünürdüm."

"Bir şeyler olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Bat, çatık kaşlarının altındaki siyah gözleri düşünceli.

"Bu kadar PDA yeter," diye homurdandı Wrath sonunda odanın içine doğru ilerlerken. "Kahrolası süvariler burada. Hadi işe koyulalım."

Rahip geri çekildi ve her zaman yaptığı gibi beni arkasından itti. "Şunu al." Başını Eric'e doğru salladı. "Sanırım biraz konuşmaya ihtiyacı var. Birisi Bayan Appleton ve Catherine Prescott'a ulaşsın. Bugün bu sikiş festivali hakkında cevaplar alacağız."

CHAPTER TWELVE

PRIEST

KASIM HER ZAMAN KÖTÜDÜR. UĞULDAYAN RÜZGARLAR

Okyanus, soğuk suyu ve hızı toplayarak hepsini kıyı şeridine boşaltmadan önce bizi sise, yağmura ve bazen de dolu yağışına boğdu.

O gecelerden biriydi. Gökyüzü kapitone demir grisi bulutlarla sıkıca dikilmişti, hava iğne oyası ile doluydu

buz gibi yağmur damlaları. Bir insanın geceyi dışarıda, esasen kumsalda uyuyarak geçirmesi için hava çok soğuk ve çok ıslaktı.

Ama ben sadece bir erkek değildim.

Islak kumdan kalın bir halının içine ittiğim kocaman bir şemsiyenin altına oturdum, sırtımı ıslak bir kütüğe dayadım, şalvarımın yakasını boğazıma doğru kıvırdım ve çenemi kapüşonumun boğazına soktum. Üşüyordum ama çoğunlukla kuruydum.

İnce naylon şemsiyeye hiddetle çarpan yağmurun sesini ve kayalık kıyıya savrulan dalgaların cam gibi kırılma sesini seviyordum. Her şey şiddet ve öfke, her şey tutkuydu. Tüm bunların ortasında oturmak ve doğanın beni bir şeyler hissetmem için hırpalamasına izin vermek bana kendimi insan gibi hissettirdi.

Önceden, böyle bir gece bana kendi bedenimin içinde yaşamanın nasıl bir his olduğunu hatırlatırdı, bu da her zaman daha fazlasına yol açardı. Bu, insanlığımı göğsümün içindeki kasasında muhafaza eden kapının kilidindeki anahtardı. Her türlü duygu sadece daha fazla duyguya yol açıyordu. Ellerimin soğukluğu damarlarımdaki kanın soğukluğuna, derimin kırışması kalbimin körelmiş setine bağlıydı. Neden böyle olduğumu hatırladım, sadece doğduğum ve büyüdüğüm şekliyle değil, büyüdüğüm şekliyle de kırılmıştım.

Ölenlerin isimlerini asla çıkarmayacağım yüzükler gibi her parmağıma taktım. Onlar değerli ölülerin yadigârlarıydı. Bazılarını kendim öldürmüştüm, bazılarını da başka eller öldürmüştü. Seri katillerin genellikle öldürdüklerinin hatıralarını taşıdıklarını söylerlerdi.

Onlar buna sapkınlık diyordu. Ben ona hafıza dedim.

Bu, ölümleri bana hem iyi hem de kötü bir şekilde dokunmuş olanları unutmayı reddetmemdi.

Bu, tenimi kabus gibi delik deşik eden diğer yaralara layık yaralar eklemenin bir yoluydu.

Annem ve babam o kadar fakirdi ki öldüklerinde düzgün bir cenaze töreni için paraları yoktu. Toprağı kendim kazdım, bedenlerini yağmurla çamura dönüşmüş toprakta sürükledim, ıslaklığın taşınmalarını daha kaygan hale getirmesine sevindim ve sonra onları hendeklerine attım. Peşlerinden aşağı atladım, ailemin peşinden beni ikna etmeye çalışan şeytanların elleri gibi botlarımı emen ayak bileği derinliğindeki çamura indim. Onları daha önce cenazelerde gördüğüm şekilde düzenleyebilmek için atladım, elleri göğüslerinde, göz kapakları zorla kapatılmıştı. Yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyordu.

Dua ederken ağzımda yanlış olduğunu hissettiğim birkaç kelime söyledim ama her adımda çamurla savaşmanın verdiği yorgunluktan kalçalarım titreyerek eve doğru yürüdüğümde, onların ölümünü usulca unutmuş ve hayatıma devam etmiştim.

Ölülerin üzerinde durmak işe yaramadı.

Bunu nereden öğrendiğimi ya da denizdeki tuz gibi beynime doğmuş bir nakarat mı olduğunu bilmiyorum.

Yine de felsefeye sahip çıkmam iyi oldu çünkü sırasıyla beş ve üç yaşlarında olan iki kız kardeşim Danae ve Keelan, anne ve babamdan iki gün sonra öldüler.

Onları da gömdüm.

Annem ve babam günahkâr oldukları için öldüler.

Cemaatimizin yerel rahibi ve beni kiliseye kabul eden Peder O'Neal bana bunu söylemişti

yetim kaldığımda sığınak için.

Onun adını orta parmağımda, iki yanında ölmüş akrabalarımın adlarıyla parantez içinde, Galce yazılmış olarak taşırdım, mürekkep artık kanıyordu, o kadar eski ve kötü yapılmıştı ki, The Fallen'ın dövme salonunu işleten kardeşim Nova, benim için yeniden yaptırmak için yalvarmıştı.

Ona izin vermezdim.

Derime işlediğim dövmeler sanat değildi. Yara izi bile değillerdi.

Onlar yaşayan acılardı, her gün görmeyi seçtiğim acılardı çünkü onları her gün yaşıyordum.

Bu benim kendi kendime yaptığım bir işkenceydi.

Acı konusunda fırsat eşitliğim vardı. Acı vermeyi, almayı sevdiğimden biraz daha fazla severdim.

Hayatımın tüm dehşetinden sonra, sadece bunu hissetmek için bile olsa hayatta olduğumu hatırlattı.

Bildiğim tek şey öfkeydi, bu yüzden bu benim tek eğlencem oldu.

O gece karanlık kumsalda otururken, iliklerime kadar üşürken ve göğsümdeki tek his acıyken bunu hissettim. Genelde böyle gölgeler içinde tek başına bir damarı açmak acı vermezdi. İzole olmak güvende olmak demekti. Kendi ortamımın kontrolünde, başkalarının incelemelerinden ve duygusal çıkışlarından ayrı. Birlikteyken acı çekerdim.

Peki, neden rüzgârın ve yağmurun altında oturup kendi kefaretimi öderken diş etlerimde asit hissettim, kaslarımda dolaştım.

Neden kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum? Kutsal olmayan ve yanlış hissettiren bir şekilde yalnız.

Hiç düşünmeden, Z'nin evinin ikinci katındaki misafir yatak odasının penceresinden karla karışık yağmura

baktım.

Oda karanlıktı, aramızdaki gece daha da karanlıktı ama bir yırtıcının gözlerine sahiptim ve perdelerin arasındaki pencerede duran şeyi gördüm.

Bea.

Beni
izliyorsun.

Her zaman.

Onu izlediğim gibi.

Birbirimizi yansıttığımız küçük yollar, bu kadar farklı iki kişilik arasındaki küçük benzerlikler beni şok etmeliydi.

Yine de olmadı.

Dine neden inanmadığımın altını çizdi. İyiye karşı kötü, cennete karşı cehennem gibi arkaik kavramlara. Çünkü ben ölüm ve şeytandım, hayatın yeraltı dünyasının hükümdarıydım, ya Bea? Tanrı'nın sarayından düşmüş bir melek bile onun kadar parlak ve zarif olamazdı.

Bundan daha fazlası olan bir şeyin içine düşmek şöyle dursun, aynı gezegende birlikte var olmamız bile nasıl mümkün olabilirdi?

Bu her şeyden daha önemliydi.

Ondan önce sadece kefaretim olduğunu düşündüğüm acıyı hissetmek ve Zeus'tan sonra gerçekten tanıdığım tek aileme hizmet etmek için yaşamıştım.

Şimdi, hala onlar için yaşıyorum.

Ama göğsümde mecazi bir kalp varsa, o da sadece onun için atıyordu.

Mo cuishle. Kalp atışım.

Yağmurun altında onu izledim, yüz ifadesini göremiyordum ama bir şekilde beni çağırdığını, beni ortak fantezimizin derinliklerine çeken bir siren olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve başka tarafa baktım.

O benimdi, benimdi, kalbimin her atışında yankılanan bir şekilde benimdi, ama seks olmadan, daha fazla yakınlık olmadan tamamen bana ait olabilirdi.

Onu son nefesime kadar koruyabilirdim, hayatı boyunca onun beni gölgelemekten hoşlandığı gibi takip edebilirdim. O var oldukça ben de var olabilirdim ve bunun, tamamen yalnız olmamanın verdiği haz benim için yeterli olurdu.

Yeterli olandan çok daha fazlası.

Daha fazlasına sahip olmak, tecrübeli bir günahkâr olarak benim bile yapmakta tereddüt ettiğim bir şekilde günah işlemek anlamına geliyordu.

Çünkü onu mahvederdim.

Sırf ona haksızlık ettiği için ölü bir adamın kellesini getirdiğimde kıkırdayana kadar ahlakını küle çevirecektim. Vücudunun tüm kutsal yerlerini dilimle, aletimle ve çeliğimin soğuk kenarıyla kirletmem için bana yalvarana kadar onun çekingenliğini yakıp yok edecektim.

Biliyordum, onun tüm iyiliğini çalacaktım, onun için açgözlüydüm, doğduğum ve yaratıldığım gibi açgözlü ve ahlaksızdım. Sadece bir kabuk olana kadar onun tüm ruhunu yiyip bitirecektim.

Yaşıyor ama
ölü. Benim
gibi.

Ve benim güneşli Gölge'm için ölümden daha kötü bir kader olamazdı.

Bu yüzden doğamdan kaçtım, baştan çıkarıcı tuzakların etrafından dolandım ve içimde onun etinin tek bir tadına bakmayı arzulayan canavara teslim olmamak için onu koruduğum her gün tüm irademi kullandım.

Tek bir tat asla yeterli olmazdı.

Bu düşünceyle sikim pantolonumun içinde sertleşti.

O orospu çocuğu Eric'in, Bea'nın çıplak teninin dokusunu bilmeye hakkı varmış gibi dizine dokunduğunu görmek bile beni neredeyse kendime getiremediğim soğuk bir öfkeye sürüklemişti. Onu istediği için boğazını kesmek ve kan kaybından ölürken Bea'yı masanın üzerinde, cesedinin yanında becermek istedim, böylece onun ölümünü izleyebilecek ve güvenliğine yönelik gerçek tehdit bacaklarının arasında olsa bile onu her zaman başkalarından koruyacağımı bilecekti.

Daha sonra kulüp binasında o herifi elime geçirdiğimde kendimi çok daha iyi hissetmiştim. Onu tavana astığımda ve bir kum torbası gibi üzerinde çalıştığımda. Normalde bıçaklarımı severdim ama bazen yumruklar, bir adamın etine samimi ve acı verici darbeler indirmek bana çok iyi geliyordu.

Ne yazık ki hiçbir şey bilmiyordu. Ya da hiçbir şey değil. Bea hakkında çok şey biliyor gibiydi. Hayatında saplantısı olan tek kişinin ben olup olmadığımı merak ettirecek kadar. Ben ve seri katil. Eric katil profiline uymuyordu ama ben psikolojiye değil kendi sezgilerime inanıyordum. Ve bir şey bana o küçük sürüngenin iyi bir şey yapmadığını söylüyordu.

Onu Bea'dan uzak durması için uyardım ama Bea'nın hayatından çıkmazsa onu öldürmekten ya da öldürmekle tehdit etmekten kaçındım. Bea nedense bu puşttan hoşlanıyordu ve normalde insanların ne düşündüğünü hiç umursamazken, o güzel yüzün kaşlarını çattırmak fikri omurgamın piyano tuşlarında hayal kırıklığı yarattı.

Dakikalar sonra rutin bir kontrol için tekrar pencereye baktığımda Bea hâlâ oradaydı.

Ve ışık yanıyordu.

Görüntünün bir serap, şeytanın beni korktuğum tek günaha sürüklemek için yarattığı bir halüsinasyon olduğunu umarak gözlerimi kırptım.

Ama o hâlâ penceredeydi.

Arkadan aydınlatılsa bile ne yaptığı belliydi.

Soyunuyor.

Onu izlerken ağzım kurudu, gözlerimi hiçbir şey için ayıramadım.

Yavaşça hareket etti, kendinden emin ama sanki daha önce hiç kimse için soyunmamış gibi tereddütlüydü.

Bu düşünceyle sikim anında taşa döndü. İyi bir kız olarak tanınıyordu ve sadece yirmi yaşındaydı, ama bekareti düşüncesi aklımdan hiç geçmemişti.

İzin vermemiştim.

Şimdi, sinapslarımdan geçerek bilincime damgalanmış korkunç görüntüler bıraktı. Ona bildiği tek zevki tattırırkenki yüzünün görüntüsü. Kirli, kanlı, şiddetle pürüzlendirilmiş ellerim o saf etin üzerindeydi, her santimini kendime mal edebilmek için onu haritalandırıyordum. O sıkı, kırılmamış sıcaklığın içine itmek, sonra kanının aletimi lekelediğini görmek için dışarı çekmek.

Kahretsin, ama tenim ateşte yanıyormuş gibi yanıyordu, Bea Lafayette'i becermek, sahip olmak ve mahvetmek istediğim için ait olduğum cehennemin derinliklerindeydim.

Yine de izledim, anın tadını çıkarabilmek için fantezileri kafamdan uzaklaştırdım.

Küçük iyi Bea, büyük kötü benim için soyunuyor.

Önce bornozu bir omzundan çıkardı, sonra diğer omzundan. Pencereden gelen cereyanda nazikçe titriyordu ve meme uçlarının dişlerim için yalvaran sert küçük noktalar olacağını biliyordum.

Saçları omzunun üzerinden kaydı, soluk altın rengi ipek perdeler göğüslerinin üzerinden ayrılırken geceliğine baktı ve sonra, acı verici bir yavaşlıkla, kumaşı başının üzerine kaldırmak için etek ucunu topladı.

Aletim kendi nabzıyla tekmeliyor, kot pantolonumun tuzağına acımasızca vuruyor, kendini o tatlı, sıkı küçük bedene gömmek istiyordu.

Tanrım, muhteşemdi.

Uzun, ince uzuvlar, zarifçe yuvarlak kalçalara doğru genişleyen, pürüzsüz, düz bir göbeği çerçeveleyen kıvrımlı bir bel. Göbek deliğinin o küçük kıvrımının altında ipeksi şeftali tüyleri olacağını bilmeden biliyordum. Uyluklarının iç kısmındaki derinin o kadar soluk olacağını biliyordum ki, bıçağımla oradaki mavimsi damarları izleyebilir ve dilimin ucunda zonkladıklarını hissedebilirdim.

Ayaktaydım, şemsiyenin altından kalkarken şemsiye yerinden oynadı.

Rüzgâr yüzüme tokat gibi çarptı, buzlu yağmurun bıçak darbelerini üzerime yağdırdı.

Hareket etmedim.

O kadar çok izledim ki gözlerim yandı.

Bea saçlarını göğsünden uzaklaştırdı, göğüslerinin yumuşak, küçük eğimlerini ve dişlerimin altında hissetmek için can attığım o sert meme uçlarını ortaya çıkardı.

Boğazımda bir hırıltı, içimde bir gümbürtü vardı.

İçimdeki o canavar, o canavar, o insan olmayan şey kükredi ve kükredi.

Al onu, al onu, al onu.

Mahvet, mahvet, mahvet.

Tek hayal edebildiğim onun bakire kanının tenime bulaştığı, sikimin onun sularıyla kirlendiğiydi. Tek düşünebildiğim onu daha ne kadar kirletebileceğimdi. Tatlı yüzünü döllerimle boyamak, şeftali gibi morarana kadar solgun tenini ısırmak ve terden yağlanmış vücudumu onun üzerinde kaydırmak istiyordum, ta ki benden, bizden kokana kadar.

Dişlerimi birbirine geçirdim, acı beni yere serdi.

Sonra tekrar hareket etti, çok tatlı, çok tereddütlü, çok bakirdi. Küçük bir eli karnından yukarıya, göğüslerinin arasına doğru hareket etti, sonra tekrar aşağıya, görüş alanımın ötesine, pencere çerçevesinin altına indi ve nerede olduğunu sadece Tanrı'nın -şanslı piçin- bildiği bir yere uzandı.

Cebimdeki sustalıyı çıkardım ve ucunu avucumun ortasına sapladım, bunun beni sakinleştireceğini, mantığa geri çağıracağını umuyordum.

Kahretsin, ama acı bana sadece acının iyi olabileceğini, içinde zevk olduğunu ve tatlı küçük Bea'mın henüz bunu bilmediğini, ama ona gösterebileceğimi hatırlattı.

Ona öğretebilirim.

Hayır, öğretmek değil, bunun için yeterince sabırlı değildim.

Ona örnek olarak gösterecektim, onu oraya götürecektim ki güzel bedenine kötü şeyler yaptığımda ona ne kadar iyi hissettirdiğimi kendi gözleriyle görebilsin.

Şimdi daha cesurdu, beni oltayı çeken bir balık gibi yakaladığını biliyordu, beni kendine çekti. Cama bir adım daha yaklaştım,

Göğüsleri soğuk camla aynı hizadaydı, yuvarlak şekilleri ve koyu uçları daha belirgin hale geliyordu.

Hareket ediyordum.

Botlarım ıslak kuma sertçe vurarak arkamdaki kumları tekmeledi ve ben de önce kayalıklara, sonra da Z'nin evine giden patikaya doğru ilerledim. Evin alarmlı ve kilitli olduğu belliydi ama umurumda değildi.

İçeri girip onu almamı engellemek için Bea'nin Knox Kalesi'nde olması gerekirdi.

Evin yan tarafına doğru yürüdüm, hangi yoldan gideceğimi inceledim, sonra verandanın korkuluğuna çıktım, iki elimle saçağın kenarını kavradım ve kendimi dik çatıya çektim. Kiremitler ağır botlarımın altında kaygandı, ama evin yan tarafında olduğunu bildiğim pencereye, Bea'nın benim için çıplak durduğu pencereye odaklandım ve hızlıca yürüdüm.

Zor kısmı, pencere camını iyi bir şekilde yakalamak için doğru açıyla sundurma çatısının yanından düşmekti.

Bunu düşünmedim, fark etmedim.

Sadece düştüm.

Hesaplanmıştı ama Bea bunu bilmiyordu. Bir elimle camın çıkıntılı kenarını yakalayıp iki elimle kendimi yukarı çekmeye çalışırken, endişeli ciyaklamasının sesi camdan bana ulaştı. Kendimi avuçlarımın üzerinde tuttum, Bea'nın ürkmüş yüzüne camdan bakarken kollarım gerginlikten patlıyordu.

"Boo," dedim, rüzgârın gürültüsünden beni duyamama ihtimaline karşı dramatik bir şekilde söyleyerek.

Donmuş, endişeli ifadesi ortadan ikiye ayrıldı ve yerini içimi aydınlatan o gülümsemeye bıraktı

Dışarı.

"Aç şunu," dedim ona. Çoğundan daha güçlüydüm ama rüzgâr ve çıkıntının garip açısı pozisyonumu korumamı zorlaştırıyordu.

Bea'nın pembe ağzı, pencerenin kilidini açıp kaldırmaya çabalarken küçük bir 'o' yaptı.

Odaya girdim, odada Bea'nın tatlı, meyveli kokusunu duyana kadar hala yarı serttim ve sonra bir kez daha taş kesildim.

Tek kelime bile edemeden ona doğru ilerliyordum.

Bana baktı, gözleri şehvet ve korkuyla kocaman ve karanlıktı. İçgüdüsel olarak, kendini takip edilmiş ve savunmasız hissederek odanın içinde geriye doğru hareket etti.

Ona kurt gibi gülümsedim, sırılsıklam olduğumun, tepeden tırnağa siyah giyindiğimin ve bir yırtıcı gibi ona doğru sinsice yaklaştığımın farkındaydım. Durmadım, duramadım. Duramazdım. Zeus muştaları ve pompalı tüfeğiyle içeri dalsa bile.

Bea'ya bir saniyeliğine dokunabilmek için kıçımdan kurşun yemeyi bile göze alırdım.

Sonunda Bea odadan kaçtı, sırtı yumuşak bir gümbürtüyle koridor kapısının yanındaki duvara çarptı. Bir saniye sonra onun üzerindeydim, kalçalarından göğsüne kadar çıplak vücuduna yapışmıştım. Nabzını başparmağımda hissetmek, hayatının kırılganlığını ellerimde hissetmek için elimle boğazını yakaladım. Nabzı tenime bir dövme gibi işliyordu, bazı insanların dini bir haç taktığı gibi göğsümün içine takacağım bir desen.

Bu, bu, bu yüzden kendi kalbim atıyordu.

"Islanmışsın," diye yumuşakça nefes aldı, kalın altın kirpiklerle çevrili o büyük, gümüşi mavi gözleriyle bana bakıyordu.

"Sen de öylesin," diye belirttim, hiçbir vurgu yapmadan sadece gerçeği. "Seni kendim için ıslattım, Küçük Gölge. Yaptığım her şeyi taklit etmeyi seviyorsun, bu da farklı değil mi?"

Diğer elim kalçasına ulaşana kadar sağ tarafını sıyırırken, kısa tırnaklarım etine çakıl taşları gibi batarken nefesi kesildi. Durakladığımda gözlerinin büyümesini izledim, sonra daha sert salladım, bacağının kasıklarıyla birleştiği dikiş boyunca, tüylü buklelerle yumuşak olan amının tepesine doğru derisine acı verdi.

Ayrılmış dudaklarına karşı konuşurken parmaklarım orada oynadı. "Haklı olup olmadığımı kontrol edeyim mi?"

Bana karşı titriyordu, soğuk, karanlık bedenime karşı çok sıcak ve canlıydı. Onu kapana kıstırmıştım ve vahşi hayvani zaferim beni ganimet olarak onu becermeye itiyordu.

Ben yapmadım. Ben olsam yapmazdım.

Temel dürtülerin üzerindeydim, bedenimin dürtülerinden daha akıllıydım.

Neredeyse.

Orta parmağım klitorisinin tatlı şiş tümseğinin üzerinden hafifçe aşağıya, altındaki dar yarığa daldı ve sonra geri çekti. Parmağım onun suyuyla ıslanmıştı.

Sırıttım, kanıtları aramıza sokmak için elimi çekerken yüzümdeki ifade ağzımı bıçak gibi kesti.

"Benim için ıslan," dedim horozum zonklarken ve zonklarken ve hala ona karşı öğütmedim.

"Ben, şey," diye soluk soluğa kaldı Bea, telaşlanmış ve utançtan pembeleşmişti. "Özür dilerim."

"Hayır," diye kestirip attım, kaşlarımı çatarak. "Seni ıslak istiyorum. Uyluklarından benim için damlamanı istiyorum. Bu mu?" Bal sürdüğüm parmağımı ağzıma götürdüm ve dilimi yavaşça tenimde gezdirdim, onaylayan bir iniltiyle sularını emdim. "Muhteşem."

Kıpırdandı, kalçaları birbirine sürtünmeye çalışıyordu. Bacağımı aralarına soktum, böylece jean kaplı kalçama doğru zorlandı, nemli amı sert kumaşa yapıştı. O inleyene kadar ona sürtündüm, sonra nefes nefese kalan ağzını aldım, tatlı amını yutmak istediğim gibi yuttum.

"Seni alacağım," diye homurdandım ağzına karşı. "Bunu durdurmak için son şansın."

"Hayır," diye inledi Bea bana karşı, kendi iradesiyle bacağıma doğru hareket ediyor, daha fazla kaldıraç için umutsuz bir çabayla küçük kalçalarını döndürüyordu. "Ben bunu istiyorum. Seni istiyorum. Lütfen, arzunun ne olduğunu bildiğimden beri seni istiyorum."

Kahretsin, ama bu kelimelerin gücü içime işledi. İçlerindeki tapınma, hürmet. Kelime dağarcığımdan kovduğum tüm o kutsal kelimeler, Bea'nın amının tadıyla birlikte dilime kutsal su gibi geri geldi.

"Bunu yaparsak benim olursun," diye yemin ettim ona içimden gelen sert bir sesle. Kelimeler patlarken bana acı veriyordu ama acıyı istiyordum çünkü Bea'yla birlikte bunun sadece zevk getireceğini biliyordum.

"Senin," diye yemin etti, boynundan aşağıya doğru ısırabilmem için başını geriye eğdi. "Zaten öyleydim."

"Hayır," diye karşı çıktım, çünkü ağzım sonunda sivri bir meme ucu buldu ve dişlerim onu ısırmak için acıya teslim oldu. Yüksek sesle inledi, ağzıma doğru eğilirken kafası sıkıcı bir gümbürtüyle duvara çarptı. "Eğer seni benim yaparsam

Ölüm bizim için gelene kadar benimsin. Gecede ve gölgelerde benimsin, kral benim. Ailen ve arkadaşlarınla aydınlıkta benimsin, Ölüm'ün yanında onun kraliçesi olarak duruyorsun. Ben bir katilsem, sen de bir katilsin. Benim bittiğim yerde, sen başlarsın."

"Yin ve yang," diye mırıldandı, diğer göğsüne geçtiğimde, soluk kabarıklığın etrafını açılmış bir gül gibi pembeleşene kadar ısırıp sertçe emdim. "Persephone ve Hades," dedi, saçlarımı tutarken sesi alçak, kadife bir samimiyete dönüştü, böylece göğüslerinin arasından ona baktım. "Bea ve Rahip."

"Seni mahvedeceğim," diye söz verdim, taşaklarımda, göğsümde heyecan, tören davulları gibi bir perküsyon ritmi.

"Öyleyse mahvet beni," diye kabul etti. "Saçımı çek, boynumu ısır, vücudumun her santimi seni söyleyene kadar beni aşkınla çürük ve harap bırak."

Geri çekilip kaşlarımı ona doğru kaldırdım, bu kirli cüretinden etkilenmiştim. Kızarması şarap gibi yanaklarından göğsüne doğru yayıldı ama utanmasına rağmen göz temasını sürdürdü.

"Tamam," dedim. "Gölgem mahvolmak istiyor, ben de seni mahvedeceğim."

Sustalımı çıkarıp açtığımda biraz nefes aldı, ama boynundan göğüs kemiğine ve titreyen karnından kalçalarının tepesine kadar sürüklediğimde nefesi ciğerlerinde sıkışmış bir şekilde hareketsiz kaldı. Dizlerimin üzerine çöktüm, burnum amıyla aynı hizadaydı, böylece öne doğru eğilip buklelerinin üstünden sürükleyebiliyordum.

"Cennet gibi kokuyor," diye homurdandım o tatlı kokuyu ciğerlerime çekerken ve beni azgın bir şehvetle sersemletmesine izin verirken. Bıçağı hafifçe kıllarının kenarından aşağı, kalçasının ve kasıklarının iç kısmındaki o narin deriye doğru sürükledim. "Bir gün seni burada tıraş edeceğim, böylece soyulacaksın ve çok hassas olacaksın. Her nefeste, çeliğimin ve sikimin her geçişinde ürperecek ve daha fazlası için yalvaracaksın."

Sonra bıçağı iç uyluğunun yumuşak kabarıklığına biraz daha sert bastırdığımda neredeyse şiddetli bir şekilde titredi, ince, kırmızı bir çizgi çizecek kadar sertti. Ağrıyı dindirmek için dilimle takip ettim, sonra aynısını diğer tarafa yaptım.

Tadı şeftali gibiydi, yumuşak tüyleri, tatlı yapışkan suyu kalçalarından aşağı akarak beni bekleyen dilimin üzerine akıyordu. Lezzet patlaması beni hırlattı.

"Acıyı seviyorsun, değil mi?" Buklelerinin üzerindeki deriye küçük bir çizgi kazırken sordum, kan yaranın üzerinde mücevherler gibi hafifçe boncuklanıyordu. O kadar yüksek sesle nefes alıyordu ki, evin yan tarafına vuran yağmurun sesi yankılanıyor, pıtırtıları hâlâ açık olan pencereden ahşap zemine düşüyordu. "Benim için kötü bir kız olma fikri hoşuna gidiyor."

Adımı tenine kazımayı bitirdiğimde "Tanrım," diye kekeledi. Zar zor kanıyordu, yara derin değildi, ama dilimle onu yatıştırdım, kanının tadını seviyordum, ağzımda daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

Onu ilk kez içime alırken sikimde olmasını istiyordum.

"Kalçalarının arasında şeytan var, Bea," diye bilgilendirdim onu, yayılmış elimle kasıklarını duvara sabitlerken,

bıçağı aramıza bastırdı ve diğeriyle onun ipeksi kıvrımlarını açtı. "Birine tapacaksan, o ben olacağım."

Başımı eğip dilimi amcığının ortasından geçirdim ve tatlı, ballı etine doğru inledim. Onu bir obur gibi yedim, dilimin altında öfkeyle şişip zonklayana kadar klitorisini tekrar tekrar sertçe emdim, merkezinden şeftali-tatlı ve yapışkan akan suyu yaladım.

Elleri saçlarıma gitti, yüzümden geriye doğru okşadı, kulaklarımın üzerinde kıvrıldı. Dikkatimi dağıttı, beni hazır olmadığım ve hiç hoşlanmadığım bir şekilde yaraladı. Ağzımı onun etli amcığından ayırdım ve ona dik dik baktım.

"Dokunmak yok," diye emrettim.

Çok fazlaydı, kara tahtaya çivi çakmak gibi.

"Ne?" diye soludu, alt dudağı şişmiş ve bir erik gibi kararmıştı, sessiz kalmak için ısırdığı için morarmıştı.

"Hayır. Dokunmak."

Gözlerini kırpıştırdı. "Rahip."

"Hayır," diye emrettim tekrar amına dalmadan önce, dilime karşı hareket etmesinin tadı ve hissi için kudurmuştum.

Tanrı kompleksi olan her erkeğin kendini kral gibi hissetmesi için ağzını bir kadının kalçalarının arasına sokması yeterliydi.

Sonra ellerini yine saçlarımın arasına soktu, sakallı yanağımı okşadı.

Geri çekildim, onu döndürüp duvara doğru sertçe iterken bıçak yere çarptı. Titredi ama istediğimi yapmama izin verdi. Sikim kotumun içinde tuzlu gözyaşları döküyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Bunun yerine, pembe ipeği çözdüm

Kurdeleyi bileğinden fiyonkla bağladım ve iki bileğinin arasından geçirdikten sonra iyice sardım. Özenle düğümlenmiş bir fiyonkla sabitledikten sonra onu ters çevirmeyi düşündüm, sonra kıçını gördüm.

Sikeyim. Ben.

Gerçek bir şeftali, yuvarlak ve şımarık, belindeki ikiz çukurlardan mükemmel, kabarık bir rahatlamaya doğru şişiyordu. İnledim, sert bir elimi cüretkâr kabarıklığın üzerinde gezdirirken sikimi ayarladım.

"Bana itaat et," dedim ona karanlık bir şekilde, iki elimle kıçına masaj yapmaya devam ederken kulak memesini ısırmak için eğildim. "Benim için çıplak kaldığında, vücudun benimdir ve onunla ne istersem yaparım."

"Evet," diye inledi, o kadar muhtaçtı ki, daha önce kimsenin ona böyle dokunmadığından emin olmama rağmen ellerime doğru eğildi. "Bana ne istersen yapmanı istiyorum."

"Tehlikeli," diye fısıldadım ve elimi kıçının kıvrımları arasına daldırıp bir parmağımı daracık amına sokarken onu sabit tutmak için boynunu ısırdım. "Ya kalın sikimi amına sokarken seni burada duvara yapıştırıp ellerini bağlamak isteseydim? Ya daha önce hiç yarak yemediğini bile bile seni sert ve hızlı bir şekilde becermek isteseydim?"

Elimin her tarafına sızan ıslak sularla dolup taşarken ikimiz de inledik. Benim iyi kızım, pis Küçük Gölge benim pis ağzımı seviyordu.

Ona aklıma gelen her iğrenç şeyi sevmeyi öğretecektim.

"Yap şunu," diye yalvardı tatlı tatlı. "Lütfen, istiyorum.

Ben... Ben istiyorum

"Bana karşı sert olmanı istemiyorum."

Zincirlerin koptuğunu, canavarın serbest kaldığını ve zaferle kükrediğini hissedebiliyordum.

Ve ben kayboldum.

Aklını ve mantığını kaybetmiş.

Bea'nın çıplaklığını üzerimde hissetmekten başka bir şey düşünemiyordum, çünkü kemerlerimi çözmüş, fermuarımı açmış ve serbest kalan sikimi kıçının kıvrımına bir, iki kez vurmuştum, böylece kalın, ağır sikimi h i s s e d e b i l e c e k t i .

"Seni bu aletin üzerine kazığa oturtacağım," diye söz verdim ona, iki parmağımı ateşine sokarken ve onun parmaklara karşı kıvranışını izlerken. "Kanını sikimin üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, yanağını duvara bastırarak bacaklarını daha da açtı. "Sanırım bu şekilde orgazm olabilirim."

"Sadece kulağında benim sesim ve teninde benim dişlerim," diye ikna ettim parmaklarımı onun sıcaklığından çekip çelik gibi şaftımın etrafına sararken. "Seni sikimin üzerinde gerdiğimde ne kadar sert boşalacağını düşün."

Aletimin sıcak başını kaygan kıvrımlarından birkaç kez geçirdikten sonra başını girişine dayadığımda Tanrı'ya mırıldanmaya devam etti.

Konuşmam bitmişti.

Aletimin onun küçük deliğine dayandığını görmek, onun ışığını karanlığımla dolduracağımı, sapkınlığımla onu içten dışa bir iblis gibi ele geçireceğimi bilmek, sikimin amcığının kapısını tekmelemesine neden oldu, precum oradaki karışıklığa eklendi.

İpeksi saçlarının uzun dallarını yumruğumun etrafına sarmak için hamle yaptım, sonra onu bir yay gibi kavisli, gergin bir şekilde tuttum.

gergin, harekete geçmeye, doruğa çıkmaya hazır.

"Benim," diye homurdandım vahşice ileri atılırken, Bea'nın daracık amına taşaklarımı sokarken girişimi engelleyen çürük bariyeri ezdim.

Sessiz kalmak için mücadele ederken boğuk, soluk soluğa sesler çıkardı; ağzımı daha fazlası için sulandıran çaresiz, taşakları titreten bir çığlık.

Ellerimin altında sadece eğilmesini değil, aynı zamanda kırılmasını da istedim.

Yıkım, yıkım, yıkım.

Sabit durmadım. Ona alışması için zaman vermedim. Bir elimle saçlarından sıkıca tuttum ve diğer elimi kalçasından aşağı indirerek nemli buklelerini kapattım, parmak eklemlerimi klitorisinin etrafında ayırdım, parmaklarımı onu mızrakladığım yerin etrafında kıvırarak bağlantımıza sıkı bir baskı uyguladım.

Hayatımda ilk kez, neredeyse otuz yıldır yaşıyorum, tam olarak ait olduğum yerde olduğumu hissettim. Bir meleği günaha sürüklüyor, geldiği yerden asla geri dönemesin diye onu bana zincirliyordum.

Yıkım, yıkım, yıkım.

Bu mantra nabzımın her atışında göğsümde, aletimde, ses kutumda yankılanıyordu. Zaferle kükremek, daha fazlasını istemesine rağmen ağlayıp durmam için çığlık atana kadar onu becermek istedim.

Ama Zeus evdeydi. Kendisinden çok daha genç olan baldızını becerme tabusu aklıma bile gelmedi. Bizi duyması ya da görmesi umurumda değildi.

Bırak onu.

O benimdi, benimdi, benimdi ve herkesin bunu görmesini istedim.

Tenindeki morluklarım pul gibi, ağzındaki öpücüklerim morluk rengindeki ruj gibi. Kalçasının derisine kazınan adımın kalıcı bir yara izi olmasını diledim, onu damgalayabilmeyi, dövme yapabilmeyi, yapsam bile asla ölmeyecek şekilde işaretleyebilmeyi diledim. Hayatının geri kalanını daha önce tertemiz olan teninde benim izimle yaşamasını isterdim.

"Yapamam," diye fısıldadı Bea boğuk bir sesle, ben onun daracık amını acımasızca kullanırken ve bir parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken. "Paramparça olacakmışım gibi hissediyorum."

Saçlarını tutmayı bırakıp onu kendime doğru çektim, boğazını avuçlarımın arasına aldım, böylece başını yana yatırıp ağzına yakıcı bir öpücük kondurabildim. Nefes nefese dilinin teslimiyet iniltilerini yedim ve nabzının başparmağımın altında çılgınca çırpındığını hissettim. "Öyleyse paramparça ol. Dölünün ve kanının sikimi ıslattığını hissetmek istiyorum. Ya Bea? O daracık amının derinliklerine girerek seni ödüllendireceğim."

"Lanet olsun," diye tısladı, amcığı bir sonraki hamlemde kenetlendi ve tüm vücudu titremeye başladı. Kendimi hiç bu kadar yeraltı dünyasının tanrısı gibi hissetmemiştim, çünkü onun benim için titreyerek açıldığını hissediyordum ve sonunda, kendi adımın Tanrı'nınkiyle karıştığı bir dizi nefesli haykırışla üzerime boşaldı.

Sperminin sikime sıçraması bir vaftiz gibi, kutsal bir vahiy gibi hissettirdi. Omurgam karıncalanırken, taşaklarım gerilirken kendimi onun içine oturttum ve sonra boşaldım, sıcak tohum rahminin girişine fışkırdı. Onu kendime o kadar sıkı sarmıştım ki, aynı anda doruğa ulaşırken kalplerimiz tek atıyor gibiydi.

Ve cenneti biliyordum.

Hayatımda ilk kez, insanların bir yanlışa neden inandıklarını biliyordum ve ben de inanmak istiyordum.

Çünkü bu mu? Bea kollarımda, sikimin üzerinde, utangaç, tatlı bir şekilde başını boynumun ve omzumun kıvrımlarına sokarken, tüm yorgun ağırlığını bana veriyor?

Bu, şimdiye kadar tanıdıklarımın hepsinden daha parlak bir zevkti.

Beni kör etti, gözlerimi kırpıştırmaya zorladı, gözlerimin arkasındaki sıcak, karıncalanma hissini kırpıştırarak uzaklaştırdım. Kaderin eli kalbimi avucunun içine almış ve bırakmayı reddediyormuş gibi bir şey hissettim.

Bea'dan önce, romantiklerin abartmayı sevdiği göğsümdeki organın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Kalbin kırılabileceği ya da sıkışabileceği, tehlikeli bir çarpıntıdan daha fazlasını ifade edecek şekilde atabileceği fikri bariz bir şekilde saçmaydı. Şimdi, her masalın kalbinde olduğu gibi bunda da bir gerçeklik payı olduğunu öğreniyordum.

Bea ile birlikte, o kan pompalayan organın ve onun etkisiyle siren gibi çalan performansının hiç bu kadar farkında olmamıştım.

"Yürüyebileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Bea, uyku sersemliği arsız sözlerini sulandırıyordu.

Onu görmezden geldim.

Çünkü bana bir şeyler oluyordu, her şeyi bastırmakla tehdit eden bir şeyler. Zihnimin arkasında zincirleri ve kafesleri içindeki o canavarlar korkunç bir şekilde takırdıyor, serbest kalmakla tehdit ediyorlardı.

Haşlanmış gibi Bea'dan uzaklaştım.

Yüzünü bana döndü, içgüdüsel olarak göğüslerini ve şişmiş, sızan seksini kapattı. İfademdeki bir şey onu ürküttü, dolgun ağzı düzleşti.

Ama ben sadece ona boş boş bakabiliyor, şeytanları geri püskürtmek için tekrar tekrar hızlı ve kalın yutkunuyordum.

"Rahip," dedi usulca, sorgularcasına, kırılganlığını gidermeme ihtiyaç duyarak.

Nefesime odaklandım, nefesimin ciğerlerime girip ağzımdan sertçe çıkışına. Hayatımın temelinde, şimdiye kadar bildiğim her şeyi yıkmakla tehdit eden bir çatlak vardı.

Beynimin daha önce bilmediğim bir kısmı bana hayatın çatlaklarda büyüdüğünü, toprağın bu kusurları iterek onları yeşille ve çiçeklerle doldurduğunu hatırlattı.

Yine de panik, kulaklarımın arasında fokurdayıp patlıyor, görüşümü siyah lekelerle kapatıyordu.

"Rahip," diye tekrarladı Bea, bu kez daha güçlü bir sesle. Bana doğru ilerledi, bulanık bakışlarımda bulanık bir şekil. Bana doğru uzandığında irkildim, elini sertçe kavradım. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımdaki vahşetten kaçmadı. Bunun yerine, teması sürdürebilmek için çenesini yukarı kaldırdı. "Rahip, sorun yok."

Dudaklarım dişlerimin üzerinden geri çekildi, düşüncelerim durağanlaştı ve sadece içgüdülerim hüküm sürdü. Boğazımda alçak bir uyarı gümbürtüsüyle ona baktım. Elini, derisinin altındaki narin kemiklerin her kıvrımını hissedene kadar daha sıkı sıktım.

Bir şey istedim.

Harabe, harabe, harabeden daha fazla bir şey.

Onun suyuna, kanına bulanmış sikim, açık pencereden içeri dolan soğuk havada serinliyor ve bana bekâretini vahşice ondan aldığımı hatırlatıyordu. Normal bir erkek onu sarıp sarmalar ya da başka bir şey yapardı.

Ben o adam değildim.

Bunun yerine, benden çok daha iyisini hak eden bir kadına saplantılı bir şekilde bağlanmamı sağlayan birine, kendime ya da bir tür yüce güce karşı panik ve öfke içindeydim.

Artık bunun için çok geçti.

Ağzımın arkasında onun tadı, şaftımın üzerinde o n u n hissi ve kafamın içinde onu daha sert almam için beni ikna eden o tatlı, hafif ses vardı.

Sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı.

Zaten o kadar çok şeytan peşimi bırakmıyordu ki, sadece bir tanesine sahip olmayı hak etmiyor muydum? Hayatımda sadece tek bir muhteşem şeye sahip olmayı hak etmiyor muydum?

Bea gözlerimdeki kargaşayı okudu ve bir adım daha yaklaşarak elini benimkiyle birlikte boynuna götürdü ve boğazına dayadı. Ancak parmaklarım seğirdiğinde elini benimkinin altından kaydırdı, böylece onu tekrar yakalamış oldum.

Nabzı avucumda güm güm atıyordu. Hayatı ellerimde.

Kafamdaki bu düşüncenin yakıcılığına karşı gözlerimi kapattım, gri maddeme nasıl işlediğini ve içimde ağır bir yük olarak yerleşmeden önce omurgamdan aşağıya, omurdan omurgaya doğru nasıl ilerlediğini gördüm.

"Seni daha iyi adamlar sevebilirdi," dedim, sesim gırtlaktan ama güçlüydü. Gözlerimi açtım ve inancımın ağırlığıyla onu kıstırdım. "Ama şimdi, bunu deneyen herkesi öldüreceğim."

Bea boğazının arkasından bir şekilde rahatlama ve sevinç anlamına gelen yumuşak bir ses çıkardı. Sanki benim tarafımdan ele geçirilmek, bir psikopat tarafından saplantı haline getirilmek, istediği tek şeymiş gibi.

Onu yatağın içinde becerme, ağlayana kadar becerme, vücudunun içinde ve ona karşı olan şeklimle kalıcı olarak değişene kadar becerme dürtümü takip edemeden önce geri çekildim. Dürtülerimi dizginlemeye alışık değildim ve bu düşündüğümden daha zor oldu.

"Gece kalmayacaksın," diye fısıldadı, bir soru değildi bu.

"Hayır," diye kabul ettim, dışarıda kopan kış fırtınasının benim için Bea'nın odasının tatlı kokulu iç kısmından daha güvenli olduğunu bilerek pencereye doğru ilerlemeye başlamıştım bile. "Ama izliyor olacağım."

CHAPTER THIRTEEN

BEA

YALNIZ VE AĞRILI BIR ŞEKILDE UYANDIM. GÖZLERIM KANLI BIR ŞEKILDE Parmaklarımı hafifçe çıplak gövdemden aşağıya, ağrının merkezine doğru gezdirirken tavandaki ahşap kirişlerde kıvrımlar vardı. Kukum yumuşaktı, ipek yaprakları Priest'in vahşetinin gücü altında ezilmiş, kalın, inatçı ereksiyonu tarafından yırtılmıştı. Hâlâ ıslaktım ve sızıyordum. Parmaklarım karmaşanın içinde şefkatle oynadı. Hem zevkin hafifçe uyarılması hem de acının daha da kışkırtılması iyi hissettiriyordu.

Hoşuma gitmişti.

Hayır, "gibi" çok uysal bir kelimeydi. "Güzel" ya da "tamam" gibi.

Dün gece Priest ve benim aramda yaşananlarda bu denetlemenin hiçbiri yoktu.

Basit, vahşi ve hayvani bir şeydi ve tamamen kontrolüm dışındaydı. Sanki boğazıma bıçak dayayıp tehdit ediyormuş gibi taleplerine kolayca boyun eğmiştim. Ama beni tehdit etmesine gerek yoktu. Peki ya bıçak? Göğüslerime ve kalçalarıma bastırılmıştı, derimi öyle hafifçe oyuyordu ki kabuk bile bırakmıyordu. Sıcak dilinin kanı nasıl yalayıp geçtiğini hatırlayınca ürperdim. Bu bana heyecan verici bir şekilde, avını bütün olarak tüketmeden önce kalıntıları yalayıp yutan bir yırtıcıyı hatırlattı.

Tüketilmiş.

Bana yaptığı buydu.

Onun yoğun tutkusu beni yiyip bitirmiş, beni ne pahasına olursa olsun ele geçirme, beni işaretleme ve her santimime sahip olma ihtiyacının alevleriyle sarılmıştım. Bunların hiçbirini kelimelerle ifade etmemişti ama ben onları ellerinin ve dişlerinin tenimdeki sahiplenici kavrayışında okumuştum. Beni kendisinden başka herhangi bir erkek için mahvetmek için bana tapınma biçiminde.

Başarmıştı. Tamamen. Belki de ne yazık ki.

Çünkü sonra gitmiş, gölgede kaybolmuş bir hayalet gibi gecenin içine karışmıştı.

Ne yumuşak sözler, ne öpücükler, ne de harap olmuş bedenime şefkatli bakmalar.

Sadece gözlerinde panik atak gibi bir şey, boğazımda bir el ve kırılabilir bir cam küreymiş gibi ellerimin arasında özenle tuttuğum parıldayan, ışıltılı bir cümle.

Daha iyi adamlar seni sevebilirdi, ama şimdi, deneyen herkesi öldüreceğim.

Tam olarak bir aşk ilanı değildi. Ama

yakındı.

Priest'ti.

Ve bu benim için fazlasıyla yeterliydi.

O kadar geniş sırıttım ki dudaklarım yanaklarımı acıyla kesti, sonra bu da yetmedi ve kıkırdamaya başladım. Sonra kıkırdamalar tam anlamıyla mide bulandırıcı bir kahkahaya dönüştü. Güldüğüm sırada yatakta yan döndüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken karnımı tuttum.

Bunun mutluluk olduğunu düşündüm. King'in Cressida için yazdığı tüm o ooey-gooey şiirleri bununla ilgiliydi. İçimde nefes alan canlı bir varlık gibi var olan bu his yüzünden Lila, Nova'yı yıllar ve travmalar boyunca sevmeye devam etmişti. Ne zaman Loulou ve Zeus'a bir odada birlikte baksam gördüğüm şey buydu - gözlerindeki o tanımlanamaz bakış. Harleigh Rose ve Lion'ın kimyası, yörüngelerine hapsolmuş bir elektrik fırtınası gibi birlikte yaşadıkları her alanda vızıldıyordu.

Bu. Bu. Bu. Ve

şimdi, bendeydi.

Ben aldım.

Küçük Bea Lafayette. Sonradan düşünülen, "daha az", ikinci sıra.

Tanıdığım en güzel adamın dikkatini çekmiştim.

Hayır, bundan daha fazlası. Sadece onun ilgisi, aptalca bir aşk ya da geçici bir şehvet nöbeti değil.

Onun takıntısına sahiptim.

Ve çoğunun aksine, bir psikopat için, Priest gibi bir adam için takıntının ne demek olduğunu biliyordum. Gözlerini kapattığında beni görüyor ve diğer düşüncelerin arasındaki karanlık boşluklarda beni düşünüyordu. Beni takip etmek, beni izlemek için elinden geleni yapıyordu, böylece beni ve hayatımın içini dışını tanıyabilecekti. Priest'in merak etmeyeceği hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü bir psikoloji öğrencisiydim, ama daha çok bunu biliyordum çünkü ben de böyle hissediyordum.

Tüm bu pembe kurdeleler ve beyaz fırfırların altında benim de biraz psikopat olup olmadığımı merak ettim.

Aşık iki psikopat, diye düşündüm ve daha yüksek sesle güldüm.

Loulou, "İyi ki herkes uyandı," diyerek dikkatimi bir elini kalçasının derin çıkıntısına dayadığı ve kaşlarını kaldırdığı kapı aralığına çekti. "Evin altını üstüne getiriyorsun."

Sakinleştiğimde biraz homurdandım ve ona kocaman bir sırıtış fırlatmadan önce başparmağımla yüzümdeki yaşları sildim. "Özür dilerim."

"Öyle görünüyorsun," dedi kuru bir sesle. "Dün gece yarısı randevunla Z ve beni uyandırdığın için de üzgün müsün?"

Şok olmuş bir şekilde ona göz kırptım.

Dürüst olmak gerekirse, nispeten sessiz olduğumuzu düşünmüştüm, özellikle de evi vuran fırtınanın felaketinden sonra. Ayrıca, eğer bizi duysalardı, gelip... bilmiyorum... en azından araştıracaklarını ya da bana dokunduğu için Priest'i suratından vuracaklarını düşünmüştüm.

Loulou derin bir iç çekerek odaya girdi ve kapıyı kapattıktan sonra yatağa doğru ilerledi.

usulca yanıma oturdu. Örtüleri incelerken güzel yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi ve çarşaflarımda sekse dair bir kanıt aradığını fark ettim.

Çabucak yorganı çeneme kadar çektim ve ona ters ters baktım.

"Bea," dedi sıkıntılı bir iç çekişle, sonra elini benimkiyle aynı tonda ve kalınlıkta olan uzun sarı saçlarında gezdirmek için durakladı. "İçimdeki her şey dün gece buradaki adamın senin sınıflarından birindeki yumuşak huylu bir kolej çocuğu olduğunu umuyor. Lütfen bana haklı olduğumu söyle?"

Dudağımı ısırdım ve bu onun için yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

Hafifçe çöktü ve ben de elinin kömür grisi yorganın kenarıyla oynamasını izledim. "Evet, bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordum." Kaçınılmaz kavgamıza hazırlanmak için uzun bir nefes çekişini izledim. "Aklından ne geçiyordu Bea? Kendini Rahip McKenna'ya mı verdin? Senden on yaş büyük ve en az onlar kadar kanun kaçağı."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki canımı acıttı. "Beni azarlamaya kesinlikle hakkın yok. Sen benim annem değilsin. Ve gerçekten büyük bir ikiyüzlü mü olmak istiyorsun? Kocan senden on dokuz yaş büyük ve sen onunla on yedi yaşındayken ve hâlâ lise son sınıftayken evlendin!"

"Bu tamamen farklı ve bunu sen de biliyorsun," diye karşı çıktı, sanki sadece onun argümanına yakın olmak fikrimi değiştirecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Zeus bir babaydı, sadık ve sevgi dolu bir adamdı ve beni kurtarmak için bir adamı öldürdüğü için hapse girdi. O sıcak ve sevgi dolu biri ve benim için her şeyi yapar."

"Zeus'a hakaret etmiyorum," dedim ve bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım çünkü kız kardeşim kocasını savunmakta her zaman çok aceleci davranırdı. "O bunların hepsi. Ama neden Rahip de bunların hepsi olamıyor?"

Loulou bana göz kırptı. "O bir katil, Bea. Mecbur kaldığı için birini öldüren biri değil, hoşuna gittiği için insanların hayatına son vermeyi seçen biri."

"Sevdiğin ve şampiyonu olduğun kulüp için insanları öldürüyor," diye hatırlattım ona kibirli bir şekilde, kısacık bir an için ondan nefret ederek.

Loulou'dan daha önce de nefret etmiştim,

yani bu yeni bir şey değildi. Biz kardeştik.

Kız kardeşlerin her zaman iyi geçindiğini söyleyen kişi belli ki kız kardeş değilmiş. Çok kavga ettik ama sonunda hep daha çok sevdik.

Sonunda, belki bugün değil ama gelecekte bir gün, Loulou'nun nereden geldiğimi anlayacağını biliyordum.

"Zaten öldürecekti. Zeus ona sadece bir sebep veriyor." Gözleri o kadar geniş ve içten bir maviydi ki çocuk gibiydi, bana hastanede geçirdiği onca yılı hatırlattı, gözleri kasvetli beyaz hastane odasındaki tek renk noktasıydı.

"'Ve baktım, ve soluk bir at gördüm; ve onun üzerinde oturanın adı Ölümdü, ve Cehennem onunla beraber gitti. Ve kılıçla, açlıkla, ölümle ve yeryüzünün hayvanlarıyla öldürmek için yeryüzünün dörtte biri üzerinde onlara iktidar verildi." İncil'de Vahiy 6:8'den alıntı yaptım.

Bu ayet bende her zaman yankı uyandırmıştır.

Küçük bir kızken bile Ölüm'e neden sempati duyulmadığını merak ederdim. Kendisini asla sevmeyecek huzursuz ruhlardan oluşan bir krallığa hükmetmeye yemin etmişti.

Ne kadar acı verici bir yalnızlıktı bu?

"Her zaman pembe gözlükler takmışsındır, bunun gibi hastalıklı konularda bile. Her şeyi güllük gülistanlık gösteremezsin. Bazı şeylerin romantikleştirilmemesi gerekir ve Ölüm romantik değildir, Bea," diye çıkıştı Loulou. "İnan bana, onunla çok yakından flört etmiş biri olarak bunu çok iyi biliyorum."

"Ölüm her şeyi romantikleştirir," diye karşılık verdim. "Görmüyor musun? Ölüm tehdidi hayata anlam katar. Ona tüm o lezzetli gerilimi verir. Senin ve Z'nin paylaştığı gibi bir aşkı destansı yapar. O adam seninle ilk karşılaştığında senin için öldürdü. Senin kemoterapi yüzünden saçlarını kaybedeceğini ve kendisinin de seni kanserden kaybedeceğini düşündüğünde kafasını kazıttı. Peki ya Mute? O senin için öldü ve hepimizin bildiği gibi o tatlı, mükemmel adam seni kurtardığını bildiği için mutlu bir şekilde öldü."

Nefes almak için durakladım, Lou için ruhumu açıyormuşum gibi hissediyordum. Sonunda Priest'i anlayabileceğini umuyordum. Beni anlamasını. Belki bizi bile anlar.

"Ölüm romantik değilse hiçbir şeydir, Lou. Ve eğer düşünüyorsan

Bunu kişileştiren bir adamı sevmek benim için delilikse, o zaman en iyi aşığın böyle bir adam olduğunu anlamıyorsunuz demektir. Bu hayattan canlı çıkma şansının olmadığını biliyor. Her anın iliğini nasıl emeceğini, gelen iyi şeylere nasıl mucizeviymiş gibi davranacağını biliyor çünkü öyleler. O

Neyin önemli olduğunu biliyor çünkü riskleri anlıyor ve kendini sadık hissettiği insanlar için her şeyi, kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapar."

Havayı içime çektim ve son darbemi ablama indirdim. "Bana en çok acı veren şey, bunu senin için yapmış olması. Her şeyi. Z'nin olduğun için güvende olduğundan emin olmak için kesinlikle her şeyi, ama aynı zamanda başka şekillerde de onun olduğun için. Farkında olsan da olmasan da. Kabul etseniz de etmeseniz de, Priest uğruna öldürdüğü insanlar için kolayca ölebilecek türden bir adam."

Ablam bana bakarken ben de ona bakıyordum, masmavi gözlerinde bir film perdesi gibi duygular oynuyordu. Öfke, hayal kırıklığı, keder, çaresizlik ve nihayet, o maviyi ıslak taşa çeviren isteksiz bir tür geçici kabullenme.

"Her zaman başıboş hayvanları toplarsın, ne kadar parçalanmış olursa o kadar iyi. Her canavarı evcil hayvan yapamazsın, Bea. Kabul ediyorum, henüz ısırılmadın ama bu ısırılmayacağın anlamına gelmez. Priest sadece bir eve ihtiyacı olduğu için kırılmadı. Priest öyle bir şekilde kırıldı ki, bunu düzeltebileceğini sanmıyorum."

"Onu düzeltmek istemiyorum," dedim ona dürüstçe. "Sadece onu sevmek istiyorum."

Lou hafifçe yüzünü buruşturduktan sonra içini çekti, uzun kurdelesi bir tür beyaz bayrak gibi aramızdaki yatağa düştü. "Tanıdığım en iyi kadının kalbini kıracağına ya da daha kötüsü hayatını çalacağına inandığım bir karar vermesini izlemek çok zor. Yalan söylemeyeceğim. Priest'e kalbin konusunda güvenmiyorum ve keşke sen de güvenmesen. Ama haklısın, b e n senin annen değilim ve senin koruyucun da değilim." Gülümsemesi

Geçmişini hatırlarken küçük, çarpık ve kırıktı. "Seni asla kalbinin şarkı söylemesini sağlayan şeyden uzak tutmak istemem. Phillipa ve Benjamin beni Zeus'tan uzak tutmaya çalıştı ve bazen, kötü gecelerde, onsuz, bana verdiği aile ve birlikte yaptığımız çocuklar olmadan hayatımın ne kadar boş olacağını düşünüyorum. Sanırım Düşmüşler'in katiliyle böyle bir şey yaşayabilmen için küçük de olsa bir şansın varsa, sana engel olmayacağım."

Bir anlık ateş ya da kızgınlık ensemi sızlattı ama karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Ona bilge olduğunu söylemek istedim ama bu konuda çok yanılıyordu. O kadar yanılıyordu ki, Rahip hakkında böyle konuştuğunu duymak beni fiziksel olarak incitiyordu.

Ona uzun zamandır inandığım şeyi söylemek istedim. Ölümün bile bir kalbi olduğunu.

Sadece bunu kabul edebilecek kimsesi yoktu, bu yüzden verilmedi.

Ben öyle bir şey demedim.

Kardeştik ama aynı değildik. Uzun süre öyle olduğumuza inandım çünkü insanlar bana hep kız kardeşime çok benzediğimi söylerdi. Sadece ima edilirdi, bazen de açıkça, benim soluk bir taklit olduğum söylenirdi. Ama ilişkimizi karşılaştırmalardan arındırmayı zor yoldan öğrenmiştim.

Zıt özelliklere sahip olmamız gerekmiyordu. İkimiz de güzel, akıllı, mutlu olabilirdik.

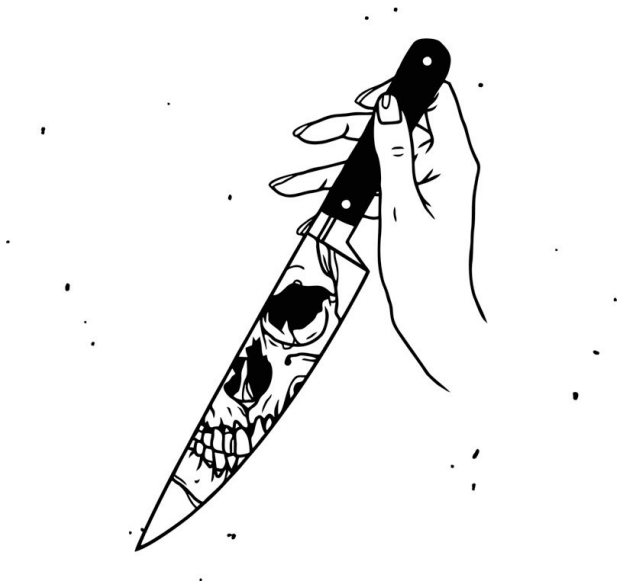
Farklı şekillerde.

Priest'in kitabından bir sayfa almaya ve ona sözlerle değil eylemlerle göstermeye karar verdim. Onlar çok daha güçlüydü.

Bu yüzden sadece hafifçe gülümsedim, kız kardeşimin sevgisini acıyan kalbimin etrafına sardım ve onu kendime çekmek için öne doğru eğildim.

bir kucaklaşma. Sanki hazır ve nazırmış gibi kucaklaşmamıza kendini kaptırdı, tıpkı birinin nefesini tuttuğunda yaptığı gibi nefes verdi. Saçlarıma sokulduğunda hafifçe kıkırdadım, sonra sadece bir ayrılık vuruşu yapmak için hafifçe ayıldım.

"Rahip'in kim olduğunu düşünmeyi bırakıp benim kim olabileceğime odaklanırsan, sanırım daha kolay bir zaman geçirirsin... Biliyorsun, bana 'Küçük Gölge' diyor," diye itiraf ettim saçlarının yumuşak bulutuna, First Light Kilisesi'nde günah çıkarırken yaptığım gibi. "Eğer sana yardımı olacaksa, bir de böyle düşün. Ben senin günışığı kızın olabilirim ama her şeyin bir gölgesi vardır. Rahip benim."

"İNANÇ NEDIR?"

First Light Kilisesi sessizdi, kutsal bir yerin yankılanan, neredeyse yankılanan sessizliği teninizde kadife, kulaklarınızda yumuşak bir dolgu gibi hissediliyordu. Kilisedekilerin yüzleri

Sandalyemin iki yanından kıvrılan yarım dairedeki sekiz ila on yaşlarındaki kız ve erkek çocuklar düşünceli ve sakindi. Yumuşak bir dille ifade ettiğim sorumu sanki kutsal kitabın kendisiymiş gibi değerlendirdiler.

İyi çocuklardı; oğlanlar saçlarını toplamış, düğmeli ceketleriyle yaşlı erkeklerin biraz aptal ve sevimli karikatürlerine benziyorlardı, kızlar ise tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi annelerine çekmişlerdi.

Aralarında bir tane bile asi yok.

Ama...

"İnanç, göremediğiniz, duyamadığınız ya da dokunamadığınız bir şeye inanmaktır," dedi Sammy Radcliff, sesi huysuz, çenesi meydan okuyan bir açıdaydı. "İnanç, sorularına gerçek yanıtlar almayı umursamayan insanlar içindir."

Kız kardeşimin en iyi arkadaşlarından biri olan on yaşındaki kızıl saçlı çocuğa göz kırptım. Otistikti ama özellikle Otizm Merkezi'nde terapistleri ve Loulou ile yıllarca çalıştıktan sonra oldukça işlevseldi. Onu o kadar iyi tanımıyordum. Kaçınılmaz karşılaştırmadan kaçınmak için Loulou'nun zaten bağ kurduğu insanlarla yakın ilişkilerden kaçınma eğilimindeydim.

Ethan Mannix kaşlarını çatmak için koltuğunda öne doğru eğilerek, "Öyle söyleme, aptal," diye tersledi. "Tanrı'nın seni vurmasını mı istiyorsun?"

"Hey, hey," diye yatıştırdım. "Birbirimize nasıl davranıyoruz? Birisi bizimle aynı görüşleri paylaşmasa bile şefkat ve nezaketle. Sammy, belki neden böyle hissettiğini açıklayabilirsin?"

Çocukların konuyla ilgili gerçek bir söyleme sahip olabilmeleri için açıklamasını istedim, aynı zamanda ona bir dereceye kadar katıldığım için.

İnanç cevap almakla ilgili değildi.

Sammy kocaman gözlerini kırpıştırdı. "Madem cevap istiyorsun, neden sana cevap vermeyecek birine soruyorsun?"

Bunda hem basit hem de derin bir mantık vardı. Sammy'yi inceledim, dağınık saçları ve gömleğindeki bir şeyin lekesi bakışlarındaki keskin amaca tezat oluşturuyordu. O bir çelişkiydi ve kendimi gülümserken buldum.

Çelişkileri severdim.

"İnanç somut cevaplarla ilgili değildir Sammy," diye açıkladım, konuşmamızın samimiyetini artırmak için öne doğru eğilerek. Lou'nun bir keresinde Sammy'nin dokunulmaktan ve kucaklanmaktan hoşlandığını söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Parmaklarım, Priest'inkinden sadece birkaç ton daha açık olan o ateşli saçlardan bir tutamı geriye itmek için seğirdi. "İnanç hislerle ilgilidir. Göremediğiniz ya da dokunamadığınız bir şeye inanamayacağınızı söylüyorsunuz ama hiç altıncı his diye bir şey duydunuz mu? Ruhun hissi. Üzüntü, suçluluk, mutluluk ya da özlem gibi duyguları hissettiğiniz gibi inancı da bedeninizde hissedebilirsiniz. İnandığım şeyleri düşündüğümde, sadece Tanrı'yı değil, ailemi, arkadaşlarımı ve onların bana olan sevgisine olan inancımı da düşündüğümde, bunun göğsümde yayıldığını hissediyorum."

Elimi kalbimin üzerine vurdum, sonra parmaklarımı genişçe açtım, Sammy'nin hareketi takip etmesini izledim, Priest'in daha robotik hareketinin bir başka zayıf taklidiyle başını hafifçe eğdi.

Çocukların geri kalanı dikkatle dinledi, hatta zavallı babası kalp rahatsızlığından ölmek üzere olduğu için uykusuzluktan solgun ve kırmızı gözlü olan Billy Huxley bile sözlerimle canlanmış görünüyordu.

"Hissedebiliyor musun Sammy?" Yumuşakça sordum. "İnandığın birini düşündüğünde bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet." Cevabı hemen geldi. "Annem. En iyi arkadaşım, Loulou. Arkadaşım Zeus." Durakladı, karşısındaki vitray pencereden dışarı baktı ve acıyla omuz silkti. "Loulou en iyi arkadaşım Mute'un artık bir melek olduğunu ve bizi izlediğini söyledi. Ben ona inanıyorum."

Ses kutum boğazımdan düşmüş, bozuk bir asansörün şafttan aşağı kayması gibi yere çakılmıştı. Çocuğa ve onun güzel sözlerine cevap verebilmek için tekrar çalışır hale getirmek amacıyla zoraki bir şekilde yutkundum. "İşte inanç böyle işler Sammy. Aynen böyle. 'İman, umut edilen şeylerin özü, görülmeyen şeylerin kanıtıdır,'" İbraniler 11:1'den alıntı yaptım. "Kendinden başka biri ya da bir şeyle açıklanamaz bir bağ kurmaktır. Pek çok insan Tanrı hakkında böyle hisseder. Tanrı her zaman iyiliksever olmayabilir ama sonuçta kendisine inananları önemser."

Sammy bunu düşünürken dudakları büküldü, bir bacağı sandalyenin ayakları arasında zorlayıcı bir şekilde ileri geri hareket ediyordu. "Tamam."

Bu tek kelimenin nasıl bir lütuf gibi hissettirebildiği beni aşıyordu ama ona gülümsediğimde bu bir minnettarlık ifadesiydi.

Ben de inanç konusunda böyle hissediyordum. Daha yüksek bir güce olan inanç.

Loulou'nun benim bakış açıma döneceğine inanıyorum.

Düşmüşler'in beni gözü bende olan seri katilden koruyacağına inanıyorum.

Rahibe inanç. Her

zaman ona inan.

Aslında bana bağlılığı öğreten biri varsa o da kızıl saçlı infazcıdır.

Yıllarca onu uzaktan sevdim, belki inandığım kişi olur umuduyla kendimi adamdan çok bir fikre adadım.

Şimdi, inancım asla bilemeyeceğim bir şekilde ödüllendiriliyordu. Çünkü o sadece gölgeli fantezilerimdeki adam değildi. Daha fazlasıydı. Beynimin hayal edebileceği her şeyden daha iyiydi. Sonsuz derecede karmaşık ve gizemliydi, tıpkı Tanrı gibi.

İçimden homurdandım ve ifademi değiştirdim.

Tıpkı Eski Ahit'teki Tanrı gibi: zalim ve acımasız, inanmayanları benzersiz bir vahşetle vurup yere seren ve yalnızca çok az sayıda değerli kişiyi paha biçilmez ödüllerle ödüllendiren bir Tanrı.

Bu aynı zamanda seri katilin takip ediyor gibi göründüğü Tanrı'ydı. Kurbanlarını İncil'de Tanrı'nın günahkârları öldürdüğü şekilde öldürüyordu, diye düşündüm.

Cariyeye tecavüz edildi ve bir köpek sürüsü tarafından tüketildi.

İzebel öldürüldü ve on iki parçaya bölündü.

Düşüncenin izini takip ederken kaşlarımı çatarak boşluğa baktım ve muhtemelen biliyor olmalarına rağmen Lion ve Memur Hutchinson'ı arayıp bu konuyu konuşup konuşmamam gerektiğini düşündüm.

"İzin verirseniz?"

Tabitha yumuşak bir gülümsemeyle yanımda belirince irkildim ve devam etmesi için ona el salladım.

O güzel gülümsemesini grubuma yöneltti, kendi İncil'ini göğsüne bastırdı. "Bu konuşmaya biraz tartışma katmak için. İman konusunda tartışmak istediğim farklı bir teorim var. Yakup 2:20'de şöyle yazar: 'Ama sen, ey akılsız adam, işleri olmayan imanın ölü olduğunu bilmek ister misin? Sizce bu ne anlama geliyor?"

Billy kıpırdandı, ağır göz kapakları güzel Tabitha Linely'ye değerini kanıtlama hevesiyle genişledi. "Bu, inancını Tanrı'ya kanıtlaman gerektiği anlamına geliyor."

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle."

"O aynı şeyi yapmak zorunda değilken biz neden O'na olan inancımızı kanıtlamak zorundayız?" Sammy kaşlarını çatarak araya girdi. "Bu hiç mantıklı değil."

Tabby'nin yüzünde bir şey titreşti, daha karanlık bir şey tarafından takip edilen bir tereddüt. Kaşlarımı çatarak ona baktım ve ilk kez o durgun suların daha derin bir şey saklayıp saklamadığını merak ettim. "Ödüllendirilmedikçe inancınızı koruyamazsınız. Tanrı bizi sevgisiyle ödüllendirir ve biz de karşılığında O'na sevgimizi eylemlerimizle gösteririz. Neden dua ediyoruz? Neden günahkârları cezalandırıyoruz?"

Sammy'nin gözleri ikiz madeni paralar gibi irileşti. "Burada günahkârları cezalandırmayız, değil mi?"

"Yapmalıyız," dedi Billy, biraz da hiddetle.

Acaba Tabby'nin yakışıklılığı mı yoksa babasının durumuyla olan ilişkisi mi onu bu kadar öfkeli yapıyordu?

"Burada günahkârları cezalandırmayız," diye kabul ettim ve Tabby'nin yuvarlanmasını yavaşlatmak için yan gözle baktım. "İlk Işık Kilisesi kabul ve rehberlikle ilgilidir, bir dizi kurala sıkı sıkıya uymakla değil."

"Kiliseye giden herkes cennete gitmeyecektir," diye açıkladı Tabby. "Dua etmek cennete gitmeyi garantilemek için yeterli değildir. Haraç ödemeniz gerekir."

"Tabby," dedim ihtiyatlı bir sakarin gülümsemesiyle. Her zaman bağnaz biriydi, saygılı olsak da patlayıcı bir şekilde çatıştığımız bir konu. Bu saygı değildi.

"Haraç nasıl ödenir?" Billy düşündü.

"Antik Yunan'da kurbanlar verilirdi," dedi Sammy yardımsever bir şekilde.

"Şu anda kurban vermiyoruz," dedim kararlı bir şekilde.

Ama genç ve asi çocuklardı, teolojik tartışmaların bahçesinde başıboş bırakılmış köpek yavrularıydılar. Dizginleri elimden kaçırmıştım ve konuşma onlara geçmişti.

Ethan, "Annem bana birinin günahkârları öldürdüğünü söyledi," diye açıkladı. "Haraç mı ödüyor Bayan Linley?"

Cassie Aston, "Hayır, bu cinayet," diye karşı çıktı. "İnsanları Tanrı için öldüremezsiniz, bu mantıklı bile değil."

"Öyle değil," diye onayladı Sammy. "Ölüm kötüdür."

"Ölüm, iyi yaşanmış bir hayatın ödülüdür," diye açıkladı Tabby. "Cennete gideceksin."

"Tamam, yeter," diyerek ayağa kalktım ve sandalyem hepimizi irkiltecek şekilde taş zemine sürtündü. "Bayan Linley, ilginç teorileriniz için teşekkür ederim ama İncil grubunun bu akşamlık işi bitti. Konuştuklarımız hakkında herhangi bir sorunuz ya da endişeniz varsa

Bugün, lütfen benimle konuşmak ya da Papaz Lafayette'i aramak için daha sonra kalın, tamam mı?"

Grup bir an kararsızlıkla bana baktı. Normalde uysal bir tartışma grubunda sansasyonel bir konuya rastlamışlardı ve bunu bırakmak istemiyorlardı. Mutlu bir şekilde Tabby benim önderliğimi aldı ve vedalaşıp ana şapele gitmek üzere ön odamızdan ayrılmadan önce gruba gülümsedi. Bundan sonra çocuklar kolayca dağıldılar.

Billy Huxley hariç hepsi.

Adak mum standının yanındaki fazladan mumların üzerinde oyalanıyor, herkesin gitmesini beklerken beceriksizce parmaklarının arasında bir kibrit çöpü çeviriyordu. Yanına gidip kemikli omzuna nazikçe elimi koydum ve mumların titreyen alevlerine bakmaya başladık.

"Babam için mum yakıyorum," diye itiraf etti, sesi ortadan çatlıyordu. "Hâlâ hayatta olduğunu biliyorum ama... uzun sürmeyeceğini biliyorum."

Kalbim onun için titredi. "Eğer bunu yapmak seni daha iyi hissettirecekse, yap Billy. Yas ölümden sonra başlamak zorunda değil. Sevdiğin biri için bunun kaçınılmaz olabileceğini kabul etmeye başladığında başlar."

Billy hafifçe titredi ve kalçalarımız birbirine değecek şekilde bana doğru bir adım attı. Turuncu mum ışığında kilisenin karanlık duvarına karşı çok solgun ve yalnız görünüyordu, azizlik için endişelenen bir çocuk gibi.

Başını kaldırıp bana baktığında, hem ruhsal hem de fiziksel yorgunluktan parlayan koyu renk gözleri vardı. "Sence Tanrı'ya O'nu yeterince sevdiğini gösteremediği için mi ölüyor?"

Boğazımda küçük bir acıma sızısı düğümlendi ama onu serbest bırakmadım. Bunun yerine, onunla göz hizasına gelebilmek için çömeldim, sonra ellerini kendi ellerime aldım, kibrit çöpü parmaklarımızın arasına sıkışmıştı.

"Hayır Billy," dedim, demirin üzerine ipek koyarak. "Tanrı böyle çalışmaz, tamam mı? Aslında bilim de böyle çalışmıyor. Bazen vücudumuzdaki kusurlar yüzünden hasta oluruz."

"Tanrı'nın koyduğu kusurlar mı?" Bu sözler hem bir soru hem de bir ifadeydi, bir cümlede ifade edilen bir inanç kriziydi.

Tabitha'nın aşırı bağlılığıyla kafasını karıştırdığı için ona duyduğum öfke, yanan bir fitil gibi içimi yaktı. "Hayır. Bunu söylediğimde beni dinle, tamam mı Billy? İyi insanlar her zaman hastalanır. İyi insanların kötü şansı, kötü günleri ve korkunç, adaletsiz sonları olur. Gerçek şu ki, herkesin talihsizlikleri vardır. Herkes ölür. Ne tür bir insan olduğun önemli değil. İşler böyle yürür."

Billy'nin çenesi bunu düşünürken çalıştı. "O zaman anlamıyorum. Bayan Linley'nin söyledikleri daha mantıklı."

Dudağımı ısırdım. Doğruydu, Tabby'nin dine bakışını organize, kısa ve özlü cümlelere dökmek çok daha kolaydı. Ama aynı zamanda çok daha dehşet vericiydi, özellikle de on yaşındaki bir çocuk için.

Düşüncelerimi toparlarken siyah saçlarını alnından geriye doğru düzelttim. "Bazen kelimeler içimizde hissettiklerimizin karmaşıklığını anlatmak için yeterince güçlü değildir. Bana babanı tam olarak ne kadar sevdiğini söyleyebilir misin?" Billy tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır, tıpkı ailemi ne kadar sevdiğimi söyleyemeyeceğim gibi. Bazı şeyler sadece

açıklanamaz. Hayata olduğu kadar ölüme de inanmanız gerekir. Babanızı seviyorsunuz ve onun iyi bir adam olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden öldüğünde sadece iyi bir yere gittiğine inanmalısınız."

Billy içini çekti, vücudu söndü ve bunu yaparken yanıma doğru sarktı. Ona sıkıca sarıldım, sevgimin onu acıdan korumak için kullanabileceğim fiziksel bir şey olmasını diledim.

Bakışlarını tekrar mumlara çevirdi ve "Onun için benimle birlikte bir mum yakar mısın?" diye fısıldadı.

"Elbette," diye kabul ettim ve bir çay lambası almak için ayağa kalktım. Tabitha ve Eric'in odanın kapısında sessizce bir şeyler tartıştıklarını ama yoğun bakışlarla bizi izlediklerini fark ettim. Hissettiğim ürkütücü havayı dağıtmak için omuzlarımı geriye attım ve kibritimi çaktım.

CHAPTER FOURTEEN

PRIEST

KULÜP DIŞINDA KIMSE NEREDE YAŞADIĞIMI BILMIYORDU. O ZAMAN BILE, Sadece Zeus, saymanımız olduğu için Axe-Man ve silah çavuşu olduğu için Bat evimi ziyaret etmişti. Sağlamam gereken her türlü ikamet yeri kulüp binasıydı.

Beni böyle yakaladılar. Önceden. Çok uzun yıllar önce, ben daha bir delikanlıyken.

Nerede yaşadığımı biliyorlardı.

Bu yüzden, şebekeden uzak durdum.

Ve en yakın kiliseden çok çok uzakta.

Dairem, şehrin kuzeyindeki sanayi bölgesinin kalbinde, bir zamanlar Çin'den ithal edilen malları depolamak için kullanılan ama şimdi Fallen'ın cephaneliğini barındıran bir deponun ikinci katının tamamı olan dönüştürülmüş bir çatı katıydı. Teknik olarak, Bat silah çavuşu olarak kulübün mühimmat ve silahlarından sorumluydu, ancak daha yasadışı eşyaları sadece benim nasıl saklanacağını bildiğim şekilde saklamam için bana vermişti.

Depoyu, nalları dikmeden önce yaşlı bir adamdan nakit parayla satın almış ve iki yıl içinde kendim dönüştürmüştüm. On dokuz ve yirmi yaşlarımdaki benliğimi beladan uzak tuttu ve sonunda ihtiyaçlarıma uygun bir evim oldu.

Hiç pencere yoktu. Işığa

ihtiyacım yoktu.

Ne televizyon, ne bilgisayar, ne de rahat bir salon alanı vardı.

Bir yatak, bir mutfak, bir banyo ve devasa bir spor salonu. İzin verdiğim tek hoşgörü kütüphanemdi.

Oturma odası olması gereken alanda tavandan tabana raflar. Derin, kambur bir deri koltuk ve geceleri zifiri karanlık dairede okuma lambasının loş ışığı altında oturup kitap okuduğum bir yan sehpa.

Roman okumadım.

Çoğunlukla dini metinleri ve bilim mezarlarını okudum. Silahlar söz konusu olduğunda teknoloji ve savaşla ilgiliyse tarih de.

Evet, dini metinler.

Sadık bir ateist Tanrı hakkında bir şeyler okuyor.

Berbat durumdayım ama yine de başka türlü olduğumu iddia etmedim.

Tanrı hakkında, inanç hakkında, insanların neden böyle saçmalıklara inandıkları hakkında elime geçen her şeyi okudum. İrlanda'daki Katolik kültürü ve ne mutlu ki yirmi birinci yüzyıldaki düşüşü hakkında okudum.

Anlayabilmek için okudum.

Anladım ki geçmişimin şeytanlarını kalın ipler ve zincirlerle zihnimin arkasına bağlayabileyim ve asla gevşememelerini umabileyim.

Neden sana dokunamıyorum?

Bea dün gece onun tatlı bedeninin ırzına geçtikten ve onu inatçı bir şekilde benim yaptıktan sonra söylemişti.

Ellerini vücudumda istemedim. Dürüst olmak gerekirse, kulağıma tatlı sözler söylemesini de istemiyordum ama bunu o kadar iyi kontrol edemiyordum. Bea hafif ve iyi olan her şeydi, tabii ki bunu bana cömertçe sunmak istiyordu. Bu sözleri çoğunlukla görmezden gelebilir, başımı çevirebilirdim, böylece rüzgârda bir çığlık gibi yılımı duymadan uçup giderlerdi.

Ama dokunmak?

Tenim sadece bu kadar terbiyeliydi. O yumuşak, küçük, uçları her zaman pembenin çirkin bir tonunda olan ellerin verdiği his? Duvarlarımı yıkar, bariyerlerim harabeye dönene kadar onları taş taş aşağı çekerlerdi.

Açığa çıkamazdım. Bir

daha olmaz.

Anılar zincirlerinde takırdıyor, göz kapaklarımın ardında flaşlar patlıyordu.

Burun deliklerimde nemli, kalıplanmış toprak kokusu keskin, sahte bir tanrının önünde dua etmek için secdeye eğildiğimde dizlerimin altındaki çamur hissi.

Acı, sanki bedenim bir savaş alanıymış, Somme'ymiş, kaslardan kraterler açılmış ve kemiklerde çatlaklar oluşmuş gibi etimde patlıyordu.

Saldırıya karşı koymak için elimi kapımın yanındaki deponun duvarına vurdum. Karnımda kabaran, boğazımın dibinde asit yutan mide bulantısını bastırmaya çalıştım ama bunun nafile olduğunu biliyordum.

Saniyeler sonra başımı çevirdim ve çakıllı yürüyüş yolunun yanındaki buz gibi çimlerin üzerine kustum. Dondurucu havada buharlaşan kokuşmuş pislik, bedenimin derime kazınmış yara izlerinden daha fazlasını taşıdığını hatırlatıyordu. Geçmişim beni hasta etmişti. İçimde bir kanserdi ve üretmeye çalıştığım iyi olan her şeyi yiyip bitiriyordu. Bazen, Bea yumuşak, sivri parmaklarıyla bana dokunmaya çalıştığında olduğu gibi, kemiklerimi kemirdiğini hissedebiliyordum.

Son asitli atığı da tükürdüm, sonra elimin tersiyle ağzımı sildim ve deponun kapısını açmaya başladım. Hareket sensörleri, kameralar ve çoklu kilitlerle yoğun bir şekilde alarmlandırılmıştı. Ben ve iblislerim için bir Fort Knox'tu, beni içeride kilitli tutmak için zaman zaman gerekli olduğu kadar dışarıdaki şeyleri de tutmak için gerekliydi.

Ama sonra onu
gördüm. Ne kadar
küçük bir şey.

Başka biri not almazdı. Ama ben Fallen'ın infazcısıydım. Parmak eklemlerime isimlerini dövme olarak yazdırabileceğimden daha fazla adam öldürmüştüm ve yüzlercesini de öldüreceğimi biliyordum.

Daha fazla. Baştan aşağı bir avcıydım. Çevremde kataloglamadığım çok az şey vardı, bana hem tanıdık hem de yabancı olan bu ortamlarda ne kadar küçük bir değişiklik olsa da birkaç kez bir şeyi kaçırdım.

Ben de fark ettim.

Mülkümün kenarındaki terk edilmiş garajın yanındaki koyu renkli çim parçası.

Kullanmadığım bir alandı, insanlar yanındaki binanın da aynı şekilde terk edilmiş ve harap olduğunu düşünsünler diye bilerek dağınık bıraktım.

Herhangi bir şey olabilirdi, belki de günün erken saatlerinde yağan yağmurun birikintisi ya da oradan geçen bir hayvanın artığı.

Ama bir şekilde kan olduğunu biliyordum.

Bazı insanların müziğe ve matematiğe ilgisi vardı; benimki daha temeldi.

Kanın kokusu yoktur derler ama ben kokusunu alabiliyordum. Dahası, hissedebiliyordum. Belki de kanı çok fazla döktüğüm ve bunun sonucunda onu sonsuza dek yakından tanımakla lanetlendiğim içindir.

Kalbim göğsümde sabit bir metronom gibi çarparak kulübeye doğru yürüdüm.

Çimlerin üzerinde kan vardı, sonra daha da yaklaştı, kapının üzerinde kan vardı, kanayan parmaklar kapıyı açmak için savaşmış gibi açık kenarına sarılmıştı.

Düşüncelerim uğuldadı.

Dikkatlice yere çöktüm ve başımı asfaltla arasındaki çatlağa yaklaştırdım. Burnuma metalik bir tını battı.

Daha fazla kan.

"Siktir."

Ayağa fırladım ve tek kullanımlık cep telefonumu açtım. Zeus gülerek, "Rahip, kardeşim," demeden önce sadece bir kez çaldı.

Arka planda çocuklar gülüyor, Loulou'nun bebeklerinden biriyle konuşurken çıkardığı hafif tını duyuluyordu.

Aile.

İçimdeki kanser, acımasız ve zehirli dişleriyle beni yiyip bitirdi.

"Bir sorunum var," dedim, hızlıca kestirip attım, binanın etrafında dolanıp zorla giriş işareti ararken çizmelerime kan bulaşmamasına dikkat ettim.

İkinci garaj bölmesindeydi, oluklu metal bir levye tarafından kırılmış ve deforme edilmişti.

"Onu bana ver," diye emretti Zeus, sözlerindeki mizahtan sıyrılmıştı. Artık her şey iş. Tüm Prez.

"Görünüşe göre biri benim arazimdeki garaja girmiş," dedim ona sakince, ön tarafa geri dönerken. Botlarım kırağı tutmuş çimenlerde çıtırdıyor, gözlerimi küfünde bırakılmış olabilecek diğer izlere çekiyordu.

Orada, silik, o sabah erken saatlerde, şafağın kansız ışığında çiy donmadan önce.

Bir tür koşu ayakkabısının geniş, uzun ayak izleri. Bir kadın için fazla büyük olan ayak izleri çimlerin derinliklerine batıyordu. Garaj bölmesinden çakıllı yola doğru hızla gözden kayboldular.

"Arsenal'e mi girdiler?" Z soruyu şaşkınlıkla sordu çünkü soran bendim ve kulübe karşı görevlerimi asla aksatmadım.

"Hayır," dedim, başımı yana eğdiğimde tekerleklerin çakıllar üzerindeki çıtırtısını ve hemen ardından tanıdık, korkunç bir bip sesi duydum.

Bir polis arabasının sirenlerinin kısa ünlemi.

Saniyeler sonra, kırmızı ve mavi ışık köşeden yayıldı ve depomun girişinin bulunduğu, daha çok bir ara sokak olan yolu aydınlattı.

Beni aydınlatıyor.

İki arabadan ilkinden bir polis inerken Zeus'a konuşur gibi, "Görünüşe göre biri cinayeti üzerime yıkmaya karar vermiş," dedim.

"Lanet olsun," diye küfretti Zeus telefona, ayağa kalkarken arka planda yerinden oynayan mobilyaların sesi duyuluyordu. "Sakın kimseyi öldürme. Senin için geliyorum."

Homurdanmaya en yakın olan kısa bir nefes verdim. "Onları öldürecek olsaydım, çoktan ölmüş olurlardı. Seninle karakolda buluşuruz. Ve Zeus, Bea'ya söyleme."

Polis ellerimi havaya kaldırmamı emredince hafif bir duraklama oldu.

Ben yapmadım.

Bunun yerine, çarpık garaj kapısının yanındaki ön duvara yaslandım ve bileklerimi çaprazladım. "Beni duyuyor musun?"

"Öğrenecek kardeşim," dedi Zeus sonunda. "Ve bilmelisin ki, Lou şimdi bir Garro, ama o bir Lafayette'ti ve bildiğim kadarıyla bu kızlar bir şeyler yapmak istiyorlar, onları durdurmak mümkün değil."

Cevap vermedim çünkü haklı olduğunu düşündüm. Bunun yerine telefonu kapattım ve cebime koydum.

"Ellerini havaya kaldır," diye seslendi Memur Talbot, temizlikten sonra göreve getirilen yeni bir polis memuruydu ve bana tekrar seslendi.

Sesi hafifçe titriyordu. Bir

çaylak.

İkinci polis arabadan indiğinde ve Memur Travers'ı tanıdığımda bir an için neden konuşanın çaylak olduğunu merak ettim.

Siktiğimin domuzu.

Şok edici bir şekilde Başçavuş Danner'ın listesinde yer almayan pislik, zorba, herkes için sadece bir parça pislikti.

Benden korktuğu herkesçe bilinen bir zorba.

"Ah, bu benim en sevdiğim bakır," diye seslendim ona, tırnaklarımın altını kazıyabilmek için uzun kıvrımlı avcı bıçağımı kılıfından çıkararak. "Bu lanet olası bir sosyal çağrı olmalı."

"Saçmalamayı kes, McKenna," diye bağırdı. "O lanet bıçağı bırakmazsan silahımı çekerim."

Sokağın karşısındaki kırık elektrik direğinin onu sarı ışıkla aydınlatacağını bilerek sırıttım. "Burası özel mülk. Burada tehditleri benim savurmam gerektiğini düşünüyorsun. Ve yapardım, anlıyor musun? Ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Başımı eğdim ve bakışlarımla çaylağı kıstırdım. "Ünümü biliyorsun."

Memur Talbot'un ağır nefesi gecenin soğuğunda dalgalanarak sinirlerini ele veriyordu.

Memur Travers, "Bırak şu pisliği, McKenna, seni yere yatıracağım," dedi.

Güldüm ama hiç iyi bir kahkaha atmamıştım. Patlayan bir silahtan çıkan sıcak ve sert mermi kovanları gibi gürültülü ve içi boştu.

"Benim bölgeme bir adım daha atarsan seni yere sererim," diye hafifçe uyardım.

Ağırlıklı olarak benim lehime olan bir çatışma başladı.

"Burada olası bir saldırı ihbarı aldık," dedi çaylak.

açıklamaya çalıştı. "Bunu kontrol etmek bizim görevimiz."

"Elbette, mülk sınırından kontrol edin," diye nezaketle izin verdim, bir parmağımı jilet gibi keskin bıçağın üzerinde hafifçe gezdirdim. Derim bu baskı altında bile açıldı, başparmağımın üzerinde çeyrek inçlik bir yarık oluştu. Temiz kesiği ağzıma attım, demir solüsyonu dişlerimin üzerinde gezdirdim, sonra onlara bir gülümseme daha fırlattım, bu seferki kanlıydı. "Bana doğru bir adım daha atmadan önce arama emri çıkartın."

Çaylak bir adım geri atınca sırtı arabaya o kadar sert çarptı ki inledi.

Kahretsin, polislerle oynamak eğlenceliydi.

Memur Travers sanki fikrimi değiştirecekmiş gibi sesini alçaltarak, "Çevreyi kontrol etme hakkımız var, McKenna," dedi.

Burada sadece bir alfanın söz konusu olduğunu anlamadı.

"Ne istersen onu yap," diye memnuniyetle kabul ettim ve bıçağı tutuşumu ayarlarken dikkatlerini dağıtmak için hafifçe omuz silktim. "Seni uyarmıştım zaten. Karakterine uymayan bir şey yapmazsın, istediğin riski al."

Memur Talbot'un sert yutkunması polis arabasının farlarının kırmızı ışığında görülebiliyordu, Adem elmasının dehşetle aşağıya doğru çekilmesi.

Daha sert çektim, böylece oltasına takılan bir balık olmadığımdan emin olacaktı.

Ben lanet olası bir köpekbalığıydım.

"Yaklaş," diye yalvardım, yüz ifademi yumuşattım, ürkütücü kanı silmek için dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Lütfen, ne yapman gerekiyorsa yap."

Talbot tereddüt etti, hayatta kalma içgüdüsü devreye girdi. İfade edemese de, bedeni zihninin izin vermediği şeyi biliyordu. Ben onun başa çıkamayacağı bir tehdittim.

Öte yandan Travers, kendi postunu kurtaramayacak kadar ahmağın tekiydi.

Cesurca, üç büyük, abartılı adımla ilerledi.

İçimden gülümsedim ama dudaklarımı süslemedi.

Elimdeki bıçağı ilerleyen polise doğru uç uca savururken rahat bir ağırlık hissediyordum.

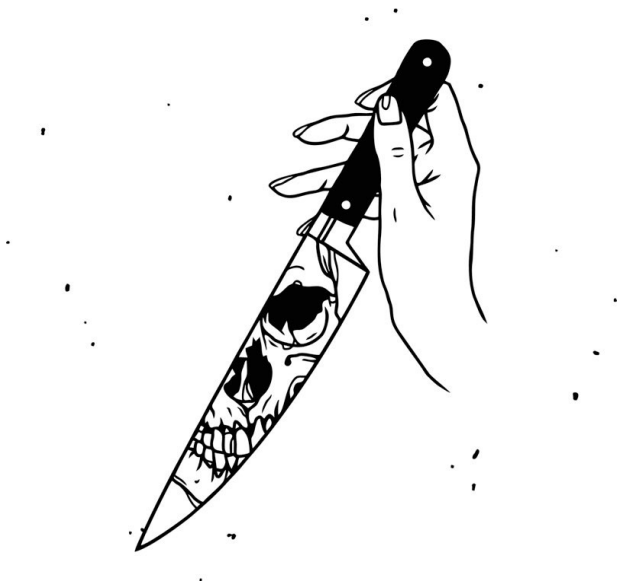
Çizmesinin bir santim önüne saplandıktan sonra bağırdı. Aceleyle geri çekilirken dengesini kaybedip arabasının kaputuna tutunmasını sakince izledim.

Travers bana "Bir kanun görevlisine saldırmaktan tutuklusun," diye bağırdı ama ben Harley'ime geri dönmeden önce bıçağımı toplayarak ilerlemeye başlamıştım bile.

"Seninle orada buluşuruz," diye bağırdım motorun gürültüsünden sonra gaza bastım ve arabalarının üzerine çakıl püskürten lastiklerle yoldan çıktım.

Saniyeler sonra gecenin içinde siren sesleri patladı ve kovalamaca başladı. Buzulun içinde güldüm

Rüzgâr, buz gibi parmaklar uzamış saçlarımı çekiştirirken motoru yüksek vitese takıp domuzları ağıllarına doğru koşturdum.

GIRIŞ POLIS DEPARTMANINA ILK GELIŞIM DEĞILDI,

ve kesinlikle sonuncusu olmayacaktı. Sorgu odalarına gelince, sıradan bir yerdi: sol duvarı boydan boya tek yönlü aynayla kaplı gri bir kutu, siyah bir masanın iki yanında ikişer tane olmak üzere dört sandalye.

Kapıya bakan sandalyeye oturdum, kalçalarımı ayırdım, ellerimi masanın üzerinde birleştirdim, bakışlarımı aynaya ve arkasında gizlendiğini bildiğim insanlara diktim.

Beni getirdiklerinde kaos vardı, domuz ağılında normalde olduğundan daha fazla insan vardı.

Seri katil ve onun Giriş'e olan aşkı büyük adamları bahçeye getirmişti.

Bitişik odada beni izleyen Kanada Kraliyet Atlı Polisi (RCMP) özel birim görevlileri olduğunu biliyordum.

Beni öğrenmeye çalışıyorsun.

Hiçbir şey öğrenemezler.

Polisler insanları bu odalara tek bir amaçla koyuyorlardı. Tutuklanmanın ve bir polisin ininde geçit törenine tabi tutulmanın yarattığı sarsıntının onları gazoz gibi karbonatlaştıracağını, tüm o suçluluk duygularının köpürüp yüzeye çıkacağını ve böylece sorgucuyu gönderdiklerinde tek yapmaları gerekenin kapağı açmak olacağını ve itirafların ellerine akacağını umuyorlardı.

Bir adamın sanki oturma odasıymış gibi orada oturmasını ve televizyonda oynayan bir eğlenceymiş gibi, gözlem altındaki deneklermiş gibi onları izlemesini beklemiyorlardı.

Küçük bir tebessüm ettim, sonra sandalyede daha aşağıya doğru eğilip rahatlarken parmak eklemlerimi kırdım.

Bir an sonra kapı açıldı ve koyu gri takım elbiseli, tanımadığım bir adamla kulübün avukatı Bay White ortaya çıktı.

Çenemi Beyaz'a doğru eğdim. Kardeşlerim dışında saygı duyduğum pek fazla insan yoktu ama o onlardan biriydi. Birlikte çok şey atlatmıştık.

Dediğim gibi, ilk kez bir sorgu odasına girmiyordum.

White bana göz kırptı ve masanın etrafından dolaşıp yanıma otururken gözlüklerini düzeltti.

Takım elbiseli adam masanın karşı tarafındaki sandalyelerin arkasında durmuş bana bakıyordu.

Ben de ifadesiz bir şekilde baktım.

Kısa boyluydu ama eski bir asker gibi göğsünü kabartmış, omuzlarını geriye atmış, kaskatı kesilmişti. Yarasa ve Dane hâlâ öyle duruyordu, ayakları yere sağlam basıyordu, yüzleri sertti, gözleri üstlerinden emir almak için boş bir kap gibiydi. Bakışlarında belli belirsiz bir travma derinliği ve kaşlarının arasında sadece kaşlarını çatmış gibi derin oluklar vardı.

Yani, eski asker, muhtemelen boşanmış, kesinlikle RCMP. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim memur bey?" I

diye sordu, ona hitap ederken başımı yana eğdim, dudaklarımı daha hoş birinin yüzünde gülümseme olabilecek şekilde kıvırdım.

"Rahip McKenna," dedi yavaşça, ismimin tadına bakarak İrlandalı yaptı. "İyi ole mick, ha?"

İrlandalılar için kullanılan bu aşağılayıcı hakaret karşısında irkilmedim. Yıllar önce kendimi İrlandalı olarak tanımlamayı bırakmıştım, her ne kadar kelimelerimdeki şarkıyı tam olarak atamamış olsam da.

Memur tekrar denedi, sonunda otururken takım elbise ceketinin düğmelerini açtı. "Senin hakkında bir şeyler duydum, biliyor musun? The Fallen MC'nin kötü şöhretli ana bölümü için adam öldüren manyak. Bu ismi şaka olarak mı alıyorsun? Günahkâr Rahip? Tanrı adına öldürmek seni rahatlatıyor mu?"

Ben bir şey söylemedim.

Düşündüğümden daha sıkıcıydı.

Genişçe esnedim ve adama doğal olarak keskin olan kesici dişlerimin güzel bir görüntüsünü gösterdim.

"Bunların hepsi spekülasyon Moore. Neden bundan sonra gerçekçi konuşmuyorsun?" White hafifçe önerdi.

Moore.

İngiliz, tabii ki.

Dökülmüş sütün solgunluğu vardı, yaşlılıktan ve çok içmekten kızarmıştı.

Tekrar esnedim.

Gözlerinin etrafındaki deri gerginleşti, bu da benim huzursuzluğumdan duyduğu rahatsızlığın tek göstergesiydi.

"Bay McKenna, mülkünüzün bitişiğindeki garajda bir ceset bulduk," dedi dramatik bir şekilde.

"Oh?" Alaycı ve hafif bir merakla sordum. "Ne kadar garip."

White boğazını temizledi, ama artık çok

geçti. Moore'un egosunu kışkırtmıştım.

"Son pisliğini temizleme zahmetine katlanmaman tuhaf değil mi?" Moore beni dürttü, köşeye sıkışmış, keskin bir sopanın ucuyla şiddete kışkırtabileceği bir hayvan olduğumu düşünüyordu.

Ben gerici bir adam, kavga arayan kuduz bir köpek değildim.

Ben hiç dövüşmedim. Adamları yere serdim. Bana ölmek için geldiler.

Moore boğuşmak isteseydi, hayal kırıklığına uğrardı.

Yine de kendini kanıtladığı kadar sinir bozucu olmaya devam ederse, ona erken bir mezar bulmaktan mutlu olurum.

"Üzgünüm," dedim, çünkü üzgün değildim. "Kendi mülkümde birini öldürüp yandaki garaja koyduğumu mu sanıyorsunuz? Deponun bana ait olmadığından bahsetmiyorum bile. Sanırım Double Edge International LLC tarafından emanet olarak tutuluyor."

Moore'un çenesi çalıştı. "Mülkte, kapıyı açmak üzereyken bulundunuz."

Yanıt olarak mırıldandım. "Çok iyi bir dedektiflik çalışması, Memur Bey. Tabii ki, bu ona sahip olduğum anlamına geliyor."

"Oh, o zaman içeri mi giriyordun?" diye karşı çıktı, öne doğru eğildi, saldırganlığı onu daha iyi hale getirdi. Alt ısırığında ve küçük, koyu gözlerinde vahşi, neredeyse pitbull gibi bir duruş vardı.

Bea bir keresinde bana iki tür şiddet suçlusu olduğunu söylemişti. İlgimi çektiği için değil, ağzının sözcükler arasında dolaşırken aldığı şekli, tutkularından bahsederken göğsünün pembeleşmesini sevdiğim için dinlemiştim.

Pitbull ve kobra vardı. İlki, etraflarındaki her şeye şiddet uygulayan kısa, cehennemi öfkelere patladı. Sık sık öfkelerinden pişmanlık duyarlar, kendilerini kontrol edemedikleri için vicdan azabı çekerlerdi.

Öte yandan kobra soğuk ve hesaplıydı. Niyetleri olmadan saldırmazlar ve saldırdıklarında da öldürmeye giderlerdi.

Moore ve benim gibiler arasında bir karşılaştırma yapmak kolaydı.

Ne kadar yüksek sesle havlarsa havlasın, asla olmasını istediği kadar kontrollü ve güçlü olamayacağını bildiğimden, tüm açık küçük söylemlerini özümserken başımı eğdim. Bir kompleksi vardı. Büyük suçluları alt ederek kendini büyük bir adam gibi hissetmek istiyordu.

Dediğim gibi, çok kolay.

"Bay McKenna sadece tanıdığı bir kişiye ait bir binayı kontrol ediyordu. Gerekirse bu **yönde** bir yeminli ifade imzalarız. Şimdi, herhangi bir

Müvekkilimi bu suça bağlayan bir sebep ya da kanıt var mı?" White kuru bir sesle sordu.

Moore kolunun altında getirdiği portföyü açtı ve benim de görebilmem için sayfaları teker teker çevirdi.

Kan.

Her yerde kan vardı.

Dağınık bir suç mahalliydi, özensizce yapılmıştı, bir tutku suçuydu, soğuk, hesaplanmış bir metodoloji suçu değil.

Neredeyse homurdanacaktım. Daha önce hiç böyle bir adam öldürmemiştim, anavatanımdaki son günkü ilk cinayetlerimde bile. O zaman da tutkuluydum, ruhumdaki ateş sonsuza dek sönmeden önce, ama o zaman bile, cinayetler temiz ve düşünceliydi. Onları en ince ayrıntısına kadar planlamak için yıllarımı harcamıştım.

Kadın kurban bıçaklarla parçalara ayrılmıştı, benim formumla zavallı bir şekilde alay ediyordu, ama bir resimde, yüzünün yakın çekiminde, kim olduğunu tanıdım.

Sikeyim.

Bir sonraki resim Moore tek parmağıyla masanın üzerinde kaydırdı, aşırı dramatik bir penis.

Kurbanın günler önce Hephaestus Auto'da çekilmiş bir fotoğrafıydı; pırıl pırıl siyah saçları soluk kış güneşinde parlıyordu ve The Fallen kulüp binasının hemen içinde gizlenmiş birine el sallarken gülümsemesi yumuşaktı.

"Adı Natalie Ashley'di," dedi Moore, bildiğimi bilerek. "Entrance Bay Academy'de Tarih ve Sosyal Bilgiler öğretmeni olarak çalışıyordu ve görünüşe göre kulübünüzün bir üyesiyle yatıyordu."

Moore'a sakince baktım, ama zihnim çalışıyordu, bunun sonuçlarını düşünürken tıkırdayıp duruyordu.

Natalie Ashley ile yatmıyordum. Ama

Kodiak yatıyordu.

"Bay Moore, size bir kez daha söylüyorum, gerçeklere bağlı kalın, yoksa müvekkilimle birlikte gideceğim. Şu ana kadar onu sorgulamaya getirmeniz için bir neden göremiyorum," diye uyardı White ve solgun, kısa boylu, eski bir takım elbise için hiç de fena değildi.

Moore ona, "Bir memura saldırdı," diye hatırlattı.

"Üzerinde tek bir çizik bile yok," dedim hafifçe. "Dinle, Natalie Ashley King'in kadınıyla arkadaş, bazen onu kulüpte ziyaret ediyor. Bunun için beni tutuklayacak mısın?"

Moore, "O iyi, kiliseye giden bir kadındı," diye söze girmeye çalıştı. "Eğer kulübünüze çekildiyse, bunu ancak bir erkeğin yapabileceğine inanıyorum. Kadınlar kalpleriyle düşünür."

Bea.

Onunisim sat üzerindebenim Dil, yandı Orada gibi bir komünyon gofreti.

Kalbiyle düşündü ve bu onu bana getirdi.

Cinsiyet ayrımcılığı yapıyordu, orospu çocuğu, ama tamamen haksız da sayılmazdı.

"Yapmadığım bir şey için beni tutuklamak mı istiyorsunuz, tıpkı Zeus'u lanet olası mavili bir adam tarafından işlenen bir adam cinayeti için tutukladığınız gibi, devam edin de o lanet olası kıçlarınızı dava edelim," diye önerdim biraz omuz silkerek. "Aksi takdirde, White ve ben bu domuz ağılından çıkıyoruz. Berbat kokuyor."

Moore bana ters ters baktı. Eğer bu bir halat çekme savaşıysa, az önce ipin ucunu kaçırmıştı.

"Olay yerinde bir not buldunuz mu?" White sordu. "Anladığım kadarıyla, cinayetlere eşlik ediyorlarmış.

geç."

Moore tereddüt etti, sonra başını salladı. "Kanla yazılmış bir şey vardı, ama katilin çalışma tarzına tam olarak uymuyor. Daha çok bir taklitçinin işi gibi görünüyor."

Bana şüpheli bir bakış fırlattı ama bizim için çevirdiği fotoğrafa bakmak için onu görmezden geldim.

Garaj kapısının iç tarafına kanla kötü bir şekilde yazılmış 'İntikam benimdir, karşılığını vereceğim' ibaresi vardı.

Tüm bu sıkıcı alışveriş sırasında ilk kez kaşlarımı çattım. Daha da yaklaşarak parmağımı fotoğraftaki kelimelerin üzerinde gezdirdim ve nefesimin altında mırıldandım.

Bu tutku olağandışıydı, parçalara ayrılmış cesedin dikkatsizliği ne bariz bir şekilde İncil'e aitti ne de olay yerinde bırakılan kutsal kitap.

Önceki dini cinayetlerin yolunu izlemedi. Bu, işledikleri suçlardan uzak durmam için beni uyarmak üzere bana iletilmiş kişisel bir mesaj olabilirdi ya da Bea'ya benim kadar sıkı bir şekilde bağlanmışlarsa, belki de Bea'nın kendisinden uzak durmam için. Ya da tamamen başka bir şeydi, bana karşı kan davası güden biri bana komplo kurma fırsatını değerlendiriyordu çünkü bu fırsat onlara sunulmuştu.

Her iki durumda da, çok kötü bir iş çıkarmışlardı. DNA'm muhtemelen olay yerindeydi ama suçla bağlantılı değildi. Garajın yanındaki mülkte yaşıyordum ama bu sikikler bunu bilmiyordu ve katil olabileceğime dair sağlam kanıtları olmadığı sürece mülkü aramak için izin alamazlardı.

Özensiz, en iyi ihtimalle amatörce.

Ama ilginç.

"Rahip," dedi Moore düşünceli bir sesle, dramatik bir saçmalığa hazırlanıyordu. "Söylediklerinizin aksine, her şey birbirine çok iyi bağlanıyor. Dine karşı olan bir motorcu, B.C.'nin dindar insanlarına kendi dersini vermek için onları hedef alıyor. Kilisede travma geçirdin mi?" Bakışlarını bana doğru daraltmak için durakladı, bunun belki de müdahaleci bakışlarını büyütebileceğini umuyordu. Tekrar esnedim, o kadar genişti ki çenem çatladı. "Bahse girerim öyledir. Bahse girerim İrlanda'da yaşlı bir rahip seni koro çocuğuyken mihrabın üzerine yatırmış ve--"

Ayağımı masanın altındaki bacağına dolayıp öne doğru çekince, sözleri Ģok olmuĢ bir haykırıĢa dönüĢtü. Moore sandalyesinde geriye doğru savruldu, kafası metal arkalığın tepesine büyük bir gürültüyle çarptı. O kendini toparlayamadan, ben masanın üzerindeydim, dizlerim kenetlenmiĢ, elim etli boğazındaydı.

Yeterince yakındık, nefesindeki kokuşmuş kahve ve kızarmış öğle yemeğinin kokusunu alabiliyordum, ama yine de daha da yaklaştım, tek görebildiği çıplak dişlerim olana kadar. "Benim hakkımda bir şeyler duydun mu? O zaman benim gibi bir adamın böyle şeyler yapmayacağını biliyorsundur." Dağınık fotoğrafları bir elimle buruşturarak kaldırdım ve göğsüne doğru ittim. "Asla bir kadını öldürmedim ve öldürmem de. Fallen'ı alaşağı etmeye o kadar takıntılısın ki gözünün önündekini göremiyor musun? Neden Vancouver'dan Rez'e kadar kadınları öldüren o orospu çocuğu katili yakalamıyorsun ve sonra hala ortaya çıkan cesetler var mı diye bakmıyorsun?"

White, kapının dışında kardeşlerini kurtarmaya gelen polislerin kakofonisi arasında, "Rahip," diye hafifçe önerdi. "Adamı serbest bırak ve o t u r , olur mu? Onların

Sizi tutuklamak için bir sebepleri yok ama daha fazla devam ederseniz tutuklayacaklar."

Moore'un yüzüne dişlerimi geçirdim, korkudan kararmış gözbebeklerini ve çizgili alnını taçlandıran küçük ter elmaslarını zevkle seyrettim. Tuttuğum yerde irkildi, nabzı parmaklarıma karşı hızlı bir dövme gibi attı. Morun tam olarak hangi tonuna dönüşeceğini görmek için biraz daha sıktım, sonra aniden onu bıraktım ve hiçbir şey olmamış gibi masadan kalkıp koltuğuma geri döndüm.

Polisler odaya daldı, ikisi silahlarını kaldırmıştı ama ben sadece orada oturup geçmişimi bana karşı kullanmaya çalışan adama bakıyordum. Bunu yapabilecek tek kişi bendim ve bir gün, gelecekte ona şüphe çekmeden ulaşabildiğimde, korkak Giriş polislerinin neden kendileri yapmak yerine beni sorgulamak için onu gönderdiklerini tam olarak bilecekti.

Moore gözlerimin içine bakarak, korkudan kıçını sandalyeye yapıştırmış, dilindeki adrenalinin tadını yutarken boğazı düğümlenerek oturuyordu.

Küçük, sakarin bir gülümsemeyle sözümü yerine getirmek için tekrar hafifçe öne eğildim. "Sen işini yapmaz ve onu bulmazsan, ben kendi işimi yaparım, anladın mı?"

CHAPTER FIFTEEN

BEA

ÇOK YORULMUŞTUM.

Ama uyumak istemiyordum.

İçimde egzersiz sonrası laktik asit gibi bir huzursuzluk vardı, kaslarımda yanma, parmak uçlarımda seğirme. Oturamıyordum, yemek yiyemiyordum ya da uyuyamıyordum. Hareket etmek zorundaydım ama yorgun olduğum için vücudum ağır ağır ilerliyordu.

sanki oradaki molekülleri rüzgâr gibi giysilerimin içinde yakalıyormuşum gibi.

Rahip yanımda değildi.

Kimse bana nerede olduğunu söylemedi ama Zeus bana bunun kulüp işi olduğunu, çok ciddi bir şey olmadığını söylemişti.

Sadece tüm kulüp işleri ciddi bir boktan ibaret olduğu için cesurca söylenmiş bir yalan.

Priest'i içime girdiği bir önceki geceden beri görmemiştim. Onun acısı hâlâ içimdeydi, eğer tekrar içime girerse hafifleyeceğini bir şekilde bildiğim içi boş bir acı.

Harleigh Rose, Tayline, Cleo, Lila ve Loulou, akşam yemeğimi zar zor yedikten ve sonrasında oturup bebeklerle oynarken onlarla neredeyse hiç konuşmadıktan sonra volta atmamdan ve hayal kurmamdan sıkıldılar. Bu yüzden, tipik Harleigh Rose ve Lila modasına uygun olarak, şehirde bir gece geçirmemiz gerektiğini ilan ettiler.

O meşum Cadılar Bayramı gecesinden beri dışarı çıkmamıştım ve Priest'in nerede olduğunu ya da onunla nerede durduğumu bilmediğim terli, kalabalık bir kulübe gitme havamda kesinlikle değildim. Ama hayır cevabını kabul etmediler.

Şimdi Vancouver şehir merkezindeki Sugar Gece Kulübü'nde motorcu bebeklerim ve bir süredir şehir merkezine inmedikleri için bize katılmakta ısrar eden beş The Fallen kardeşle birlikteydim.

Sadece bizi korumak için geldiklerini biliyorduk. Kaba saba motorcular şehir merkezindeki şık ve havalı bara pek uymuyorlardı ama herkesin onlara bakması hoşuma gidiyordu. Onlar

Göz kamaştırıcıydılar ama yabancıydılar, bu yüzden elbette kulübe girdikten birkaç dakika sonra her taraflarında kadınlar vardı.

Yanıp sönen renkli ışıkların altındaki barda duruyordum, müzik etrafımdaki havayı titreştiriyordu, solumda Bat, kardeşi olmayan ama kız kardeşi Lila'dan ya da Bat'ten nadiren ayrılan Dane ve sağımda Wrath vardı. Kızların geri kalanı Boner ve Blade ile dans pistindeydi. Lila ve Harleigh Rose'un birbirlerinin yüzüne 'Crazy Train'in sözlerini bağırarak zıplamalarını izledim. Loulou, Cleo'yu kolunun altında döndürüyor, sonra da birlikte dans ederlerken ona bakıp gülüyordu. Bir adam Harleigh Rose'un poposunu tutmaya çalıştı ve Tay araya girerek kalça kontrolüyle onu zorla uzaklaştırdı.

Onları izlerken hafifçe gülümsedim, neşenin kayadan geçen su gibi yumuşak bir şekilde içimde dolaştığını hissettim.

"O kadar da iyi vakit geçirmiyorsun," diye belirtti Wrath, yanıma yaslanırken kollarını bara dayamıştı, uzun, vahşi dalgaları muhteşem yüzünde bana bakarken sallanıyordu. "Bana bir parti kızı gibi gelmiyorsun."

Kısa pipeti Bourbon Peach Smash'ımın içinde döndürdüm, sonra pipetin üstünü parmağımla kapattım ve ucunu ağzıma götürüp bıraktım, böylece orada sıkışan sıvı açık dudaklarımın arasına düştü.

İşim bittiğinde, hiç gülümsemeyen kardeşime belli belirsiz gülümsedim. "Sen de onlara pek benzemiyorsun."

Wrath'ın gözleri hafifçe kırıştı, ama onun dışında kalıcı kaş çatması yerinde kaldı. "Bugünlerde pek bir şey yaptığım söylenemez."

Başımı salladım. Hepimiz Wrath'ın trajik hikayesini biliyorduk, hayatının aşkını çete şiddeti yüzünden kaybetmişti.

Berserkers MC'ye yıllar önce katıldım. Tek gerçek aşkını kaybetmenin nasıl bir yıkım olduğunu bilmiyordum ama yıllarca ulaşılmaz ve yasak olan Priest'i takıntı haline getirirken hissettiğim acının keskin sınırı yeterince kötüydü. Wrath'ın her gün yaşadığı acıyı hayal bile edemezdim.

"Zor mu..." Çekingen bir şekilde başladım, sonra tatlı, içimli mükemmellikten bir yudum daha aldım ve güçlü bir şekilde konuştum. "Böyle birini kaybettikten sonra devam etmek zor mu?"

Gazap'ın kalın kahverengi kaşları, pürüzsüz alnına çizgiler çizerek yükseldi. Bazen hâlâ yirmili yaşlarda olduğunu unutuyordum çünkü kederini öfkeli yüzünün çizgilerinde o kadar ağır bir şekilde taşıyordu ki. Bu kadar cesurca bir şey sormama şaşırmış gibiydi, bakışları beni yeni gözlerle değerlendiriyordu.

Belki cevap vermez diye düşündüm. İstilacı bir soruydu ama ben bir psikoloji öğrencisiydim ve bu tür soruları daha çok seviyordum, bu yüzden geri almadım.

"Sanki göğsümün tam ortasından bir kılıçla ezilmiş gibiyim," dedi sonunda, müziğin gürültülü notaları arasında duyulması zor olacak kadar yumuşak bir sesle. Göğsünü yumrukladı ve devam etmeden önce koyu likör shot'ını çarpmak için uzandı. "Ve ölümde ona katılana kadar her lanet gün orada onunla yaşamak zorundayım."

Kulüpteki hava kalın ve kapalı olmasına rağmen tenimde bir ürperti dolaştı.

Wrath bana bakmak için başını eğdiğinde, gözleri karanlık bir havuz gibiydi, okyanusun dibi gibi dipsiz ve bilinmeyen dehşetlerle doluydu. "Ama yaşamaya devam etmeliyim. O... kahretsin, o çok gençti. Yapmak istediği şeyler vardı, ben de bunları onun için yapacağım. Onun için yaşa, sanırım

diyebilirim. Bu acı, onu gerektiği gibi koruyamadığım için ödediğim bir bedel."

"Gazap," dedim usulca, ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki, bundan hoşlanmayacağını bilsem de ellerim titredi. "Seni daha iyi hissettirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. İstediğim kadar özür dileyebilir ve empati kurabilirim ama bunun senin yükün olduğunu biliyorum. Tek söyleyebileceğim, umarım kederinizin ağırlığının paylaşabileceğiniz bir yük olduğunu biliyorsunuzdur." Arkamdaki erkekleri ve dans pistindeki kızları işaret ettim, sonra avucumu kalbimin üzerinde düzleştirdim. "Her birimiz bu yükü taşımanıza yardımcı olmaktan onur duyarız."

Wrath'ın burun delikleri Roma burnunun ucunda alevlendi, bu kadar devasa bir adam için çok küçük bir şeydi ama bana sözlerimin göğsünde hissedildiğini söyledi.

"Lou'nun sana neden günışığı kızı dediğini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Wrath. "Karanlığı yeterince rahat bırakamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ettim, 'p' harfini patlatıp parlak bir şekilde gülümsedim. "Sevimliyim ama psikopatım."

Wrath'ın tüm ağzı bir santim sola kayarak hafifçe kıvrıldı. "Öyle olmalı, Priest'le ilgileniyorsun."

Gözlerimi kaçırdım, birden tükenmiş kokteylimdeki pipete odaklandım.

"Çocukluğumdan beri geceleri ortaya çıkan şeyler beni hep cezbetmiştir. Bu yüzden, çoğu küçük kızın kabuslarında bile göremeyeceği kadar korkunç bir adama aşık olmam şaşırtıcı mı?" Düşündüm.

"Tekerleği yeniden icat etmiyorsun Bea," diye araya girdi Bat, çocukluğumdan beri yaptığı gibi buklelerimden birini çekiştirerek. "Zıt kutuplar birbirini çeker, bu çok klasik bir atasözüdür."

Surat astım. "Herkes ondan hoşlandığımı biliyor mu?"

Bat ve Dane bakışlarını paylaştı. Birbirlerini sadece altı aydır tanıyorlardı ama şimdiden aralarından su sızmıyor, sadece kendilerinin yazıya dökebileceği bir samimiyet dilini paylaşıyorlardı.

"Buraya geleli çok olmadı ama hemen fark ettim," diye itiraf etti Dane, elini eve geldiğinden beri uzattığı kırpık saçlarına sürterek.

"Tepegöz'ün sadece bir gözü var ve o bile görebiliyor," diye şaka yaptı Boner, önümüzde belirip Tay ve Cleo'yu kalabalığın arasından geçirerek yanımıza getirirken.

"Doğru," dedi Cleo, ben ona şaşkın şaşkın bakarken özür dilercesine omuz silkerek. "Yanıp sönen bir neon tabelası kadar kurnazsın."

"Kahretsin," diye mırıldandım içkime, utanmıştım ama biraz da rahatlamıştım.

Herkes biliyordu ve kimsenin umurunda değil gibiydi.

Rahip benden on yaş büyüktü ve benim tam zıttımdı, ancak bu kardeşler olası kur yapmamız konusunda hiçbir şey düşünmüyor gibiydiler. Bu durum içimdeki umudun körpe bir bahar filizi gibi yeşermesine neden oldu.

Priest ve benim aramdaki engeller gün geçtikçe azalıyordu. Sadece gerçekten devasa bir engel kalmıştı; Priest'in kendisi.

Cleo parmağıyla burnuma vurarak, "Kara kara düşünmeyi bırak; sana yakışmıyor," diye takıldı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun ve biraz eğlenmenin tam zamanı! Gel dans et. Hiç şüphelenmeyen bir adam sana baksın."

Güldüm, bir elimle küçük beyaz bluzumu düzelttim ve kalçamı çıkardım, böylece pileli bluzumun kısa kenarı

siyah ve pembe ekoseli eteğim pembe fileli kalçamın üzerinden yukarı doğru kıvrıldı. "Yağcılık seni her yere götürür."

Cleo parmaklarımızı birleştirip beni dans eden bedenlerin arasına sürüklerken benimle birlikte güldü. Omzumun üzerinden Tayline çocuklara kuru bir sesle, "O kadar tatlılar ki bazen kusasım geliyor," dedi.

Etrafımdaki dans pistindeki insanların kabaran enerjisinin bana canlılık aşılamasına izin verdim. Lila, H.R. ve Lou'ya ulaştık; hepsi de selamlamak için bağırıyor, kıçlarını yırtarak dans ederken hiç durmuyorlardı.

Neşe.

Ayaklarımın üzerinde bir davul gibi tıngırdayan müziğin ritmiyle içime pompalanan bu güç beni daha sıkı dans etmeye teşvik ediyordu. Arkamda biriken teri soğutmak için ağır saçlarımı ensemden tuttum, müziği daha iyi hissetmek için gözlerimi kapattım ve dans ettim.

Eğitimli bir balerin olan kız kardeşim kadar zarif değildim ama hareket edebiliyordum ve dans etmeyi seviyordum. Vücudumu yiyip bitiren endişe, yüksek topuklu Mary Jane'lerimin yere vurduğu her vuruşta yok oluyordu ve çok geçmeden, bardaki kardeşlerimin tüylerini diken diken eden pop müzik eşliğinde motorcu bebeklerimle birlikte şarkı söylüyordum.

"Siktir, çok seksisin," dedi biri arkamdan, parmakları kalçamın açıkta kalan derisinden aşağı inip kıvrılmadan bir an önce ve beni yerimde sabitleyerek kendilerini bana doğru bastırdılar.

Çıkıntısından anlaşıldığı kadarıyla bir erkekti.

Başımı geriye doğru eğdim. Topuklu ayakkabılarımla bile yüzünü görebilecek kadar kısaydım. "Merhaba," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Muhteşem bir Asyalı adamdı, teni bronzlaşmış ve çekik elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Göz kırptığında, şaşkın sevincimi göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Kendi psikopatım tarafından kaçırılmış olabilirdim ama ben hâlâ bir kadındım.

"İyi hareket ediyorsun," diye iltifat etti koca elleri belimi bulup kıçımı kasıklarına doğru daha iyi hareket ettirirken.

"Teşekkürler." Ona gülümsemek için saçlarımı omzumun üzerinden attım ve kendimi güzel bir yabancıyla dans etmenin basitliğinin tadını çıkarmaya bıraktım.

Bir süre sonra, müziğin sesini duyabilmek için eğilip kulağıma doğru konuşarak, "Bilmelisin," dedi. "Barın yanında bir adam seni izliyor. Seninle dans ettiğim için mutlu görünmüyor."

Bir yabancının kollarında beni korurcasına kaşlarını çatmış olan Düşmüşler'e bakmadan hafifçe güldüm. Loulou'nun kız kardeşi olduğum ve şimdi de Priest'in kadını olabileceğim için beni iki kat daha fazla koruyorlardı.

Bu düşünceyle toptan bir zevkle ürperdim.

"Uh..." Dans ettiğim adam da ürperdi ama aniden geri çekilmesine bakılırsa bu iyi bir şey değildi. "Aslında ben çıkıyorum."

"Ne?" diye sordum. Biraz şaşkınlıkla sordum. Sorununun ne olduğunu sormak için döndüm ama çoktan gitmişti, arkasına bakmadan kalabalığın içinde ilerliyordu.

Geride bıraktığı boşluk tekrar dansçılar tarafından yutulunca göz kırptım ve Cleo beni kalçalarımdan tutup bedenine çekerken omuz silktim. Birlikte dans ettik, benim

Kızlar ve ben, dönüyor ve gülüyoruz, yoldaşlıktan sersemlemiş ve iyi içkiden çakırkeyif olmuşuz.

Gözlerimi tekrar kapattım ve terden kayganlaşmış ve tatlı kokulu bana karşı hissettiklerini özümsedim. Genç yavru köpeklerin kardeşleriyle birlikte hissettiklerini hayal ediyordum, her zaman dokunarak, her zaman oynayarak, her zaman birlikte. Kanun kaçağı arkadaşlarım ve ailem de böyle bir hayat yaşıyordu; derin inişler ve yüksek çıkışlar. Size hayatı takdir etme fırsatı sunduğunda, hayatın iliğini emmek için keder ve korkuyu nasıl kilitleyeceklerini biliyorlardı. Pek çok insan MC hayatının uyuşturucu, şiddet ve suçtan ibaret olduğuna inanıyordu, ancak özünde her zaman ve sonsuza kadar sevgi ve sadakatle gönüllü olarak kurulan bir aile olarak birlikte yaşamak vardı.

Loulou bana doğru dans ettiğinde, bileklerinden yakaladım ve ikimizi de sakinleştiren sıkı bir sarılma için onu kendime çektim.

Beni kollarıyla sarmakta tereddüt etmedi, kıvrımlarını benimkilere bastırdı. Burnumu kiraz kokulu saçlarına dayayarak ona sarıldığımda gözyaşlarım gözlerimin arkasına süzüldü.

"Bana bu aileyi verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım kulağına. "Daha önce sahip olduğumuz her şeyden çok daha iyi."

Loulou yüzüme gülümsemek için geri çekildi, gözleri yanıp sönen ışıklar altında floresan mavisiydi. "Yine de her zaman birbirimize sahiptik. Umarım bunun beni sonsuza dek mutlu etmeye yeteceğini biliyorsundur."

Boğazım daraldı, duygularım boğazımı sıkıca sarmıştı. "Evet, biliyorum. Ama bunu bulmana sevindim, hem senin hem de benim için."

"Evet," diye ciddiyetle onayladı Lou, nemli saçlarımı bir kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Seni seviyorum, günışığı kızım."

Aramızdaki bu küçük çatışmada önemli bir yumuşama oldu. Kendimi tekrar kollarına attım, beni yakalayıp etrafımda döndürürken kahkahasının içimde dolaştığını hissettim.

Beni yere bırakmadan önce kıkırdamalarımın arasından "Seni seviyorum," diye bağırdım.

Dansa geri döndüğümüzde, el ele tutuşarak yaptık.

Bir noktada, bir farkındalık karıncalanması omurgamın dibine yerleşti, sonra buz gibi parmaklarını sıcak sırtımda gezdirdi. Şeftali burbonu ve Bishop Briggs'in "Dead Man's Arms" şarkısının baş döndürücü bas sesiyle yarı sarhoş bir halde gözlerimi açtım. Gözlerimi tembelce, çalkalanan bedenlerden oluşan kalabalığın üzerinde gezdirdim ve ani bir heyecanla Nova'nın kollarındaki Lila'yı gördüm.

Nova şu anda buradaysa, diğer kardeşlerden herhangi biri onunla birlikte geldi mi?

Nova, Lila'yı kollarının arasına alıp kadınının istekli ağzını yalayıp yutmadan önce başını hafifçe sallarken gözüme takıldı. Gözlerimi kaçırdım, dilimin ucunda acı bir tang hissederek hayal kırıklığına uğradım. Sol tarafa baktığımda Harleigh Rose'un Lion'un koluna doğru eğildiğini, Lion'un onun ağzına saldırdığını ve büyük elini onun kalçasının üzerinde sıktığını gördüm.

Gözlerimi tekrar kapattım, dikkatim dağılmıştı, müziğin ve kardeşliğimin etkisi ayaklarımın dibine çökmüştü.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye bağırdım Cleo'ya, yanımda zarifçe dönerken.

Kaşlarını çattı, terli açık kahverengi saçlarını gözlerinin önünden savurdu. "Ben de geleceğim!"

Başımı salladım ve terden ıslanmış yanağını öpmek için öne doğru atıldım. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı? Hemen döneceğim."

Dudağını ısırdı ama tereddütle başını salladı, iri gri gözlerinde endişe vardı.

Duymazdan geldim, kalabalığı yararak tuvalete doğru ilerledim, aniden duygusallaştım. Bunca insanlığın arasında kendimi yalnızlıktan bu kadar perişan hissetmem nasıl mümkün olabilirdi?

Çok basitti, gerçekten.

Bir adama takıntılıydım, gerçekten bağımlıydım ve o beni gerçekten fark etmeden önceki yıllarda bile onun varlığı yanımda olmadan kendimi hep dengesiz hissederdim. Sanki o benim hayalperest ruhumu gerçeğe bağlayan, romantizmimi gerçeğe dayandıran, ışığıma gölge ve derinlik katan bir yerçekimiydi.

Belli ki içki beni hüzünlendiriyordu.

Kızlar tuvaletinde sıra vardı, ben de koridorun ilerisine doğru ilerledim ve köşeyi dönerek engelli tuvaletini aradım. Acil çıkış kapısının hemen yanına sıkışmıştı ve boş bulduğumda minnettar oldum.

Kapıyı kapattım, kilidi çevirdim ve aynaya bakarken ellerimi lavaboya dayadım. Fazla makyaj yapmazdım ama parlatıcım dudaklarımı yemişti ve kirpiklerimdeki rimel gözlerimin altına bulaşmıştı. Saçlarım yüzümün etrafında kabarık bukleler halindeydi ve kıyafetimle eşleştirildiğinde bana kız gibi, neredeyse çocuksu bir hava veriyordu.

Kız kardeşim gibi bomba değildim, Harleigh Rose gibi belalı bir kraliçe, Lila gibi bohem bir güzel ya da Cressida gibi zarif bir Disney prensesi değildim.

Sadece kendimdim.

Ama sonra Priest'i arkamda hayal ettim, o gür, koyu kırmızı sakalının içindeki sert, gülümsemeyen ağzı, ensesinde dağınık bir topuz haline getirilmiş asi saçları, dövmeli parmakları en seksi aksesuar gibi boğazıma sarılmıştı ve belki de ben olmanın iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Birisi kolu denediğinde ve kilitli olduğunu fark ettiğinde kapıda keskin bir sarsıntı oldu.

"Dolu," diye seslendim ve ellerimi yıkamak için musluğu açtım.

Metal kolun bir başka şiddetli tıkırtısı. "İşgal
edildi!" Tekrar bağırdım.

Sessizlik.

Göğüs dekoltemin içinde göğüslerimi düzelttim ve yansımama hissetmediğim güneşli bir gülümseme gönderdim. Priest'i daha bir gün önce görmüşken nasıl bu kadar özlem dolu olabilirdim? Ona bekâretimi verdiğim için miydi? Hiç sanmıyorum. Seksin karı koca için olduğuna inanarak yetiştirilmiş olsam da, her Hıristiyan inancını toptan kabul etmiyordum. Eşcinsel evliliğe, bir kadının seçme hakkına ve kendinizi güzel hissettiğinizde ve layık olduğuna inandığınız biriyle bu yakınlığı kuracak kadar cesur olduğunuzda seks yapmaya inanıyordum.

Sağ bileğime bağladığım pembe kurdeleye baktım ve Priest'in beni istediği gibi kullanabilmesi için ellerimi arkamdan bağlama şeklini hatırladım.

Sıcaklık midemde aşağıya doğru kıvrıldı ve uyluklarıma yayıldı.

O kurdeleyi boğazıma biraz daha sıkı sarmasını istedim. Bıçağının ucunun tenime değmesini, bedenim üzerindeki sahipliğini göstermek için adını bedenime kazımasını istiyordum.

Çünkü bedenen ve ruhen bana sahipti. Asla emin olamadığım tek şey yatakta uyumlu olup olamayacağımızdı ve dün geceden sonra, en karanlık, en sapkın fantezilerimin yalnızca zalim elleri ve kötü gözleri olan yaşlı infazcı tarafından karşılanabileceğinden ve aşılabileceğinden emindim.

Arkamdaki kapıdan, sanki biri çerçevenin içine itilmiş gibi gürültülü bir çatırtı geldi. Kalbim boğazımda, dışarıda her şeyin yolunda olduğunu umarak döndüm.

Bir başka büyük patlama çürük kapıyı sarstı ama yüksek sesli müziğin bas sesiyle mükemmel bir zamanlama yaparak melodiye karıştı. Koridorun ilerisindeki köşeden kimsenin bu kakofoniyi duyacağından şüpheliydim.

Nefesim ciğerlerimde tıkanırken birinin içeri girmeye çalıştığını fark ettim.

Anında kalbim küt küt atmaya başladı, tenimin her santimetresinden ter fışkırıyordu. Engelli kabininde silah olarak kullanabileceğim pek bir şey yoktu ama Priest'in bana verdiği ve file çorabımın altından uyluğumun üst kısmına sabitlediğim çift ağızlı bıçak için her zamanki gibi minnettardım.

Kapıya bir kez daha vurulduğunda parmaklarım bıçağa ulaşmak için ağı açmaya çalışıyordu. Kol içeriden düştü ve dışarıya doğru bir delik açtı. İçinde siyah giysili bir adamın bedenini görebiliyordum.

Bir saniye sonra, kapı hafifçe gıcırdayan menteşeler üzerinde açıldı. Bu ses tüylerimi diken diken etti.

Adam içeri girdiğinde saçlarımın arasından yukarı baktım, yüzü kapüşonunun gölgeleri arasında gizlenmişti. Uyuşmuş parmaklarım fileyi yırttı ama bıçak ayaklarımın arasında yere çarptı.

İkimiz de atılan bıçağa bakarken ağır çekimde geçen bir an vardı.

Ve sonra taşındık.

Bir elimle bıçağı sıkıca kavrayabilmek için eğildim, tam da o boşlukta hamle yaparken. Ellerinden biri beni saçlarımdan öyle bir çekti ki irkildim ama bıçağı sol kalçasına saplamak için kaldırmıştım bile. Ağzından şiddetli bir küfür çıktı ama yılmadı. Bıçağı sıktığı kaslarından çekmeye çalıştım ama parmaklarım kanla kayganlaşmıştı. Beni ayağa kaldırıp suratımın ortasına sert bir ters vuruş yaparken parmaklarım oymalı ahşap sapın üzerinden kaydı.

Acı başımın içinde köpürdü, beyaz ve kör edici.

Vücudumun benim rızam olmadan kolayca hareket ettirilmesi gibi garip bir his vardı, beynim bir anlığına vücudumdan kopmuştu.

Sarsıcı, acı verici ve nefesimi kesen bir anilikle geri döndüm.

Beni leğenin üzerine kaldırdı, porselen soğuk eteğimin altındaki çıplak kıçıma değiyordu. Seksime ulaşmak için file taytımı karıştırıyordu.

Azim, vücudumdaki her molekülü v a h ş i b i r niyetle katılaştırdı. Onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak öne doğru eğildim ve kulağının dibini dişlerimin arasına sıkıştırdım. Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı, bu da beni lavabodan uzaklaştırdı ve ayağıma doğru kaymama neden oldu.

Düşüşümün ekstra gücü kulağının altını, lobunu ve kıkırdağını yırttı, yırtılan bir kağıt yığını gibi. Yırtılmanın ıslak sesi mide bulandırıcıydı, kanın sıçraması yüzüme deniz spreyi gibi nem sıçrattı. Demirin tadı ağzıma doldu ama hemen tükürmedim, yanaklarımdan ve göğsümden aşağı süzülen kanı umursamayacak kadar panik ve kendimi koruma telaşıyla çılgına dönmüştüm.

Saldırganım sendeleyerek geri çekildi, kapüşonu yerinden çıktı ve tuhaf bir yüz bana baktı. Gözlerimi kırptım, biraz şok olmuştum çünkü saldırganı tanıyacağımı varsaymıştım; istatistikler çoğu insanın tanıdıkları tarafından saldırıya uğradığını belirtiyordu.

Ama bu, kafası tıraşlı ve düzenli sakallı rastgele beyaz bir adamdı. Yarı kesik kulağını tutan elini kaplayan kan dışında pek de korkutucu görünmüyordu.

Sokakta görsem iki kere bakmayacağım bir adama benziyordu.

Sonra yüzü değişti, dişleri bir hırıltıyla geriye doğru kıvrıldı ve bana doğru tekrar hamle yaptı, kanlı ellerinden biri daha önce görmediğim bir bıçağı kavrıyordu.

Kalçasındaki bıçakla yürüyüşü garipti ama silahım yoktu ve köşeye sıkışmıştım.

Korku görüşümü kristalleştirdi, her şeyi yüksek çözünürlüklü, canlı bir harekete dönüştürdü. Sakince, böyle mi öleceğimi merak ettim. Eğer buysa, buysa, buysa ve ben ölü, ölü, ölü olacaksam.

Ancak bana ulaşamadan kısa bir süre önce geri çekildi, gözleri faltaşı gibi açıldı, gövdesi dondu ve gerginlikten bir yay gibi kavislendi. Mide bulandırıcı, ıslak bir gıcırtı duyuldu ve ardından kocaman bir bıçağın ucu gövdesinden dışarı çıktı.

Sağ omzunun iç kısmına. Bükülüşünü izledim, saldırganımın baygın bir şekilde yere yığılmadan önce acıdan guruldamasını ve hatta ciyaklamasını izledim.

Arkasında, açık kapının gölgesinde Priest duruyordu.

CHAPTER SIXTEEN

BEA

BOĞAZIMDAN BIR HIÇKIRIK YÜKSELDI, AMA ONU ELIMLE YAKALADIM. durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, beklenmedik kahramanıma bakıyordum.

Rahip karanlığa gömülmüştü, sadece Roma burnunun ucu, gergin çenesinin dik kenarı ve yüksek elmacık kemiği koridorda hemen arkasındaki çıkış tabelasının yapay kırmızı ışığına yakalanmıştı. İntikamcı bir iblis gibi görünüyordu, size yardım etmek kadar sizi öldürmek de istiyordu, sakin tavrına rağmen tehlikeli ve gergindi.

Ama aramızdaki bekleyişte bir şey vardı, kanımda şarkı söyleyen, koparılmış bir gitar teli gibi titreşen bir enerji.

Bir adım öne çıktı, bıçağı saldırganın sırtından aldı, nabzını kontrol etti, sonra bana ulaşmak için yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden geçti. Vücudu çok kıvrımlı bir şekilde hareket ediyordu; ağır kaslı, zarafetle yağlanmış bir makine.

Ağzım kurudu ve hala kanla kaplı ağzıma bastırdığım elim titredi.

Sadece birkaç santim ötemde durdu, deri topuklarımın uçları onun deri botlarına değiyordu. Sert nefes almıyordu ama sert ağzının nefes alırken nasıl açıldığını, Fallen kesiminin tanıdık, sert kumaşının altında göğsünün nasıl hareket ettiğini görebiliyordum. Sakalının üstündeki yanaklarındaki sayısız çili sayarak, düz kaşlarının şeklini ve kare çenesinin tam açısını çizerek onun her santimetresini ıslattım. Onu görmek bile karnımda kırık kanatlarla uçmaya çalışan öfkeli korku kuşunu yatıştırıyordu.

Elini yavaşça kaldırıp benimkini ağzımdan aldığında demir zehirli havayı sert bir şekilde içime çektim. Kalın, nasırlı parmağını zaten şişmiş olan elmacık kemiğime, oradan da ağzımın köşesine götürüp ağlayan kanı dudaklarıma hastalıklı bir parlatıcı gibi nazikçe sürdüğünde, her santimim vahşi bir hayvan tarafından koklanıyormuşum gibi kıpırdamadan duruyordu. Başparmağı dudaklarımı araladığında bakışları daha da yoğunlaştı ve saldırganın kulağının hala yanağımın içine sıkışmış olan parçası görünür hale geldi. Bunu hatırlayınca, et parçasını yanımdaki zemine tükürdüm.

Duruşunda bir şeyler değişti, vücudu sıkılaştı ve bana doğru eğildi.

Yavaşça başını çevirip bıçakladığı adamın yüzükoyun yatan bedenine baktı ve kulağının kenarındaki kanlı pisliği fark etti. Bakışları benimkine döndüğünde, ellerimdeki ve ayaklarımdaki bağlar kadar kolay bir şekilde beni sabitledi.

Aramızda bir şey parladı, şehvet şimşeği kana bulanmış odayı tutuşturdu.

Ve sonra beni öpüyordu.

Öpüşmek öpüşmek.

Beni öyle sert öpüyordu ki nefes alamıyordum ve almak da istemiyordum. Eli hâlâ ağzımdaydı, başparmağını alt dudaklarımın altındaki deriye bastırarak ağzımı açmaya çalışıyordu. Dilimi üzerinde gezdirdim, teninin tuzlu tadını, başka bir adamın kanının metalik ısırığını tattım.

Seksi olmamalıydı.

Yanlıştı, hatta belki de iğrençti.

Ama içimde uzun, çok uzun zamandır bilinçsizce bir şenlik ateşi olarak inşa ettiğim bir şeyi yaktı.

İnledim ve deri kaplı omuzlarını pençeledim, bacağım bacağına dolandı, böylece ona bir orman jimnastiği gibi tırmanabildim. Onun için çaresizdim, hem kahraman hem de kötü adam olan, pek çokları için ölüm olan ama benim için hayat veren bu adam için. Ona içimde, üzerimde, etrafımda ihtiyacım vardı. Beni tüketmesini istiyordum.

Çılgınlığımı kolaylıkla karşıladı, ağzımdan çıkan eli boğazıma doğru kaydı ve kalp atışımı doğrulamak için şahdamarıma sertçe bastırdı, biliyordum. Kendi tarzında o da çılgına dönmüştü ama daha kontrollüydü, her zaman benden daha kontrollüydü.

Beni vücudunun uzunluğuna yapıştırırken kavrayışı kalçamı ısırdı, beni uyluğuna sürttü, böylece sıkışık amıma karşı biraz sürtünme yaşayabildim.

Bu kadar tahrik olmak, neredeyse saldırıya ve tecavüze uğradıktan sonra, saldırganımın kulağının yarısını kopardıktan sonra, kanının kalıntıları hala çenemdeyken, Priest'in dudaklarımdaki ağzı tarafından emildikten sonra seksi bir sonraki nefesimden daha çok istemek yanlıştı.

Onun yerine, akıl almaz derecede sıcaktı.

Yendiğimiz adamın ayaklarımızın dibinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Gelecekte aramızda çıkacak herhangi bir engelin de aynı kaderi paylaşacağını hissetmeyi seviyordum.

Hevesli ellerim Priest'in kemerini karıştırdı ama ikimiz için de yeterince hızlı çalışamadı. Priest şiddetli bir hırıltıyla ağzını benimkinden ayırdı, sonunda nefesi kesilmişti. Tenimdeki kana, boğazımdaki ürkütücü mezar taşı dövmeli eline sertçe baktı.

"Kahretsin," diye küfretti alçak sesle, külot eriten bir hırıltıyla. "Kan bile sana yakışıyor."

"Sana ihtiyacım var," diye yalvardım, utanç noktasının ötesinde. Bir zamanlar saflık ve günah hakkında bildiğim her şey, sadece Rahip'in getirebileceği bir şehvetin ateş fırtınasında unutuldu. "Lütfen."

Eli boğazımda kasıldı. Gözlerini daha önce hiç bu kadar soluk yeşil ve bu kadar koyu görmemiştim, iris siyahla çevrili, içi yeni sulanmış çimen gibi yemyeşildi. "Seni becereceğim, hem de çok sert becereceğim. O orospu çocuğu benim olanı almaya çalıştıktan sonra seni işaretlemem gerek."

"Eğer senin olursam, beni istediğin gibi kullanabilirsin," diye söz verdim ve boynumu sıkıca kavrayan boynuna doğru eğildim.

Pantolonunun fermuarındaki sert sikinin demir borusunu okşarken utanmadan kalçasına yaslandım. "Ya Priest? Masum küçük bir kız gibi görünebilirim ama fantezilerim her zaman karanlık, günahkâr ve sert olmuştur."

Rahip beni ters çevirip sertçe lavabonun üzerine eğdiğinde keskin bir nefes aldım. Kollarımı lavaboya dayayıp eteğimi yukarı kaldırırken kalçalarımı iyice açtım ve saçlarım yüzüme döküldü. Eteğimi çekerek açtığında sustalısından bir çıtırtı geldi, ardından bıçağın soğuk kenarı kalçamın iç kısmına bastırıldı. Aynada Priest'in yüzünü izledim, bıçağının fileyi kesişini, bacaklarımın arasında uyluktan uyluğa bir çizgi çizişini ve sonra metali dikkatlice rujlu külotumun patının altına kaydırırken çenesindeki bir kasın sıçrayışını izledim. Kumaş, kıç yanaklarımın arasındaki kıvrımdan yukarı çektiği keskin kenarın altından ayrılırken fısıldayarak açıldı.

Soğuk hava hararetli, ıslak bedenimin üzerinde dolaşarak dikkatimi onun için ne kadar hazır olduğuma ve zonkladığıma çekti. O sabahki acı, bangır bangır çalan bir alarm gibi geri dönmüştü ve beni, o içimde olmadan yanacağım konusunda uyarıyordu, tıpkı kabzasına kadar oturmuşken yanacağım gibi.

Güçlü bir eliyle kolayca avuçlayıp, küçük bir şaplak atmadan önce kabaca sıkıp masaj yaparken, eli yanağımdaki nasırlarla pürüzlüydü. Sadece inleyip ona doğru sallandığımda, her kabarıklığa keskin, kesik kesik patlamalarla sertçe şaplak attı. Belli belirsiz, kemerinin çıkardığı çınlamayı ve fermuarın çözülüşündeki sert törpüyü fark ettim ama kulaklarımdaki kan ritmi ve o yankılanan et şapırtısı beni tüketti.

"Kutsal Tanrım," diye nefes nefese ona doğru geri itildim. "Aman Tanrım."

"Bu ibadethanede Tanrı yok," diye homurdandı Rahip, serbest eliyle saçlarımı toplayıp yumruğunun etrafına bir, iki kez doladı. Beni dizginler gibi geriye çekti, böylece aynada ona bakıyordum, sırtım kavisli, kıçım ona doğru eğik ve açıktı.

Sırıtışı yüzünde koyu, kan kırmızısı bir kesik oluşturuyordu. "Sadece şeytan."

Ve sonra sikinin yakıcı sıcaklığı giriş yerimdeydi, hassas etimin içine öyle vahşice giriyordu ki, yırtık bir çığlık attım.

Priest o çakıllı İrlandalı sesiyle, "Cennetten ve dünyadan daha iyi," diye bağırdı, beni lavaboya vururken, sikinin içime girip çıkmasını izleyebilmek için bir kıç yanağını hafifçe avuçladı. "Sikimin etrafında ne kadar da dar bir amcık var."

İnledim, vücudumun her şehvetli noktasında ısı toplanıyordu - meme uçlarımın kıvrımında ve göğüslerimin şişmiş ağırlığında, dizlerimin arkasında ve boğazımdaki nabızda. Bacaklarımın arasındaki bu sıkı, sıcak sarmal gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim.

Orada beni sadece güneş öpmüştü, güneş, hava ve suyun serin dokunuşu. On dokuz yıl boyunca doğa benim tek sevgilimdi, utangaç, çekingen ve alaycı bir şeydi. Rahip bunların hiçbiri değildi. O bir anti-maddeydi, beni acımasızca emiyor ve tükürmeyi reddediyor, tüm özüm, tüm duyumum olana kadar kenarlarımı yiyip bitiriyordu. Isı ve enerji onun siyah, dipsiz derinliklerinin yanında parlayan yeni bir gezegen gibi kıvrılıyordu.

Bu daha iyiydi, beni ruhumun derinliklerine kadar yerle bir eden bu yıkıcı yoğunluk. Tüm şiirlerden daha iyiydi, tüm hayallerden daha iyiydi. Kelimelere dökülemeyecek kadar içgüdüseldi, bu yüzden denemedim.

Sadece inledim, çırpındım ve yeni bedenime g i r e n o kalın, çelik horozun neredeyse acı veren pompasına odaklandım.

"Artık seni her gün sikeceğim," diye tehdit etti Priest, sanki duymak istediğim tek söz bu değilmiş gibi. "Seni o kadar sert ve o kadar uzun süre sikeceğim ki, amında benim yokluğumu hissederek yürüyemeyeceksin. Çok uzun zaman geçerse beni arayacaksın, bir daha yapmam için yalvaracaksın. Vücudundaki bana o kadar bağımlı olacaksın ki, ne istersem yapacaksın, değil mi Küçük Gölge? Tatlı, küçük kız sadece benim için ahlaksızlaştı."

"Evet," diye o kadar uzun süre tısladım ki nefesim kesildi ve tekrar toplamanın bir yolunu bulamadım. Bunun yerine, yüksek sesle nefes almaya başladım, havayı kovaladım ve orgazmımı kovaladım. "Oh, oh, Priest, oh my, lanet olsun, ben... ben..." Söyleyemedim, karnımda havai fişekler patlamaya ve köpürmeye başlarken kelimeler tekleyen zihnimde birbirine karıştı.

"Rahibin için boşalacaksın," diye bitirdi sözlerini, saçlarımı öylesine sıkıca çekti ki gözlerim yaşardı ve aynı anda kıçıma bir tokat daha indirdi. "Aletimin her yerine boşal güzel kız ve ben içine boşalırken beni izle. Bu kıçın tam olarak kime ait olduğunu görmeni istiyorum."

Koyu, düğümlü alnının altındaki gözleriyle buluştum, muhteşem alnındaki ter parıltısını fark ettim ve ağzının kenarında toplanan kanı, dilinin onu tatmak için dışarı fırlayışını görür görmez boşaldım.

Rahimim o kadar sertleşti ki, patlayacağımdan korktum ve sonra patladım, vücudumun her molekülü yükseklere ve uzaklara doğru spiral çizdi. Priest beni bir şekilde daha sert sikerken kulaklarımda kendi sesimin şükürler olsun diye haykırdığını belli belirsiz fark ettiğim bir inilti ve ardından içimde doruğa ulaşırken şiddetli, erkeksi bir zafer kükremesi vardı. Tohumunun sıcaklığını hassas duvarlarımda hissedebiliyordum, birleşmiş bedenlerimizin dikişinden sızan damlacıklarını.

Çaresizce leğene doğru sarktım, uzuvlarım uyumsuzdu, amım, nabzım ve nefesim hala çalışan, hala zonklayan tek şeylerdi.

Rahip yavaşça vücudumdan çekilirken beni ürküten garip bir boşluk vardı. Amımı avuçlayıp, iyi eğitilmiş bir evcil hayvana yaptığınız gibi birkaç kez hafifçe şapırdatırken kızardım. Bu, yorgun bedenimin yeniden karıncalanmasına neden oldu, seksi olabileceğini bilmediğim bir şekilde utançla aydınlandı.

Dölünü klitorisime bulaştırırken usulca inledim, sonra utangaççça sıktığım kıç deliğime kadar geri döndüm. Yumuşak nefesi Priest için bir kahkahaydı. Külotum ve filelerim tanınmayacak kadar mahvolmuştu, bu yüzden onları etkili çekişlerle bacaklarımdan yırttı, sonra eteğimi tekrar aşağı çevirdi ve kıçımın üzerinde gereksiz yere yumuşattı.

Ancak o zaman beni çekip çevirdi, bir kolunu belime doladı, diğerini yüzüme dayadı, parmakları şişen pembe yanağımı sıyırdı.

"Sana dokunduğu için onu öldüreceğim," diye yemin etti karanlık bir şekilde, gözleri yaramın üzerinde sıcak bir damgaydı. "O orospu çocuğunu ellerinden asacağım, böylece kolları yerinden çıkacak, sonra onu güzel kurdelelere ayırmak için zaman ayıracağım. İşim

bittiğinde, sana neden saldırdığını bana anlattığında,

Onu bir balık gibi bağırsaklarını deşeceğim, yumuşak karnından doğrayacağım. Uzanıp iç organlarını çıkaracağım, böylece içten dışa doğru öldüğünü izlerken hissedebileceğim."

Uzun kızıl kirpikleriyle o ışıltılı gözlere baktım, böylesine zalim bir adam için çok güzel gözler. Bana dokunmadan çok önce kalbime kazıdığı kelimeleri kendi bakışlarımda okumasını istedim. Priest asla benim kaldıramayacağım kadar ileri gitmezdi. Yıkıcı bir şiddet uygulayabilirdi ama sevdiklerime asla zarar vermezdi, çünkü onlar benim tarafımdan seviliyordu ve kendisi de öyleydi.

Mavi gözlerimin ekranlarına yazmayı başardığım her şeyi, Rahip bir keşişin kutsal kitabı yuttuğu gibi okudu. Bitirdiğinde, alnını benimkine yaslamadan önce uzun iç çekişi bir an yüzüme çarptı. Bacaklarımın arasındaki sperm kurumaya başlayana ve kalp atışlarım parmak uçlarımda hissettiğim sabit gümbürtüye uyacak şekilde yumuşayana kadar, eli yüzümde, benimki göğsüne bastırılmış, biri göğsündeki "Enforcer" yazan kaba dokuma rozetin üzerinde, orada öylece dinlendik.

Sonunda parmağını köprücük kemiğimin çukurunda biriken kanda gezdirmek için çekti. Onunla üstümde kalan tek beyaz köşeyi çizdi. Ona izin verdim, göğsümde hissettiğim tüm parlak, patlayan aşk gözlerime yayılırken ona baktım.

İşini bitirdiğinde bana hafifçe başını salladı. Yüzüne insani bir güzellik katan tutku gitmiş, yerini soğuk ve mükemmel bir heykele bırakmıştı. Kullan-at telefonunu açıp bir numara çevirdi ve Wrath'ı selamlarken telefonu yanağına götürdü.

Aynaya döndüm, gözlerim gömleğime çizdiği taslağa takılmıştı bile.

Sallanan, kan çeken bir kalp.

Ve böylece Rahip bir kez daha hayatımın en kötü anlarından birini en iyi anlarından birine dönüştürmüş oldu.

CHAPTER SEVENTEEN

PRIEST

İŞKENCENIN BIR SANATI VARDI.

Çok azı doğuştan yetenekliydi ve daha da azı gerçek beceriyi öğrenmişti.

Bir işkenceciyi yetkin kılan şey şiddet kapasitesi değildir.

Bu, kişinin sabır kapasitesiydi.

Fiziksel acı çeken bir adam, kırılmadan önce şaşırtıcı miktarda fiziksel acıya dayanabilir. Bu zihinsel

Tezgaha vurulmuş sıkışmış bir kapak gibi onları açan acı.

Aslında çok basit bir tarifi var. Önce hayal gücü. Hiçbir şey düşünülemez değildi; her şey bir insan zihninin ve bedeninin mutlak bir şekilde kirletilmesi ve parçalanmasına yönelikti. Buna bir de uzun süreyi, hem saatlerce eziyet çekmeyi hem de bir sonraki darbenin ne zaman geleceğini tahmin ederek kendilerini deliliğe sürükleyecekleri beklentiyi ekleyin ve küçük acılar zamanla biriksin. Zamanlama her şeydi, bu da işkence görenlerin neden en iyi işkenceciler olduğunu açıklıyordu. Hiçbir şey deneyimden daha önemli değildir.

Kukuletalı tecavüzcü adayıyla, tahmin edebileceğiniz gibi, erojen bölgelerini hedef alarak başladım. Onu Angelwood Çiftliği'ndeki kulübün sık sık cesetleri attığı ya da yasadışı toplantılar yaptığı ahıra astım. Ellerini, tonozlu ahşap tavana sabitlenmiş bir makara sistemindeki zincirlere bağlı kalın kelepçelerle kelepçeledim ve yerinden çıkan omuzlarının tatmin edici sesi cereyanlı ahırda yankılanana kadar onu astım.

Sonra o piç üzerinde çalışmaya başladım.

Şimdi çırılçıplaktı ve derinleşen kış gecesinde titriyordu, zincirleri şiddetli titremeleriyle çınlıyordu. Çenesinin yumuşak alt tarafından ağzının çatısına sapladığım tornavida yüzünden çarpılmış olsalar da, dişlerini kerpetenle sökerken ağzı açık kalsın diye acı dolu iniltilerinin gümbürtüsü kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Tecrübeli bir dolandırıcı, ömür boyu suçlu değildi, çünkü çok çabuk kırıldı. Lanet olası Humpty Dumpty

Duvarın üzerinden kolayca geçerek, bir araya getirilmesi son derece kolay olan parçalara ayrıldı.

Dört dişi gitmiş, meme uçları kesilmiş ve atılmış sucuk parçaları gibi yere düşmüş, erkekliğinin acınası bahanesi muştalarla dövülmüştü ve hüngür hüngür ağlıyordu.

"Bana para verdi amına koyayım," diye mırıldandı orospu çocuğu dilinin ortasındaki kan ve metalin arasından.

"Çıkar şunu," diye emretti Zeus yumuşak bir sesle, çalışma masama yaslanmış beni izlerken duruşundaki her çizgide tasmalı şiddetin izlerini taşıyordu. "O piçi açıkça duymak istiyorum."

Yumruklanmış ellerim itaatsizlik etme ihtiyacıyla, adamın konuşmasını, düşünmesini, bir nefes daha almasını kolaylaştırmak yerine zorlaştırma ihtiyacıyla titredi ama Zeus'un dediğini yaptım.

Teklif ettiği için değil, bu pisliğin neden Bea'nın peşine düştüğünü bilmek istediğim için.

İçimde soğuk, sert bir ihtiyaç vardı, bu adamı ve Bea Lafayette'i arzulayabilecek diğer tüm erkekleri çıplak ellerimle parçalamak için neredeyse ilkel bir özlem kayası. Her çatıdan onun benim, benim, benim olduğunu haykırmak istiyordum.

Adımı teninde taşımasını, kılıcımla sonsuza dek oraya kazınmasını istiyordum. Onun adının da aynı şekilde benim bedenimde olmasını ama görünür olmasını istiyordum, böylece benden korkan herkes bana bakacak ve ondan da korkmaları gerektiğini bileceklerdi.

Çünkü Bea'ya bulaşan bana da bulaşmış demektir. Ve ben sikilecek bir adam değildim.

Hiç.

Acımasız, eğik bir çekişle tornavidayı göt herifin ağzından çıkardım. Çıkardığı ciyaklama sesi, dışarıdaki ağıllarında bulunan domuzların yüksek sesle çıkardığı ciyaklamayla eşleşti.

"Lütfen," diye tükürdü, harap olmuş ağzından kanlı tükürükler fışkırıyordu. "Lütfen, dur."

Tişörtümün altındaki tornavidayı temizledim.
Böyle anlarda siyah giyme eğilimindeydim.

Çalışma masama geçip aletlerimin dağılımını incelerken, "Ben duracağım, sen bana bilmek istediğimi söyle," dedim rahatça.

Heybemde her zaman favori işkence aletlerim ve silahlarımdan oluşan bir rulo bulundururdum; Karambitlerden bağırsak kancalarına, neşterlerden fileto katlama bıçaklarına, tırnakları parçalamak için bambulara, zehir şişelerine, çekiç ve tokmak gibi kör aletler, nadiren kullansam da çeşitli coplar ve kırbaçlara kadar çeşitli bıçaklar. Gurur duyduğum bir koleksiyondu, yıllar boyunca topladığım ve temiz ve iyi bilenmiş tutmak için büyük özen gösterdiğim bir koleksiyon.

Kurbanımın tatlı iniltilerini ve sert nefes verişlerini dinleyerek birkaç farklı bıçağı havaya kaldırdım.

İçinde bulunduğum ruh halini göz önünde bulundurursak, bunlar yeterli değildi.

Gölgelerin arasında bir saman balyasının üzerinde oturan Wrath'a baktım. "Bana elektrikli testereyi getir."

"Siktir!" Cal Mulligan bağırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Curtains inek sihrini konuşturmuş ve cüzdanında bulduğumuz ehliyete dayanarak otuz saniye içinde yaşlı Cal'i internette bulmuştu. Kırk üç yaşında, Entrance'ın dışında yaşayan ve yerel bir kamyon şirketinde çalışan bir adamdı.

Ve hüküm giymiş bir seks suçlusuydu.

Hıçkırıklarının arasından "Siktir, dostum, lütfen," diye yalvardı. "Tanıştığım bir adam kıza tecavüz etmem için bana bir ton para verdi."

"Beatrice Lafayette'e tecavüz etmek için," diye onayladım. Sesimdeki soğukluk boğazımı buzla kaplamıştı. Kalbimin soğuk atışı kanımı buza çeviriyordu.

Yeterince hızlı cevap vermeyince Karambit'i sağ elime geçirdim ve bir bıçağın ucuyla göğüs kafesinin hemen altında bir delik açtım.

Sıcak kan, bir ağacın özsuyu gibi delikten sızdı ve kalın karnından aşağı akarak kasıklarının sık çalılıklarına takıldı. Bir adamın iğrenç, acınası bahanesi.

Çığlıklarının sesini yükseltmek istememden başka bir nedenle bıçağı çevirdim.

"EVET!" diye bağırdı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, şimdi vücudu sarsılıyor ve sallanıyordu, çıkık omuzlarındaki kemik gıcırdıyordu. "Siktir, siktir, siktir. Evet!"

"Onunla nasıl tanıştın?" Bıçağı karnında bırakıp, Bea'ya söz verdiğim gibi karnını deşmeye ve iç organlarını çıkarmaya hazır bir şekilde dümdüz sordum. "Neden bu boku yapmanı istedi?"

"O-o söylemedi," diye nefes nefese kaldı.

Yumruğumu yüzüne indirdim ve sola doğru savurdum. "Tekrar dene."

"Rahip, kardeşim," diye beni yatıştırmaya çalıştı Zeus. "Onu henüz öldürme."

Yatıştırılamazdım, yatıştırılamazdım. Bea'nın saf, muhteşem teni üzerindeki sikik ellerinin görüntüsü, kırılgan yüzünü canlı bir morlukla işaretlemesi, eğer orada olmasaydım, onun sadece üçüncü kez kaçırılmış olabileceği gerçeği

Benden daha kötü bir canavar tarafından.

Sikeyim.

Görüşüm tünelleşti.

Cal Mulligan'ın etli yanaklarını sıkıca kavradım ve hırlayan yüzümü onunkine bir santim yaklaştırdım. "Önümüzdeki on saniye içinde bana bildiğin her şeyi anlatacaksın, yoksa önümüzdeki on saati seni öyle yavaş yavaş öldürerek geçireceğim ki, zavallı lanet hayatından hatırlayacağın tek şey acı olacak."

"Bütün zamanını Rahip McKenna ile geçiren 'güzel sarışın kıza' zarar vermem için bana beş bin dolar ödedi," diye nefes nefese konuştu. "Onu Hephaestus Oto'da birkaç saat takılarak bulabileceğimi söyledi. Orada çalışıyormuşsun."

İçimdeki her şey bu yeni bilgiye odaklanırken hareketsiz kaldım.

Seri katil değil.

Bu o değildi. Bu onun işi ya da motivasyonu değildi.

Bu tamamen başka biriydi.

Ve o kadar kolaylıkla kim olduğunu anladım.

"Seni gönderen adamın adı neydi?" diye sordum. Tereddüt ettiğinde, gözleri kafasının içinde gevşek misketler gibi yuvarlanarak asla alamayacağı tanık kardeşlerimden yardım beklediğinde, "Bana şimdi söylersen, seni beş saat içinde öldürürüm" diye uyardım.

Cal'ın kanlı, yırtık alt dudağı uğulduyor, karnı kanın altında kırmızı jöle gibi titriyordu. Bir adamın parçalanışını izlemek özel bir tür baş dönmesiydi.

"W-Walsh," diye bağırdı. "Sean Walsh."

Adrenalin kanımda köpürüyor, beni Sean Walsh'u avlamaya ve bıçağımla içini açmaya, etini kasından, kasını kemiğinden ayırmaya, sonra da bunları şömine rafım için güzel birer kupa haline getirmeye itiyordu.

"Sean Walsh," diye tekrarladım, belki Perde duymamıştır diye.

Ölen akrabasının intikamını almaya çalışan unutulmuş bir Walsh akrabası.

"Benimle First Light Kilisesi'nin dışında buluştu," diye kanarya gibi öttü Cal. "Bir toplantıdan sonra."

"Adsız Tecavüzcülerin toplandığını bilmiyordum," diye mırıldandı Wrath karanlık bir sesle. "Bilseydim ben de o binaların dışında takılmaya özen gösterirdim."

Parmak eklemlerinin çatırtısı ahırın içinde yankılandı.

Cal Mulligan daha yüksek sesle hıçkırdı.

"Yeter," diye emretti Zeus, bir elini Curtains'in omzuna vurmak ve bilgisayar ekranına bakmak için çoktan dönmüştü. "Kapat şunu."

"Memnuniyetle," dedim küçük, çarpık gülümsemelerimden biriyle.

Karambit'i Cal'ın karnından sinsice çıkardım ve yerdeki kan gölünün üzerine diz çöktüm. Bir saniye sonra küçük siki ellerimdeydi, bıçak kıvrılıyor ve eklentiyi tereyağı gibi kesiyordu.

Uluması nemli ahşap yapıda çınladı ve kanımda şarkı söyledi.

Wrath onu tavandan indirmek için ilerlerken, "Bırakın onu," diye bağırdım. "Bırak kan kaybından ölsün." Acıyla inleyip bağırırken Cal'a o küçük sırıtışımı gösterdim. "Bu benim merhametim. Bunun için minnettar ol."

Topuklarımın üzerinde döndüm, botlarım kan içinde ezildi ve ahırdan dışarı çıktım, soğuk havanın bana soğuk bir kalbim olması gerektiğini hatırlatmasına ihtiyacım vardı. Bunun yerine, hain organ göğsümde bir körük gibi gümbürdüyor, sıcak kanı tüm vücuduma üflüyordu. Hayatımda ilk kez bir şey için yanıp tutuşuyordum, hesaplanmış acımasızlık yerine tutkuyla. Bu şiddet sadece bir spor değildi; bir gereklilikti.

Bea Lafayette'in melek gibi kafasına tek bir parmak bile dokundurduğu için tekrar tekrar ölmeyi hak etmişti. Cal gibi pislikler ondan kaçmalı, içgüdüsel olarak ruhu bu kadar saf bir kadına yaklaşamayacak kadar aşağılık olduğunu bilmeliydi.

Ahırın kenarına yaslandım, deri sırtımı ıslak tahtaya dayadım, fırtınalı gecenin soğuk parmakları gevşek saçlarımdan yüzüme çarpıyordu. Acıyı memnuniyetle karşıladım, ama beni olması gerektiği gibi cezalandırmadı, bu yüzden sustalımı çıkardım ve her iki avucumda da uzun, sığ bir kesik açarak eski yara izlerini takip ettim. Ellerimi iki yanımda birleştirdiğimde, kanın melodik bir şekilde ayaklarımın altındaki betona damlaması beni sakinleştirdi.

Çözülmekte olan kalbimin titremesi acıyla birlikte dindi ama sakinleşmek için kot pantolonumun cebinden elle sarılmış karanfil sigaramı çıkardım.

Zehirli çubuktan derin bir nefes aldığım an, dua eden bir keşiş gibi nefesimi verdim ve sersemlemenin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Bir sonraki adımda sigarayı yere atıp bisikletime doğru ilerliyordum, zihnim berraktı ve Sean Walsh'u avlayıp ona kendi taşaklarını yedirmeye niyetliydim.

Ön kolumdaki çelik gibi bir kavrama beni olduğum yerde durdurdu ve botlarımın buzlu çamurda kaymasına neden oldu. Arkamı döndüğümde King oradaydı, ben uzaklaşırken bile bana sımsıkı tutunuyordu, yüzünde Garro'nun kararlı ifadesi vardı.

King, "Bu konuda kanunsuz davranma, Rahip," diye ısrar etti.

Cevap olarak ona göz kırptım, yüzüm başka türlü sabit duruyordu.

Bana ne yapacağımı söyleyemezdi ve hedeflerimin haritasını çıkaracak kadar beni iyi tanıyormuş gibi davranamazdı. Piç kurusu aylarca ölüp gitmiş ve tüm kulübü algılanan kaybıyla paramparça bırakmıştı.

Kardeşlerin çoğu onu henüz affetmemişti.

Ben de dahil.

Yakın ilişkiler kuran biri değildim ama King benim için bir şey ifade ediyordu, kalbimin buz gibi duvarlarına kazınmıştı ve öldüğünü düşünmek peşimi bırakmıyordu. Ben Düşmüşler'in bir askeriydim, Zeus Garro'nun kiralanmış canavarıydım ve en önemlisi, herkesin lanet ailesine ulaşmak için aşması gereken bir duvardım.

Ve başarısız oldum.

"Rahip," diye tekrarladı King, beni sertçe çekerek. "Sakın bu işe kalkışma. Bu işte bir terslik var."

Bisikletimin üzerinden bir bacağımı sallamak için arkamı döndüğümde King küfretti. Bir an sonra üzerime atladı ve beni çamurlu zemine yapıştırdı. Yumuşak toprağa çarptığımda homurdandım ama çoktan hareket etmeye başlamıştım, King beni sırt üstü yatırmadan önce ben onu sırt üstü yatırdım. Islak toprağın üzerinde yuvarlanmaya başladık, uzuvlarımız kaygan zeminde tutunamıyordu, niyetlerimiz birbirimizi alt etmek için duyduğumuz hayvani dürtüye yenik düşmüştü.

Sonunda onu yere çiviledim, arkamı döndüm ve çenesinin kare kenarına bir yumruk indirdim.

Ona dişlerimi gösterdim. "Sadece kardeşler beni dizginleme şansına sahip. Son baktığımda sen bir hayalettin."

Kaslarındaki nişasta anında kayboldu, yüz hatları hırıltıdan şoka dönüştü.

Avantajımı kullanmalıydım ama yüz ifadesindeki yumuşaklık, kalın derimi keskin bir şeyin delip geçmesine neden oldu.

King çenesini yine alay eder gibi yukarı kaldırarak, "İşte böyle," diye mırıldandı. "Devam et dostum. Bildiğin tek yol bu olduğu için boktan bir kefaret ödememi istiyorsan, ben de öderim. Tekrar kardeş olduğumuz anlamına gelir, beni dövüp yerin dibine sokabilirsin."

Sözleri kaburgalarımın arasına iyi yerleştirilmiş bir hançer gibi saplandı ama bıçağı etimin altında acı verici bir şekilde döndüren yüzündeki kararlılıktı.

Beni çok iyi tanıyordu. Ondan bir kilo etle özür dilemesini istedim çünkü ben böyle yetiştirilmiştim. Peder Hannigan'ın sopaları ve tören bıçakları genç, esnek etimden parçalar koparıyordu.

Kimse çocukluğumun tüm hikâyesini tam olarak bilmiyordu ve asla da bilemeyecekti ama King zeki bir piçti ve yıllar içinde bunu tahmin etmeye çok yaklaşmıştı.

Hastalık karnımda yosun gibi çoğaldı, bağırsaklarımı aside çevirdi.

Kendimi King'in üzerinden attım ve Harley'imin soğuk kromuna yaslanarak çamurdaki yüzüstü yatmış halinin yanına oturdum.

"Kalk," diye emrettim, ayağa kalkıp kıçını toprakta sürükleyerek yanıma otururken gözlerini kaçırarak.

Sessizlik çöktü, sinyali kesilmiş bir televizyonun belli belirsiz uğultusu. Kollarımı kaldırdığım dizlerime dayadım ve parmaklarımdaki mezar taşı dövmelerine baktım. King'in adı gözüme çarptı, sağ elimin başparmağına siyahla kazınmıştı. Mürekkep hâlâ tazeydi, o kadar netti ki etimden bir bildiri gibi fırlıyordu.

Kral öldü.

Boğazım, çok uzun zaman önce içime attığım beton temeli çatlatan o uzun süredir kayıp olan ateşle yandı. Bea ile Purgatory Motel'de öpüştüğümüzden beri yüzeyin altında kaynayıp duruyordu ve o günden sonra her geçen gün daha da güçleniyordu.

Doğrusu, buzdan yapılmış olmayı özledim.

King sonunda, "Biliyor musun, ölü olmak benim için de çocuk oyuncağı değildi," dedi.

Adam uzun süre sessiz kalamadı.

Boğazımdan onaylama ya da reddetme olmayan bir tür hırıltı çıkardım.

King hafifçe kıkırdadı. "Evet, evet. Dinle, kararı ben verdim; sonuçlarına katlanmalıyım." Durakladı ve başını çevirerek yeni ekilmiş buğday tarlalarına baktı. Buz gibi rüzgârın parmakları onun güzel çocuk saçlarını kaldırdı ve bir kulağının arkasına taktığı kalem sapının üzerine dolandı. "Geri döndüğümde babamın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Yüzündeki ıstırap beni tam ortadan ikiye böldü sanmıştım. Şimdi bir oğlum var, böylece babamın beni kaybettiği her gün nasıl bir cehennemde yaşadığını daha iyi tahmin edebilirim."

Evet. King'in Z'ye ve kulübe kaptırdığı kabus dolu ayları atlatmak mümkün değildi. Z'nin Harleigh Rose'u, Ares'i, Angel'ı, Monster'ı ve Loulou'su onu ayakta tutuyordu ama ilk çocuğunun hayaleti beni bile hayaletlere inandıracak şekilde peşini bırakmıyordu.

King başını bisiklete yasladı ve gökyüzüne baktı. Gece karanlık ve bulutlarla kaplıydı, ama orada burada, küçük, kansız ışığının arasından bir yıldız ışığı pırıltısı süzülüyordu.

"Kız kardeşimi de içimde bir delik gibi özledim. İkizlerin ilk aylarını kaçırdım ve bu acı veriyor. Arkadaşlarımı özledim. Kardeşlerimi çok özledim." Durakladı, başını bisikletime doğru çevirdi, öyle ki ona dikkat etmesi için bağırmak istedim ama morarmış çenesini bana doğru eğdiğinde kelimeler dilimde küle dönüştü. "Seni özledim, Rahip."

Boğazımdan yukarı doğru yükselen bir şeyin dalgasına karşı dişlerim birbirine kenetlendi. Sert bir yutkunma ve kısa bir öksürükle temizlemeye çalıştım ama his devam etti. Sanki onu özlemenin bana bulaştığını hiç fark etmediğim kanseri vücudumdan kendini temizliyordu.

Karşı koydum, bir şey hissettiğim için öfkelendim, sonra bunun üzerine daha fazla duygu eklediğim için daha da öfkelendim.

Sonra yenilgiyi kabul ederek ağzımı açtım ve tükürdüm. "Siktir git."

King güldü. Bu Garro kahkahasıydı, o yük gemisinden Kanada topraklarına inip Zeus Garro'nun peşinden kahve içmeye gittiğimde beni sersemliğimden uyandıran sesti. Göbekli, başını gökyüzüne kaldırmış, sanki Tanrı'ya bir tür adak sunuyormuş gibi çıkan bu ses beni

On yedi yaşında bile, travma içindeyken bile, bunun herkesin takip edeceği türden bir adam olduğunu fark etti.

Oğlu da o kahkahayı atmıştı ve bunu duymak bardağı taşıran son damla oldu. O gülerken kaşlarımı çatarak ona baktım ve bileğimin ustaca bir hareketiyle sustalımı açtım.

"Seni geberteceğim, böyle gülmeye devam edersen. Başımı ağrıtıyorsun," diye homurdandım.

Piç kurusu daha sert güldü.

Onu çoğunlukla görmezden geldim, yıldızlara baktım, karanlıkta parıldayan birkaç tanesini saydım. Ama o ses kan dolaşımımda ipekten bir şerit gibiydi.

"Birini sevmek suç değil, biliyorsun," dedi King dağılan kahkahaları arasında. "Bazıları bunun yaşamak için bir sebep olduğunu söyler."

"Ölmek için yaşarız." Bu gerçeği saptırmak mümkün değildi.

"Aksini düşünmek dindarlık değildir," diye beni dürttü

King. "Din lanet olası bir düşman değildir," dedim.

ama yine de bunu yapacak kadar sinirli.

King kaşlarını kaldırdı. "Bazen konuşma tarzınla beni kandırabilirdin."

Ellerimin arasındaki bıçağın kenarına, ay ışığının onu Bea'nın gözleri gibi yanardöner hale getirişine bakarak, "Beni asıl etkileyen organize işler," diye mırıldandım. "Bu bok şeytani amaçlar için çok fazla kullanıldı. Yüce bir güce inanmak ya da inanmamak insanların hayatlarını mahvetmek için yeterli bir sebep değil."

King gözlerini kırpıştırdı.

Onun şoku beni kötü bir öfkeyle kaynattı. Ona değil, kendime. En son ne zaman

konuşmuş muydum? Bunu ifade etmek için ihtiyacım olan kelimeler beynimde yavaş hareket ediyor ve dilimde kalınlaşıyordu.

"Anlamak için din hakkında okuyun. Uzun bir süre boyunca bu bir saplantıydı. Yaşadığım her şeyi anlamlı kılacağını düşündüm. Hiç de öyle olmadı. Ama tüm dinlerin aynı yerden kaynaklandığını öğrendim, denize akan nehirler gibi. İnsanlar iyiye ve kötüye, adalete inanmak zorundalar, hayatın zorluklarının buna değdiğini hissetmek için."

"Ve sen, bunun sadece ölüme yol açacağını bilmenin buna değeceğini mi düşünüyorsun?"

Bea'nın yüzü oradaydı, farkında olmadan zihnimin ön saflarına çağrılmıştı. Kalp şeklindeki yüzünün kıvrımları kalın, kötülük yapan ellerim tarafından avuçlanmıştı. Pembe ağzının tatlı şekli, kenarları kıvrılmış, zar zor ayrılmış dudaklarıyla gülümsüyordu, sanki içlerinde bir umut dolaşıyordu. Sanki ona dokunmadığım düşüncesine katlanamıyormuş ya da herhangi bir santiminde beni hissetmekten tamamen bunalmaya karşı koyamıyormuş gibi.

Eğer bir Tanrı varsa, o meleğin bana kurtuluşun ta kendisiymişim gibi bakmasından belliydi.

King'e cevap vermedim.

Baskı yapmadı.

Yine sessizlik, bu sefer mürekkep karası gecede kadife gibi yumuşak. Kıçım çamurda üşüyordu, Cal Mulligan'ın kanı boynumun, yanaklarımın ve ellerimin derisinde kurumuştu. Ama orada belki saatlerce oturabilirdim. O gitmeden önce, King benimle birlikte saatlerce oturabilirdi.

Tam da o tür bir adamdı. Bir insanın zihninin sessiz karanlığına çekilirdi. Mute ve ben. Onun çektiği vahşi

Cress'in içinden, ruhunu sımsıkı saran ve çözülmek için yalvaran siyah bir kurdele gibi çıktı.

"Hiçbir zaman 'her şeyi olduğu gibi görmek' deyimini anlamamışımdır," diye düşündü King, saçları ve gülümsemesiyle isyanı oynayan bir Hollywood aktörüne benziyordu. Adamı, kendisine bıçak kullanmayı öğretmem için yalvardığı çocukluğundan beri tanımasaydım, bir tür sahtekâr olduğunu düşünebilirdim. "İnsanlar her şeyi olduğu gibi görmez çünkü normun ne olduğu konusunda bir fikir birliği yoktur. İnsanlar her şeyi olduğu gibi görür. Kendi önyargılarının merceğinden."

Tek kelime etmedim çünkü King'i tanıyordum. Eninde sonunda bir tür dönüm noktasına ulaşacaktı.

Bana zekice bir bakış fırlattı. "Pek çok insan Rahip McKenna'yı bir katil, kabus gibi bir canavar olarak görüyor. Bu onların gerçeği. Ama güzel küçük Bea Lafayette sana baktığında bir canavar görmüyor kardeşim. Kendisini bütün hissetmesini sağlayan adamı görüyor.

"Bizler sadece kendimizi sunduğumuz şeyler değiliz. Tecrübelerime göre, birini tanımanın gerçek anahtarı dikkatini çeken şeyleri izlemektir. Bea güneşli bir mizaca sahip olabilir ve o korkunç kalp şeklindeki güneş gözlüklerini takıyor olabilir, ama gözlüklerin ardında, seninle tanıştığı günden beri seni izliyor." King sanki az önce bana çok ciddi bir bilgelik vermemiş gibi omuz silkti. "Bence bu çok şey anlatıyor dostum."

"Benimkini çoktan yaptım," diye homurdanarak itiraf ettim. "Bitti." "Ama bundan memnun değil misin?"

"Mutluluğun ne olduğunu bilmiyorum, gerçekten." Her şeyden önce, henüz bir delikanlı olduğum, annem ve babamın, Danae ve Keely'nin hâlâ hayatta olduğu zamanları düşünmeye çalıştım. Aklıma gelen görüntüler

Hatıralar bulanıktı, zamanla bozulmuştu ve sık sık elden geçirilmekten solmuştu. Kiliseye gittiğimde beni ayakta tutan tek şey bu anılardı. Sihirlerini çoktan kaybetmişlerdi ve o mutluluk bir anıdan çok daha azdı; sadece aldığımı zar zor hatırlayabildiğim bir yaraydı.

King kıkırdadı ve başparmağını sol elindeki altın alyansın üzerinde gezdirdi. Kalın ve gösterişliydi çünkü Cress gibi dik duran bir kadının kocası olmaktan gurur duyuyordu. Olması gerektiği gibi. "Yıllar önce bir zamanlar ben de karıma mutluluğun tanımını yapmak zorunda kalmıştım. Şimdi sana farklı bir tanım yapacağım, çünkü sen ondan farklı bir ruha sahipsin." Gözleri bana dikildi, o kadar aydınlıktı ki doğaüstü görünüyorlardı, ayın ışığıyla aynı renkte parlıyorlardı. "Mutluluk, bir kadının gözlerinin içine bakmak ve sana yansıyan en iyi versiyonunu görmektir."

Sanki içimden geçen duygular hazımsızlık yapıyormuş gibi mideme bir kramp girdi. Bu garip his karşısında dişlerimi sıktım ve yanımdaki motorcu şaire ters ters baktım.

"Bir ahmağa göre akıllı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" Kuru kuru sordum.

Kıkırdaması bana kendi nefesimin sesi kadar tanıdık geliyordu. Eğer kankası olan bir adam olsaydım, King benim kankam olurdu.

O ana kadar, küçük bir parçam onun ölümden yanlış döndüğü korkusuyla yaşamıştı, benim on yedi yaşımdaki halim gibi bir zombi, Kylie'den beri Wrath gibi.

Ama o gece her şeyi gören yıldızların altında, çamura batmış bir halde oturup kitaplarda yazmayan şeyler hakkında konuşurken, gerçekten de Kralımız geri dönmüş gibi hissettim.

CHAPTER EIGHTEEN

BEA

TAMAM, BEN DE ONU TAKIP ETTIM.

Kendimi savunmam gerekirse, endişeliydim.

Ayrıca meraklıydım.

Priest'in Purgatory Motel'de Patrick Walsh'a uyguladığı şiddetten arta kalanları gördükten sonra, seri cinayetlere karıştığını düşündüğü Eric'e karşı zorlukla dizginlenen saldırganlığını gördükten sonra, Priest'i kendi elementinde görmek için garip ama ısrarcı bir ihtiyaç duydum.

Sapkıncaydı belki ama bir sporcuyla birlikte olup onun maçlarını izlememek gibiydi.

Bu adamın kim olduğunu tam olarak görmek istedim, böylece ruhunun her bir santimini sevebilirdim.

Angelwood Çiftlikleri The Fallen sözlüğünde yeri olan bir yerdi, ancak kimse benimle bu konuda açıkça konuşmamıştı ve ben de kesinlikle hiç ziyaret etmemiştim. Dışarıdan bakıldığında, yüksek beyaz ahır, yeni sürülmüş toprak tarlaları ve havlayan domuzlarla dolu bir ağıl neredeyse pastoral huzurun resmi gibi görünüyordu.

Ama binalara giden yolun bir tarafındaki ormanın gölgelerinde durduğum yerden çığlıkları duyabiliyordum. Tarlalarda düz bir şekilde ilerleyen rüzgârın sesi ve ağaçlardaki hışırtısı çığlıklarla birleştiğinde tuhaf bir şekilde heyecan vericiydi.

Durduklarında Priest'in binadan çıkışını, King'in onu takip edişini ve çamurdaki kısa boğuşmalarını izledim. Mantıken, iki kaslı, muhteşem adamın kafirler gibi dövüşmesini izlemenin beni tahrik etmemesi gerektiğini biliyordum, ama etti.

Rahip üzerimdeyken çamura bağlı olmayı çok istiyordum, neredeyse nefesimi kesiyordu, bu yüzden her kısa nefes alışım ciğerlerimin sıkıştırılmış odasından çıkan bir mermi gibiydi. Biraz tehlikeli bir şey. İçimdeki kıvılcımın çakmaktaşıydı bu tehlike. Çoğu insanın korktuğu bir adamın beni biraz fazla sert bir şekilde toprağa gömmesini istiyordum.

Çoğunlukla sessiz olan ağıtlarını bitirdiklerinde ve diğer adamlar cehennemden gelen zebaniler gibi ahırdan dışarı süzüldüklerinde, şehvetten sinirlenmiş ve harekete geçmek için sabırsızlanıyordum.

Priest'in çamurlu çizmeleriyle büyük metal bisikletine yaslanmış, yüzü kuruyan toprak ve insan kanından oluşan karanlık bir kolaj halinde, elle sarılmış karanfil sigaralarından birini içerken geride kalması neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kokusunu tahmin edebiliyordum çünkü birkaç yıl önce bir parti sırasında kulüp binasındaki barın üstüne hırpalanmış eski İrlanda kahvaltı çayı kutusunu bıraktığında bir tane çalmıştım.

Tütün yapraklarının topraksı misk kokusu, karanfilin keskin vuruşu ve amber veya vanilya gibi tatlı bir şeyin sessiz notaları.

Yatmadan önce o kadar uzun süre koklamıştım ki, kağıt, saygılı parmaklarımın doğal yağları altında büyükbabamın atalarından kalma İncil'in sayfaları gibi parçalanmıştı. O zaman bile, kalıntıları eski bir Hello Kitty kutusunda toplamış ve yastığımın altında onunla uyumuştum.

Takıntılı ve utanmaz bir kızdım. Onu aç gözlerle izlerken, bulutlarla kaplı gökyüzünün ve ahır kapısının üzerindeki tek lambanın alçak ışığında kızıl saçlarının donuk parıltısını yutarken, bir kadının bu kadar yoğun duygulara sahip olmasının neden bu kadar tabu olduğunu, ama bir erkeğin bu kadar özlemle dolu olmasının neden bu kadar seksi olduğunu merak ettim.

Bunun beni ürkütmesi ya da kızdırması umurumda değildi.

Ne de olsa bir psikopata aşıktım. Ona bu kadar iyi uyabilmek için bir tutam deliliğe ihtiyacım olduğunu düşündüm.

Bakışlarım ellerime düştü, oyulmuş Dara Düğümü'nü nazikçe parmakladım, başparmaklarımı Rahip'in istediği gibi kargaşa zamanlarımda oraya koyduğum çatlaklara sürttüm.

Sen zayıf değilsin.

Priest ile kendimi zayıf hissetmedim. Kadınlığım, tatlılığım ya da masumiyetim beni aptal ya da önemsiz kılıyormuş gibi hissetmedim. Bunlar beni güçlü kılıyordu, sevgi ve şefkatle yoğrulmuştum ve bu nefret ya da travmadan çok daha güçlü değil miydi?

Kırık Rahibimi mutlu ederek bunu kanıtlamaya karar vermiştim.

Onu da kendime aşık ederek.

Cebimdeki Dara Düğümü'nü yerine koyarken kafamı kaldırdığımda gitmişti.

Gözlerimi kırpıştırdım, bir an için tüm bu sahneyi hayal edip etmediğimi merak ettim.

Ama sonra başımın arkasında soğuk, sert bir baskı oldu.

Daha önce hiç kafama silah dayanmamıştı ama bu çok açıktı. Bir sakinlik hissi beni ele geçirdi, boğulmak gibi bir his, üzerimdeki tüm suyun vücuduma yaptığı baskı, yüzeye çıkamayacağımı bilmek, nefesimin sert bir şekilde durması ve kulaklarımdaki sessiz kükreme.

"Küçük Gölge." Ses karanlığın içinden sürünerek çıktı. "Bir gün beni takip etmen ölümüne yol açacak."

Omurgamdan bir ürperti geçti, suya çarpan bir kaya gibi. "Muhtemelen ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Belli bir tür erkeği kendime çekiyor gibiyim."

Priest, tecrübeli bir suçluyu korkutabilecek o ses tonuyla, "Katiller, hepimiz," diye onayladı. "Sonsuz ateşin pervaneleri gibiyiz."

"Işığın parlaması için karanlığa ihtiyacı vardır," diye hatırlattım ona, muhtemelen hiç hissetmediği bir şekilde aniden korkmuş hissederek

bekleniyor.

Korkum şiddetten kaynaklanmıyordu. Rahip istemediğim bir şeye asla elini sürmezdi. Korkum neredeyse klostrofobikti, sanki aşkım buzdan bir odaya hapsolmuş taşan büyük bir şeymiş gibi. Daha önce hiç kimse benim gibi ilkbaharda çözülmeyi arzulamamıştı.

"Ben şiir değilim, Bea. Ben vahşiyim. İkimizin de bildiği gibi davranma; hiçbir sözcük olduğum şeyin çirkinliğini güzelleştiremez." Sesi o kadar acımasız, o kadar küçümseyici ve yaşlıydı ki. Aramızdaki yaş farkının her zaman farkındaydım -kişiliklerimiz bunu daha da artırıyordu- ama elimde solan bir çiçek gibi duran umutla kendimi hiç bu kadar genç ve kız gibi hissetmemiştim.

"Öldürmek için bir nedene ihtiyacım yok. Öldürüyorum çünkü öldürme yeteneğim var. Bu benim sanatım ve kendi tarzında, bu nedenle, aynı zamanda benim ruhum. Bana neden hayatta olduğumu hatırlatması için ölüme ihtiyacım var. Bu benim, Bea. Kan ve günahla lekelenmiş, pişmanlık duymayan."

"Bir katilin kalbi hâlâ sevebilir," diye bastırdım, ama bu ölümcül bir yaraya baskı yapmak gibi geldi, kan parmaklarımın altında çok hızlı fokurduyordu. Nafile, daha sert bastırdım. "Ölümün bile bir kalbi vardır."

Başını eğdi, gözlerini kırpıştırarak boş boş baktı, benimle dalga geçtiği söylenemezdi. "Hikaye kitaplarında belki."

"İncil'de," diye itiraz ettim. "Şeytan insani niteliklere sahiptir. İçlerinde en insani olanı olduğu için günah işler. Şehvet duyar ve sever." Ama bu adama ulaşmanın yolu din değildi, bu yüzden çılgınca devam ettim. "Hades Persephone'yi o kadar çok sevdi ki, Yeraltı Dünyası'nda onun ışığını kendine çalmak için dünyayı yırttı."

Parıltı zayıftı ama yeterliydi. Onu kalbinin kış manzarasında kutup yıldızı olarak kullandım.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyduğumda kızgınlığımdan hafifçe terliyordum. "Seni gördüğüm anda beni benden çaldın," dedim ona.

"Bunu yapmak istemedin ama ayaklarımın altındaki toprakta bir krater açıldı ve ben senin dünyana düştüm, içinde ve kollarında olmak için çaresizce."

Boğazımdaki sert düğümü yutarak yüzümü ona döndüm. Silahı tutan elini yanına indirdi, sonra bakışlarımı görünce silahı kesik yerinin altındaki kılıfına soktu.

Tepkisinden emin olmadan, boş ellerini almak için öne doğru uzandım. Ellerim soğuk ve ağırdı ama duruşu sert olmasına rağmen onları aramıza almama izin verdi.

Çok güzel elleri vardı; uzun konik parmakları, kalın ve hafif kürklü, koyu mürekkeple kaplanmamış tenini gölgeleyen çillerle aynı kırmızımsı kahverengide kızıl saçları vardı. Mezar taşı dövmeleri çok güzel işlenmişti, isimler ve ölüler küçük yazılarında bile netti. Parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirdim, derideki olukları hissettim, tırnaklarımı isimlerin üzerinde gezdirdim: Anne, baba, Danae, Keely, O'Neal, Mute, Garrick, King. Kaybettiği ya da öldürdüğü o kadar çok insan vardı ki, hepsi de kasıtlı yara izleri gibi tenine işlemişti. Yine de onlar da vardı, görünmezlik için asla iyileşmeyen yaralar. İnce çizgiler avuçlarını çıplak, beyaz, pembe ve canlı kırmızının çeşitli tonlarında çaprazlıyordu, sonuncusu taze ve açıkça kendi kendine yapılmıştı. Derisi ipeksi ve ince, garip bir yanık gibi kıvrım şeklinde bir skatris. Büyük, güçlü ellerdi, katil-adam elleri, ama

bana sadece huzur getirmişti. Rahip'in kasvetli geçmişini, dudaklarının bile anlatamayacağı kadar etkili bir şekilde anlatan ellerdi bunlar.

Bir katilin elleri hiç bu kadar sevilmemişti.

Bir tanesinin ağırlığını ağzıma götürüp sert parmaklarını açan bir gül gibi açan avucuna sert bir öpücük kondururken gölgeli bakışlarına baktım. Sonra aynısını sağ eliyle yaptım, sonra dudaklarımı o çürük, kanlı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirebilmek için onları bir arada tuttum.

Geri çekildiğimde, kanı ağzımdaydı.

Günahlarından arınmış bir halde, gözlerim açık ve niyet dolu bir şekilde ona baktım. "Tüm bunların tek kabus gibi yanı beni karanlıkta tek başıma bırakma fikriniz. Ben buradayım, Rahip. Sizden önce de buradaydım. Ben Fallen MC prez'in baldızıyım. Hoşuna gitse de gitmese de bu hayattayım. Seni sevmek ölümden daha kötü bir kader değil. Seni sevmeme fikri mi? Bana ölüyormuşum gibi hissettiren şey bu."

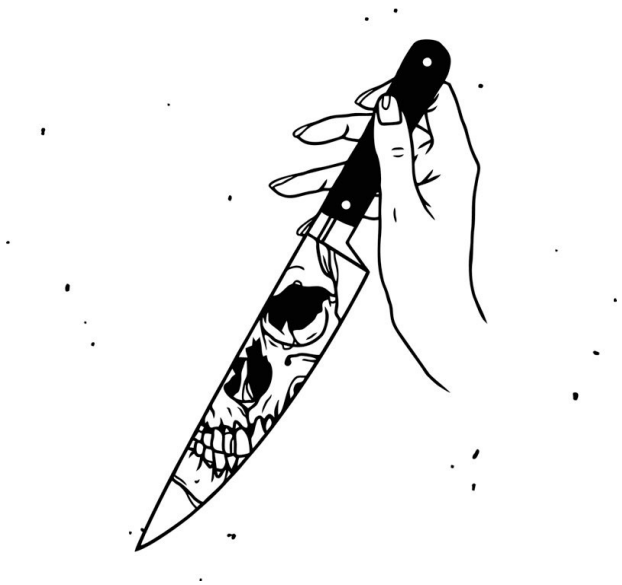
Ayın üzerinden bir bulut geçti, Priest'in yüzünü siyaha boyadı ama onu hiç bu kadar net görmemiştim sanki. Gözlerinde ihtiyaç vardı. İhtiyaç. O kadar şiddetli ve dokunaklıydı ki ondan bir koku gibi, bir titreşim gibi yayılıyordu. Bunu tüm duyularımla hissedebiliyordum.

Ve onu bu kadar içten hissettiren kişinin ben olduğumu bilmek?

İçimi boşalttı.

"Gel," dedim usulca, onu amansızca ışığa doğru çekerken bile ikna etmeye çalışarak. "Bana gerçekte kim olduğunu göster, sadece yalnızken. Seni karanlığa kadar takip etmeme izin ver."

O kadar hızlı hareket etti ki, heyecandan ve şoktan nefesim kesildi. Eli boğazımdaydı, beni bir anda sakinleştirecek kadar sıkıyordu. Konuştuğunda, nefes nefese kalmış ağzımdan kıvrımlı bir törpü gibi çıktı. "Karanlığı görmek ister misin, mo cuishle? Sana her santimini göstereceğim. Unutma, bunun için bana yalvardın."

BENI BIR MEZARLIĞA GÖTÜRDÜ.

Çiftliğe yeterince yakın küçük bir arsaydı, ama bunun dışında hiçbir yerin ortasında değildi.

Arabamı aldık.

Priest'in eşyalarını bagaja koyduktan sonra uzun, sert vücudunu palyaço arabası gibi içine katladığı güzel pembe Fiat'ım. Bir suç örgütünün infazcısının yanında ne gibi eşyalar taşıdığını bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum.

Ya da yapabileceğimi düşündüm çünkü sonunda zar zor aydınlatılmış mezarlığa yanaştığımızda, gargoyleler ve melek mezar taşları manzaraya musallat olduğunda, bagajdan çıkardığı ve omzuna yüklediği şeye hazırlıklı değildim.

Bana saldıran adamın cesedi.

Bir çeşit koyu renk battaniyeye sarılmış, boynu ve ayakları bantlanmıştı. Rahip onu bir tahıl çuvalı gibi taşıyor, paketiyle birlikte karanlığa doğru ilerlerken, dar kesim siyah kapüşonunun altında kasları şişkinleşiyordu.

Kapüşonu yukarıdayken, çoğu ressamın Azrail'i resmettiği gibi görünüyordu.

Rahip beni beklemedi ve bu konuda güven verici bir şey vardı. Beni kontrol edip her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmayacaktı. İstediğim şey buydu, onu sadece cinsel açıdan değil, suç açısından da tanımak, gizlilikle örtülü o karmaşık, önemli parçasını bilmek. Bir kez karar verdiğinde tereddüt etmedi ve benden de aynısını bekledi. Bunda, karnımdaki korku ve şüphenin çalkantılı sularının üzerinde beni yüzdüren bir saygı vardı.

Yıllardır yaptığım gibi onu takip ettim ve ağaçların arasına doğru hızla ilerledim.

Gece havası çok soğuktu, üzerimizdeki bulutlar yoğunlaşmış ve kapitone olmuş, tüy gibi karla dolmuştu. Keşke ekose eteğimden ve süper sevimli tahta düğmeli krem rengi ceketimden daha fazlasını giyseydim diye düşündüm. Kar yağarsa donardım.

Ama hastalıklı tutsaklığım karşısında rahatsızlığımı görmezden gelmek kolaydı. Rahip yukarı doğru yürürken sessizdim.

Hafif bir eğim verdikten sonra, bunu daha önce defalarca yaptığını gösteren bir şekilde gelişigüzel arazileri kesti.

Paslanmış ferforje çitin arkasında sıralanan düzensiz mezarların yanında durdu. Yetişkin bir adamın vücudunu omuzlarında kolayca dengeledi, siyah spor çantasını bir elinden diğerine geçirdi ve cebinden bir dizi antika anahtar çıkardı. Siyah kaydırmalı kapı uğursuz bir iniltiyle açıldı, ses boş içeride yankılandı.

Boş, ama ölüler için.

Olmak üzere olan şeyin saf, katıksız bir saygısızlık olduğunu bildiğimden nazikçe ürperdim. Kendi eviymiş gibi içeri dalan Rahip'in ardından buz gibi mahzene ilk adımımı atarken ruhum titriyordu. Hemen yere yığıldığımda omuzlarımı geriye attım ve kendime bu kadar aptal olmayı bırakmamı söyledim.

Hava o kadar soğuktu ki, misk kokusunu içime çekip burnumdaki örümcek ağını silerken burun deliklerim yandı. Taş yapı şaşırtıcı derecede büyüktü, neredeyse kavernözdü, tabutlar için düzinelerce yuva ve özenle yapılmış taştan bir haçın bulunduğu küçük bir sunak vardı. Rahip haçın yanında diz çökmüş, başını eğmiş ve ellerini kaldırmıştı ama geniş sırtıyla beni gizliyordu; Düşmüşler ambleminin ateşli kanatlı kafatası derinin üzerinden bana gülüyordu. Başka biri olsaydı dua ettiğini düşünürdüm.

Bunun yerine metalik bir şangırtı duyuldu ve saniyeler sonra Rahip, sunağın altından çıkardığı büyük, yassı metal kutuyu görmeme izin verecek kadar yer değiştirdi. İçinde iki kürek, brandalar, ipler, makaslar ve bir de

Mason kavanozu gümüş paralarla doluydu. Sonuncusunu, Bat'ın Düşmüşlerin cenazeleri için yaptığı, bir yüzünde Düşmüşler amblemi, diğer yüzünde ise Azrail resmi olan paralar olarak hemen tanıdım.

Şimdi onlara uzanmadı. Onun yerine çömeldiği yerden bir kürek aldı, sonra da şimdiye kadar gördüğüm en mutlu yüz ifadesiyle bana baktı. Aslında, kırışan soluk gözleri ve hafifçe eğilmiş dudakları neredeyse nefesimi kesiyordu, ama kalbimi çalan gözlerindeki neredeyse çocuksu yaramazlıktı.

Kaşlarını kaldırdı ve küreklerden birini bana doğru uzattı. "Daha önce hiç mezar kazdın mı, tatlı Bea?"

Ama bu bir testti ve bunu uygulamaktan zevk alıyordu, ağlayarak ışığa doğru koşup koşmayacağımı görmek için beni zorluyordu.

Ona gösterirdim.

Çenemi havaya kaldırdım, saçlarımı hızla pembe kurdelesiyle bağladım ve küreğin tahta sapını, görevdeki bir kraliçenin tahtta altın bir asayı kabul ettiği gibi kabul ettim. "Hayır, ama son derece hızlı öğrenirim."

Priest'in sesinde kahkaha vardı, ancak diğer kürekle ayağa kalkıp cesedi bir kez daha kollarına almak için hareket ederken yüzü duygusuzdu. Sesi gürlüyor, tenimi şehvetten çakıl taşlarına kadar aşındırıyordu. "Bundan hiç şüphem yok."

Mezar silahlarımızı kuşanan Rahip, mahzenden çıkarken yolu gösterdi ve bir kez daha mezarlar arasında ekonomik bir şekilde ilerledi.

"Ürkütücü bir mahzeni depo olarak kullanmak da neyin nesi?" Önceden aradım çünkü hızlı hareket ediyordu ve

Yüksek topuklu ayakkabılar, kalın kamalı olmalarına rağmen, buzlu çamurda kaymaya devam ediyordu. "Sadece hastalıklı zevkler için mi?"

Çevremizi saran meşe ve sedir ağaçlarının karanlık kollarını sallayan rüzgârda homurtuya benzer bir şey yarı yarıya kayboldu.

"Kodiak," diye açıkladı, dağınık mezarlığın ortasındaki rastgele gibi görünen bir mezarın başında aniden durduğunda. Neredeyse Priest'le aynı boyda devasa bir taş haç vardı ve tabanında okunamayacak kadar yıpranmış silik işaretler vardı. "Kodiak'ın aile anıt mezarı."

Gözlerimi kırpıştırdım ve atkuyruğumdan düşen bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdım. "Ve burayı alet edevat kulübesi olarak kullanmanda bir sakınca görmüyor mu?"

"Onun fikriydi," diye mırıldandı cesedi yere bırakıp aletlerini yanına tam hizaya dizerken.

"Tamam," dedim. "Kodiak'ın İlk Milletlerden olduğunu sanıyordum. Onların farklı defin hakları yok mu?"

Doğrusu, The Fallen'daki gizemli iz sürücü hakkında birkaç yıl önce ortaya çıktığı ve bir daha hiç ayrılmadığı ve şimdiye kadar gördüğüm en kalın, en uzun siyah saçlarıyla kesinlikle güzel olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, neredeyse Priest kadar korkutucuydu, bu da bir şey ifade ediyordu, bu yüzden onunla küçük bir konuşma yapmak için tam olarak bir nokta yapmadım.

"Babası beyaz," diye homurdandı Priest kesik elini sıyırırken. "Ondan ve ailesinin o tarafından nefret ediyor. Sanırım bu saygısızlık fikri onu zorluyor."

Gülümsemesi karanlıkta beyaz dişlerinin keskin bir dilimiydi, hafif manik bir Cheshire kedisi sırıtışıydı. Bunu yapmak zorunda değildi.

Küfrün onu da tahrik ettiğini söyledi çünkü bu çok açıktı.

Tam onunla dalga geçmek üzereydim ki siyah kapüşonunu çıkararak beni şok etti. Altına giydiği siyah, uzun kollu termal, teninin her santimini öpüyor, ince kumaşın altındaki güzelce bilenmiş kaslarının çukurlarını ve tepelerini vurguluyordu. Priest'i çıplak görmeye en çok bu kadar yaklaşmıştım. Yazın bile uzun kollu ve kot pantolon giyerdi. Nedenini hep merak etmişimdir, ta ki son zamanlarda giysilerinin altında dövmelerinin mürekkebi dışında bir şeyler olduğunu fark edene kadar.

Gövdesinin ve bacaklarının çıplak teni başta olmak üzere pek çok açıdan çıplak halini bana göstermesini umutsuzca istiyordum ama tişörtün önünde durdu ve mezarın boyutlarından çıkarken omzuna bir kürek koydu.

Küreği kaldırıp geriye çekilirken, sonra da toprağın sert kabuğunun derinliklerine saplarken gözlerim açlıkla onun gücünü izledi.

Birkaç dakika boyunca sessizce çalıştı, görünüşe göre salyalarımın akmasından ve utanmaz bakışlarımdan habersizdi, sonra bir elini küreğin toprağa saplandığı yere dayadı ve bana bir kaşını kaldırdı.

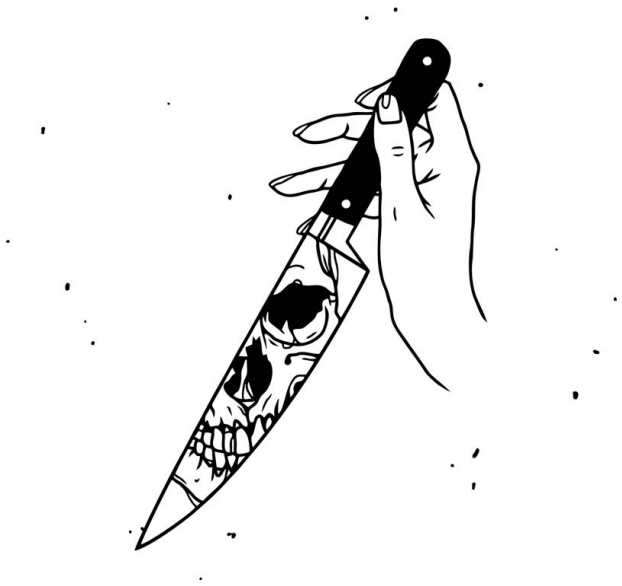
"Tanıklık etmek ve karanlık işler yapmak çok farklı şeylerdir. Sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, ben katilsem sen de katilsin. MC'deki çoğu adam gibi değilsin, mo cuishle. Senden sır saklamak gibi bir planım yok ama bu ya hep ya hiç, anladın mı?" Çenesini bana doğru salladı. "Ya git ya da git."

Sert, ama kendi tarzında, kendi bilgeliğiyle, adil de. Ceketimin büyük cebini karıştırdım ve bir

Her zaman cebimde taşıdığım Fuzzy Şeftalilerinden bir avuç dolusu alıp hararetle ağzıma attım.

"Tamam," dedim ağzım şekerle doluyken. "Kenara çekil; kasabaya yeni bir mezarcı geldi."

Saklamaya çalıştı ama sakalında bir gülümseme pırıltısı yakaladığıma yemin edebilirim.

GÖRÜNÜŞE GÖRE, RAHIP'IN BIRÇOK GÖMÜ ALANI VE CESET IMHASI VARMIŞ.

yöntemleri. Cinayeti örtbas etmenin tüm harika yollarını açıklayarak derinlemesine gitmedi ama belli bir resim çizecek kadar homurdandı. Evergreen Mezarlığı'nı kullandı çünkü kapasitesi doluydu ve daha fazla üye için hala yer olan birkaç aile mahzeni dışında çoğunlukla unutulmuştu. Tek bir mezara altı cesedin sığabildiğini öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Öyle bir beceriklilik vardı ki

Zaten gömülmüş ve unutulmuş birini kazıp daha fazlasını eklemek için, kimsenin oraya bir daha bakmayacağını bilerek.

Kırk beş dakika dayandım ama neredeyse iki saat sürdü. Yerinden oynatılması gereken yaklaşık 150 metre kare toprak vardı, gece soğuk ve karanlıktı ve ben sadece 1.80 boyundaydım ve kas kütlem çok azdı. Dayanıklılığım içler acısıydı, ama Priest'in karanfil kokulu kesiğini omuzlarıma takarak düz mezar taşının üzerine oturmaktan ve onun toprakta terleyip debelenmesini izlemekten mutluydum.

Rahip'in karanlık işlerini anlatışını izlemek beni büyüledi. Günahlarını gömmek için sakin, verimli ve biraz da acımasızca çalışmasını izlerken tenimin tüm genişliği arzuyla elektriklendi. O mezarı kazmasını izlemek, o uzun, zayıf formundaki katıksız gücü, kararlılığı ve sarsılmaz uzun ömürlülüğü görmek cehennem kadar erotikti. Üzerine atılmak, ağzının acımasız çizgisini yutmak ve o derin hatlı sırtını kaşımak istedim.

Ama etkinliğinde öyle bir odaklanma vardı ki kendimi kontrol altında tuttum. Hiç cinsel saldırgan olmamıştım. Nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum, özellikle de normal sosyal işaretlerden çoğunlukla etkilenmeyen bir adamla.

Bu yüzden çoğunlukla sessiz oturdum, bazen kendi kendime Sampson ve Delilah'yı nasıl özlediğimi, Billy Huxley ve zavallı ailesi için nasıl endişelendiğimi, kışın meyve bulmanın zor olduğu zamanlarda Fuzzy Şeftalilerinin neden gerçek şeftalilerin yerini tuttuğunu anlattım. Priest tepki vermedi, ama söylediğim her kelimeyi dikkatle dinlediğini fark etmemi sağlayan bir niteliği vardı.

"Oh," dedim bir ara, başımı gökyüzüne doğru eğerken kısa bir sevinç nidası attım. "Rahip, bak! Kar yağıyor."

Alnımda, kirpiklerimde, uzattığım elimde yumuşak, şeker kristali kar taneleri erirken karanlık, kalabalık gökyüzüne doğru güldüm. Sonra, oturmak yeterli olmadığı için, kar çok güzel yağarken ve tüm dünya basınçlı bir sessizliğe bürünmüş, nefes nefese soğukla kaplanmayı beklerken, ayağa kalktım ve açık ağzımla taneleri yakalamaya çalışarak etrafımda döndüm.

"Bu çok aptalca," diye seslendim ona. "Ama karın tadı gökyüzünden çok tatlı geliyor."

Soğuk bir el sol elimi sardı. İrkildim ve soğuk havayı acı içinde içime çektim.

Rahip orada duruyordu, çatık kaşlarının altındaki karanlık gözleri, yoğunluğu somut dalgalar halinde yayılıyordu. Hareket etmeye çalıştığımda bileğimdeki tutuşu daha da sıkılaştı.

"Rahip mi?" Yumuşak bir sesle sordum.

Beni aniden sertçe vücuduna çekip bir elini saçımın arkasına kaydırarak kurdeleyi yerinden çıkaracak ve beni yerimde sabitleyecek kadar sert bir şekilde sıktığında tekrar nefesim kesildi. Ağzıma derin, sahiplenici bir öpücük kondururken saçlarım etrafımıza tatlı kokulu bir perde gibi düştü.

Anında sıvılaştım, soğuk bedenim onun sert kenarlarına karşı yumuşak bir balmumu gibiydi. Beni sadece saçlarımdaki o yakıcı tutuşla ve kıçımdaki sert eliyle dik tuttu, beni kalçasına yakın tutarken oradaki eti yoğurdu.

Sonunda ağzını benimkinden ayırdığında, içgüdüsel olarak inlemekten kendimi alamadım, şehvetle olduğu kadar özlemle de doluydum.

Priest'in yüzü tamamen gölgeliydi, gözlerinin altındaki derin siyah karanlık vadiler, elmacık kemiklerinin dik kenarının altında onu iskelet gibi gösteriyordu. Bir mezarlığın ortasında, bir cesedi birlikte gömerken, ölümü pek çok şekilde somutlaştıran bir adam tarafından öpülürken, her nasılsa kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Haklısın," dedi, o kadar hırçındı ki sözleri acı çekmiş gibiydi. "Dilinde tatlı bir tat bırakıyor."

Ona doğru atıldım, bedenimi onunkine doğru fırlattım, uzun gövdesine tırmanmak ve kendimi ona sıkıca sarmak için beceriksizce çabaladım. Yardım etmedi; karanlık bir meleğin mezar taşı gibi orada durdu ve eğitimsiz bir köpek yavrusu gibi coşkumu onun üzerinde harcamama izin verdi. Sakallı yüzünü öpücüklere boğdum, bir kulağının memesini emdim, ellerimi karmakarışık, uzun saçlarında biraz fazla sertçe gezdirdim. Kalçalarım eğildi ve garip bir şekilde kasıklarına bastırdı, sürtünmeye hevesliydim ama bunu nasıl sağlayacağımdan emin değildim. Priest'in vurdumduymazlığının sapkın bir sonucu olarak şehvetim daha da alevlenirken, sonunda onu kışkırtmak için alt dudağını ısırdım. Küçük dişlerimin altında tam şişlik kırıldı, kırışıklıkta kan kabardı. Dilimle onu yaladım ve tuz ve demir tadı karşısında özlemle titredim.

Ama işe yaradı.

Kolları beni çok sıkı sarmıştı, ikiz kobralar gençliğimin eğitimsiz coşkusunu boğuyordu. Ona karşı hareketsiz ve uysal hale geldiğimde, soğuk ve güçlü elleriyle beni istediği pozisyona getirdi, bacaklarım beline dolandı, ellerim boynuna dolandı,

Boğazım, sert dişlerinin şahdamarımdaki yürüyüşüne maruz kaldı. Nabzım diline karşı çılgınca atıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, bir eliyle kıçımın yanaklarının kıvrımından kalçalarımın tepesine doğru okşarken.

Hızlı, vahşi bir yırtılmayla iç çamaşırım gitmiş, soğuk hava sıcak, ıslak etimin üzerinde dolaşıyordu. Priest'in serin parmakları kıvrımlarımı ayırıp ıslaklığın içinde oynarken, klitorisimin üzerinde dönüp dururken, sonra aşağıya inip girişimi kızdırırken ilahi bir his veriyordu.

"Seni burada becereceğim," diye uyardı o kaba saba sesiyle, sanki tenimde fazladan bir çift nasırlı el varmış gibi hissettirerek. "Seni burada becereceğim, şimdi, seni sertçe yere yatıracağım ve daha fazla beni kaldıramayana kadar seni dolduracağım."

"Evet," diye tısladım, kalçalarımı onun dayanılmaz hafif dokunuşuna karşı pompalamaya çalışıyordum.

İntikam almak için büyük eliyle tüm cinsel organıma vurarak beni şok etti. Isı tüm vücudumda kıvılcımlanırken bu hisle sarsıldım. Gözlerim kocaman açılmış, ağzım açık bir şekilde geri çekilip ona hayranlıkla bakıyordum.

Priest'in gözleri parlıyordu, koyu renkli göz bebeklerinin etrafındaki soluk çerçeveler.

Bana tekrar tokat attı.

Nefesim ağzımdan fırladı. Priest'in acımasız avucunda biriken ıslaklığın uyluğumdan aşağıya doğru damladığını hissettim.

"Rahip," diye dişlerimi sıktım, kendimi tehlikeli bir şekilde elektrik çarpmasına yakın hissediyordum. Bana neler olduğunu anlamıyordum; neden hassas klitorisime karşı böyle bir güç kıvılcım patlaması gibi hissettirebilirdi. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sana sahip olmak," diye anında hırlayarak karşılık verdi.

Bir saniye sonra bizi toprağa götürüyordu. Beni toprağa yatırırken buz tutmuş çimenler bedenimin altında çatırdadı, beni boğmamak için bir dirseğinden destek alırken diğer eli gömleğinin içine daldı ve ince gümüş bir zincire bağlı bir bıçak çıkardı. Çılgınca nefes alıp veriyordum, göğsüm o kadar kötü inip kalkıyordu ki bir an için etimi kesmesinden korktum. Tabii ki yapmadı. Hançer kendisinin bir uzantısıydı. Paltomun altına giydiğim kazağı sıyırdı ve pembe dantelli sütyenimi kesip çıkardı, böylece küçük göğüslerim ortaya çıktı, meme uçlarım soğuk havada camı kesecek kadar sertti. Göbek deliğimin etrafında tekrar tekrar gezdirirken titreyen karnıma değen çeliğin soğuğuyla kıyaslanamazdı bile.

Onu izlemek için başını eğdi. "Ne kadar yumuşak, beyaz bir ten. İpek gibi. Sadece küçük bir fiske" -kendi yönünü takip etti, bileği hafifçe bükülerek karnımdaki kıvrımın üzerinde küçük bir kesik açtı ve sonra tekrar aşağıya indi. Zevke dönüşmeden önce çok kısa süren keskin acıyla nefesim kesildi--"ve tüm o ipeği ikiye ayırabilirim."

Zihnim zevkle uyuşturulmuş olsa da kaşlarımı çattım, gözlerim başımın içinde ağır ve sıcaktı. "Hayır, asla. Beni asla incitmezsin, Rahip."

Yüz hatlarında karanlık bir gökyüzündeki şimşek gibi çarpık bir şey parladı. Bıçak karnım boyunca, yumuşak buklelerimin arasından hafifçe geçerek sol iç uyluğuma doğru ilerledi. Çeliğin yan tarafıyla uyluğumun üst kısmından dizimin üstüne kadar etimin içinde sert çizgiler çizerken bacaklarım titredi.

"Benim olduğun ve bunu bilmediğin her yıl için bir satır," dedi, neredeyse kendi kendine, bıçağının ardından kabaran ve kızaran tenimin görüntüsüyle hipnotize olmuştu.

"Kaç kişi?" Nefes nefese merak ettim.

Beni daha önce, kazadan önce istemiş olabileceğini düşünemiyordum. O her zaman çok uzak, çok aşılmazdı.

"Seni on altı yaşında şeftali yerken izledim," diye mırıldandı, zinciri başının üzerinden sıyırıp bıçakla birlikte yere bıraktı, böylece fermuarını açıp uzun, kavisli sikini karlı geceye getirebildi. "Keskin bir bıçakla parçalara ayırdım ve çeliğin suyunu yaladım." Aletinin kalın, sıcak başını kavradığım girişime yerleştirdikten sonra gözlerimin içine bakarak homurdandı: "Bıçak olmak istedim."

Tek bir inatçı vuruşla, kabzasına kadar içime oturdu. Başım çimenli çamura gömülürken, bulutların arasından titreyen aya doğru uzun uzun ve alçak sesle inledim. Onu kendime çektim, beni ikiye bölen cüssesinin akıllara durgunluk veren hissi boyunca beni sabitlemesi için ona yapıştım.

"Sıkı dur, Küçük Gölge," diye uyardı, bir elini saçlarımın arkasına sokup diğer eliyle kalçamı yere sabitleyerek beni hareketsiz bıraktı ve zevki için mükemmel bir konuma getirdi. "Seni öyle bir sikeceğim ki, Tanrı'nın varlığını unutacaksın."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kafamda onun içimdeki keskin gerginliğinden, rahmimin kasılmasından ve amımın nabzının atmasından başka bir şey yoktu. Ereksiyonunu yavaş, sürtünme dolu bir kaymayla içimden çıkardı, sonra vahşice seksimin sonuna kadar geri itti.

Bana sahip olduğunu söylemişti.

O zaman sahiplenmiştim. Beni toprağa gömdü, beni kıstırdı, beni kullandı ama aynı zamanda onu kullanmama da izin verdi çünkü bana en büyük fantezilerimden birini yaşatıyordu. Neredeyse isteğim dışında alındığım yanılsaması, büyük, çok daha güçlü bir bedenin beni sert eller, güçlü dişler ve yağmacı bir horozla hapsettiğini hissetmek çok baş döndürücü, dile getirilemeyecek kadar mükemmeldi.

Boğazımdan küçük hayvan sesleri çıkarıyordum ve o beni çiğ çiğ siktikçe bu sesler sıklaşıp kreşendo yapıyordu. Onun sert homurtuları ve nefeslerimizin ağır soluklarıyla birlikte bir tür hayvani senfoni oluşturduk. O zaman kendimi hayvani ya da dinsiz, temel ve karanlık bir şey gibi hissettim.

Başımı Priest'in boynuna çevirdim ve oradaki gergin tendonları ısırdım. O hırıltılı bir şekilde inlerken siki içimde tekmeliyordu.

Her nasılsa, beni daha da sert sikmek için kendinde istek buldu. İticiliği beni toprağın içine itti, etrafımızda bir şehvet mezarı kazdı.

Acıyı seviyordu, öğreniyordum, tıpkı benim gibi.

Tişörtünün ucunun altına daldım, tırnaklarımı derin çizgilerle belirlenmiş karnından sırtına doğru geçirdim, o kadar sert çiziyordum ki derisini parçaladığımı biliyordum.

Rahip kükredi. Ayına uluyan bir kurt gibi başını gökyüzüne çevirdi, kükredi ve beni becerdi, beni hafifçe boğabilmek için bir elini yerden boğazıma doğru kaydırdı. Görüşüm parazit gibi beyaz ve siyahla kıvılcımlandı ama kanalı değiştirmek istemedim. Kafamdaki o baskının kırılıp patlamasını istiyordum. İstedim ki

İyi kullanılmış, yeni bakir amcığımdaki acının onun etrafında kırılması.

Belli belirsiz, ahlaksızlığımın derinliğinin farkındaydım, mezarlıktaki bir hayvan gibi sevişiyordum. Belli belirsiz, Tanrı tarafından cezalandırılıp cezalandırılmayacağımı merak ettim.

Kararlı bir şekilde, Priest'in uzun, acımasız aletine saplanmışken orada ölürsem, mutlu bir günahkâr olarak öleceğime ve cehennemde sonsuza dek mutlu yaşayacağıma karar verdim.

Geceleri sizi takip ettiğini hayal ettiğiniz o gözler, karanlık ve vahşi, gölgelerden sizi takip eden? İşte şimdi üzerimde beliren gözler bunlardı. Avını kıstıran ve ganimetten payını alan bir yırtıcının gözleri. Beni zaferin tüm coşkusuyla ve kazanmaya alışmış birinin neredeyse tembel kibriyle becerdi.

"Bu güzel, dar amcığa boşalacağım," diye tehdit etti Priest, sanki sözleri beni ölüme bir santim daha yaklaştırmamış gibi.

Fransızların buna neden küçük ölüm dediklerini şimdi anlıyordum.

Çoktan kendi yaptığımız bir mezarın içindeydim.

"Seni dölle dolduracağım, böylece günlerce dışarı sızacaksın," diye devam etti Priest, gözleri buğulu ve etrafımızdaki geceden daha karanlıktı. "Zavallı, şişmiş amcığın bundan sonra ağrıyacak ve bunu düzeltebilecek tek şey benim hemen geri kaymam, öyle değil mi Bea?"

"Evet," diye kabul ettim, başım bir o yana bir bu yana sallanıyordu, saçlarımda çamur, gözlerimde kar vardı, tüm vücudum sadece amımın içinde sürmeye devam ettiği tek bir noktaya odaklanmıştı

karşı. "Evet, evet, Rahip. Aman Tanrım, buna bayılıyorum. Seninle böyle günah işlemeye bayılıyorum."

"Söyle," diye soğuk bir şekilde emretti, sözleri yüzüme rüzgârdan daha sert çarpıyordu. Eli boynumu kısa süreliğine fazla sıktı. "O tatlı sesin benim için pislik konuştuğunu duymak istiyorum."

"Dölünü istiyorum," diye söz verdim ona, normalde üstesinden gelebileceğim utancı hissedemeyecek kadar ileri gitmiştim. Bunun yerine, kelimeler dilimde Fuzzy Peaches kadar tatlı hissettirdi. Kar kadar tatlı ve elemental. "İçime derinlemesine boşalmanı istiyorum. Bana sahip olduğunu hissetmek istiyorum."

Bu kadar.

İkimiz için de.

Genelde çok sessiz ve suskun olan Priest'in arzuya yenik düşmüş, hırlayıp homurdanarak beni toprağa gömecek kadar sert bir şekilde becerirken çıkardığı ses, beni bir arada tutan elastik bandı kopardı ve ikimiz de spiral çizmeye başladık.

Wheeling.

Düşüyor.

Hepsi karanlıkta, soğukta, ikimiz kilometrelerce uzaktaki tek varlıklardık. Etrafımızdaki hava buharlaşıyor, sıcak havanın hafif kıvrımları gökyüzüne dağılıyordu.

Birbirimizi soluduk, ağızlarımız açık, alınlarımız aynı hizadaydı. Priest'in bakışlarını görebiliyordum ama hepsi gölgede kalmıştı.

"Bir katil olabilirsin," dedim usulca, daha fazlasını zorlayarak samimiyetimizin mahvolması riskini göze alarak. Birinin ruhunun derinliklerine inmek benim doğamda vardı. Erotizm yüklü bir acıyı sevmekten kendimi alıkoyamadığım gibi daha fazlasını yapmaktan da alıkoyamazdım. "Ama kalpsiz değilsin."

Elim saçlarından, yanağındaki hilalin üzerinden geçip boynundan aşağıya inerek kalbinin sabit, sert atışının üzerinde durdu.

"Eğer sen bana sahipsen, bu benim de sana sahip olduğum anlamına gelmez mi?" Bunu bir soru olarak sormuştum ama sesimin tonundan bir yakarış olduğu anlaşılıyordu.

O zaman durgunluğunun niteliği değişti. Suyun buza, yağmurun kara dönüşmesi gibi katılaştı, şimdi etrafımızdaki havada kalınlaştı, sırtına ve saçlarına ince bir battaniye gibi yerleşti.

Onu kaybettiğimi düşündüm. Gözlerimi kapatarak, beni yok edeceğini bile bile kendimi reddedilmeye hazırladım.

"Sana verebileceğim tek şey karanlığım, arzum ve içimde sana karşı hissettiğim sonsuz açlık."

Göz kapaklarım açıldığında Priest'in bana ciddiyetle baktığını gördüm, o kadar kasvetli ve kendinden nefret eder gibiydi ki sanki bir günah çıkarma odasındaymışız gibi hissettim.

"Tamam," dedim hemen, içimde seken sevincin yüzümde patlamasına izin vererek. Sanki güneşe bakıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Tamam o zaman."

O zaman beni öptü, dudakların dudaklara sert bir damgası ve ilanımıza resmi bir mühür gibi geldi. Çıkıp çıkmadığımızdan, bunun yatıya kalabileceğimiz ve flört edebileceğimiz anlamına gelip gelmediğinden emin değildim -tüm flört ritüelleri- ama umurumda değildi. Rahip normal bir adam değildi ve ben de normal bir kadına yakın olmadığımı keşfediyordum.

Ötekiliğimi kabul etmek iyi hissettirdi. Onun elini tutabildiğim sürece gölgelerde yaşamaktan mutluydum.

Düşmüşlerin Azrail'ine ait olduğum sürece cennetteydim.

CHAPTER NINETEEN

PRIEST

MOTOSIKLETIMI BACAKLARIMIN ARASINDA HISSETMEK, RÜZGARIN BUZ GIBI ÇEKIŞI

ve önümde uzanan sonsuz yol, kesinlikle münzevi yaşam tarzımla ilgili en sevdiğim üç lanet şeydi. Şu anda bunların hiçbirine konsantre olamıyordum. Bea sırtıma bastırılmışken, o küçük eteğinin altında hiçbir şey giymediğini bilmeden olmazdı. Onu o kadar ıslak, döllerimle o kadar dolu bırakmıştım ki, bisikletimin deri koltuğunun her tarafına sızmış olması gerektiğini biliyordum.

Onun tatlı balıyla nasıl vaftiz ettiğini düşündükçe sikim kotumun içinde demir bir çubuk gibi duruyordu.

Tüm yolculuk bir savaş gibiydi. Onun arabasını benim Harley'imle değiştirmek için çiftliğe geri döndüğüme pişman oldum. Bu benim olduğu kadar onun da fikriydi ve şimdi nedenini biliyordum. Onu hissetmek dikkatimi dağıtıyordu ve bundan kurtulamıyordum.

Onu evine bırakmayı, içeri girmeden önce evi aramayı, sonra da başka bir kardeşim onu korumak için gelene kadar dışarıda beklemeyi planlıyordum. Bir geceyi kendi yatağında geçirmek istiyordu, ki bu haklıydı, ama onu en az iki yetenekli kardeşim koruması olmadan bırakmamın imkanı yoktu.

O zaman bile, o gecenin ilerleyen saatlerinde gölgelerde nöbet tutmak için onun küçük pembe evine geri döneceğimden hiç şüphem yoktu.

Ama boşluğa ihtiyacım vardı.

Birdenbire, onunla aynı yerde var olmak, bir zamanlar bana bir çeşit teselli veren bu bilgi, katlanılamayacak kadar fazlaydı. Derim yıllar önce yaralandığım, yırtıldığım ve dağlandığım zamanki gibi kaşınıyor ve yanıyordu. Bedenimdeki ve zihnimdeki tüm eski yaralar iltihaplanmış, kabarmıştı ve kirli zihinli melek kızımla bir an daha kalırsam korkunç bir şekilde açık yaralara dönüşeceklerini biliyordum.

Ama, ama....

Nakarat düşüncelerime musallat oldu.

Uyarıyı her tekrarlayışımda o geceye dair anılar beynimde canlanıyordu.

Mezarlıkta ölü bir adam ve bir katille baş başa kalan Bea, elini uzatmaya hazır olduğunu ima eden bir şekilde elini uzatmıştı.

Nereye gidersem gideyim beni takip edecekti ve bu hareketin cesareti nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Gel," demişti, ay ışığında ruhani, şarkı söyleyen bir melek kadar tatlı bir sesle. "Bana gerçekte kim olduğunu göster, sadece her zaman yalnızsın. Seni karanlığa kadar takip etmeme izin ver."

Bu Bea Lafayette'ti, İncil dersleri veren ve saçına gülünç pembe fiyonklar takan tatlı kız, beni yıllarca bazı keşişlerin hayatlarını dini incelemeye adadıkları gibi inceleyen kız, ne kadar berbat durumda olduğumu tam olarak biliyor gibi görünen kız. Bu oydu.

Beni sarstı.

Beni sarstı.

Gözlerimi kırptım çünkü bu kızın ve onun güveninin katıksız, ezici güzelliğini kavramaya çalışırken vücudumun ne yapacağını bildiği tek şey buydu.

Gözlerimi kırptım ve nefes aldım.

Bea bir aziz gibi sabırla bekledi.

Gerçekte, kendimle çatışma halindeydim. Onu asla kurtulamayacağım bir şekilde kendimin olarak görmeye başlamıştım bile. Derime, kaslarıma ve kemiklerime kazınmıştı. Onun bedenime ve ruhuma sahip olduğunu hissediyordum, tıpkı takıntımın her şeye kadir, kadersel ve devasa bir şey olduğunu hissettiğim gibi. Bu duyguyu içimden iyi bir bıçak ve saf bir iradeyle kesip atamazdım. Bunun için çok geçti, kendimi böylesine mucizevi bir şeyden uzaklaştırmak istemem bile akıl almazdı.

Çünkü onun aşkı bir mucizeydi. Bunu biliyordum ve böyle şeylere inanmazdım bile. Bea gibi bir kadının aşkı, bazı kardeşlerimin şanslı olduğu kadınlar gibi

bir mucizeydi. Sadece kendim için buna hiç inanmamıştım.

Mucizeler iyilik içindi.

Lanetlenmiş bir adam, kendisine bir kadın bahşedildiğinde ne yapardı? Eğer zerre kadar iyiliği olsaydı, dönüp ondan kaçar, onu bu uğursuz varlıktan ve ölüm saçan yöntemlerinden kurtarırdı.

Ama içimde bunun zerresi bile yoktu. Bir molekül bile.

Tamamen kötüydüm ve Bea için ne yazık ki ya da değil, tamamen onundum.

Eğer başka bir adam onu isterse, onu öldürecektim. Neden, nasıl ya da Bea'nin bu yüzden benden nefret edip etmeyeceği umurumda bile değildi. Son nefesime kadar o benimdi. Ve eğer onun için ölmem gerekiyorsa, onu ışığına sahip olmak isteyen benim gibi vahşilerden koruyacaksam, öyle olsun. Ölmek için daha iyi bir yol düşünemezdim. Ondan sonra bile, öbür dünyada bana katılana kadar onun peşini bırakmayacaktım.

Öyleyse neden düğün gecesindeki bir bakire gibi titreyen bir tereddüt hissettim? Onun bariz aşkı ve yıllardır süren bağlılığı karşısında neden bu kadar inatçı hissettim?

Neden korkuyordum?

Saçları ay ışığı gibi, gözleri geniş ve kuşku uyandırmayan bir mavi olan bu kız çocuğu, daha önce hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde beni dehşete düşürme kapasitesine sahipti. Geçmişime musallat olan iblisler bile beni bu kadar korkuyla esir almamıştı.

Bulmaya hazır olmadığım - belki de hiç hazır olamayacağım - bir şey için çaresizmişim gibi hissediyordum.

Ve o küçük Bea Lafayette bunu bana gümüş bir tepside sunuyordu.

"Rahip mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım, onun araba yoluna girdiğimizi ve arabayı otomatik pilotta kullandığımı fark ettim. Bea ellerini karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor, narin parmaklarıyla kutulu kasların üzerinde öyle bir geziniyordu ki, içimden onu motorumun arkasında becermek geliyordu. Bunun yerine, böyle bir şefkate dayanamayarak donup kaldım.

"Mekânı kontrol etmeye gidiyorum, sonra da bu gece seninle nöbet tutmaları için Wrath ve Bat'i çağırıyorum," dedim ona, kuralları en baştan koymanın en iyisi olduğuna karar vererek.

Bu kadar tatlı bir kıza göre Bea çok inatçı olabiliyordu.

Düşüncemi kanıtlamak istercesine bisikletten inip bana doğru döndü ve ellerini kalçalarında birleştirdi. Çamurlu pardösüsü ve yıkık dökük kız ayakkabıları içinde, saçları kirli ve yüzüne dağılmış bir halde çok sevimli görünüyordu.

Kaşlarımı çattım, çünkü o ana kadar hayatım boyunca hiç kimseye ya da hiçbir şeye "sevimli" dememiştim. Bea'nın, dölüm kalçasından aşağı akarken bile ayağını yere vurmak üzere olan kızgın küçük bir kız gibi orada durduğunu görene kadar bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

"Bunu kesinlikle yapmayacaksınız, Rahip McKenna," diye gözlerini kısarak beni uyardı. "Az önce beni bir mezarlığın ortasında dokuz yerinden siktin." Şiddetle kızardı ama devam etti. Yanaklarındaki pembeliği yalamak istedim. "Amım hâlâ senin yüzünden ağrıyor. Bence en azından biraz içeri gelmeyi bana borçlusun."

Kaşlarımı çattım, kendimi kapana kısılmış bir ayı gibi hissediyordum. Mecbur kalırsam, kaçmak için kendi

bacağımı kemireceğimi biliyordum. "Olmayacak

seni kucaklamamı falan."

Bea dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Sanki nasıl yapılacağını biliyorsun da. Şefkate ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var. Şimdi o bisikletten in ve içeri gel. Donuyorum ve Sampson ile Delilah'yı görmek için sabırsızlanıyorum."

Uzun yelesini savurarak topuğunun üzerinde döndü ve neredeyse sekerek kapısına doğru yürüdü. Göğsümde şaşkınlık ve hatta belki biraz da korku vardı.

Kimse benimle böyle konuşmazdı. Küstah ve alaycı.

İnsanlar benimle konuşurken genellikle iki tondan birini seçerlerdi: Huşu ve korku.

Bea benden korkmuyordu, hiç korkmuyordu, tüm çabalarıma rağmen korkmuyordu. Yine de, ben onun derinliklerindeyken adımı bir dua gibi mırıldanmasında, vücuduma dini bir esermiş gibi saygı göstermesinde bir huşu vardı.

Bisikletimden inmek istemediğim kadar onu içeri kadar takip etmek istiyordum.

İkinci dürtü kazandı.

Dişlerimi sıktım, Harley'imden indim ve peşinden yürüdüm. Düğmeyi çevirmek üzereyken elim onunkini durdurdu.

"Bıçağın yanında mı?" Homurdandım.

Ağzının hafifçe morarmış alt kıvrımını ısırdı. Öpücüklerim yüzünden morarmıştı. Ciddi bir çabayla gözlerimi kaçırdım.

"Evet."

Sertçe başımı salladım. "Burada kal, tetikte ol. Evi k o n t r o l edeceğim."

Kediyi beslemek ve kuşu kontrol etmek için gelen motorcu kızlardan biri oturma odasındaki lambayı ve mutfaktaki ışıkları açık bırakmıştı. Ön ve arka kapıların kilitleri kurcalanmış gibi görünmüyordu ve başka bir davetsiz misafir izi de yoktu.

Onu evde bırakıp, başka biri ona bakmayı üstlenene kadar her zaman yaptığım gibi soğuk karanlıkta dışarıda beklemek benim için resmen güvenliydi.

Bea kafasını kapıdan içeri uzattığında ona "Her şey yolunda," dedim. "Buraya gel."

Sanki evi onun için aramak bir tür kahramanlıkmış gibi bana gülümsedi. Sonra onun gerçekten de evine girdiğini ve evde hiç görmediğim Sampson'a şarkı söylediğini izledim.

Bir dakika sonra yaşlı, tek gözlü albino kedi salondan dışarı çıktı, kuyruğunu havaya kaldırmış, kadınını sevmek için ona doğru ilerliyordu. Beni görünce adımlarının ortasında durdu ve Bea'ya doğru yoluna devam ederken kasıtlı olarak benden daha uzağa döndü.

"Kedi zevkliymiş," diye homurdandım, kapı aralığında oyalanıyordum çünkü tuhaf bir inanç bana pembe ve beyaz alana daha fazla girersem içimi kemirdiğini hissettiğim bu yanlışlık duygusunun bana daha da bulaşacağını söylüyordu.

Bea, Sampson'ı sevmek için çömelirken bakışlarını uzun kirpiklerinin arasından yukarı kaldırdı. "Seviyor. Yavruyken tacize uğradığı için insanlara ısınması biraz zaman alıyor ama sizin buna değdiğinize karar verdiğinde çok tatlı oluyor."

Kaşlarımı kaldırdım, yüzüm soğuktu. "Bunun bir tür metafor olması mı gerekiyor?"

Geniş gözlerini kırpıştırması tamamen masumdu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Şimdi donuyorum. Neden ısınmak için biraz sıcak çikolata içmiyoruz?"

Öneri içinden patladı ve küçük bir kıkırdamayla sona erdi. Ayağa kalktı ve benden onay beklemeden mutfağa doğru ilerledi.

Sıcak çikolata.

Hayatım boyunca böyle bir şey yememiştim ve seveceğimden de şüpheliydim. Tatlılar diyetimin temelini oluşturmazdı. Aslında, Bea'nın pembe amından akan şekerli, yapışkan suları saymazsak, en son ne zaman tatlı bir şey yediğimi hatırlayamıyordum.

Bilinçsizce dudaklarımı yaladım.

"O boku içmeyeceğim," diye seslendim ona, kapıda olduğum yerde kalarak.

"Ben o küçük şekerlemelerle yapıyorum," diye sanki bir fark varmış gibi karşı çıktı.

Açık konsept mutfaktan görülebiliyordu ama benim durduğum yerden net olarak görülemiyordu. Yaklaştım, nefesinin altında bir Noel melodisi mırıldanırken bile ona doğru çekildim. Daha Kasım ayının sonlarıydı ve şimdiden sehpanın yanında düzgün, kıvrık yazısıyla etiketlenmiş bir kutu mevsimlik süs vardı. Elbette Bea Noel'i severdi. Hayatı kutlamak ve bolca sevdiği şeyler için minnettar olmak için her türlü nedeni severdi.

Buna ben de dahilim.

Ayaklarımın tabanı kaşınıyor, ellerim nemli ve seğiriyor, iki yanımda yumruk olmuşlardı. İkisi arasında uzanan bir elektrik akımının beni tedirgin ettiğini hissettim.

havada çatırdıyor, kanımda köpürüyordu. Fişi çekmem gerekiyordu. Boşluğa, boşluğa, boşluğa ihtiyacım vardı.

Yine de almadım. Bunun yerine, daha iyi görebilmek için oturma odasına geçtim ve Bea mutfağın ötesinde, ocakta bir şeyler karıştırırken kalçalarını sallıyordu. Kuşu Delilah, köşedeki büyük kafesten alınmış, omzundaydı. Birlikte birbirlerine usulca ötüp duruyorlardı.

Nasıl oldu da bu kıza kafayı taktım?

Bir peri masalından fırlamış gibiydi. Onun hayatında oynamam gereken tek rol kötü adam olmaktı, ama bir şekilde beni kahraman olarak seçmişti. Bu ne kadar berbat bir şeydi?

"Neden isimler?" Kendi soruma şaşırarak sordum.

Doğam gereği meraklı değildim ve kesinlikle müdahaleci de değildim. Ama Bea'nın bedeninin ve zihninin her santimetresinin bana ait olmasını istiyordum. Onunla ilgili herhangi bir soruya ondan bile daha iyi cevap verebilmek istiyordum. Bildiklerimi onun üzerinde hakimiyet kurmak için değil, bir çeşit rahatlık bulmak için. Kaçınılmaz olarak tekrar yalnız kaldığımda, karanlıkta ve kendi gerekli yalnızlığımın soğuğunda Bea'nın benim için ifade ettiği her şeyi bir battaniye gibi tutmak istiyordum.

Bea mutfağı karıştırmayı bırakıp bana şaşkın ve mutlu bir gülümseme attı. Güvercinin beyaz başını hafifçe okşamak için bir parmağını uzattı ve kuş, şanslı sürtük, okşamaya hevesle eğildi.

"Onlar İncil'de günahkârdı," diye açıkladı ocakta süt ısıtmaya geri dönerken. "Ama bence yanlış anlaşıldılar. Bazen, sanki biz sadece

İncil'deki bir hikayenin bir versiyonunu alın ve ben her zaman Sampson ve Delilah'ı merak etmişimdir, eğer kendi sesleri olsaydı, ne tür bir hikaye anlatabilirlerdi."

"Her şeyi romantikleştirmeye çalışıyorsun," diye mırıldandım, gür kuyruğunu sallayıp sehpadan bana bakan tek gözlü kediye bakarak. "Trajedide romantik bir şey yok."

"Bunu söylemenize bile şaşırdım. Trajedi, hayatlarına yapılan bir haksızlığı ifade eder. Ben seni daha çok 'ne olursa olsun' diyen biri sanıyordum," dedi hafifçe alay ederek, ama aynı zamanda kişiliğimi daha fazla ortaya çıkarmaya hevesli olduğu da belliydi.

Uyarı çanları kulaklarımda çınlıyordu ama onun çekimine karşı koyamıyordum. O mutfakta her ne halt ediyorsa onu yaparken oturma odasında kalmak için yeterince çaba harcadım.

Ellerimi onun üzerinde istedim.

Her zaman aynı nefesi alabilecek kadar yakın olmamızı istedim.

Ellerim ihtiyaçtan yumruk oldu. Onları açmaya zorladım, etimdeki benekli yara izlerine ve dövmelere baktım. Çirkin işler için çirkin eller.

Ama Bea'nın onları dudaklarıyla okşaması, efendisinin elindeki bir tebaa gibi öpmesi, sanki değerli ve bir şekilde güzellermiş gibi...

Başımı öyle sert salladım ki boynuma kramp girdi. "İyi misin?" diye seslendi usulca.

Hayır, hayır, hayır.

Dikişlerimden ayrılacakmışım gibi hissediyordum. Dışarı çıkmalıydım, dışarı çıkmalıydım, dışarı çıkmalıydım!

"İşte," dedi görüş alanıma girerken, elinde dumanı tüten bir fincan sıvıyla iğrenç pembe kadife koltuğun etrafında dolanırken. "İç bunu, seni ısıtır."

Kardan adam şeklindeki kupayı önümdeki sehpanın üzerine koydu.

Sıcak çikolataydı.

Küçük renkli şekerlemelerle.

Cevap vermeyince çıplak ayaklarının üzerinde kaydı ve boğazının arkasından bana mezarlıkta çıkardığı iniltileri hatırlatan küçük bir dalgınlık sesi çıkardı.

Kan aletime o kadar hızlı hücum etti ki, kendimi kotun içinde dikkatlice ayarlamak zorunda kaldım.

"Tamam... Ben duş alacağım. Sen burada otur ve ısın. Sampson sana eşlik edecek. O bir bebek." Onun söylediğinin aksine, şişman kedi kuyruğunu kibirli bir şekilde salladı ve şömineye bakmak için bana sırtını döndü. "Hemen döneceğim."

Bir çırpıda.

Küçük renkli marshmallowlu sıcak çikolata. Pembe kanepeler, tek gözlü kurtarma kedileri, lanet bir güvercin.

Şekerli şeftali gibi tadı olan pembe bir ağız ve sadece benim dokunduğum güzel, sıkı, küçük bir amcık.

Başım dönüyor, düşüncelerim ringdeki iki boksör gibi çarpışıyordu.

Bea'nın koridordan geçip banyosuna gittiğinin farkındaydım ama gözlerimi sıcak çikolatayla dolu o gülünç kardan adam kupasından alamıyordum.

Felç olmuştum.

Sahne çok evcildi. Sıcak bir ev, dumanı tüten bir fincan kakao, benimle ilgilenen bir kadın ve ciddi tavırları olan bir kedi.

Bunu hiç yaşamamıştım.

Hiç. Asla.

Annem ve babamla hayatımız hiçbir zaman kartpostallardaki gibi olmamıştı. İrlanda'nın güneyinde birkaç dönümlük kötü beslenen bir arazide küçük bir fıçı tahtası evimiz vardı. Kız kardeşlerim nazik, iyi çocuklardı ama çok fazla iş yapıyorlardı. Okula gitmediğim zamanlarda anneme elimden geldiğince yardım etmek zorundaydım çünkü babam sürekli tarlada çalışıyordu.

Evimizin dışında bir ailemiz yoktu ve kasabada da sevilmezdik.

Hem de hiç.

İrlanda, özellikle o zamanlar Katoliklerin kalesiydi ve Papa ziyaret etme zahmetine bile katlanmıyordu. İrlandalıların kanı kutsaldı. Özellikle bizimki gibi küçük taşra kasabalarında Tanrı'ya gayretle ibadet ederlerdi.

Herkes Peder O'Neal'ı severdi.

Ve Peder O'Neal ailemden nefret ederdi.

Evlenmemişler, üç piç çocukla günah içinde yaşıyorlar.

Bizler onun cemaatinde bariz sapkınlıklardık ve o da bizi parya olarak gördüğünden emin oldu. Kilisenin yoksullar için ayırdığı yardımın hiçbirine sahip değildik, cemaatinin sahip olduğu topluluğun hiçbirine sahip değildik.

Bir keresinde, annemle birlikte kasabaya doğru yürüyen bir delikanlıyken, bir grup genç bize domates fırlatmıştı.

O güne kadar hala yememiştim ve olgunlaşmış meyvenin asidik kokusu neredeyse anlık bir öfkeye neden oluyordu.

Ve sonra, tabii ki, öldüler ve her şey değişti.

Annemin mutfakta şarkı söylemesinin, Danae ve Keely'nin arka bahçede oynarken attıkları kahkahaların, babamın eve gelip annemin ayaklarını yerden kesmesinin verdiği küçük rahatlığa bile sahip değildim.

Belki de o huzur anlarını bile hayal etmiştim. Belki de onları, beni Peder O'Neal ve cemaatinin pençelerinde yalnız bırakıp gittiklerinde kendimi bir nebze olsun neşeye bağlamak için yaratmıştım.

O anları şimdi zar zor hatırlayabiliyorum. Duygusal bir hatırlamadan ziyade televizyonda grenli bir film izlemeye benziyordu.

Artık mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum, eğer bilseydim bile. Ve bu... bu sahne onun kokusunu taşıyordu.

Şeker ve şeftali, azı dişlerimde acısını hissettiğim kadar tatlı bir kız kokan bu alanda bedenim yanlış, yanlış, yanlış hissediyordu.

O kadar şiddetli bir şekilde ayağa fırladım ki dizim masaya çarptı ve kardan adam fincanı yere düşerek içindekileri bozulmamış krem rengi halının üzerine saçtı. Kalp atışlarım çok yüksekti ve kulaklarımda uğulduyordu, etrafımdaki hava basınçlıydı, bu yüzden vücudum çok yavaş hareket ediyordu.

Ayaklarım otomatik olarak beni koridordan aşağıya, saçaklı yatağı olan kız yatak odasından banyoya götürdü, kapı zaten aralıktı ve buhar kıvrılmış bir parmak gibi dışarı süzülerek beni içeri çağırıyordu.

Odanın hemen içinde durdum, şeftali kokusuyla birlikte havada yoğun bir buhar vardı. Sadece koku bile sikimi sertleştirmişti ama tahrik olmamıştım.

Belki de hayatımda ilk defa paniklemiştim.

Ve sonra gözlerim onu yakın havada buldu, duş kapısının buğulu camının ardında tüm vücudu sulu boya pembeleri ve kremler içindeydi. Masumca yıkanıyordu, baldırlarını temizlemek için benden uzağa eğilmişti, bu yüzden dolgun kıçının şekli, sıkı bir kavrama, kısa bir tokat için yalvaran abartılı bir eğriydi.

Tek duyabildiğim akan suyun şırıltısı ve ciğerlerimden geçen nefesimin sert törpüsüydü. Leğenin üzerindeki küçük bir hoparlörden müzik çalıyordu ama notaları duyamıyordum. Sadece aletimde taklit edilen zonklamayı hissedebiliyordum.

Ona gittiğimi söylemem gerekiyordu. Muhtemelen geri dönmeyeceğimi.

Hiçbir zaman.

Pembeye, şeftaliye ve Bea Lafayette ile ilgili her şeye alerjim olduğunu fark ettim.

Ama sonra spreyin altında döndü, gözleri kapalıydı, ağzını ayırdı, böylece yemyeşil pembe dudaklarının arasından su döküldü, köpükler vücudundan aşağı inerken ellerini geriye doğru kayganlaşmış saçlarına doğru kaldırdı.

Bir fıskiyenin içine hapsolmuş bir su perisi heykeline benziyordu.

Ve aniden, geri dönülmez bir şekilde, onun kuyusundan dökülen suyun tadına bakmaya ihtiyacım vardı.

Sadece botlarımı ve çoraplarımı çıkarmak için zaman ayırdım, sonra çiçekli banyo paspasının üzerinden sinsice geçip onun arkasından duşa girdim. Kulaklarına dolan sudan ve buhardan yayılan müzik sesinden beni duymadı. I

Onu korkutma fikrinden zevk alıyordum. Ben tam da böyle bir adamdım ve bu durum midemi kemiren bir asit etkisi yarattı.

Öcü duşta onunla birlikteydi ve onun tatlı sıcaklığına gömülmeyi ve kendimle ilgili tüm kabus dolu şeyleri unutmayı ne kadar çok istediğimi bilmiyordu.

Elim parmaklarımı açıkta kalan boğazına dolamak için uzandı.

İçgüdüsel olarak mücadele etti.

İçgüdüsel olarak onu daha sıkı tuttum, sonra da duvara doğru iterek su akıntısını geçmesini sağladım. Suyun altında hareket ettiğimde, giysilerim bir anda su içinde kaldı ve kirli su giderin etrafında dolandı.

Gözleri kocaman, karanlık ve dehşet içinde açılıp bana sabitlenmişti.

Ona dişlerimi gösterdim, içimde bir cadı kazanı gibi çalkalanan şiddetli korku ve kaynayan ihtiyacı ifade edemiyordum. Bana bir tür büyü yapmıştı ve ne kadar karşı koysam da, hayatım boyunca buna direnemedim.

Duyguların yüzünde hareket edişini izledim, korkunun sıkışmasını, tanımanın yumuşamasını, onu tuzağa düşürdüğümü ve çıplak, tamamen savunmasız olduğumu fark ettiğinde yanaklarından göğsüne yayılan yüksek kızarıklığı.

Kahretsin, o mükemmeldi.

Dişlerini gırtlağına geçiren avcı ben olduğum sürece avlanmayı seviyordu.

Ondan önce birlikte olduğum pek çok kadın gibi yumuşak ve şefkatli bir şekilde oynamayı değil, elime bir silah gibi sertçe teslim olmayı seviyordu.

O benim için mükemmeldi. Beni seviyordu.

Göğsümün içini hınç dolu pençelerle parçalayan hırıltılı bir iniltiyle dürtülerime yenik düştüm ve onun zayıf bedenine doğru hamle yaparak giyinik halimin her santimini çıplak bedenine yapıştırdım.

Sonra onu öpüyordum.

Hayır, öpmek değil.

Benimkiyle onun ağzının tadını çıkarıyorum. Yiyorum. Yutuyorum.

Dilimle, dudaklarımla ve dişlerimle içini boşaltıyorum.

Nabzı başparmağıma karşı deli gibi atıyordu.

Tutuşuma karşı kıvrandı, yarı şehvet yarı mücadele içindeydi çünkü dile getirmese de rıza göstermiyormuş gibi davranmayı sevdiğini biliyordum.

Aletim, ıslak kotun içinde sıkışmış, nabzı atan etten oluşan öfkeli bir çubuktu ama ona doğru bastırdıkça ve fermuar tepemi sertçe ısırdıkça acının ısırmasından zevk alıyordum.

"Ağrın var mı?" Sert bir elimi omurgasının çentiklerinden tombul kıçına doğru gezdirirken sordum. Küçük bir kıza göre, şimdiye kadar avuçladığım en yuvarlak, en seksi kıça sahipti.

"Biraz," diye itiraf etti soluk soluğa.

Elimi beline doladım ve yumuşak, ıslak merkezine doğru indirdim. İki parmağımı onun kaygan sıcaklığına soktuğumda, "Güzel. Şişmiş amını tekrar sikmek istiyorum."

Tüm vücudunun titremesi sert meme uçlarını göğsümde titreştirdi ve çılgınca bir an için ten tene olmamızı diledim.

"Giysilerini çıkar," diye yalvardı Bea. "Seni hissetmek istiyorum."

"Şu anda seni hisseden benim," diyerek parmaklarımı amını kavrayan amcığında gezdirdim.

Beni bir iniltiyle ödüllendirdi ama sonra düşüncelerini temizlemek istercesine başını salladı. Küçük elleri göğsüme gitti ve hafifçe itti. "Hayır, Rahip, lütfen. Üç kez birlikte olduk ve sana hiç gerçekten dokunamadım. Nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

"Vücudum," dedim yanaklarındaki kızarıklığı okuyarak. "Yoksa sikim mi?"

Bu kızarıklık derinleşti ve göğsüne yayıldı, böylece meme uçları bile kızardı. Sadece kıvranışını izlemek için işaret parmağım ve başparmağımla bir tanesini sertçe çimdikledim.

"Sikim," diye onayladım. "Peki, görmek ister misin? Benim için dizlerinin üzerine çök."

"Burada mı?" diye sordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"İşte." Tereddüt edince kaşlarımı kaldırdım. "Sikimi istiyorsan, benim için iyi bir kız ol ve al. Al. Dizlerinin. Dizlerinin. Kilisede tapındığın gibi bana tapındığını görmek istiyorum. Benim için ne kadar güzel yozlaştığını görmek istiyorum."

Bea titreyen ağzı ve arzudan kararmış gözleriyle yumuşak, tatlı bir iç çekti ve sinsice fayansın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Anında, sikim sınırlarına karşı tekmeledi, ucumdan sızan precum'un sıcaklığı.

"Çıkar şunu," dedim, sesim sertti, o kadar hayvandı ki ne dediğimi anlamak zordu.

Ama beni yakaladı.

Önce kemerimi, sonra fermuarımı karıştırırken küçük elleri solgun kuşlar gibi titriyordu; fermuarın sert sesi müzik ve su sesinden bile anlaşılıyordu.

Kotun altına bir şey giymediğimi fark edince "Oh," diye fısıldadı.

O zaman bana baktı, dikenli siyah kirpiklerinin altındaki o iri gözleri masmaviydi. Ona sırıttım, insandan çok canavar olduğumu hatırlatmak için vahşi, tehditkâr bir gülümseme. Görevine geri döndüğünde, parmakları kumaşın kıvrımına uzanıp zonklayan aletimi nazikçe, çok nazikçe sarmak ve nazikçe açıklığa çekmek için ince boynunda sert bir yutkunma hareketini izledim.

İkimiz de onun şefkatli tutuşunda zonklamasını izledik, kızgın bir kırmızıydı, tepesi çok koyu bir mordu, kanla o kadar şişmişti ki, yemyeşil, hafifçe ayrılmış ağzına nişan alınmış mükemmel bir erik gibi görünüyordu. Güzel bir alet değildi, dizlerinin üzerindeki güzel kıza yakışan bir şey değildi. Dudaklarını çok fazla gerecek, beni çok uzun süre ya da çok derine alırsa çenesini ağrıtacak kadar kalındı. Belirgin damarları vardı ve iki eline sığmayacak kadar uzundu.

Onu nasıl kullanacağını bilmediği bir silah gibi tutuyordu ama beni izlerken bakışlarındaki müstehcen merak, öğrenmeye çok hevesli olduğunu gösteriyordu.

O güzel, deneyimsiz ağzı nasıl mahvedeceğimi düşündükçe omuriliğimin tabanı karıncalandı ve gerildi, taşaklarım kalktı.

"Yala onu," diye yönlendirdim onu, sesim buharlı muhafazadaki tek soğuk şeydi.

Yavaşça öne eğildi ve dudaklarını büzerek ucuna bir öpücük kondurdu.

Tekrar geri çekildi, pembe dili dudaklarının arasında beni tatmak için dışarı çıktı. "Oh," dedi bana gülümsemeden önce. "Tadın çok güzel."

Yavaş gitme kararlılığım orta yerinden çatırdarken içimden bir hırıltı yükseldi. "Beni iyi hissettirmek mi istiyorsun?"

"Her şeyden çok."

"Ellerini arkana koy," diye emrettim yaklaşırken, bir elim ıslak saçlarının iplerine dolanırken diğeri sikimin kör ucunu dudaklarına götürdü. "Aç o tatlı ağzını, şimdi, Bea. Yüzünü sikeceğim ve kendimi tutmayacağım, anladın mı?"

Bunun üzerine bana baktı ve sikimi dilinin üzerine yerleştirebilmem için ağzını kasten sonuna kadar açtı. Orada bir, iki kez tokatladım, sonra ağzının derinliklerine kaydırdım. Gözlerini kapattı ve etrafımda inledi.

Bea'ya baktığınızda aklınıza hemen güneş ışığı gelirdi. Kıvrılmış altın rengi saçlarının ucundan, beyaz ve pastel renklerde giydiği kadınsı küçük elbiselerine kadar her şeyi tatlı ve hafifti. Sesi hafif bir tınıya sahipti, İrlanda tepelerindeki Fae'lerin şarkılarına benzeyecek kadar müzikaldi ve güldüğü zaman da aynı şekilde baştan çıkarıcıydı.

Beynimin bozuk kabloları beni onu bozmaya, o şeftali gibi teni çürütmeye, boynunun tatlı çizgisini çiçek açana kadar acımasızca ısırmaya, sonra da o saçları ağlatacak kadar sıkı tutmaya zorladı.

O pürüzsüz yanaklarını mücevher gibi süsleyen gözyaşları olsaydı, her gülümsediğinde daha da güzel görünürdü diye düşünürdüm.

Böylece, medeniyetin son kalıntılarını da omuzlarımdan attım ve en karanlık dürtülerime teslim oldum.

Ağzını siktim. O ipeksi dilin üzerinde, boğazının arkasına ulaşana kadar sıcak ağzının derinliklerine doğru sert itişler ve etrafımda sıkıştı, sonra uzunluğumu sertçe emerken yavaşça geri çekildi.

Nasıl yapılacağını bilmediği halde, gözleri ağlamaklı, yanakları kızarmış ve gözyaşlarıyla kayganlaşmışken bile onu alan böyle iyi bir kız. Sızlandı, inledi ve sikimin köküne doğru sertçe öğürdü, ama bir kez bile erteleme istemedi. Bir elini kalçalarının arasına sokup oradaki ıslaklıkla oynamasını izledim ve kızımın bu şekilde sertçe kullanılmayı sevdiğini biliyordum.

"Elini bırak," dedim, sesim buharlı yakınlığı kesen sert bir kırbaç gibiydi. Bacağımı açılmış kalçalarının arasına soktum ve kot kaplı baldırımı onun kullanımına sundum. "Boşalmak istiyorsan, bacağımın üzerinde boşal."

Bana bakarken gözleri ikiz gümüşi mavi paralar gibiydi, gür ağzı aletimin etrafında uygunsuz bir şekilde genişledi. Alt göz kapaklarında biriken yaşların gevşeyip yanaklarından aşağı süzüldüğünü görmek için elimi saçlarında gezdirdim.

"Benim için gelmek ister misin?" diye sordum ve devam etmek için başını sallamasını bekledim. "Benim seni kullandığım gibi sen de beni kullanacaksın."

Yine bocaladı, ama ince omuzlarının arasında bir ürperti olduğunu, kızarıklığının merlot rengine dönüştüğünü fark ettim. Taşaklarımı demir bir mengeneyle kavrayan bir tereddütle Bea öne doğru kayarak ıslak kıvrımlarını kot pantolonlu bacağıma bastırdı.

"Bana karşı sürtün," dedim kabaca, bana karşı beceriksizce hareket etmeye başlamasını izlerken kelimeler kapanan boğazımı yırttı. "İşte böyle. İyi kızımın benim için kirlenmesini görmek hoşuma gider. Ben bu dar boğazı kullanırken senin de bacağıma boşalmanı istiyorum, tamam mı?"

Tepkisi hırıltılı bir inilti oldu ve sikimin kalınlığıyla kesildi.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ve bu sadece sahne değildi, Bea'nın sarışın kafası aletimin üzerinde dua ederek eğildi, beceriksizliğine rağmen o kadar iyi emiyordu ki, boşalmamak için savaşıyordum.

Bana verdiği bu güvendi. Kendi sınırlarını zorlayarak beni karanlık ve ahlaksızlıklarımın derinliklerine kadar isteyerek takip etmesi. Beni tüm o berbat ihtişamımla istediğini söyleyip duruyordu ve ben de ona yanıldığını kanıtlamaya çalışıyordum. Ama o yoluna çıkardığım her engeli korkusuzca ve göğsümü sızlatacak kadar büyük bir zarafetle aştı.

Şimdi hareket ediyordu, tatlı amını bacağıma daha sert ve daha sert sürtüyordu, bu yüzden desteklemek zorunda kaldım. Her çekişimde aletimin etrafındaki kesik kesik, hevesli nefesleri şaftı soğutuyor ve ne zaman geri soksam inliyordu. Sanki sikimin her darbesi şehvetinin alevlerini daha da yükseltiyordu.

Acıyan amcığı ve çekingenliği göz önüne alındığında, hayal edebileceğimden daha kısa sürede Bea baldırımın üzerinde parçalanıyor, ıslak kumaşı doruk noktasının tatlı nektarıyla ıslatıyordu. Boşalırken haykırdı, gözyaşları yanaklarından, suları kalçalarından aşağı fışkırdı, kadından çok sıvı olana kadar.

O gözyaşları, o heves ve biraz fazla ileri gittiğim her seferinde boğazının refleks olarak başımı kavraması taşaklarımda ağır, acil bir ağırlık olarak birleşti.

Ben de gelmek istedim.

Ve bunu o güzel melek yüzüne yapacaktım.

Bu düşünce doruk noktamı uzakta tutan barajı patlattı. Protesto edercesine inlerken Bea'nın ağzından çıktım, bir elimi onu yerinde sabitlemek için saçlarına daha sıkı soktum, diğer elimi de şaftımın etrafına sertçe doladım. Üç şiddetli çekiş ve boşalıyordum, incileri pürüzsüz yanaklarına, parlayan, şişmiş dudaklarına ve küçük çenesine iniyordu. Onu ahlaksızlık ve günahla boyadım, bunu yapabilme yeteneğimle övündüm, Havva elmadan ilk ısırığı aldığında Şeytan'ın hissetmesi gerektiği gibi hissettim.

"Kahretsin, evet," diye homurdandım ve tohumlarımın sonuncusunu sikimin başından sıkıp Bea'nın ayrılmış ağzına sürerken tısladım.

Düşük göz kapakları ve kabaran göğüsleriyle, tohumlarımla kirlenmiş, düşmüş bir melek gibi bana bakıyordu. Nefes nefese kaldım, elim hala saçlarında, diğer elimi duvara dayadım ve artık serin olan su sırtıma vurmaya devam ederken onun tepkisini bekledim.

O tatlı, küçük dil dudaklarının arasına baktı ve sonra onları çok güzel bir şekilde parlatan dölün içinde geçici olarak kaydırdı. Ağzını bir kedi yavrusu gibi temizlemeyi bitirdiğinde, pembe uçlu bir parmağını kaldırdı ve yanağından bir damla topladı. Başını hafifçe eğerek inceledi, başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturdu ve sonra onu da yedi, bir keresinde şeftaliyle yaptığını gördüğüm gibi her parmağındaki nemi emdi.

Bir ürperti tüm vücudumu sarstı, doruk noktamın bir yankısı.

"Tadın çok güzel," dedi bana telaşlı, neredeyse baş döndürücü bir sesle. "Tadın her zaman hayal ettiğim gibi."

"Öldürüyorsun beni," dedim onu koltuk altlarından tutup kollarımın arasına almak için eğildiğimde. Bacakları doğal bir şekilde etrafımı sarmış, kıçı sanki orada oturmak için yaratılmış gibi ellerimin arasına girmişti.

"Buna ihtiyacım vardı," diye isteksizce itiraf ettim. "Seni incittim mi?"

Boynuma sokuldu, sonra burnunu sakalıma dayadı ve kokumu içine çekerek ovaladı. "Mmm, bu kadar yeter, teşekkür ederim."

Boğuk bir kıkırdama beni terk etti. "Doğru. Küçük Gölge'min sertlikten hoşlandığını anladım."

"Sadece seninle," diye uykulu bir şekilde kabul etti ve sanki orada uyuyabilecekmiş gibi kucağıma yerleşti.

İçimi bir panik krampı kapladı ama suyu kapatıp bizi yoğun buharlı duştan çıkarabilmek için kendimi zorladım. Kabarık turuncu bir havluyla kurulamak için onu aşağı indirmeye çalıştığımda bitkin bir mırıltıyla itiraz etti, ben de onu kollarımda hala damlayan kıyafetlerime bastırarak yarım yamalak bir iş yaptım.

Onu tenteli yatağına götürdüğümde kendinden geçmişti, yumuşak nefesi boğazıma çarpıyordu. Onu pembe saten çarşafların altına yatırmayı düşündüğümde kollarım ona sarıldı.

Gitmesine izin vermek istemedim.

Yapmam gerektiğini bildiğim şekilde evden çıkmak istemiyordum ve kesinlikle şimdi ya da hiçbir zaman onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

O benimdi, benimdi, benimdi.

İçimdeki duygular fokurdayıp kaynarken dişlerimi sıktım. Onlarla ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden onlara karşı harekete geçmek için çaresizdim. Bunun yerine, kıçımı o kız gibi yatağın kenarına oturttum ve uyurken kız gibi kızımı uzun süre kollarımda tuttum. Dışarıdaki gece daha da karardı, Sampson odaya girdi ve metresini çaldığım için bana ters ters bakarak bir yastığın üzerine kıvrıldı ama ben yine de onu kollarımdan bırakamadım.

Oraya uyuyordu.

Göğsüme, kaburgalarımın arasındaki boşluğa, bir insan kalbinin olması gereken deliğe oturdu. Belki de öyleydi - belki de o benim kalbimdi, bedenimin dışında yanlış bir şekilde yaşıyordu ve bu yüzden böyle hissediyordum.

Sanki hiç ayrılmamalıymışız gibi.

Sanki ikiz hırslarımıza teslim olup zamanın sonuna kadar birbirimizi takip etmeliymişiz gibi.

Sonunda, şafak ufukta solgun alnını gösterdiğinde, kendimi onun gitmesine izin vermeye zorladım. Başparmağımla düzelttiğim soluk kaşlarının arasında küçük bir mırıltı ve kaş çatmayla yorganın arasından kaydı.

Sonra o saçma pembe evde, eski mobilyalar ve kız dekoruyla kalmanın yollarını buldum. O lanet kardan adam bardağını temizledim, kafesinde öten Delilah'ya baktım ve banyosunda dökülen suyu o kabarık havlularla sildim.

Bir şekilde kendimi süslü altın aynanın önünde buldum ve yansımamı gördüm. Her zamanki gibi solgun ve yeşil olan o boş gözler her zamanki gibi bakmıyordu.

Yeşim vazolar gibi boş, yorgun ve solgun değillerdi.

Parlaktılar, Bea'nın sönmeyen bir meşale gibi tutuşturduğu içsel bir alevle aydınlanmışlardı.

Acı içimde alevlendi, ardından hızla öfke geldi. Bir daha hissedemedim.

Bunu tekrar yaşayamazdım. Anne, baba, Keely, Danae.

Öldü. Öldü. Öldü. Öldü. Öldü.

Sessiz. Ölü.

Ben. Öldüm. Uzun zaman önce o kilisede, The Fallen MC şapelinde asılı olan vitray pencerenin altında ölmüştüm.

Her şeye rağmen, ay ışığı saçları ve tehlikeli bir şekilde karanlığıma çekilmiş bir ruhu olan çok genç ve tamamen çok naif bir kız tarafından tekmelenerek ve çığlık atarak yaşayanlar diyarına geri sürükleniyordum.

Hiç düşünmeden geri çekildim ve sağ elimle aynaya yumruk attım. Ortasında vahşi yüzümün yer aldığı özenle hazırlanmış bir ağa dönüştü. Cal Mulligan'ın suratına vurmaktan zaten ham olan parmak eklemlerim yırtılmış ve ağır bir şekilde kanıyordu.

Parmağımı açık yaralardan birine daldırdım ve acımasızca bastırarak paniğimin acıya dönüşmesini sağladım. Dişlerimi sıkarak birkaç derin nefes aldım ve sonra o bal tuzağı evden siktir olup gitmeye karar verdim.

Bunu yapmadan önce, içimden bir ses beni durmaya zorladı.

Kanla boyanmış parmak ucumu alıp lavabonun porselen çanağına Bea için bir mesaj yazmak için.

A rún mo chroí.

Kalbimin sırrı.

Evden çıkıp mutfaktaki çekmecede bulduğum yedek anahtarla kapıyı arkamdan kilitledikten sonra bisikletime doğru ilerledim ve Gazap, Yarasa ve şaşırtıcı bir şekilde Dane nöbet tutmak için gelene kadar bekledim, sanki o pembe evde pembe bir yatakta kıvrılmış bir kalp ve ruha dair ne varsa bırakmışım gibi hissettim.

CHAPTER TWENTY

BEA

PAZAR SABAHI DILIMDE BIR DUA ILE UYANDIM. BU Hıristiyanlar arasında o kadar popülerdi ki neredeyse bir klişe haline gelmişti. Büyükbabam, düğünlerde okuması için en çok talep edilenlerden biri olmasına rağmen bu pasajdan genellikle kaçınırdı. Korintliler'in pasajı sevginin sabırlı ve nazik olduğunu söyleyerek başlıyordu, ama günah ve seksle geçen bir gecenin ardından gözlerimi açıp yatağımda yalnız olduğumu anladığımda ağzımda yeni tomurcuklanmış bir gül gibi büyüyen şey bu değildi.

Hayatımın aşkı, kendi hatası olmaksızın beni asla aynı şekilde sevemeyebilir.

Bu sondu, patlamanın sonundaki iniltiydi.

Sevgi "her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır."

Rahip için hissettiğim engin umut ve sabır zenginliğini mükemmel bir şekilde ifade ediyordu. Ona olan sevgim onu zorlayabileceğim bir şey değildi, özellikle de bunun için hiçbir bağlamı yokken. Bunun yerine, onun için yarattığım ve bakımını üstlendiğim bir yuva, yorgun başını koyabileceği ve şeytanlarından kurtulabileceği bir sığınak gibi şekillendirdiğim bir yer olarak düşünmeyi seçtim. Bir gün benimle birlikte yaşamaya karar verebileceği, kendi yolumuzda mutlu, kendi koşullarımız altında sevgi içinde.

Yataktan çıkarken yorgun bir şekilde iç çektim, banyoya giderken ayak bileklerime dolanan Sampson'ı sevmek için dalgınca eğildim.

Parçalanmış aynamı gördüğümde nefesim kesildiğinde odadan kaçtı. Yaklaştığımda, leğenin içinde, Rahip'in beyaz porselene yazmış olması gereken kelimelerin kanlı bağırsaklarının altında yatan tek, uzun bir cam parçası gördüm.

A rún mo chroí.

Parmağımı kurumuş kanın üzerinde gezdirdim ve kelimelerin ne anlama geldiğini bilmediğim halde ürperdim. Galce her neyi ifade ediyorsa, bunun özünde bir tür bildiri olduğunu biliyordum. Elbette, Priest gibi bir adamın yazabileceği tek aşk mektubu kendi kanıyla kaleme alınmış olandı.

Cam parçasını parmakladım, Priest'in bıçağının keskin kenarını benim üzerimde nasıl kullandığını hatırladıkça ürperdim.

Vücudumu. Böyle bir şeyin erotik olabileceğini hiç bilmezdim ama o soğuk çeliğin verdiği his yangın çıkarıcıydı. Beni ikiye ayıracak beceriye sahip olduğunu bilmek, ama bana zarar vermekten kaçınmak için kısıtlama ve yetenek baş döndürücü bir kombinasyondu. Her nasılsa, en karanlık düşüncelerimi, beynimin sadece gecenin en derin saatlerinde, yatakta elim kalçalarımın arasındayken uyanık ve hayal kurarken uydurduğu fantezileri biliyordu.

Başımı kaldırıp yansımama baktım ve gülümsememin yüzümün her santimetresini nazik bir memnuniyetle nasıl kapladığını fark ettim. Dün gece yoğun ve görkemli geçmişti. Bunun kanıtı boynumu ve göğsümü aşındıran sakal yanıklarında, kalçalarımı küçük üzüm salkımları gibi süsleyen hafif morluklarda ve Priest'in kör aletini boğazıma almak için duşta diz çöktüğüm için dizlerimde oluşan daha derin morluklarda tenime damgalanmıştı. Her zaman bir şeftali gibi morarmıştım ve bir kez olsun etimdeki yaraları taşımaktan gurur duyuyordum. Yarattığım müstehcen görüntü karşısında ürperdim ve gözlerimin hatırladığım şehvetle yarıya inmesini izledim.

Biri kapımı çaldığında irkildim, sonra Priest'in beni görmeye gelmiş olabileceğini düşünerek yanak yanağa sırıttım. Çıplak olduğumu fark etmeden önce saçlarım uçuşarak kapıya doğru uçtum.

Dudağımı ısırdım, sonra Cleo'nun benim için yaptığı krem rengi örgü şalı oturma odasındaki sandalyemin arkasından aldım ve kendi etrafıma sardım.

Kapıyı açarken "Merhaba," diye şarkı söyledim.

Bat, Dane ve Cleo gözlerini kırpıştırarak bana baktılar.

İki adam gülümseyen ağızlarını kapatarak gözlerini kaçırdı ama Cleo sevinçten kahkahalara boğuldu ve alkışlamaya başladı.

Elinde bir piknik sepetiyle beni geçip eve girerken, "Ah, ah, biliyordum," diye bağırdı.

Cleo'nun ipeksi saçlarını okşayarak onu evin içine kadar takip eden Bat, "Oldukça açıktı," dedi. "Kendinle fazla gurur duyma."

Cleo ona gülümsedi. "Onun adına çok mutluyum." Mutfağıma doğru giderken omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Ben de senin için çok mutluyum."

Kapı aralığında kaldım, buz gibi rüzgârda üşüyordum, Dane'in bana sırıtışını ve içeri girip kapıyı arkasından kapatmadan önce botlarındaki karı temizleyişini izledim.

"Sanırım bu şekilde alay edilmeye alışık değilsin," dedi yumuşak bir sesle.

Dudağımı ısırdım, sonra başımı salladım. "Bu biraz yeni, biliyor musun?" Gözlerinde arızalı bir ampul gibi bir şey titreşti. "Evet, evlat. Seni anladım. Bana söz verirsen onları hallederim.
Kahve. Kahve olmadan çalışmak için çok erken."

Lila'nın kardeşini çok iyi tanımıyordum. Onu tanıdığım onca yıl boyunca denizaşırı bir savaşta kaybolduğu için öldüğü sanılmıştı ve geri döndüğünde de çoğunlukla Lila, Zeus, Yarasa, Duman ve kulüp hangarlarından biriyle, Tempest Riley ile takılmıştı.

Ama şimdi oturma odamdaydı, uzun boylu, geniş, esmer tenli ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı. Ve beni Eve'den tanımadığı halde bana göz kulak oluyordu.

Ona mutlulukla gülümsedim. "En iyi kahveyi ben yaparım. Harleigh Rose bile öyle diyor ve sen bunu bilmiyor olabilirsin ama onun ciddi bir kahve bağımlılığı var."

Dane, saçma bir şekilde kıvırcık kirpikli, alışılmadık derecede soluk mavi gözlerini kırpıştırarak, "İlk bağ kurduğumuz şey," dedi. "Yolu göster."

Bat ve Cleo mutfağımda kendilerini evlerinde gibi hissetmeye başlamışlardı; Cleo piknik sepetini açarken Bat adadaki taburede oturuyordu.

"Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" Rattan sepetten bir şeftali çalabilmek için dikkat dağıtmak amacıyla omzunun üzerinden eğilip yanağına bir öpücük kondururken ona sordum.

"Bunu gördüm," dedi hafifçe, ama meyveyi almama izin verdi ve kahvaltıyla meşgul olmaya devam etti. "Senin için iyi bir şey yapmam için hiçbir şey yapmana gerek yok, Bea. Bunu biliyorsun. Ama bu durumda, bir psikopat tarafından saplantı haline getirilmenin sana kahvaltı getirmem için yeterli bir neden olduğunu düşünüyorum."

Ağzıma götürdüğüm meyveyle göz kırptım, yumuşak eti Priest'in şaşırtıcı derecede yumuşak dudakları kadar pürüzsüzdü.

Cleo bakışımı yakaladı ve güldü. "Seri katili kastetmiştim bebeğim, Rahip'i değil. Gerçi dün gece olanlardan sonra belki de bu bir teselli kahvaltısı yerine kutlama kahvaltısı olmalı."

Tenimi kızartan bir ateş Bat'ı güldürdü ve Dane yanına otururken omzuyla onu itti.

"Neden kilise için giyinmiyorsun?" Dane, battaniyeye sarınmış çıplaklığımı işaret edercesine başını sallayarak önerdi. "Kahvaltıdan sonra seni alırız."

"Tempest Shaw ve Steele'i de getirecek," dedi Bat bana, çok sevdiğim ikiz oğullarından bahsederek. "Amelia'nın bazı randevuları var ama çocukları

Bu sabah onunla kiliseye gideceğim, o yüzden birlikte gidelim dedik."

Boynundan bileklerine kadar dövmeleri olan iri yarı savaş gazisine göz kırptım ve onu İlk Işık'ın kutsal salonlarında hayal etmeye çalıştım. "Kiliseye mi gidiyorsun?"

Şeftaliyi gevşek parmaklarımdan koparıp meyveyi ağzına götürerek korkunç bir ısırık aldığında Bat keskin bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki hayır. Ama sen işini yaparken ben dışarıda bekleyip Dane'le takılacağım."

"Nerede... Yani, Priest bizimle buluşacak mı?" Kendime engel olamadığım için acınası bir şekilde sordum.

Terk ettiğini biliyordum çünkü yakınlık ona fazla gelmişti. O vahşi bir hayvandı, yani bir gecede evcilleştirilebilecek biri değildi. Kızgın değildim, hatta terk edilişine gerçekten üzülmemiştim bile. Sadece bir gece önce olduğu kadar açıldığı için mutluydum.

Ve o beton duvarlara bir kez daha vurmak için yakın zamanda bir fırsat istedim.

Bat'in dudakları küçük, sempatik bir sırıtışla kıvrıldı. "Hayır, adamın bu sabah kulüpte işi var."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak başımı salladım, acı hafif bir teselli oldu. Başka bir şey söylemeden, beyaz SMEG kahve makinemi hızlıca damlamaya bıraktım ve giyinmeye gittim.

Şaşırtıcı bir şekilde Cleo da onu takip etti.

"N'aber tatlım?" Yatak odamın kapısında duraksayıp rahatlamak istercesine kapının pervazına sarılırken sordum. "İyi misin?"

Dudağını ısırdı, kısa, buruşuk kahverengi saçlarından bir tutam yeşil gözlerine doğru savruldu ve kirpiklerine dolandı. İçinde

Motorcu kızların cazibesi içinde, tatlı, dolgun yanaklı güzelliği, burnundaki çiller ve ifadesindeki utangaçlıkla Cleo'yu gözden kaçırmak kolaydı. Ama ben onu her zaman güzel bulmuştum, onu inceledikçe güzelliği daha da artıyordu. Sorun şu ki, Cleo incelenmekten hiç hoşlanmıyordu.

"Cleo?" Battaniyeyi sıyırıp hızla yırtık pırtık bir iç çamaşırı giyerken tekrarladım. "Beni biraz korkutuyorsun. Ne oldu?"

İçini çekti, kapıyı iterek yatağıma doğru ilerledi ve sert bir iç çekişle yorganın üzerine yığıldı. "Sanırım aşık oldum."

Göz kırptım.

Yüz ifademi görmek için şiltenin üzerine yarı çömeldi ve yüzünü buruşturdu, sonra biraz kıkırdadı. "Biliyorum, biliyorum, özür dilerim. Sana söylemeliydim ama sen katil bir psikopat ve kızıl saçlı bir infazcıyla meşguldün."

"Tatlım," diye vurguladım, hızlıca dolabımdan krem rengi bir elbise seçtim ve onun yanına gidip yatağa oturmadan önce üzerime geçirdim. "Bana söylememenin cidden hiçbir mazereti yok! Meşgul olsam bile, kafama vurup bana haber vermeliydin."

Biraz güldü, rahatlamış ve aynı zamanda sersemlemişti, yanaklarında mutlu bir kızarıklık vardı. "Dürüst olmak gerekirse, bu sırrı saklamak biraz eğlenceliydi. Sana kim olduğunu bile söyleyemem."

Kaşlarım alnımda sert çizgiler oluşturdu. "Aman Tanrım, ciddi misin? Bu hiç sana göre değil."

Cleo ve ben birçok nedenden dolayı çok iyi arkadaştık. İkimiz de oldukça masum kızlardık ve kulüp dünyasına

deri giymiş bir adam olmadan aile bağları kurduk. İkimiz de klasik filmleri severdik ama ben korku filmlerini, Cleo ise eski aşk hikâyelerini, vintage mağazalarından alışveriş yapmayı ve temelde kızlara özgü her şeyi severdi. Bir elmanın iki yarısı gibiydik, demişti Axe-Man bir keresinde gece yarısı pijama partisi sırasında kalp şeklinde krep yaparken bizi yakaladıktan sonra.

Ve bu doğruydu.

Bu yüzden hem gizliliği hem de biriyle çıkıyor olması beni şok etmişti.

Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman bir aşktan fazlası olmamıştı.

"Eric mi?" Geçenlerde Little Miss Murder bölümünü tamamlarken onun yanında kızardığını düşünerek sordum.

Kahkahası utanç verici ve beceriksizlikle kekelemekteydi. "Bea! Söyleyemem, tamam mı? En azından şimdilik."

"Onunla olan ilişkini neden saklamak istiyorsun? Axe-Man'in onaylamayacağından mı korkuyorsun? Eric'in bir serseri gibi göründüğünü biliyorum ama o gerçekten iyi bir adam. Kendini kiliseye adamış biri."

Cleo'nun kızarması şiddetlendi. Ellerimi tuttu ve sıkıca kavradı, bana doğru eğilirken gözleri parlıyordu. "O inanılmaz biri. Sana ayrıntıları neden anlatamadığımın önemi yok, sana bir şey söylemek için yanıp tutuşuyordum. Kendimi çok iyi hissettiriyor Bea, saf, güzel ve değerli."

"Ah, tatlım," diye mırıldandım, zihnim içgüdüsel olarak Priest'e dönerken bu hissin yankısını göğsümde hissettim. "Bu duyguyu biliyorum ve harika bir şey."

"Çok harika," diye kabul etti.

Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra kıkırdamaya başladık.

"Senin adına çok mutluyum," dedim ona, heyecanımı vurgulamak için yatakta hafifçe zıplayarak.

Cleo beni taklit etti, sonra da birleştirdiğimiz ellerimizi birlikte aşağı yukarı zıplattı. "Senin adına çok mutluyum."

"Sana iyi davrandığına söz veriyor musun?" Ben talep ettim. "İyi davranmazsa kıçına tekmeyi basarım."

Kıkırdadı, o kadar kaygısız ve güzeldi ki onu sıkmak istedim. Ben de öyle yaptım, ona öyle sıkı sarılmak için hamle yaptım ki, kahkahalar ve itirazlar içinde hırıldadı. Şakayla karışık biraz boğuştuktan sonra sırtüstü uzandım ve yatağımın üzerindeki pembe tenteye bakarken hafifçe nefes nefese kaldım. Cleo'nun eli benimkini buldu ve parmaklarımızı birleştirdi.

Bir dakika sonra usulca, "Aşk düşündüğüm gibi değilmiş," diye itiraf etti.

"Hayır mı?"

"Hayır," dedi hülyalı bir iç çekişle. "Bu mutlu hissetmekten daha fazlası. Bana artık bir amacım olduğunu hissettiriyor."

Bunu düşünürken mırıldandım ama ona vereceğim ve onun hoşuna gidecek bir yanıtım yoktu. Aslına bakarsanız, aşk ile amacın bir araya getirilmesinden hoşlanmamıştım. Priest'ten önceki hayatım azimle doluydu. Podcast'imi, okulumu, ailemi ve arkadaşlarımı seviyordum. Hayallerim ve hedeflerim vardı.

Priest'e karşı hissettiklerimin dışında, yaşamda bağımsız bir yolda ilerleyen, kendini tamamen gerçekleştirmiş bir kadın olarak var oldum.

Priest'i sevmek kutup yıldızını, hayatım boyunca elimi tutacak ve bana yol gösterecek bir rehber güç bulmak gibi değildi. Kendi varlığımın güzelliğini ve değerini kabul

etmek için onun sevgisine ihtiyacım yoktu.

Ama...

Rahip'i sevmek, hayatım ve kendimle ilgili sevdiğim her şeyi canlı ve net, bir şekilde basit ve tamamen daha derin hale getirdi. Ondan önce tek başıma yaşadığım tüm o travmalar, kendimle ilgili nefret ettiğime inandığım irili ufaklı her şey birdenbire yeni bir derinlik ve şefkat kazandı. O benim hayatımı değiştirmemişti. Bana yeni bir bakış açısı kazandırmış, hem iyi hem de kötü olan her şeyi sevgisinin altın ışığıyla sınırlandırmıştı.

Bir süre sonra yatak odamdan çıktığımızda, saçlarım kıvrılmış ve parlatıcım sürülmüştü, mutfağım insanlarla doluydu.

Gözlerimi kırpıştırarak, küçük alanıma sıkışmış iri yarı, dövmeli ve deri giysili adamların çokluğunu sindirmeye çalıştım. Zeus tezgahların bir köşesine sıkışmış, Loulou'yu bacaklarının arasına almış, bir koluyla gevşekçe Monster'ı tutarken diğer koluyla da kız kardeşim Angel'ı kucaklıyordu. Lila yanlarındaydı, Angel'a mırıldanarak gülüyor ve alkışlıyordu, Nova ise muhteşem yüzüne damgasını vuran bariz arzuyla ikisini de izliyordu. King ve Cress adanın yanında, oturma odamdaki yastıkların üzerinde, bacaklarının üzerinde oyuncak motosikletlerle yarışan Steele ve Shaw ve araba koltuğunda gülümseyen bebek Prince ile oynuyorlardı.

Hannah, Harleigh Rose'la birlikte herkese kahve hazırlarken gülüyor, ocaktaki pembe tavalarımda krep yapan Lion ve Lysander'ın arasında gidip geliyordu. İri yarı, yaralı ve çatık kaşlı Sander, kırmızı kalp desenli beyaz önlüklerimden birini bile giymişti. Çok gülünç görünüyordu ama bunu

Honey gülümsüyordu çünkü Dane ve Bat'in arasındaki bir taburede sıkılmış gibi davranırken elinin arkasına gizlenmişti. Teknik olarak Maja ve Buck'ın vesayeti altında olmasına rağmen onu Fallen etkinliklerinde görmek nadirdi çünkü üvey kardeşlerinden nefret ediyordu ve zararlı, artık ölmüş olan annesi tarafından kulübe karşı zehirlenmişti. Ama o oradaysa, Sander da her zaman oradaydı.

Boner ve Curtains oturma odamda kendi getirdikleri bir konsolda video oyunları oynarken Heckler ve Blade onlara tezahürat yapıyor, sonuç üzerine bahse giriyorlardı. Cleo, pencere kenarındaki koltuğumda oturmuş, sanki her bir tanesi kaçırmak istemediği bir anıymış gibi sokakta hafifçe yağan karı seyreden Axe-Man'e gitti.

Arka kapının penceresinden Kodiak'ın Ransom'a silahını kılıfından sorunsuzca nasıl çekeceğini öğrettiğini görebiliyordum.

Herkes oradaydı. Tüm
motorcu ailem. Priest
hariç.

"Hey, tatlı Bea," diye seslendi Loulou beni kaosun ortasında sessizce dururken gördüğünde. Kocasının kollarının çemberinden çıkıp yanıma geldi, beni yanağımdan öptü ve Angel'a da aynısını yapma şansı verdi. "Benim güneş kızım bugün nasıl?"

Angel önce benim saçlarımı çekti, sonra da kendi saçlarını çekerek kıkırdadı, belli ki aynı soluk bukleleri paylaştığımız için çok mutluydu. Onu Loulou'nun elinden aldım, böylece tatlı kokulu saçlarını derin bir nefesle içime çekebildim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kiraz kokuyordu.

"Ben iyiyim," dedim ona dürüstçe. Duygu seline kapılmış gibi hissetsem de, bu çoğunlukla bir hoşnutsuzluk bulutuyla karışık mutluluktu. Saplantılı bir şekilde Priest'in nerede olabileceğini ve böyle bir toplantıda neden yine bulunmadığını merak ettim.

Kendi kendine uygulanan bir izolasyon muydu yoksa kulüp tarafından kasıtlı olarak mı uygulandı.

"Yorgun görünüyorsun," diye fark etti Lou, uzanıp yanağımı okşadı. "Keşke dün gece yine bizimle kalsaydın. Güvende olduğunu bildiğimde kendimi daha iyi hissediyorum."

"Güvendeydim." Benim için Priest'in yanından daha güvenli bir yer yoktu. "Ve dürüst olmak gerekirse, sizinle kalmayı seviyordum ama kendi alanımı özledim."

Lou dudağını ısırdı ama başını salladı. "Tamam, bunu anlayabilirim.

Priest dün gece seninle mi kaldı?"

Görünüşte güzel Angel'ın tombul yanaklarına öpücükler kondurmak için ama daha çok gözlemci kız kardeşimden saklanmak için bir tutam saçın arkasına saklandım.

İçini çekti ama sonra kollarını bana doladı ve tek hissedebildiğim onun yumuşak sarılışı oldu. "Tatlım, sevmek için çok daha kolay birini seçmeni dilemediğimi söyleyemem ama sen bir Lafayette'sin, sanırım buna hazırlıklı olmalıydım."

Geri çekildiğinde ona sırıttım. "Tehlikeli erkekleri sevme eğilimindeyiz."

İkimiz de Smoke'un devasa sırtının arkasında beliren ve söylediği bir şeye gülen Phillipa'ya baktık. Maja ve Buck onlarla birlikte benim yemek masamda oturuyorlardı, kulübün yaşlı grubu birlikte ateş ediyordu.

"Sence sonunda onunla çıkmayı kabul edecek mi?" Lou'ya sordum.

Başını salladı ve dalgın bir şekilde Angel'ın küçük ayağıyla oynadı. "Farklı olmaktan çok korkuyor."

"Farklı olmak kötü değildir," dedim kız kardeşimin bu dersi çoktan aldığını bilmeme rağmen. "Bir şeyin normdan farklı olması onu özünde kötü yapmaz. İnsanlar otomatik olarak anlamadıkları şeylerden neden bu kadar çok korkuyorlar?"

"İnsanlar hazırlıklı olmak istiyor. Neyin geleceğini bilirlerse, ondan korkmazlar. Kulüp gibi yasaların ve normal toplumsal adetlerin dışında hareket eden insanlar sapkındır. Herhangi bir durumda ne yapacağımızı bilmiyorlar ve bu onlar için korkutucu."

"Acaba katil bu yüzden mi toplumun kenarında olduğunu düşündüğü insanları hedef alıyor? Fahişe, İlk Uluslar'dan bir kadın, Kodiak ile ilişkisi olan öğretmen..." Düşündüm. "Belki de katil kaosu ortadan kaldırmaya çalışıyordur."

Loulou homurdanarak etrafımızı saran ceset yığınına ve gürültüye baktı. "Tüm bunları itlaf etmek istiyorlarsa onlara iyi şanslar."

Şaka yapıyor olsa da ürperdim. Bir seri katilin aklından geçenleri biliyordum. Düşmüşler gibi devasa, gelişen bir haydut örgütü, uygunluk takıntısı olan biri için büyük, kırmızı bir hedef olurdu.

"O kadar korkmuş görünme, küçük Lafayette," dedi Z, karısının yanına yaklaşıp belindeki çukura kocaman bir el atarak onu tekrar sahiplenirken. Canavar bana kaşlarını çattı ve

babasının söylediğini vurgulamak istercesine yumruğunu salladı. "Kulübü alarma geçirdik, sana hiçbir şey olmayacak, tamam mı?"

Dudağımı ısırdım çünkü bana bir şey olmasından endişe etmiyordum. Onlar için endişeleniyordum.

"Neden hepiniz buraya geldiniz?" Konuyu değiştirmek ve bu ısrarcı yasaklayıcı soğuktan kurtulmak için çaresizce sordum. "Bir saat içinde kiliseye gitmem gerektiğini biliyorsunuz değil mi?"

Harleigh Rose yanımda belirdi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Şaka mı yapıyorsun? Bir katil tarafından takıntı haline getirildin. Gözümüzün önünden ayrılmana izin verdiğimiz için bile şanslısın."

"İşte bu yüzden bu akşam yemekte bizim evde olmalısın," diye ilan etti Cressida, Kral'ın yanına sokulmuş, yerdeki yerinden. Prens onun kollarında mutlu bir şekilde mırıldandı ve ben kıskançlığa benzer bir şeyin rahmimi sıktığını hissettim. "Tatlı olarak elmalı turta yapacağım."

"Ve cidden, düğünüm hakkında konuşmamız gerekiyor," diye hatırlattı H.R., pırlantasına hayran kalabilmem için sol elini uzatarak. "Düğünüm hızla yaklaşıyor ve özel günüm için hâlâ planlamam gereken bir sürü şey var."

"Özel günümüz demek istedin herhalde," diye kuru bir sesle hatırlattı Lion onu kemerinden tutup kendine doğru çekerken ve kulağına bir öpücük kondururken. "Yoksa bunu sana tekrar hatırlatmak zorunda mıyım?"

"Tamam, iğrenç," diye takıldı Cressida, çünkü Harleigh Rose her zaman ağabeyi ve babasının PDA'sından şikâyet ediyordu. "Siz ikiniz bir oda falan tutabilir misiniz?"

Loulou gözlerini saklamaya çalışarak, "Evet, cidden H.R., küçük kardeşlerini korkutacaksın," diye alay etti.

H.R. dilini onlara doğru uzattı ve hepimiz güldük.

Onlarla akşam yemeği yemek istedim. Tüm günümü, tanıdığım en büyük kalplere sahip bu dağınık ve uyumsuz aileyle geçirmek istiyordum. Ama bir ayağım hâlâ başka bir dünyadaydı ve bu gerçek şimdi ortaya çıkıyordu. "Üzgünüm ama Phillipa ve ben bu akşam Pazar okulundan sonra Linley'lerle yemek yiyeceğiz."

Garros sessizliğe gömüldü.

Ellerimi oynatarak bir ayağımdan diğerine geçtim. "Özür dilerim, sizinle yemek yemeyi çok isterdim ama onlara yiyeceğimi söyledim bile."

"Seth Linley yeterince iyi biri," diye zeytin dalı uzattı Cress. "Ama karısı tüylerimi ürpertiyor. Her zaman çok gergin."

"Dr. Linley benim doktorlarımdan biriydi," dedi Loulou yumuşak bir sesle ve sanki onu rahatlatmak istercesine elini Monster'ın başının üzerinde gezdirdi. "Ona selamımı söyle."

Kız kardeşime gülümsedim, anlamadığı kararlar aldığımda bile beni desteklemeye çalıştığı için onu sevdim.

H.R. bana göz kırparak, "Bu hafta bir şeyler yapacağız," dedi. "Eğer Rahibinle çok meşgul değilsen."

Herkes kıkırdadı, kulak misafiri olmamış gibi davranan diğer kardeşler bile.

"Nerede o?" Kahkahalar arasında Zeus'a usulca sordum.

Beton gözleri yumuşadı. "Bazen kendi yarattığımız bir kafeste yaşarız, küçük Bea ve bazen anahtarımız olsa bile kendimizi dışarı bırakmak istemeyiz. Anladın mı beni?"

Dudaklarımı ısırdım, Priest'in gözlerindeki tekinsiz bakışı düşündüm, yemek yerken garip aralıklarla hissettiğim paniği

Seks. Fallen'ın korkusuz infazcısının küçük, önemsiz benden korktuğunu fark etmek garip bir duyguydu.

"Üzerinde çalışacağım," dedim ona çenemi inatçı bir şekilde eğerek.

Kocaman yumruğuyla hafifçe vurdu ve gözlerini kırpıştırarak bana sırıttı. "Lafayette büyüsü var. Yapacağından hiç şüphem yok."

BEA

PAZAR AYINI O HAFTA ÇOK SEYREKTI, BU DA

Son birkaç aya dönüp baktığımda büyükbabamın ayinine katılanların sayısının giderek azaldığını fark ettim. Az sayıdaki katılımcılar arasında bile kutsal alanda bir şeyler yanlıştı, ucuz tepe aydınlatması gibi uğuldayan bir enerji vardı.

Shaw yanımda kıpırdanıyor, kısa bacaklarını sıranın içinde sallıyor, öcü arar gibi kilisenin etrafına bakınıyordu.

"İyi misin, küçük dostum?" İkiz kardeşinin tıpatıp aynası olan, biri kahverengi, diğeri bir tarafı yeşile boyanmış uyumsuz gözlerine bakmak için eğilerek ona sordum.

Shaw alçak sesle konuşmama rağmen irkildi, sonra da utangaç bir ifadeyle baktı. "Burası biraz ürkütücü."

Steele bana bakmak için öne doğru eğildi ve küçük elini Tempest'ınkine koyduğunu, on yaşında olmasına ve muhtemelen toplum içinde birinin elini tutmak için fazla büyük olmasına rağmen sıkıca kavradığını fark ettim. "Evet, burası tüylerimi ürpertiyor."

Amelia Stephens, Tempest'ın yanında oturan Bat'in diğer tarafından, "Sus," diye emretti. Elini tutan Steele'e baktı ve küçük çocuk isteksizce bırakıp ellerini yumruk yapıp kucağına koydu.

Bat ona onaylamayan bir bakış fırlattı, ağzı kınamakla doluydu, ama Amelia onları görmezden geldi. Bat onlarla birlikte ayine katılmayı reddettiğinde otoparkta kavga etmişlerdi ve belli ki Amelia kazanmıştı. Öyle bir gürültü koparmıştı ki, sırf Amelia sussun diye kabul ettiğini sanmıştım.

Tempest sanki aralarındaki anlaşmazlığı affetmeye alışkınmış gibi bana küçük bir özür bakışı attı.

İkizlere küçük bir göz kırpmayla, "Siz kıpırdamadan oturun, biz de sonrasında Honey Bear Café'ye kek yemeye gidelim, olur mu?" dedi.

Anında doğruldular ve hareketsiz kaldılar. Tempest ve ben bir gülümseme paylaştık.

Kulüpteki kadınların çoğu ondan hoşlanmıyordu çünkü sırf kardeşlerden biriyle yatmak için etrafta dolaşan kulüp sürtüklerinden biri olarak başlamıştı ama birkaç yıldır Bat ve Amelia'nın çocuklarına dadılık yapıyordu ve onu her gördüğümde iyi biri olduğunu düşünüyordum.

"Büyükbaba, eski bir battaniye kadar rahatlatıcı o pürüzsüz, yıpranmış sesiyle, "'Sevgi, hatalar affedildiğinde gelişir,' diye vaaz veriyordu. "Ama bunun üzerinde durmak eski dostları ayırır. Natalie Ashley'in ruhu için dua ederken bunu hatırlayalım.

Geçmişte yaptığı yanlışlar ne olursa olsun o iyi bir kadındı. Onun günahlarını anmaya gerek yok. Bunun yerine, komşusuna her zaman yardım etmeye nasıl hevesli olduğunu ve iyi öğretilmiş lise sınıflarında gençlerimizi nasıl desteklediğini hatırlayacağız. Ailesi, arkadaşları ve kesinlikle bu cemaat tarafından özlenecektir."

"O bir sürtüktü," diye mırıldandı biri huzurlu havayı bozacak kadar yüksek sesle. "Kapıdan geçmesine izin verilmemeliydi."

Şok, sıraların arasında dalgalandı.

İlk Işık'ta kimse böyle konuşmazdı. Sadece cennet gibi bir yer olduğu için değil, Büyükbaba sevgi ve hoşgörü dolu bir atmosfer yarattığı için.

Nefret dolu değildik ve kesinlikle kaba da değildik. Özellikle de söz konusu kadın, evlilik dışı bir erkekle yatmak gibi aşağılık bir günah yüzünden bir seri katil tarafından öldürülmüşse.

Büyükbabanın ağzı açık kaldı ama sanki adam hiç konuşmamış gibi sakince devam etti. "Natalie'nin töreni bu Çarşamba günü mezarlıkta yapılacak ve ardından toplum merkezinde bir tören düzenlenecek. Umarım hepinizi, şiddet ve nefret dolu bir eylemle bu hayattan çok erken koparılan bir kadına saygılarınızı sunmaya hazır bir şekilde orada görürüm."

"Beni orada bulamayacaksın," diye fısıldadı arkamdan başka biri, bu sefer bir kadın.

Kadını bulmak için boynumu çevirdim ama bana sadece boş yüzler bakıyordu, hepsi de büyükbabamı izliyordu.

Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru şiddetle yuvarlandı. Dişlerim kenetlenmiş, bir saldırı ihtimaline karşı sıkılmıştı.

Bu doğru değildi.

Kapıdan içeri girdiğimizden beri hiçbir şey olmamıştı, cemaat üyeleri Bat'ın tüm dövmeleriyle isteksizce karısının arkasından sürüklendiğini gördüklerinde, Loulou'nun Zeus'la evlendiğinden beri kilisede ilk kez dayanışma içinde elimi tuttuğunu gördüklerinde fısıldaşıyorlardı.

Davet edilmediğimiz bir partiden arta kalan içki ve duman kokusu gibi havada güçlü bir düşmanlık vardı. Neyi kaçırdığımı, kasaba halkını kendi içlerinden bazılarına karşı kışkırtacak ne olmuş olabileceğini çılgınca merak ettim.

Büyükbaba vaazını düzenli bir şekilde tamamlayıp herkesi kutsayarak uğurlarken daha fazla haykırış olmadı, ancak ayağa kalkar kalkmaz havada hoşnutsuzluk gümbürtüleri vardı.

Loulou elimi çok sert sıktı ve Phillipa'yı diğer yanında tuttu. "Genelde böyle midir, yoksa ben mi onları ortaya çıkarıyorum?"

"Hayır," dedi Phillipa usulca, güzel ve yaşlı yüzü endişeyle daha da kırışmıştı. "Bu doğal değil."

"Neden kızgın köylüler ellerinde dirgenler ve meşalelerle üzerimize gelecekmiş gibi hissediyorum?" Sunağın yanında bir araya geldiğimizde Bat mırıldandı, iki eliyle oğlunun omuzlarını korumaya çalışıyordu.

"Saçmalıyorsun," diye azarladı Amelia çilek sarısı saçlarını geriye doğru tarayarak. "Kulüp yüzünden. Onca yıl gözünü dört açtıktan sonra herkesten şüphelenir oldun."

Loulou ve ben birbirimize yarı ürkek bir bakış attık ama Bat kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve sadece başını salladı

karısına kafa atıyor.

Tempest, "Bugün burası biraz düşmanca bir havaya sahip," diye itiraf etti.

Amelia, oldukça formda duran koyu kırmızı kazağı, siyah eteği ve diz üstü çizmeleriyle kızıl saçlıya eleştirel gözlerle baktı. "Evet, sanırım düşmanca ortamlar hakkında her şeyi biliyorsunuzdur."

"Amy," diye tersledi Bat. "Öfkeni ondan çıkarma."

Amelia burnunu çekti ama kalabalıktan biriyle göz göze geliyormuş gibi yaparak başını çevirdi. "Ben Judy ile konuşmaya gidiyorum."

Bat onaylarcasına homurdandı ama o gider gitmez ikizleri sıraların ortasına doğru götürmeye başladı. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

First Light benim için her zaman bir sığınak olmuş olsa da ona katıldım. Onları merkeze kadar takip ettim, büyükbabama el sallayarak veda ettim çünkü Bill Huxley'in annesi Margaret ile hararetli bir sohbete dalmıştı.

Bat çift kapıyı denedi, açılmayınca kaşlarını çattı. Omzunun üzerinden bize bir bakış attı, sonra omzunu kapıya doğru götürdü.

Kıpırdamadı.

Bu yaygara topluluğumuzun geri kalanının da dikkatini çekti ve çok geçmeden etrafımızı küçük bir yarım ay şeklinde bir seyirci topluluğu sardı.

Yarasa tüm ağırlığıyla kapıya yüklense bile kapı hareket etmedi.

"Bu doğru değil," diye mırıldandım, atmosfer değişip fırtına öncesi hava gibi çatırdarken içim içimi yiyordu.

"Hayır," diye kabul etti Loulou. "Yan girişten çıkalım."

Ani bir çatırtı ve kırılma olduğunda küçük bir aile birimi olarak birlikte koridorda ilerledik. Binanın sağ tarafındaki vitray pencerelerden biri, içi yanan bir bezle doldurulmuş fırlatılan bir şişenin etkisiyle sol alt köşesinden kırılarak açılmıştı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Loulou ve birden ikimiz de dört yıl öncesine, rakip bir MC'nin bizi Zeus'un kulübesinden Molotof kokteylleriyle yakmaya çalıştığı zamana geri döndük.

Bat tereddüt etmedi. Ben daha itiraz etmek için ağzımı açamadan koşmaya başladı ve elindeki kesici aleti sallayarak tahta sıraların yanında yanan küçük ateşi söndürmek için kullandı. Hafif bir tıslamayla söndü. Seth de aniden oradaydı, Bat'in önünde durmuş pencereye bakıyordu, sanki bundan sonra gelebilecek her şeyi yakalamaya hazırmış gibi. Hepimiz sessizce, korkudan titreyerek içeriye daha fazlasının atılmasını bekledik.

Kimse gelmedi.

Yarasa kesiğini kaldırdı ve şişeyi kontrol etmek için çömeldi. Botuyla şişeyi itti ve homurdandı: "İçinde lanet bir not var. Lanet olası bir uyarı."

"Ne yazıyor Bay Stephens?" Büyükbaba, Lafayette mavisi gözlerinde en ufak bir korku titreşimi olmadan çenesini dik tutarak sıralardan aşağıya, Bat'in yanına doğru ilerlerken asil bir tavırla sordu.

Yarasa siyah bakışlarını kaldırıp bize doğru çevirdi. "Romalılar 5:19 'Nasıl ki tek bir insanın itaatsizliği yüzünden birçok insan günahkâr olduysa, aynı şekilde

Bir kişinin itaatiyle birçok kişi doğru kılınacaktır."

Sanki onun sözleriyle çağrılmış gibi, bu kez kilisenin karşı tarafındaki bir pencereden çarpma ve kırılma sesleri yeniden başladı.

Seth alev alan şişeyi takım elbisesinin ceketiyle söndürmeye çalıştı ama şişe hemen alev aldı. Bir dakika sonra, diğer pencereden bir tane daha fırlatıldı ve Bat'in yanına düştü.

"Çık dışarı!" diye bağırdı, alevi söndürmek için deri ceketiyle şişenin üzerine düşerken.

"Hadi," diye emretti Loulou, Shaw'u kucağına alıp kalçasına sabitlemek için eğilirken beni elimden tutup sürükleyerek.

Steele çoktan Tempest'ın kollarına girmiş, Amelia da dehşet içinde görünen Cleo'yla birlikte arkadan geliyordu.

Büyükbaba ürkmüş kalabalığı koridordan aşağıya, neyse ki kapalı olmayan yan girişe doğru yönlendiriyordu. Ransom, herkes için kapıyı açık tutuyordu.

"Rahip beni dışarıda bekletti," diye açıkladı biz yarı organize bir izdiham içinde koşarak geçerken.

Tabii ki yaptı.

Yine de bunun üzerinde duracak zamanım yoktu. Hemen kaosu düzenlemeye ve kimsenin yaralanmadığından emin olmaya başladık. Kodiak da oradaydı, devasa siyah ve gümüş rengi bisikleti otoparktaydı, biz dışarıya dökülürken koca gövdesi köşede kayboldu.

Kundakçının peşindeyiz, şüphesiz.

Onu bulamayacağına dair içimde bir his vardı.

"Tabby nerede?" Herkesi saydıktan sonra, kahramanlıkları yüzünden yanmış ve öksüren Seth'in yanına giderek sordum. "Nerede o?"

"Bugün gelmedi," diye mırıldandı Seth. "Kendini iyi hissetmiyordu."

Zihnimin arkasında bir şey dürttü, ama Bat'in nihayet dumanı tüten taş binadan çıktığını gördüğümde bunu unuttum. Elmacık kemiklerinde is, kısa, kırpılmış siyah saçlarında kül ve sağ elinin derisinde çoktan kabarmış bir yanık vardı.

Hemen Tempest, Steele ve Shaw ona doğru koştular.

Amelia bayıldı ama Seth hemen uzanıp onu yakaladı.

Bir an Amelia'nın onun kollarında bayılmasına baktım ve böyle bir kadının neden Bat gibi bir adama ilgi duyduğunu merak ettim. Bazı insanların Amelia ile benim aynı kumaştan olduğumuzu düşünebilecekleri aklıma geldi. İkimiz de minyon ve güzeldik, kadınsı kıyafetleri ve kadın arkadaşlığı tercih ediyorduk. Ama benzerlikler burada sona eriyordu.

Pembe ve ipeğin altında, ihmal edilmiş gençliğimin ateşinde, babamın korkunç ihanetinde ve sevgili kız kardeşime musallat olan hastalıkta dövülmüş çelikten bir omurgam vardı. Kocası yandığı için kendinden geçen Amelia kadar kolay parçalanmadım, kolay yenilmedim.

Erkeğimin yanında olmak anlamına geliyorsa, onunla birlikte ateşin içinde durabilecek türden bir kadındım.

Amelia'ya son kez -muhtemelen yargılayıcı- bir bakış attıktan sonra Bat'ın yanına gittim ve küçük ekibi tarafından zaten iyi bakıldığını fark ettim.

"Yangın söndü ama duman ve su hasarı var," dedi Bat bana motosikletlerin artan gürültüsü arasında.

Fallen geliyordu.

Tam bu sırada, krom ve siyah Harley'lerden oluşan bir filo Ana Cadde'nin köşesini dönerek kilisenin otoparkında gümbür gümbür durdu. Zeus daha motor tamamen durmadan motosikletinden inmiş, gözleri sadece karısında asfaltta dönüp duruyordu. Loulou çoktan son sürat ona doğru koşmaya başlamıştı, saçları uçuşuyor, kollarını onun boynuna dolayana kadar pompalıyor ve açık kollarına atılıyordu.

"Küçük Lou," diye hırladı, sesini kısamayacak kadar öfkeli ve sarsılmıştı.

Loulou'nun onu başarılı bir şekilde yatıştırmasını izledim, elleri altın uçlu siyah saçlarında, dudakları sarp yüzüne öpücükler konduruyordu.

Arkamı döndüğümde Bat önce onlara, sonra da asfaltın üzerinde oturmuş Seth'in bulduğu suyu içen Amelia'ya bakıyordu. Uzaktan bile olsa, Seth'in kahramanlığı ve minnettarlığı hakkında anlattıklarını duyabiliyordum.

"O iyi olacak," diye ona güvence verdim, ne yaptığımı duymamasını umarak.

Bat'in kömür karası gözleri, söyleyebileceği her kelimeden daha anlamlı bir şekilde benimkilere dikildi. Bu, bir şekilde, uzun yıllar süren mutsuz bir evliliğin sonunda, Bat için karısıyla yolun sonuydu.

Sonra Dane oradaydı, yüzü mermerden olmasına rağmen koşmak yerine koşuyordu, yüz hatları öfkeyle sabitlenmişti. Steele, Shaw ve Tempest, Bat'in bir adım ötesinde durup ona bakarken ona yer açtılar.

"İyi misin?" dedi sonunda, koparılmış bir tel gibi titreyen tok bir sesle.

Yarasa uzanıp omzunu sıktı ve boylarının tamamen aynı olduğunu fark ettim. "Güzel, dostum."

Dane'in omuzlarındaki gerginlik hafifledi, sonra Tempest ona sarılmak için öne çıktığında tamamen gevşedi. Steele ve Shaw da dışarıda kalmak istemedikleri için onlara sarıldılar ve ardından Bat'i de aralarına aldılar. Grup kucaklaşması gözlerimin arkasının yanmasına ve boğazımın kaşınmasına neden oldu.

Etrafımdaki her yerde korkmuş insanlar sevdikleri tarafından teselli ediliyordu.

Ben hariç.

Büyükbabamı bulmak için döndüm ve onu Phillipa ile birlikte gördüm, Phillipa sarılmayı sevmediği için ona biraz garip bir şekilde sarılıyordu.

Boğazım düğümlendi.

Gözyaşları beni ele geçirmekle tehdit etti ve kendime zayıf olmadığımı hatırlatarak duygu akışı içinde nefes almaya çalıştım.

Ama bu ses Priest'e aitti ve hiç yardımcı olmadı.

Nefeslerimi ve nimetlerimi saymak için gözlerimi kapattım. Güvendeydim. Pek çok kişi tarafından seviliyordum. Sağlıklıydım.

Yalnızdım.

İçgüdüsel olarak kilisenin kapısına geri döndüm, kucağının beni teselli etmesine ihtiyacım vardı. İtfaiyeciler ön tarafa gelmişlerdi ve hasarı incelemek için ön kapılardan geçiyorlardı, ama ben arka tarafa doğru süzüldüm. Arka koridor boştu, sadece havayı kirleten belli belirsiz bir duman vardı. Parmaklarımı taş duvar boyunca gezdirdim, sert kaya Priest'in güçlü, nasırlı parmakları gibiydi. I

Düşüncelerimi her zaman tek yönlü bir yol gibi o adama geri götürdüğü için azarlayarak geri çekildim.

Ana kilisenin her iki duvarı da isle kaplanmıştı ve bazı sıralar hasar görmüştü, ancak bunun dışında kiliseye dokunulmamıştı. İtfaiyeciler artık ardına kadar açık olan ön kapılardan içeri girip çıkıyorlardı.

Dışarıda, kışın mavi ışığında İsa'nın bir müridi gibi çerçevelenmiş Rahip vardı.

Girişten birkaç metre ötede kaldırımda durmuş, sanki cehennemin en iğrenç köşelerine mahkum edilmiş gibi kutsal alana bakıyordu.

Ama oradaydı.

Şokun yarattığı bir serap olup olmadığını merak ederek gözlerimi kırptım.

Karla kaplı sokak tablosuna karşı uzun, koyu renk cüppeli boyu dimdik duruyordu. Gözlerini göremeyecek kadar uzaktaydı ama bir şekilde bana sabitlendiklerini biliyordum.

Kasıtlı olarak, çizmeli bir ayak kalktı ve öne doğru adım attı. Sanki kutsal mekâna yaklaşan bu en ufak hareket bile içini yakmış gibi ürperdi.

Onu First Light'tan bir blok ötede hiç görmemiştim ve oradaydı, kararlı bir şekilde dışarıda bekliyordu, haftalardır her gece olduğu gibi zarar görmemem için nöbet tutuyordu, bu görev ona kendi ölçüsünde acı getirse bile.

Gözyaşlarım yine gözlerimin arkasını yaktı ama bu sefer karnımda kabaran mutluluk ve umuttan kaynaklanıyordu.

Koştum.

Yangınları söndüren ıslaklığın içinde hafifçe kayarak, yüksek topuklu ayakkabılarımla engebeli kaldırım taşlarının üzerinde tökezleyerek, azarlayan itfaiyecilerin yanından sıyrılarak kilisenin kapısından çıkıp doğruca şeytanın kollarına doğru koştum.

Ve ne yaptı biliyor musun?

Sert yüzünü kısa bir acı ifadesi kapladıktan sonra kollarını açtı ve beni yakaladı.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm, sakalına ve tenine sinmiş deri, karanfil ve temiz havanın keskin, canlandırıcı kokusunu içime çektim. Hayal meyal, onun saçlarımdan derin bir koku çektiğini fark ettim.

"İyisin," diye ilan etti, güçlü eli popomda esnedi, bir eli açık paltomun altında kuyruk sokumumdan boynuma kadar omurgamdaki çentiklerin izini sürdü ve yüzümü saklandığı yerden çıkarmak için saçlarımı karıştırdı. Yüz hatlarımda korku ve acı izleri ararken gözleri tenimi yakıyordu. "Bir şeyin yok."

"İyi," diye onayladım ve bunu doğrulamak için kendimi ona daha sıkı sardım. "Güzel."

Kaba bir şekilde başını salladı, ama saçlarımdaki eli gevşedi, böylece başparmağıyla nabız noktamı bulmak için buklelerin altına dalabildi. Kalp atışlarımı hissetmek için bir an durduğunda kırmızı kaşları çatıldı.

"Kahretsin, mo cuishle," diye mırıldandı kesik kesik bir iç çekişle, nane kokulu havayı ağzımın üzerinde gezdirerek. "Bir daha gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Bu orospu çocuğu öldürülene kadar olmaz."

"Tamam," diye kolayca kabul ettim, dağınık saçlarını ellerimle düzelttim, muhteşem yüzüne huşu içinde baktım çünkü şu anda bir mucize yaşıyordum. Ona dokunmaya hakkım olan bir mucize. "Bana uyar."

"Burada olacağını bilmeliydim," dedi huysuz ve hiç de etkilenmemiş bir ses omzumun üzerinden.

Rahip adama hitap etmek için beni yere yatırmadı. Bunun yerine beni hafifçe vücudunun bir tarafına doğru çekti, böylece ben de adama bakabildim. Solgun gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı, onunla konuşan her kimse paramparça olmaya çok yakın olduğuna dair bir söz.

"Bana ihtiyacı olan bir ailem olduğunda ortaya çıkma eğilimindeyim." Priest, sahiplenici bir elini saçlarımda gezdirip yumruğunun etrafına yavaşça sararken sahte bir rahatlıkla kabul etti. "Size yardımcı olabilir miyim Memur Travers?"

Polis gözlerini kısarak ona baktı, elleri silahının belindeydi, bacaklarını savaşa hazırlanır gibi germişti. Bir boksörün yüzüne ve görünüşe göre bir boksörün tavırlarına sahipti. "Burası bir suç mahalli olduğuna göre, bana burada neler olduğunu anlatabilirsin."

"Daha yeni geldi," dedim pisliğe, çenemi havaya kaldırıp Priest'in kalçasına tünemiş yüksek boyumdan ona bakarak. "Eğer bir açıklama istiyorsan bana sor. Her şeye şahit oldum."

Memur Travers konuşmak için ağzını açtı ama Priest adama sırtını dönerek onu kovdu. Polis itiraz edemeden, psikopatım bizi hafif yokuştan aşağı, ailemizin geri kalanının kaos içinde bir araya geldiği otoparka götürdü.

"Bize aile dedin," dedim sessizce, sözlerini tekrarlayarak onu ürkütmek istemiyordum. "Daha önce kimseden aile diye bahsettiğini duyduğumu sanmıyorum."

Rahip burnunun güçlü çizgisinden bana doğru bir bakış fırlattı. Gözlerinin ve dudaklarının yanındaki deri pürüzsüzdü, ifadesiz ağzının etrafında gülümseme çizgileri ya da parantezler yoktu çünkü

Çok nadiren duygularını ifade ederdi. Ama o peridot gözlerindeki derinlikleri okuyabiliyordum ve banka alevleriyle nasıl titrediklerini gördüm.

"Ölüm, biri hakkında ne hissettiğinizi çok çabuk anlamanızı sağlıyor. Mute'u kaybettim ve kulübün benim için ne anlama geldiğini fark ettim. Seni elde ettiğim gibi neredeyse kaybediyormuşum gibi geliyor, bu da öyle oldu."

"Ne yaptı?" Şoka uğramış kilise müdavimlerinin arasından geçerek kulübün toplandığı alanın uzak tarafına doğru manevra yaparken nefes aldım, kendi seçimleriyle dışarıdan gelenler ama aynı zamanda cemaat tarafından dışlananlar. Tüm bu felaketin ortasında bile sosyal bölünmelerin var olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

"Beni insan gibi hissettirdiğini fark etmemi sağladı," diye homurdandı bana bakmadan. "Hoşuma gittiğinden emin değilim ama işte böyle."

"İnsan iyidir," diye söz verdim ona, sakalına bir öpücük kondurdum çünkü elimde değildi. Çünkü içimde balon gibi şişen neşenin gideceği bir yer yoktu ve bunun için bir çıkışa ihtiyacım vardı.

"İnsan zayıftır."

"Hey." Sakalının kısa ucunu çekiştirdim, sonra tırnaklarımı öyle bir geçirdim ki kendine rağmen ürperdi. "Benim insan olduğumu düşünüyorsun ve bir keresinde bana zayıf olmadığımı söylemiştin."

Bir an beni düşündü, sözlerimi çiğnerken yanağındaki bir kas patladı. Sonunda beni gruba bıraktı ve sanki aniden çok bulaşıcı bir hastalığa yakalanmışım gibi bir adım uzaklaştı. Sanki duygularımı kapabilirmiş gibi.

"Hayır, Küçük Gölge," diye mırıldandı arkasını dönerken bile, sadece parmakları bileğimin etrafında sertçe kıvrılırken bizi hâlâ birbirine bağlıyordu. "Sen hiçbir zaman zayıf olmadın."

Bizi seçilmiş ailemizden ayıran son kalabalığı da yarıp geçtiğimizde, hepsi bizi izliyordu; kaldırımdan arsaya kadar ilerleyişimizi takip ettikleri belliydi. Rahip duraksadı, botu adımının ortasında asılı kaldı. Biraz arkasından ve yanından, başını eğip onların çeşitli şaşkınlık ve açık merak ifadelerini incelemesini izledim.

Bekledim, aramızda olup bitenlere duydukları ilgiyi nasıl karşılayacağını merak ediyordum.

Loulou bize doğru gelmek için Zeus'tan kurtuldu ama Rahip önüme geçip onun yolunu kapatınca aniden durdu.

Birbirlerine baktılar, ablam ve sevgili psikopatım, alfalar gibi iletişim kurdular, kelimeler olmadan sadece yoğun vücut dilini kullandılar.

Rahip beni yavaşça bileğimden tutup yanına çekti, sonra beni kendisine bağlamak için büyük elini kasten ensemden saçlarımın altından geçirdi.

"O benim," dedi yavaşça, her kelimesi saldırganlıkla zar zor dizginleniyordu.

Loulou başını eğip gözlerini kısarak onu taklit etti. Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırırken kalçasını yana eğdi. "Peki sen onun musun?"

Bir omzunu rahatça silkti ama boynumdaki eli kasıldı. "Bana ait ne varsa."

Boğazımdan küçük bir protesto sesi çıkardım ama Priest sadece başparmağını boğazıma daha sıkı bastırdı.

Lou, sanki otoparkta kendisinden ve Priest'ten başka kimse yokmuş, itfaiyeciler ya da polisler, kulak misafiri komşular yokmuş gibi, "Biri ona zarar vermeye çok niyetli görünüyor," diye devam etti. Bunun MC Kraliçesi'nin askeriyle konuşması olduğunu fark ettim, vermek zorunda olduğu en büyük sorumluluk için ona güvenilip güvenilemeyeceğini görmek istiyordu.

Priest kesin bir ifadeyle, "Ona ulaşmadan önce onları öldüreceğim," dedi.

Sert kız kardeşimin içinden küçük bir ürperti geçti ama o bunu bastıramadı. "Ona da zarar verirsem beni öldürürsün, değil mi?"

Rahip cevap olarak yavaşça göz kırptı.

Kız kardeşimin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tamam o zaman." "Tanrım, testosteron kokusunu sokaktan alabiliyorsun."

Aslan Danner kalabalığı arkasından ayırırken bazı memurların da onu takip ettiğini duyurdu. "Kasaba halkına gösteriş yapmayı bitirdiyseniz, bana lanet günü nasıl kurtardığınızı anlatır mısınız?"

Zeus o büyük, gürültülü kahkahasını attı ve az sayıda da olsa dinlemeyen herkesin dikkatini çekti. "Görünüşe göre lanetliler bugün dindarları kurtardı. Belki bir dahaki sefere kulübe karşı kampanya yürütürken iki kez düşünürler, ha?"

"Nefesini tutma," diye mırıldandı Seth arkamdan, sonra döndüğümde gülümsedi. "Sadece seni kontrol etmek istedim, Bea."

Priest'in göğsünde bir hırıltı yükseldi. Elimi o.

"Ben iyiyim, teşekkürler, Seth. Ben daha çok senin için endişeleniyorum!

Orada bir kahramandın."

Yüzü isle kaplı olsa da klasik yakışıklılığıyla bana gülümsedi. "Çok tatlısın. Bana bu akşam Phillipa ile yemeğe geleceğini söyle. Böyle sıkıntılı zamanlarda bir araya gelmeliyiz."

Dudağımı ısırdım, Priest'in yanımda ölüm gibi durduğunun farkındaydım. Gitmemi istemiyordu. Ben de gitmek istemiyordum. Ama sırf benim için değerli olan bazı şeylere inanmayan bir adama aşık olduğum için her zaman olduğum kişi olmaktan vazgeçemezdim. Seth, Tabby, Eric, büyükbabam, First Light'taki topluluğum hayatımın önemli parçalarıydı ve onlara öncelik vermeye devam etmeyi hem onlara hem de kendime borçluydum.

Başımı kaldırıp bana bakan Priest'e baktım, yüzü tamamen ifadesizdi. Belki de yanından ayrılmam fikrinden etkilenmediği için değil, bu konudaki kendi düşüncelerini bana empoze etmek istemediği içindir diye düşündüm.

Kendince, bunun çok tatlı olduğunu düşündüm.

"Beni bırakıp alacak mısın?" Yumuşak bir sesle sordum, nedense Seth'in bu küçük ana dahil olmasını istemiyordum.

Belki de çok somut, bir kız arkadaşla erkek arkadaş arasındaki normal bir konuşma gibi geldiği içindir.

Priest'in eli başımın arkasına gömüldü ve bir kez çekiştirdi, öyle sert çekiştirdi ki saçlarımı böyle çekiştirmesini ne kadar çok sevdiğimi hatırladım. Gözleri şehvetle karardığında önce kızardım sonra kıvrandım.

"Sen iĢini görene kadar dıĢarıda bekle," diye kabul etti, gözlerini kaldırıp Seth'e dik dik baktı. "Ama o göt herif

sana tek bir elini bile sürerse, lanet kapıyı kırar ve boğazını keserim."

"Bu makul," diye onayladım, gözlerimin parladığını, tüm bedenimin onun çekimine kapılmış bir mıknatıs gibi ona doğru eğildiğini biliyordum.

Seth, Priest'le olabileceğimden daha iyi ellerde olacağımı ima edercesine, "Emin ellerde olacak," diye cevap verdi.

Adamım ona bir bakış bile atmadı. Bunun yerine, Düşmüş kesiminin altındaki kapüşonunun cebine uzandı ve gümüş rengi parıldayan bir şey çıkardı. Pembe bir fiyonkla paradoksal bir şekilde sarılmış, ışıltılı çelikten küçük bir sustalı bıçaktı bu. Yatağımın başucundaki kutuda sakladığım birçok silahtan biri olduğunu fark ettim. Priest'in beni uyurken izlerken hasır sepetten kadife uzunluğu kopardığını düşünmek içimi ısıttı. Bıçak ve pembe fiyonk arasında bizi mükemmel bir şekilde sembolize eden bir zıtlık vardı. Saflıkla dizginlenmiş şiddet, disiplinle yumuşatılmış romantizm. Bu bana verdiği ilk silah değildi ve son olmayacağını da biliyordum. Bu, Priest'in bana kendi karanlık ve kırık yöntemiyle değer verdiğini göstermek için yaptığı uzun bir dizi eylemden sadece biriydi.

"Sen zayıf değilsin," diye tekrarladı yumuşakça, kaba bir şekilde, Seth'in itiraz ederek guruldamasına neden olsa da bir eliyle boğazımı avuçlayarak. "Ölü bir adamı yürütecek kadar güçlüsün Bea. Her zaman kötü bir yerde olduğunu ve sana yeterince hızlı ulaşamayacağımı hatırlıyorsun, değil mi? Azrail'in bile sana yardım edemeyeceğini unutma.

Fallen sizi korkutabilir ve sonra da kendinizi savunursunuz."

Bıçağı sadece sessizce kabul ettiğimde, ani gözyaşlarımı tutma çabasıyla ağzım titrerken, Rahip daha da yaklaşarak beni Seth'in görüş alanından çıkardı. Boynumdaki eli çenemi kavramak için yukarı kalktı ve bakışlarımı onunkine çevirdi; bakışları bir amaç uğruna parlıyordu ve özünde hissettiği şiddetli bir gerçekle vahşileşmişti.

"Ben bir katilim," diye hatırlattı bana sessizce, kelimeler özenle yerleştirilmiş bir komünyon gofreti gibi açık ağzıma mırıldandı. Dilimin üzerinde tatlı tatlı eridiğini hissettim. "Sen bir katilsin."

Bıçağı soğuk elimle kavrayıp, ağırlığını ve doğruluğunu hissettiğimde ve tüm cemaatimin yanan bir kilisede kilitli kalmaktan ne kadar korktuğunu hatırladığımda, bizi dehşete düşüren seri katille karşı karşıya kalırsam onu kendim öldüreceğime kesin olarak karar verdim.

BEA

BOĞAZIMA DOLAN SAFRA, TUVALETI BOYADI.

Seth ve Tabitha'nın okyanus kıyısındaki malikânesindeki kâseye kusmuştum. Kusup inlerken porseleni terleyen parmaklarımla kavradım, tuvaletin üzerine çöktüm, bir akşam yemeği partisinin ortasında yalnız ve perişan bir haldeydim.

Burada olmak istemedim.

Midem, banyo penceresinin dışındaki Pasifik Okyanusu'nun akıntısı gibi çalkalanmayı bırakmıyor, bağırsaklarımın duvarlarını savurup kabartıyordu. Tedirginlikten, cildimi nemli terle kayganlaştıran bu önsezi hissinden hastaydım.

Seri katilin hepimizle oyun oynadığı hissinden kurtulamıyordum. Çıldırmış bir tiyatro ozanı gibi en büyük gösterisi için sahneyi hazırlıyordu. Sırf kendini kanıtlamak için, gerçekten dindar bir adam için kutsal olması gereken koca bir kiliseyi neredeyse yakıp yıkıyordu. Şiddet suçları dersinde okuduğum kitaptan kesilmiş bir katil değildi. Karmaşıklıkları o kadar büyük ki, bir sonraki adımını düşünürken bile kendimi dehşete düşmüş buluyordum.

Emin olduğum tek şey beni tanıyor gibi göründüğü ve daha da fazlası, bu oyunu benimle oynamak istediğiydi. Vancouver şehir merkezindeki striptizci ve rezervasyondaki kadın dışında, her cinayet benimle ilişkilendirilebilirdi ve bu son cinayet, can kaybı olmasa da, bir istisna değildi.

Belki de benden sıkılmaya başladığını düşündüm. Eylemsizliğimden, işlediğim suçlar sonucunda vermem gerektiğini düşündüğü belirli bir tepkiyi beklememden bıkmış, planından sapmaya başlamıştı.

Sapma, önceden planlanmış cinayetten daha kötüydü. Tek bir kurbana karşı bir kilise dolusu insan.

Safra boğazıma doldu, mideme öyle bir kramp girdi ki yemeğimin son kırıntılarını da kusarken ağladım. Bitirdiğimde kaseye tükürdüm, sifonu çektim ve Linley'lerde çok tuhaf bir geceye dönüşen gecenin geri kalanında kendime gelmek için yüzümü ve ellerimi buzlu suyla yıkadım.

Doğrusu, Tabby ve Seth'i sevmeme rağmen, onlarla birlikte vakit geçirmekten hiç hoşlanmamıştım. Her zaman bir çiftin birbirinin içindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarması gerektiğini düşünmüşümdür, ama garip bir simya oluştu

Linley'ler birlikteyken her ikisinin de iyi huylarını lekeleyen bir şey vardı. Gergin ve güçlü görünüyorlar, sadece aynı odada bulunarak bile çok fazla enerji harcıyorlardı. Bu özellikle o gece için geçerliydi.

Ya da belki de dişlerimi diken diken eden şey yemeğin atmosferiydi. Linley'ler zarif ev sahipleriydi.

-Güzelce hazırlanmış yemek masasında toplanan herkes zarif kış kıyafetlerini giymiş, kaliteli şaraplarını içerken hafifçe gülüyor ve çalan Noel müziğinin mırıltısından duyulabilecek kadar yüksek sesle konuşuyorlardı. Her şey çok medeni, çok güzel bir şekilde üretilmiş ve tamamen sahteydi.

Margaret Huxley'nin sanki varlığım onu rahatsız ediyormuş gibi bana dar bakışlar fırlatmasını, Tabby'nin henüz işlemediği bir günahın kefaretini ödercesine boynundaki altın haça dokunup durmasını ve tüm bunların altında yatan çirkinliği hissedebiliyordum.

Sadece Seth her zamanki gibi karizmatik ve sevimli görünüyordu. Karısı sessizliğe gömüldüğünde bile sohbeti o sürdürdü ve annemi bir genç kız gibi kıkırdamasına neden olan hikâye üstüne hikâyelerle eğlendirdi.

Yemek odasına geri dönüp masanın başında Seth'in solundaki onur konuğu koltuğuna oturdum. Genelde Seth'in hastanedeki çalışmalarıyla ilgili hikâyeler dinlemeyi severdim ama o gece, günün olaylarından dolayı yorgun düşmüştüm ve dizlerimde, şeffaf siyah taytımın altında saklamaya çalıştığım mor ve mavi morluklar dikkatimi dağıtmıştı. Parmaklarım sık sık masa örtülerinin altından geçerek morluklara bastırıyor, bir gece önce Priest'le yaşadığım sefahati hatırlatan küçük acıları seviyordum.

Böyle bir masada böyle bir adamın izlerini taşımak beni gizliden gizliye heyecanlandırıyordu. Bu insanlar, dindar bir ateist ve tamamen suçlu bir adam tarafından boğulmayı, tokatlanmayı ve genellikle sert bir şekilde becerilmeyi ne kadar çok sevdiğimi bilselerdi, beni deliliğe mahkum ederlerdi.

Belki de deliydim.

Genel bir kavram olarak "delilik" ile ilgili sorun, "normal" bir psikolojik yapı için temel bir model olmamasıydı. Her insan benzersiz bir şekilde farklıydı, her toplum kendi kuralları ve ipuçlarıyla, her kültür kendi normları ve cezalarıyla normali tanımlamanın bir yolu olmadığı anlamına geliyordu. Yine de pek çok insan anormal psikoloji üzerine çalışmalar yaptı. "Öteki "ne odaklanmak, onlarla bizim aramızdaki benzerliklerden çok daha kolaydı.

Gazetelerin "Ölüm Peygamberi" olarak adlandırdığı seri katille ilgili sorun da buydu elbette. Orijinal değil ve zararlı. Seri katillere lakap takmak korkunç bir fikirdi çünkü kurbanlarını sahneleyen böyle bir katilin kötü şöhreti ona tam da istediği şeyi veriyordu.

Dikkat edin.

Kan ve cesetlerle anlatmaya kararlı olduğu hikâyeyi aydınlatacak bir spot ışığı.

Seth parıldayan bir sırıtışla, "Bu akşam çok suratsızsın," dedi. "O akıllı kafanın içinde neler oluyor? Umarım bugün First Light'ta olanlar yüzünden fazla sarsılmamışsındır."

Brokolimi çatalımla tabağımda gezdirirken midemin bulandığını hissettim. "Travmatize" biraz ağır oldu. Bence

polisler bu katili hafife alıyorlar. Açıkça görülüyor ki bu, düşünmeden cinayet işleyen rahatsız bir adamdan daha fazlası. Bir tür gündemi var ve zeki biri. Belki de ona yardım eden birden fazla kişi vardır."

"Bu tipik bir şey mi?" Seth bilinçli bir gülüşle sordu. "Beni bağışlayın, vücuttaki her kemiği sayabilirim ama suç ve psikoloji hakkında ilk şeyi bilmiyorum. Korkarım psikoloji derslerimde hep uyuyakalmışımdır."

"Senin A+'dan aşağı bir öğrenci olduğunu düşünemiyorum," diye takıldım çünkü Seth titiz ve inanılmaz derecede zekiydi. Bir keresinde onu Latince İncil okurken yakalamıştım. "Ben de her hafta podcast yayınımı dinlediğini sanıyordum. Yoksa sadece kibarlık mı ediyordun?"

Buna alışmıştım. Destekleyici arkadaşlarım ve ailem Küçük Bayan Cinayeti izlediklerini iddia ediyorlardı ama çoğu zaman bunu yapamayacak kadar alıngandılar. Bunu onlara karşı kullanmadım.

Seth sahte bir itirafla öne doğru eğildi. "Pazartesi günleri eve giderken dinliyorum ama genellikle sesini kaydetmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun oluyorum. Beni affediyor musun?"

Elini okşadım ve dilimi şaklattım. "Sanırım. Stüdyoya o korkunç... paketi gönderdiğinden beri yayında onun hakkında konuşmadım ve programı bir süreliğine askıya aldık çünkü ona başka bir spot ışığı vermek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Öyle mi? Sence istediği bu mu? İlgi mi?"

"Evet, klasik bir klinik psikopat gibi görünüyor, çünkü narsist ve kendi yükselişinin çok farkında.

istihbarat."

Seth dudaklarını büktüğü parmaklarının üzerinde büzdü. "Yakalanmayacak kadar zeki misin?"

"Tüm eyalet RCMP'si ve yerel polis şu anda bu işin peşinde, sanırım hata yapmadan önce sadece bir zaman meselesi ve belki de birkaç cinayet daha meselesi," diye varsayımda bulundum, o gece ilk kez eğleniyordum.

Tabii ki annem bunu mahvetmek zorunda kaldı.

"Bea," diye mırıldandı yanımdan, fısıltısını gizlemek için ağzını peçetesiyle kapatmıştı. "Bu kibar bir yemek masası sohbeti değil."

Sinirden ensem kaşınmaya başladı. Babamın onuncu evlilik yıldönümleri için hediye ettiği pembe inci takımıyla süslenmiş güzel anneme kaşlarımı kaldırarak baktım. Babamın ona hediye ettiği herhangi bir şeyi giymeye nasıl hala dayanabildiğini aklım almıyordu ama First Light Kilisesi'nden arkadaşlarımızla yemek yediğimizde her zaman eski hayatımızın kalıntılarını çıkarırdı. Annem iki hayatını Lou'nun bir zamanlar Louise ve Loulou'yu ayırabildiğinden daha kolay ayırabiliyordu. İki gün önce Maja, Buck ve Smoke'la takılırken şık bir deri ceket giymişti.

Bugün, tüm o hayatın kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranabilirdi.

Uzun yıllar boyunca aynı şeyi yaptığımı, gerçekten olmak istediğim kişiden ve etrafımda olmasını istediğim insanlardan utandığımı fark ettiğimde ürperdim. Kız kardeşimin ihtişamına ulaşamayacağımdan o kadar korkuyordum ki, farkında olmadan annem olmaya çalışarak

iki farklı dünya ve dolayısıyla iki farklı ruh arasında gidip gelmek.

Yorucu ve etkisizdi.

Bir noktada bir seçim yapması gerekecekti ve ben de kendi seçimimi yapmak için düşündüğümden daha hazırlıklı olduğumu fark ettim.

"Sorun değil Phillipa," diye izin verdi Seth, uzanıp elimi şefkatle sıkmak için. "Eğer Bea'nin bu konuda konuşması kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, konuşmasının sağlıklı olacağını düşünüyorum."

Margaret şarabından derin bir yudum alırken, "Elbette, bir fahişenin kız kardeşinin uygunsuz konular hakkında konuşmasını dinleyelim," diye tersledi.

"Affedersiniz?" Diye sordum, açıkçası onun hıncı karşısında şok olmuştum.

Ölmek üzere olan kocasını ziyaret ettiği uzun geceler boyunca darülacezede kuşatılmış olan yaşlı kadın, en ufak bir pişmanlık duymadan bana baktı. "Beni duydunuz, genç bayan. Kız kardeşinizin evlendiği kulübün bu kasabaya daha fazla kaos getirdiği çok açık. Düşmüşlerin hepsinin olması gerektiği gibi hapsedilmesinin zamanı geldi."

Gözlerimi kırpıştırdım ve kucağına bakıp peçetesini manikürlü ellerinin arasında sıkan anneme döndüm.

Ama o sessiz kaldı.

Nefret içimi yakıp kavuruyor, karnımda daha önce sadece Rahip'in erişebildiği bir şeyi ateşliyordu. Kız kardeşim benim idolümdü, tüm çocukluğum boyunca sevgi ve şefkat kaynağım olmuştu. O "suçlu" ile evlenerek bana, içine doğmayı hayal edebileceğim her şeyden daha mükemmel bir aile kurmayı hediye etmişti. O suçluyla evlenerek bana kendi ailemi vermişti.

Sandalyemde dimdik oturdum ve Margaret'e burnumun dibine doğru alaycı bir bakış gönderdim. "Belli ki şoktasın Margaret, çünkü bugün kilisedeki yangınların çoğunu o kulüp üyelerinden birinin söndürdüğü herkesin malumuydu."

"Duyduğuma göre o benim Seth'immiş," diye araya girdi Tabby, masanın karşısındaki kocasına sevgiyle gülümseyerek. "Her zaman biraz kahraman kompleksi vardı."

Annem biraz manik bir şekilde güldü, gerginliği çözmeye hevesliydi.

Buna izin veremezdim. Margaret benimle yatmak istiyordu, o zaman "fahişe" kız kardeşime ne kadar benzediğimi keşfedecekti.

"Bu cinayetlerin Düşmüşlerle hiçbir ilgisi yok. Aksine, bu kasabayı ellerinden geldiğince korudukları için onlara minnettar olmalısınız," diye devam ettim gergin bir sesle.

Öfke ve hayal kırıklığıyla bir sıcak bir soğuk yaşıyordum, huzursuz midem sert bir düğüm haline gelerek cenin pozisyonunda kasılmak istememe neden oluyordu. Çatışmadan nefret ederdim. Sosyal bir grupta en ufak bir sürtüşmeden bile tiksinirdim. Yine de oradaydım, muhtemelen yorgunluktan sayıklayan ve kocasını kaybetmenin haksızlığıyla öfkelenen bir kadınla neredeyse bir tartışmayı kışkırtıyordum.

Beatrice Lafayette barışı koruyan, gülümsemeye hazır tatlı kız olarak bilinirdi.

Ama aynı zamanda ikinci sıradaki seçim, gölgelerdeki kız kardeş, kimsenin iki kez bakmadığı kızdı.

Bundan, insanların onun için yaptığı küçük kutuya sığmak için uyum sağlayan kızdan bıkmıştım.

Fark edilmeye hazırdım ve gerekirse savaşmaya da hazırdım.

Ben zayıf değilim.

"Kederli olduğunu biliyorum Margaret," diyerek demir kelimelerimi ipek gibi yumuşattım. "Bu yılın ailen için zor geçtiğini biliyorum. Ama Düşmüşler'in senin talihsizliklerinle hiçbir ilgisi yok."

Yüksek sesle burnunu çekti. "Yıllardır bu kasabanın başına bela oldular. Daha geçen yıl seks kaçakçılığına karıştılar."

Boğazıma bir hırıltı düğümlendi ama yutkunup ona tatlı bir gülümseme gönderdim. "Aslına bakarsanız, bunun belediye başkanının karısı Irina Ventura ile bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Lila Meadows, MC'deki yaşlı bir kadın, aslında onların indirilmesine yardım etti."

"Onları savunuyorsun çünkü Zeus Garro denen adam tarafından beynin yıkandı," dedi haklı olarak. "O seni Tanrı'nın yolundan saptırdı. Artık cehennemliksin, kızım."

"Margaret," diye itiraz etti annem sonunda usulca. "Bea Tanrı'dan korkan iyi bir kadın. Lütfen onu kulüple bir tutma."

"Senin yerinde olsaydım konuşmazdım Phillipa." Margaret'in gözleri kısıktı ve çürüyen kalbinin karanlık yansımalarıydı. "En büyük kızının o kâfirle evlenmesine izin veren sensin. Oğullarına Canavar adını verdiklerini duydum. Bir iğrençlik için uygun bir isim." Dudakları kötü niyetli, düşünceli bir sırıtışla kıvrıldı. "Merak ediyorum, acaba günah

ve sen de onların pis sürtüklerinden biri olmak için sıradasın--"

Masanın üzerinden ona doğru hamle yaptığımda zavallı Margaret'in sözleri tiz bir çığlıkla kesildi. Dizim soğuk bir kase patates püresinin üzerine düştü ve kalçam bir şarap şişesini devirdi, hareketimin gücü masa örtüsünü benimle birlikte sürükledi, böylece her tabak gelişigüzel yerinden çıktı. Ellerimden biri saçlarının arasına dalıp acımasız bir yumrukla sıkarken, diğeri doğrudan şaşkın yüzüne cezalandırıcı bir darbe indirmek için geriye doğru kalktı.

Sağ elime taktığım altın kalp şeklindeki yüzük elmacık kemiğini yardı ve kan açık ağzından aşağı aktı.

Masada kamburlarımın üzerine oturdum ve kanlı, acıyan eklemlerimi Margaret'in atılmış peçetesine sildim. "Bir daha ailem hakkında böyle konuşursan, sana vurmaktan fazlasını yaparım Margaret. Kafayı takmış göründüğün o suçluları yakalarım ve gerçek bir hasar veririz."

Gülümsemem sıcaktı ve dudaklarımın arasına sıkıştırılmış bir askı gibi yüzümde bükülüyordu ama iyi hissettiriyordu. Öfke ve şiddet içimde dolaşıyor, başımı neşeyle döndürüyordu.

"Bea!" diye bağırdı annem, saldırıma başladığımdan beri olduğu gibi. "Aman Tanrım, Bea, in oradan ve özür dile."

"Hayır," dedi Seth sakince, ayağa kalktı ve bize hitap ederken ellerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. Bizi incelerken yüzünde soğuk bir öfke vardı, mavi bakışlarında karanlık bir delik dönüyordu. "Margaret, bence Bea'dan özür dilemelisin. O yanlış bir şey yapmadı ve

Şiddetine göz yummasam da, onu her türlü pasiflik umudunun ötesinde kışkırttınız."

Margaret ona şaşkınlıkla göz kırpmakla yetinince, Seth masanın etrafından dolandı ve ondan birkaç adım uzakta durdu. Onunla göz teması kurmaktan başka bir şey yapmadı, yüzü sakindi, gözleri durgun bir su gibiydi ama yine de ondan yayılan enerji o kadar hissediliyordu ki tüylerim diken diken oldu. Büyükbabamın sürüsündeki kaybolmuş insanlara sık sık uyguladığı huzurlu otoritenin aynısına sahipti, onları sürüye geri getirmek için bir çoban köpeği gibi topuklarına yapışıyordu.

Sonunda, bir elini acıyan yanağına götürerek bir tür iç geçirdi ve huysuz bir kaş çatmayla bana baktı. "Özür dilerim, Beatrice."

Samimiyetsiz olduğu çok açık olan bir özrü kabul etmek istemeyerek ona ters ters baktım.

Seth boğazını temizledi. "Bea? Affetmek ilahidir, hatırlatmama gerek var mı? Margaret'in özrünü kabul ediyorum. Sen bu davranışların üstündesin. Bu kadar çocukça davranmasının ötesinde."

Yaşlı kadının yüzünde korku ve hayal kırıklığı gibi bir şeyin savaşını izledim ve göğsümde bir acıma duygusu hissettim. Kocasını kaybediyordu. Ortada hiçbir neden yokken bile öfkeli hissetmek yas sürecinin normal bir parçasıydı.

"Ailem hakkında bir daha asla kötü bir söz söylemeyeceğine söz verirsen seni affederim, ki bildiğin gibi Düşmüşler de buna dahildir," diye nezaketle izin verdim, burnumun ucuyla ona bakarak.

Gözleri parlayarak öfkelendi. "Sen dinimiz için bir yüz karasısın."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye karşı çıktım masadan kalkarken. "Ben temizlenmeye gidiyorum. Seth, Tabby, beni yemeğe davet ettiğiniz için teşekkür ederim ama ben erken çıkacağım. Birdenbire kendimi iyi hissetmemeye başladım."

Yanıtlarını beklemeden, adrenalinim azalıyor ve titrememem azalıyor olsa da başım dik bir şekilde yemek odasından çıktım.

Az önce orta yaşlı bir kadının suratına yumruk attım.

Ama, ama, ama yeğenime canavar, enişteme dinsiz ve kız kardeşime fahişe demişti.

Bu affedilemezdi.

Birden öfke geri geldi, boğazımın arkasında sıcak ve yapışkan bir haldeydi ve yutkunmak imkânsızdı.

Tekrar tuvaleti kullandım, ağzımda kalan safrayı tükürdüm, taytımdaki patatesleri sildim ve krem kaşmir elbisemin eteklerini düzelttim.

Oraya geri dönmek istemedim.

Aslında, dürüst olmak gerekirse, yemeğe hiç gelmemiş olmayı diledim. Priest'le, beni asla yargılamayan ve her zaman destekleyen arkadaşlarımla ve ailemle birlikte olmak istedim.

Hiç düşünmeden banyodan çıktım ve tül perdelerden sokağa bakmak için ön salona geçtim.

Priest, söylediği gibi oradaydı, karanlıkta beni bekliyordu, siyahlar giymiş, gölgeler içinde sokağın karşısındaki Harley'ine yaslanmıştı. Perdelerdeki en ufak bir kaymaya bile dikkat kesilmişti, başını yontmakta olduğu ahşap oymadan kaldırıp benimkiyle inatçı bir şekilde kilitlendi.

Caddenin karşısından bile ruhuma karanlık ve sahiplenen bir bakışla baktığını hissettim.

Benim, benim, benim, der gibiydi.

Senin, senin, senin, kalbim yankılandı.

Bilinçsizce ön kapıya doğru ilerledim, ona, kökleşmiş davranışlarıma kulak verip ev sahiplerime veda etmekten daha çok ihtiyacım vardı.

Ama sonra küçük bir kız kıkırdaması duydum

ve donakaldım. Bu kıkırdamayı biliyordum.

Annemdi.

Mutfağa yaklaştım ve daha fazlasını duymak için

gerindim. Seth yumuşak bir sesle, "Kızın çok vahşi," diye

iltifat etti.

sallanan kapının arkasında. "Bunu görmek güzeldi." "Oh

Seth, bu kadar nazik olmayı bırak. Çok kötü davrandı."

Annemin sözleri karşısında kalbim sıkışıyor, yıllar önce babamı Louise ve Zeus'u öğrendikten sonra ona vurduğu için kınamadığı halde, ailemizi savunduğum için beni kınamasından nefret ediyordum.

İki hayat yaşamanın ikiyüzlülüğü, annemin saklamakta ustalaştığı çirkin, iki yüzlü bir canavardı.

"Çok güzeldi," diye ısrar etti Seth sesinde bir gülümsemeyle, sonra daha yumuşak bir sesle. "Tıpkı annesi gibi."

Beyaz panelli kapıya göz kırptım, ses tonundaki samimiyeti hesaplayamadım.

Seth evliydi -mutluydu diye düşündüm- Tabby'yle, ki o sırada yan odada benim olayımdan sonra iyi davranıyordu.

Peki ya annem?

Son birkaç yıldır, o ve Smoke arkadaşlıktan öte bir şeyle flört ediyorlardı. Ben her zaman

Smoke'un ağır astımı ve önemli bir kalp rahatsızlığı olduğu için annem çekingendi. İlk kocasını zaten kaybetmişti ve en büyük kızını da neredeyse kaybediyordu, bu yüzden belki de daha fazla kayıp için imza atmaya hazır değildi. Bunu anlamıştım. Annem yumuşak, güzel ve rafta durması gereken bir heykelcik kadar narindi. Aksiyon ya da tehlikeli kullanım için yaratılmamıştı.

Ama bu?

Bunu anlamamıştım.

Ciğerlerimde sıkıca tuttuğum derin bir nefes çekerek, içeriye bakmak için kapıyı bir aralık ittim.

Seth, kendisinden en az on iki yaş büyük olan annemi küçük bir çocukmuş gibi kucaklıyordu, elleri annemin hafifçe çizgili yüzünü çerçeveliyordu, alnı anneme doğru eğilmişti, böylece sadece birbirlerinin bakışlarını görebiliyorlardı. Çok samimiydi, hiç açmamam gereken bir pencereden bakmak gibiydi, asla unutamayacağım sahnelerle doluydu.

"Bana karşı çok iyisin Seth," diye fısıldadı Phillipa, ellerini onun ellerinin üzerine koyarak. "Hayatımda senin yol gösterici ışığın olmasa ben ne yapardım?"

Boğazımdan bir ses çıkmış olmalıydı, ama Seth'in kafası fırladı, gözleri şaşmaz bir şekilde benimkini buldu.

"Beatrice," dedi nefes nefese, varlığım karşısında şok olmuştu. Şaşkınlıkla bir kez gözlerini kırpıştırdı, sonra duygularını dizginlemeden önce durumu değerlendirir gibi oldu, yüz hatlarını bir anda temizledi.

"Bea," diye nefes aldı annem, eli ağzına giderken bileğindeki inci bilezik hafifçe şıngırdadı. Bir Hitchcock filmindeki Grace Kelly kadar dramatik ve zarifti. "Canım, çok özür dilerim."

"Burada neler oluyor?" Annemle Seth'in bir tür ilişki yaşıyor olabileceği fikri beni şaşkına çevirmişti.

İkisi de o kadar dindardı, inançlarına o kadar bağlıydılar ki, evliliğin kutsallığı onların bozabileceğine asla inanmadığım bir şeydi.

Seth hafifçe gülerek Phillipa'dan uzaklaştı ve dar kalçalarını tezgâha yaslayıp ayaklarını çaprazladı. "Zina fikrinin seni şaşırttığını görmek güzel, Beatrice. İnançlı biri olduğunu biliyorum ama son zamanlarda birlikte olduğun kişilere bakınca, Tanrı'nın emirlerine hâlâ bağlı olup olmadığını merak ettim."

"Öyle mi?" Ellerimi kalçalarımda yumruk yaparak talep ettim. "Açıkla lütfen."

"Seth..." Annem yorgun bir şekilde içini çekti, elleri etkilenmiş bir sıkıntıyla kalbinin üzerinde çırpınıyordu. "Baban öldüğünden beri bu zor zamanlarda bana yardımcı oluyor. Son zamanlarda benim için neyin doğru olduğu konusunda kafam çok karışıktı ve o çok değerliydi..."

"Nasıl paha biçilmez?" Bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi görünen Seth'e bakarak ısrar ettim, sanki benim öfkem sadece hafif bir eğlenceymiş gibi bizi izlerken sakin bir sırıtışla gülümsüyordu.

"Düşmüşlerle bu kadar çok zaman geçirirken Tanrı'ya sadık kalmak zor oldu," diye itiraf etti Phillipa usulca. "Bir süredir mücadele ediyorum. Kızımı seviyorum ama seçtiği hayat beni duraksatıyor."

"Tamam..." Tüylerim diken diken oldu. Loulou'yu savunmak için annemle bile ölümüne savaşmaya hazırdım. Neden onun yaşam tarzı bu kadar bariz bir şekilde yanlıştı? Evet, Zeus

Bazen uyuşturucu ve şiddetle uğraşan bir motosiklet çetesiydiler ama bu kasabanın vatandaşlarını koruyorlardı ve sevgi, sadakat ve aile gibi pek çok iyi değeri temsil ediyorlardı. Bunca zaman sonra annemin bunu anladığını düşünmüştüm. "Yani romantik bir ilişkiniz yok."

Phillipa kızardı ve güldü, ama Seth sadece baĢını salladı, bana hitap ederken gözlerinde sevecen bir ifade vardı. "Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun, Bea? Bunca zaman sonra, benim için hiçbir şeyin Tanrı ve öğretileri kadar önemli olmadığını bildiğini sanıyordum."

Seth'in Tanrı'ya olan sıkı bağlılığı doktorluk mesleğiyle her zaman biraz çelişiyor gibi görünse de titrek bir rahatlama iç çekişi yaptım ve ona gülümsedim. "Keşke bunu açıkça söyleseydin. Birlikte durma şekliniz çok... samimiydi."

"Büyükbabanın sürüsünden biriyle böyle ilgilendiğini daha önce hiç görmedin mi?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

Büyükbabam bir rahip ve papazdı, cemaatinin ruhani lideri ve şefkatlisiydi. Ağlayan dul bir kadını kucağına aldığını, bir gencin dizindeki kırık deriyle ilgilendiğini ve kutsamasını alanların alnına bir öpücük kondurduğunu görmüştüm. Fiziksel şefkat Tanrı adına uygunsuz bir şey değildi ya da insanlar sık sık böyle söylüyordu. Rahiplerin ve piskoposların genç kızları ve oğlanları istismar ederken kendilerine söylediklerinin bu olup olmadığını sık sık merak ederdim. Bir keresinde kilisedeki pedofili skandalını Seth'e açmaya çalışmıştım ve o da beni hemen susturmuştu.

Seth ve benim gibi insanlar arasındaki fark buydu. Ben hiçbir şeyin sadece siyah ve beyaz olarak var olduğuna inanmazdım.

Beyaz; bir dereceye kadar gri, hayat derslerinin çoğunun gizlendiği yerdi.

"Bea," diye mırıldandı Seth, ellerimi almak için bana doğru adım atarken. Elleri soğuktu, uzun parmaklıydı ve ameliyattan önce defalarca yıkandığı için pürüzsüzdü. "Ben senin hakkında bu kadar iyi düşünürken senin benim hakkımda kötü düşünmeni istemezdim."

Son zamanlarda yaptığım şeyleri düşündüm. Priest'in sikini ağzıma aldığım için dizlerimde oluşan morlukları, psikopatım Brett Walsh'u benim için öldürdüğünde kutsal olmayan bir vaftiz gibi ayaklarıma dökülen kanı, şiddet içeren ve uyumsuz olan her şeye duyduğum hastalıklı, sonsuz ilgiyi.

Ben sadece güzel pembe bir fiyonkla sarılmış karanlık bir kalptim. Bu kadar çok insanın içinde barındırdıkları yerine güzel kurdeleye odaklanmayı seçmesi beni şaşırttı.

Seth ve Tabitha yıllardır arkadaşımdı ama Seth'le vedalaşırken ve anneme daha sonra konuşacağımıza dair söz verirken arkadaşlığımızın şu anda ne kadar geçerli olduğunu merak ediyordum. Beni iyi tanımıyorlardı ve bu hem onların hem de benim hatamdı. Beatrice Lafayette, olağanüstü iyi kız, hayatı İncil ayetleri ve toplumun yargılarıyla inşa edilmiş bir kutuda kabul eden kız yanılsamasıyla rahattık.

Ya da öyleydik.

Artık onun var olduğundan bile emin değildim.

Belki de Priest beni kurtarmadan önce, beni kıran oydu. Son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa o da kırılmanın kötü bir şey olmadığıydı. İyileşme ve büyüme yolunda bir adımdı, hayatımız boyunca kendimizin kaçınılmaz evriminde bir duraklamaydı. Rahip kırılmıştı.

Kabuğumdan çıktım ve artık özgür olduğum için asla geri dönmeyeceğime yemin ettim.

Linley'lerin evinin kapısını iterek açtığımda, o oradaydı. Harley'inin üzerindeki yaslandığı yerden kalkarak bana doğru ilerlemeye başlamıştı bile, sanki yerçekimsel bir güç tarafından çekiliyordu.

Aşkın gücü, diye fısıldadı romantik kalbim.

Buna ne isim verdiğim umurumda değildi: aşk, tapınma, saplantı.

Her şey tek bir şeye bağlıydı, Linley'in sahanlığında beni sert ve sahiplenici bir şekilde kucakladığı anda beni etkileyen tek bir duyguya. Priest'le birlikte, karanlık ve aydınlık, tatlı ve acı, aziz ve günahkâr her parçamın onun kabulüyle güzel bir mozaik halinde birbirine yapıştırıldığı hissi. Onunla hiç bu kadar güzel ve bütün olmamıştım. Asla geri alınamayacak bir şekilde birbirine kilitlenmiş iki kırık yarıydık.

PRIEST

NOEL BEA'NIN KÜÇÜK PEMBE EVINDE KUSTU. BIR ARA

Küçük Gölge'm son yirmi dört saat içinde evini mevsimlik dekor patlamasıyla süslemeyi başarmıştı. Pembeler ve altın sarısı renklerle süslü beyaz Noel ağacının dibindeki kardan adam, ağacın yanıp sönen ışıklarını müziğe göre zamanlayan bir düğmeye bastığında kaydedilmiş bir ilahi versiyonu yayıyordu. Sehpanın üzerinde bir dizi kristal ren geyiği, yemek masasının üzerinde sahte kar ve köknar şeklinde mumlar, mutfağın karşısındaki kirişin üzerinde de pembe cicili bicili süsler vardı. Sampson kadife kanepeye kıvrılmış, şeker kamışı yastığıyla oynuyordu ve Delilah'nın kafesi bile kısmen yeşillik ve kırmızı kurdeleyle örtülmüştü.

Oraya ayak basmak neredeyse hayalarımın vücuduma geri çekilmesine neden oluyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu anahtarlarını yan masadaki küçük Noel Baba kâsesine atıp koridorda ilerlerken. "Kızlar bu sabah kahvaltıya geldiklerinde bana yardım ettiler."

Hem koridorda kaybolduğu için hem de Noel kaosu hakkında söyleyecek tek bir güzel şeyim olmadığı için cevap vermedim. Daha Aralık ayındaydık ve o evin her yerine tatil ruhu saçmıştı.

Hayatım boyunca bir süs eşyasına hiç bu kadar yakın olmamıştım. İsa'ya, organize tatillere ya da duygusal saçmalıklara inanmazdım, bu yüzden hiçbiri bende yankı uyandırmadı.

Hiçbiri, Bea'nın köpüklü dantel geceliğiyle ayak parmaklarının ucunda yükselerek süsleri ağacın üzerine, hafif boyuyla uzanabildiği kadar yükseğe yerleştirme görüntüsü dışında. Erkek kardeşlerden biri en üste yıldızı koymasına yardım etmiş olmalı ve bu öfkenin bir dağlama demiri gibi tenimi yakmasına neden olmadı mı?

O benimdi.

Evin her yerinde Noel saçmalıkları olmasını istiyorsa, yüksek yerlere ulaşacak, ağır ağacı saksısına sabitleyecek, eğer isterse koridorları süsleyecek adam ben olmalıydım çünkü bu sarışın kızla aynı anda aynı yerde bulunmak bile kanımı kaynatıyordu.

Boş şömineye kaşlarımı çatmış, Küçük Gölge'm sıcaklığı sevdiği için lanet şeyi yakmam gerektiğini aptalca düşünüyordum ki bir gıcırtı duydum

koridorun derinliklerinde. Başım karanlık ağzına doğru döndü, omurgam dik, kaslarım yaylanmaya hazır teller gibi gergindi.

Bea o gün neredeyse ölüyordu.

Ben orada değildim.

Peki neden?

Çünkü sırf kilise olduğu için bir binaya giremeyecek kadar ödleğin tekiydim.

On yedi yaşımdan beri herhangi bir kutsal yere adımımı atmamıştım. Bu, Tanrı'nın beni vuracağından ya da eşiği geçtiğim anda günahlarım yüzünden yanıp kül olacağımdan duyduğum mantıksız bir korkudan kaynaklanmıyordu.

Geçmişim hakkında konuşmadım. Düşünmedim bile. Bazen duyguları anlatacak, olayların etinize, kemiğinize nasıl işlediğini tarif edecek kadar büyük kelimeler yoktur. Yaşadığım dehşeti küçültmek için neden ondan bahsedeyim ki?

Ağza alınmayacak şeyler bana kutsal yerlerde, Tanrı'ya ait olduğu iddia edilen bir kilisede yapılmıştı. Her gece uyumak için gözlerimi kapattığımda o ortamı gördüm. Kâbus kılığına bürünmüş anılarla dolu huzursuz uykulardan uyandığımda duanın damağıma işlediğini hissettim.

Bir kilisenin yankısı yaşadığım her ana musallat olduğunda kiliselerden tamamen kaçınmak neredeyse gereksizdi.

Yine de biraz acı çekmekten hoşlanan bir adamdım ama mazoşist değildim.

Bu yüzden kutsal yerlerden uzak durdum ve bugüne kadar her şey yolundaydı.

Ama bir hata yapmıştım. Bir aptal gibi korkularımı Bea'nın güvenliğinden üstün tuttum. Bundan daha zekiydim, daha iyiydim.

Bundan daha fazlası. Geçmişi, acısı ya da korku gibi işe yaramaz duyguları tarafından yönetilen bir adam değildim.

Korku, insanların kendilerini isteyerek içine kilitledikleri bir kafesti.

Bunu biliyordum. Ya da bildiğimi sanıyordum.

O zaman bugün.

Bugün, bugün, bugün.

Bea, taş ve harçtan korktuğum için neredeyse ölüyordu.

"Rahip?" diye seslendi yumuşak sesi, karanlık düşüncelerimi bir ışık huzmesi gibi keserek bilincimi şimdiki zamana sürükledi.

Koridorun gölgeli ağzında duruyordu ve üzerinde pembeden başka bir şey yoktu. Minik kalplerle minimal bir şekilde desenlendirilmiş şeffaf kumaş. Sütyenin içinde sivrilen göğüs uçlarını, şeffaf iç çamaşırının altındaki tüylü saçlarının dokusunu görebiliyordum.

İçimdeki gerilim daha da sıkılaştı, dişlerim sıkıldıkça ağrıyor, ellerim öyle sıkı yumulmuştu ki acıyordu. Avuçlarımı açıp gerginlikten kurtulmak ve kaygan kanımın sıcaklığının parmak eklemlerimin arasından geçip bir büyü gibi yere damladığını hissetmek istedim.

Onun yerine bakakaldım.

Göğsümün dışında yer değiştiren kalbim olan kıza baktım. Sadece onunlayken kendimi bu kadar acı verici bir şekilde canlı hissediyordum. Kalbimin her atışı, damarlarımdaki her kan molekülü ve ciğerlerimdeki nefes onun tarafından sahiplenildi ve yeniden canlandırıldı.

Küçük Bea Lafayette, bir parmağımın kıvrımıyla parçalayabileceğim narin pembe kumaş parçalarıyla orada duruyordu.

Bana bakıyordu, eli sıkı, sertçe kaşlarını çatmış, insan şeklinde yontulmuş bir buz sütunu kadar soğuk, sanki yumuşak ve değerli bir şeymişim gibi. Sanki beni avucunun içinde tutabilir ve küçük parmaklarıyla okşayabilirmiş gibi.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı usulca, bir elini uzattı, parmak eklemleri yemekte o kötü konuşan amcığı yumruklamaktan morarmıştı. Onun şiddet kapasitesinin kanıtı beni iç çamaşırından daha sert yaptı. Bu vahşeti ona tohumumla birlikte ektiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Tıpkı onun inatçı ışığıyla olduğu gibi, ben de karanlığımın bir kısmını ona bulaştırmıştım.

Kıpırdamadım, dişlerimi gırtlağına geçirmek için ileri atılmak yerine nefes almaya odaklandım, kanının kanıtını görmek için damarlarından birini açtım, kilisedeki beceriksizliğime rağmen hala hayatta olduğunu bilmek için.

Aramızdaki hava tehlikeli bir gerilimle çatırdayarak kırbaçlanıyor gibiydi.

Bea yaklaştı, benim cesur aptalım.

"Seni istiyorum," dedi bana, yörüngeme girip ayak parmaklarının üzerine çıkarken bukleleri küçük göğüslerinin üzerinde parlayan bir çarşaf gibi yuvarlanıyordu. Bir sonraki konuşmasını ağır, yaralı ellerimden birini tutup göğsüne koyarken yaptı, parmaklarım her bir sert göğsünün kenarına kıvrıldı.

Kahretsin, ama onu tek elimle öldürebilirim.

Tek bir hata ve altımda ölürdü. Bir öfke, bir kâbus, çok ileri gittiğim bir an ve yaşamak için düşünebildiğim tek nedeni sona erdirebilirdim. Ben bir silahtım, bir bıçağın keskin kenarı ve bir yumruğun kör gücüydüm ve Bea

ipek bir kalpti. Başka bir adamın elinde daha güvende olacağını düşünmek kolay olurdu ama onu bir silahtan, benden daha iyi kim koruyabilirdi ki? Doğrusu, içimde onu mahvetmek ve onu bir mucize olduğu için el üstünde tutmak arasında var olan gerilim, kalbimin göğsümde yüksek sesle çarpmasına, kanımın damarlarımdan geçerek doğrudan sikime gitmesine neden oldu. Bu beni çok canlı hissettirdi.

"Seni görüyorum," dedi bana, gözleri sarı lamba ışığında karanlıktı, içine düşmek istediğim geniş, karanlık havuzlar. "Seni görüyorum Rahip, görülmek istemediğin zamanlarda bile. Benim için görünmez olamazsın. Din size ilahi olana göz dikmeyi, onu komünyon gibi boğazınızdan aşağıya toptan yutmayı öğretir. Bağışlanmak için onu aramayı. Benim için sen ilahisin ve benim seni arayışım kutsal olmayan bir şey değil."

Giyinik bedenimi şefkatli, çekingen elleriyle keşfetmeye başladığında hareketsiz durdum. Göğsümde güvercinler gibi kanat çırptılar, kılıfımdan silahımı aldılar, kemerimden av bıçağını çıkardılar. Bir hizmetçi gibi ayaklarımın dibinde diz çöktü, bileğimdeki hançeri serbest bırakmak için kot pantolonumun kenarını kaldırırken gözleri tapınmayla parlıyordu, sonra bot bıçağını sağ ayakkabımın topuğundan kaydırdı.

Sayamayacağım kadar çok şekilde beni silahsızlandırıyordu.

Terliyordum, o benimle uğraşırken sessiz ve sakin kalma çabasıyla titriyordum. O bıçaklarla uyudum. Lavabomun üzerinde, ulaşabileceğim bir yerde birikmiş halde duş aldım. Bıçaklarımdan ayrılmak bir ampütasyon gibi hissettirdi, ama beni onlarsız görmenin, yumuşak ellerinin altında savunmasız kalmamın onun için önemli olduğunu hissettim.

Ona fazla bir şey veremezdim ama bunu vermeye çalışabilirdim.

Geriye tek bir silah kalmıştı, boynumdaki zincirde taşıdığım mat siyah keskin bıçak. Bea'nın parmakları kapüşonumun altındaki silik şeklin üzerinde gezindi, sonra bakışlarını sessiz bir soruyla benimkine çevirdi.

Kalın bir şekilde yutkundum ve çenemi salladım.

Bıçağa doğru gitmedi. Onun yerine küçük ellerini deri kazağımın omuzlarına soktu ve sırtıma doğru itti. Sonra kapüşonumun eteklerini yukarı çekti ama ben onun yerine boyun kısmından çekip kendim sıyırdım.

İkimiz de sanki bir tür yarış koşmuşuz gibi nefes nefese kalmıştık. Bir bakıma öyleydik. Dayanabileceğim çok fazla şey vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk. İçimdeki canavar her an saldıracak ve onu fethedecekti, böylece o da beni fethetmeyi unutacaktı.

Gözleri, bilenmiş kaslarımın sert kenarından mürekkep gibi akıp giden siyah henleyimin üzerinde gezindi. Parmaklarını ön kolumdan omzuma, oradan da yakama doğru hafifçe gezdirirken keskin bir nefes aldım ve irkildim. Teninin boynuma değdiğini hissettiğimde tısladım, şakağımdan aşağı bir ter damlası süzüldü.

On yılı aşkın bir süredir ellerim dışında kimse çıplak tenime dokunmamıştı. Bunun hissi içimi yangın gibi yaktı.

Bea boğazından iniltili bir ses çıkardı ama yoluna devam ederek bir parmak ucunu kumaşın altından geçirip bıçağı tutan gümüş zincire doladı. İşaret parmağının sert bir kıvrımıyla zincir, bıçağı tutan

olması gerektiği gibi tuttu. Gömleğimin altından nazikçe çekip vücudumu ısıtan metali avucunun içinde toplarken metal parçası aramızda fısıldadı.

Silahlarımla işim bittiğinde, orada nefes nefese durduk, gözlerimiz kilitli ve karanlıktı, aramızdaki hava artan kalp atış hızımın ritmiyle titreşiyordu. Görevinde başarılı olduğu için şimdi ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Kararsızlık ve heyecan boynundan ve göğüslerinden aşağı bir kızarıklık yayılmasına neden oldu.

"Benim için kıyafetlerini çıkarır mısın?" diye sordu usulca, neredeyse sormaya korkuyordu ya da belki de cevaptan korkuyordu.

Kendimle savaşırken dişlerimi sıktım. Ona her şeyimi, tüm benliğimi, boş kemiklerimi ve boş ruhumu vermek istedim ama bu çok fazlaydı.

Çok fazla, çok fazla, çok fazla.

On yedi yaşımdan beri çıplak kalmamıştım, son seferinde bana pek çok kutsal olmayan şey yapmış olan kutsal adamların kanına bulanmıştım.

İçimi öyle şiddetli bir ürperti kapladı ki kendimi korumak için geriye doğru adım attım.

Bea'nın yüzü kederle büzüldü. Ve

ben bitmiştim.

İşlevini yerine getiremeyecek kadar kırılmaktan bıktım. O melek yüzüne keder getirmeyi bıraktım. Pasif olmayı bıraktım.

Çıplak olmamın ne önemi vardı ki? O pembe oturma odasında Küçük Gölge'mle birlikte durduğumdan daha çıplak olmamıştım hiç.

O kadar hızlı ileri atıldım ki, sıcak bir balmumu gibi sert kavrayışımın içinde erimeden önce küçük bir çığlık attı. Sonra onu öpüyordum, ciğerlerindeki havayı çalıyordum çünkü

Nefesini tatmak, az önce dilimde hissettiğim zehri yutmak için dilinin tatlılığını yemek istedim.

"Bu gece seni daha önce hiç bir erkeği almadığın gibi alacağım," diye uyardım onu alt dudağına attığım acımasız küçük ısırıklar arasında. İlgimin altında şişti ve bir erik gibi morardı. "Seni böyle becermeme izin verecek misin?"

"Evet," diye anında kabul etti, içime doğru eğildi, sapkın zihninde fanteziler dönerken titriyordu. "Beni becermeni istiyorum. Canımı yakmanı. Ağlat beni." Sonraki kelimelerini ağzımın köşesine doğru söylemek için ayak parmaklarının ucuna yuvarlandı. "Bana kırılmanın ne kadar güzel olabileceğini göster."

İçimden bir inilti koptu. Dişlerim ve dilimle ağzına verdim, onu öpmeye devam ederken kollarıma aldım ve koridordan yatak odasına doğru yürüdük. Onu umursamadan yatağa bıraktım, yatağa doğru zıplamasını izledim, tüm o soluk saçları ve daha soluk uzuvları yağmalamam için yayılmıştı. Ona ne yapacağıma karar verirken başım öne eğik bir şekilde bir süre onu düşündüm.

O gece ona nasıl sahip olacağımı.

Burada da Noel vardı. Yatağının çerçevesinden sarkan renkli ışık dizisinde, yatağın üzerindeki tatil temalı yastıklarda ve odanın bir yerindeki hoparlörlerden yayılan yumuşak müzikte.

"Noel'e inanmıyorum," diye homurdandım hareket tarzıma karar verdiğimde, yatağın üzerinde kalçalarının iki yanında diz çöküp öne doğru eğilerek bir boy renkli ışık paketini açtım. "Ama yaptığın şeyleri her zaman takdir edeceğim... kendimce."

Işık dizisini bir bileğimin etrafına doladıktan sonra diğerine de aynısını yapmak için hareket etmeden önce karyolanın etrafına geri sardığımda altımda kıvrandı. Ampuller sıcaktı, çok sıcak değildi ve onun kendi tasarımıyla yerinde tutulması fikri beni kot pantolonumun içinde demir gibi sertleştirdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, teninin şehvetle pembeleşmesine ve gözlerinin beklentiyle cerulean gibi parıldamasına baktım.

"Bağlı ve çaresiz olmak hoşuna mı gidiyor?" Parmaklarımın sert uçlarını göğüslerinde hafifçe gezdirdikten sonra her bir meme ucunu parmak boğumlarımın arasında acımasızca cimciklerken onunla alay ettim. Acı dolu zevk tıslamasının üzerine tekrar konuştum. "Kendini yatağının altındaki canavara tamamen teslim etmenin nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin, Bea?"

Arkamdan uzanıp amını hissettiğimde, zaten ıslak olan dikişine bir parmağımı sürdüğümde tepkisi bir inlemeyle kesildi.

"Benim için kötü olmayı seviyorsun," diye mırıldandım, içimde bir ejderha gibi kıvrılan bir sıcaklık hissediyordum.

Bu gece onun ahlaki değerlerinin içini boşaltacaktım. Çekingenliğini yakıp kül edecek ve tüm utancını yerle bir edecektim. Onunla işim bittiğinde, bakir utangaçlığının tüm kırıntıları çöpe atılacaktı.

Yataktan kalkıp sırtımı ona dönerek heybemden bir şey almak için oturma odasına gittiğimde itiraz etti. Banyoda bir mola verdikten sonra geri döndüğümde, huzur içinde yatağa uzanmıştı, bacaklarını açmıştı, böylece buklelerin altındaki amının parlayan pembesini görebiliyordum. Tek kusuru bacaklarındaki leylak rengi ve mavi renkti.

Bir gece önce duşta sikim sertleşmişti. Daha önce onun morarmış dizleri kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyordum, süt gibi kalçaları ahlaksızlığının damgasıyla bozulmuştu. Kilisede o dizlerin üzerinde diz çökmüş olacağını bilmek beni utanç verici bir şekilde heyecanlandırıyordu, acı onun Tanrısından önce bana tapındığını sürekli hatırlatıyordu.

Sıcak su dolu kâseyi, el bezini ve keskin bıçağı yatağın üzerine koyup kalçalarının arasına yerleştiğimde ağzım sulandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu usulca, düz kenarlı bıçağı amının üzerinde salladığımda nefesinde küçük bir heyecan kıpırtısı vardı.

"Seni çıplak tıraş edeceğim," dedim sıcak, ıslak bezi amının üzerine yerleştirirken ve titremesini izlerken. "Sonra yatağın her yerine bal sızana kadar seni yiyeceğim ve o kadar şişmişsin ki parmaklarımı bile zor alıyorsun. Tüm bunlardan sonra, kalın sikimi içine sokacağım ve döllerimle dolana kadar seni bedereceğim."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, başını kaldırıp bezi çıkarmamı ve kasıklarına tıraş kremi sürmemi izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neden bu kadar sıcak?"

Hınzırca sırıttım ama cevap vermedim, bıçağı hafif kürklü amcığının üzerinde dikkatlice gezdirirken bir başparmağımla etini gergin tutmaya odaklandım. Gümüş bıçağın altın buklelerine karşı görüntüsü, kılları kestiğimde altındaki derinin pürüzsüz kremi muhteşemdi. Kırılgan merkezine bu kadar yakın bir bıçağı kullanma konusunda ona güvenmek içimde güç ve şehvet uyandırdı, sikim kotumun içinde ağlıyordu.

"Çok hassas olacaksın," diye mırıldandım karanlık bir sesle, bacağını geriye doğru bükerken, o tereddütle bacağını genişçe tutana kadar bekledim. "Sadece dişlerimin buradaki hassas deriye sürtünmesi bile..." Bıçağın kenarını klitorisinin hemen kuzeyindeki tümseğinin üzerinde hafifçe gezdirdim. "Seni titretecek."

Sonra ürperdi, ön kolumla kalçalarını sararak bastırdığım hafif bir hareket titremesi. Onu keskin bıçakla kesmeden çıplak tıraş etmek hassas bir işlemdi. Bir iki seferde bir sıcak su dolu kabın içinde temizledim, kalıntıları bezle düzelttim, sonra görevime döndüm, amının her santimini incelerken dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Ortalığı batırıyorsun Bea," diyerek bir parmağımı taşan yarığına daldırdım ve klitorisinden kıç deliğine doğru inen kayganlığı takip ederek kıçının altında birikmesini sağladım. Tüm vücudunu kaplayan bir kızarıklık teninden aşağı süzüldü ama onu susturdum. "Merak etme, seni dilimle temizleyeceğim."

İşim bittiğinde onu temiz, nemli bir bezle nazikçe temizledim ve yatağın ayak ucunda durmak için geri dönmeden önce kalıntılarımı banyoya koydum. Odadaki tek ışık kırmızıya çalan ve ellerini parmaklıklara sabitleyen renkli ışıklardan yayılan ışıkla ona doğru baktım. Hızlı hızlı nefes alıyordu, paylaştığımız yakınlıktan o kadar tahrik olmuştu ki gözleri açgözlü bir şehvetle siyaha dönmüştü.

"İstiyorum..." Nasıl dile getireceğini henüz bilemediği arzuları yüzünden dili tutulmuş bir halde sözünü kesti.

Ona öğretirdim.

Arzuladığı tüm o karanlık şeylerin bir adı vardı ve ben ona lanet olası alfabenin tamamını öğretmeye niyetliydim.

"Biliyorum," diye yatıştırdım, ancak kemerimi, düğmemi ve fermuarımı açarken sesim soğuk ve sertti, böylece ağrıyan horozumu ışığa çekebildim. Öfkeyle zonkluyordu, başında precum birikiyordu. Sert başparmağımla ucunu kaydırdım, bunun getirdiği keskin zevk ısırığını hissettim, sonra aramızda tuttum.

"Beni tatmak ister misin?" Ona sordum.

O gece nazikçe gitmeyecektim. Fethetmek için yola çıkmış bir savaşçıydım. Her erkeğin Madonna fantezisi bu yatağa yayılmış ve sabitlenmiş halde yatıyordu, tatlı küçük fahişeme dönüştürmeyi planladığım melek.

Bea zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Evet, lütfen."

"Çok kibardı," diye not ettim, ama başparmağımı ona yedirmek yerine, dilimi aşağıdan yukarıya doğru kıvrımlarında kabaca gezdirmek için eğildim, tatlı suyu ağzımda toplandı.

Bir elimi yatağa soktum ve üzerine eğildim, ağzım onunkinde geziniyordu. Başparmağımı ağzıma sokmamı, tatlarımızı birleştirmemi ve tuzlu tatlılığımız çok lezzetli olduğu için mırıldanmamı geniş gözlerle izledi.

"Ne kadar iyi olduğumuzu tatmak ister misin?" Sesim bir törpü ve fısıltı gibiydi ama beni duydu.

Komünyonumu kabul etmek için ağzını açmaya başlamıştı bile.

Sunduğu şeyi almak için eğildim, dilimi onunkinin üzerinde kaydırdım, dişlerini ve ağzının içinin her santimini bizim tadımızla boyadım. Ayrıldığımda göğsü kabarıyor, kolları bağlarından zorlanıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Kızarmış boğazını avucumun içine alarak tekrar kalçalarına sarıldım.

Sakin ve güzeldi, ellerimde ay ışığı. Saçlarının gümüş ipeği acımasız yumruklarımın arasında öyle narindi ki, koca ellerimle yırtacağımdan emindim. Pencerelerden sızan ışık tenini yaldızlıyor, tahrik olmuş kızarıklığının pembesini ışıltılı bir kırmızıya dönüştürüyor, ağzının küçük, büzülmüş dolgunluğu sabah çiyinde kireçlenmiş bir gül gibi görünüyordu. O kadar kırılgan, bir şeyin olabileceği her şekilde o kadar güzeldi ki, ona bakmak bile içimi acıtıyordu. Bea'yı görmek bile ruhumun nadasa bırakılmış topraklarında duyguların patlamasına neden oluyor, uzun zamandır ölüp gittiğini düşündüğüm parçalarıma güzellik ve koku veriyordu.

"Sana dokunmak yanlış hissettiriyor," diye itiraf ettim elimi boynundan göğüslerinin arasına, titreyen karnının hafif eğimine götürürken. Teni saten gibiydi, parmaklarımın pürüzlü uçları göbek deliğinin kıvrımının altındaki tüylere takılıyordu. "Bu adam öldüren ellerin böyle bir meleğin üzerinde olması günahın en saf hali gibi geliyor." "Ben melek değilim, Rahip," diye fısıldadı yakın havaya Aramızda, kelimeler sıcak nefesimizle asılı kaldı. "Bunu unutmamalısın."

İtirazımı homurdanarak dile getirdim, kasıklarının uyluğunun iç kısmıyla birleştiği yarı saydam, soluk derinin altındaki soluk leylak damarların goblenine odaklanmıştım. Amı benim için o kadar güzeldi ki, onu tıraş edip temizleyen kişinin ben olduğumu bilmek sahiplenici kanımın kabarmasına neden oldu.

Küçük elleri kulaklarımın üzerinden saçlarıma daldı ve çekiştirdi, ben de onun hüzünlü bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. O an bir tabloydu, antika bir kız portresi.

şehvetli, yaşlı bir sanatçı tarafından gençliğinin tatlılığını genç kızın güzelliği aracılığıyla geri kazanmaya çalışıyor.

Arzu beni boğdu. O kadar genç, o kadar masumdu ki, ellerim, sikim ve fetheden dişlerim tarafından kirletilmişti. Normalde lekesiz olan teninde benim izlerimi taşıyordu, dudakları benim öpücüklerimden şişmişti. Küçük, daracık amcığı bir saat içinde önce sikimle, sonra da tohumlarımla dolacaktı.

Benim, benim, benim.

"Eğer bir melek olsaydım, düşmeyi seçerdim," diye fısıldadı. "Tıpkı meleklerin Lucifer için düştüğü gibi, Rahip, ben de senin için tekrar tekrar düşerdim."

"Artık bir önemi yok," diye homurdandım, sahip olma ihtiyacımın gücü içimi yakıp kavuruyordu. Tümseğinin hemen üzerinde, adımı etine kazıdığım yerde hâlâ belli belirsiz izler vardı ve bunu bir kez daha bedenine kazıma ihtiyacı içimi yakıyordu.

Cebimde sakladığım sustalı bıçak, dürtümü engelleyemeden elimdeydi. Bıçağın yumuşak şakırtısı odanın içinde yankılandı. Küçük Gölge'm irkilmedi. Bunun yerine, benim ona acı vermek istediğim kadar o da çeliğin ısırmasını isteyerek kalçalarını yukarı kaldırdı.

"Melek ya da kız olman fark etmez," diye tekrarladım bıçağı dikkatle ince derisinin üzerinde gezdirirken, derinin güzelce yarılmasını, küçük kan taneciklerinin solgun eti mücevher gibi süslemesini izledim. "Artık benim sahibimsin."

İki parmağımı sıcaklığının içine sokup kıvırarak içinde onu kıvrandıran noktayı okşadığımda nefesi kesildi. Gövdemin ağırlığıyla onu sabit tuttum ve parmaklarımı açgözlü amcığına dikkatlice sokup çıkarırken adımı etine kazımayı bitirdim.

"Adımı buraya kazımaya devam edeceğim," diye yemin ettim. "Hayatının geri kalanında benim adımı o güzel amcığının üzerinde taşıyacaksın."

"Evet," diye bağırdı, zevkten başı dönüyordu, onu hareketsiz tutup almasını sağladığımda.

Bıçağı bitirdikten sonra katladım ve dilimle yarayı yalamadan önce cebime koydum. Kırık derisine değen ilk sıcaklıkla haykırdı, başı yastıklara gömüldü, bacakları titriyordu.

"Bu senin yatağında yatan türden bir canavar, tatlı Bea," diye homurdandım, bir kan damlasını kalçasının ve kasığının kıvrımına kadar takip ettim, sonra iç uyluğunun hassas etini ısırdım. "Sadece içini doldurmak için seni parçalamayı seven türden bir adam."

"Evet, lütfen, evet. Becer beni," diye yalvardı Bea, sesi ihtiyaçla gerilmişti. "Lütfen, Priest, bırak beni. Beni sikilmek istediğim gibi sik. Mahvet beni."

Boğazımdan bir hırıltı koptu, onun tatlılığı kontrolümü bir bıçak gibi kesiyordu.

Kes, kes, kes.

Ayağa kalktım, kremsi bacaklarını pazılarımın üzerinde topladım ve ileri doğru ittim, böylece geniş ve tamamen savunmasızdı. Sikimi hassas, kaygan kıvrımlarına doğru ittiğimde titredi ve zayıf bir şekilde inledi, içine girmiyordu, sadece şaftımı içine kaplamak için o ıslaklığın içinden kayıyordu.

"Bunu seviyorum," diye şehvet dolu bir trans halinde hülyalı bir şekilde itiraf etti. "Senin için bu kadar arzulu olmayı seviyorum. Senin kullanacağın biri olmayı seviyorum."

Omurgamdan aşağı neredeyse acı veren bir ürperti yayıldı. Bir an sonra, o daracık amcığa sertçe sokuluyordum,

Etrafımda sıkıca kenetlenirken homurdanıyor ve çığlık atmak için başını geriye atıyordu.

Evet.

Onun çığlıklarını istedim.

Elim boğazına gitti, nabzının başparmağıma karşı umutsuzca attığını hissedecek kadar sert sıktım. Amcığı bu hızlı ritme ayak uydurarak etrafımda dönüyor, sıkı duvarları beni emiyor, daha sert ve daha derine pompalamaya zorluyordu. O rahat kanalın sonuna gelmiştim, rahim ağzına her vuruşum acı ve coşku içinde haykırmasına neden oluyordu.

"Evet," diye nefes nefese sayıkladı, orgazm oluşmaya başladığında bacakları titriyordu. "Oh, Tanrım."

Bu yeterli değildi.

İçimdeki hayvan, derin karanlıkta bedenimi yöneten o canavar, çirkin başını kaldırdı ve Bea'nın küçük, sıkı bedenine savaş açtı. Pembe göğüslerinin uçlarına dişlerimle vurmak için eğildim, bana karşı çırpınmaya çalıştığında sertçe homurdandım.

"Rahip, Rahip," diye mırıldandı kırık bir sesle, ıslak kadife mavisi gözlerinde yaşlar toplanırken, ben amcığına vurarak, onun üzerindeki geri dönülmez sahipliğimi gösterdim. "Lütfen, ben, ben yapamam... Bu çok fazla. BEN-BEN-BEN--"

"İşte bu kadar," diye boğazını sıktım ve dişlerimi oraya sabitleyip kanın tadını hissedecek kadar sert ısırdım.

İşte oldu.

Keskin, sert baskı Bea'yı altımda bir Noel krakeri gibi açtı, uzuvları titriyor, amı pistonlu sikimin etrafında dolup taşıyordu.

Benim için yeterli
değildi. Daha fazlasına
ihtiyacım vardı.

Akıl sağlığının tamamen yok olması.

Sikimin üzerinde parçalanmasını ve durmam için bana nefes nefese yalvarmasını istiyordum.

Bu gece beni çırılçıplak soymuştu. Ben de aynısını ona borçluydum.

Kendini toparlayamadan onu ters çevirdim, elleri ışıklar içinde dönüyordu, kalçalarını yukarı ve geriye doğru iterken parmakları denge için içgüdüsel olarak başlığa sarılıyordu. Onu dölle ıslanmış sikimin üzerine geri iterken, küçük belindeki zalim ellerim derisini ısırıyordu.

Başını geriye attı, homurdanırken haleli saçları uçuştu ve içindeki derinliğimle haykırdı. Bir elimi saçlarına doladım, başını arkaya sabitlemek için dizgin olarak kullandım, böylece o güzel yüzün tutkuyla bükülmesini izleyebildim.

Diğer elimle tatlı, yuvarlak kıçının esnekliğini test ettim.

Şaplak.

Keskin bir soluk yerini iniltiye bırakıyor.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Teni şeftali pembesinden canlı kırmızıya doğru derinleşiyordu, el izim narin etine damgalanmıştı.

Benim, benim, benim.

Kelimeleri yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Bea "Senin, senin, senin" diye taklit etti.

Onu sertçe tokatladım, o şeftali gibi kıçının sallanmasına bayıldım, dudaklarından yatağa düşen şiddetli çığlıklara bayıldım, ıslak amcığının, tahrik edici aletimin altındaki çarşaflara damlamasına bayıldım.

"Sen benimsin," diye hayalarım sıkılaşırken haykırdım, omurgamın tabanı onun dar amcığının içine üfleme ihtiyacıyla sertçe kenetlendi. "Hayatta da benimsin, ölümde de benimsin. Asla ayrılmayacağız, mo cuishle. Sana musallat olacağım, sana musallat olacağım, sana musallat olacağım."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, kırmızı kenarları gözlerini o kadar yoğun bir mavi yapıyordu ki, omzunun üzerinden bana bakarken neon gibi parlıyordu, ağzı şişmiş ve sert nefesinin etrafında açılmıştı. "Sana musallat olacağım," diye yineledi.

Kıçına son bir tokat daha indirdim ve ısıran ellerimle onu sıkıca kendime çektim, onu kucağımda tamamen sikime gömülü oturmaya zorladım. İçine boşalmaya başladığımda haykırdı, çığlığını bastırmak ve onu daha yükseğe çıkarmak için boğazını sertçe avuçladım.

Benden saniyeler sonra boşaldı, onu doldururken aletimi ve taşaklarımı sıcaklık kapladı ve bir anlığına, sadece bir anlığına, hissettiğim tek şey tam bir huzurdu.

CHAPTER TWENTY-FOUR

PRIEST

ONU AŞAĞI INERKEN TUTTUM, ELIM HALA BOĞAZINDAYDI.

Daha yumuşak olsa da, çenesindeki ter damlacıklarını yalayıp oradaki eğimli kemiği ısırırken başparmağımla şahdamarını okşuyordum. Yerleşirken sık sık iç çekti, küçük kedi yavrusu sesleri, bitmiş sikimin içinde tembelce kıpırdanmasına neden oldu. Ellerinden biri ön kolumu okşadı, kumaşı karıştırdı, böylece parmak uçlarıyla bileğimde küçük daireler çizebildi. Bu basit, samimi dokunuş beni neredeyse olağanüstü orgazmımdan daha fazla sarstı.

Bea bana bu şekilde dokunan ilk kadın değildi ama sanki öyleymiş gibi hissediyordum. Annemle babamın hâlâ hayatta olduğu ve beni sevdiği çocukluğumdan beri böyle bir şefkat görmemiştim. Her dokunuş içimde bir yankı uyandırıyordu.

Göğsümde aynı anda hem kederli hem de hoş bir his vardı. Bu kasılma Küçük Gölge ile benim aramdaki pek çok kasılmadan biriydi; zıt doğalarımız, deneyimsiz zihnimin aşk olarak adlandırmak istediği bütün, parlak bir şeye dönüşüyordu.

"Oh, Rahip," diye soludu, dikkatimi eğdiği başına, kolumun iç kısmında bakışlarına açtığı tene çekti.

Tüm kalkanlarım içime çökerken kulaklarımda kakofonik bir çınlama oldu. Ayağa kalktım, onu ittim, boğazımda bir hırıltıyla geri çekildim, kendimi durdurmayı düşünemeden dişlerimi gösterdim.

Orgazmdan kurtulmuş olmama rağmen nefes nefese kalmıştım, göğsüm sıkışmış ve gittikçe daralıyordu. Kollarımdan göğsüme doğru yayılan ağrılar bana bunun ve sadece bunun hissetmek için bir neden olduğunu hatırlatıyordu.

Acı.

Bu yüzden hayattaydım.

Bunu hissetmek için.

"Rahip," diye seslendi Bea, dizlerinin üzerinde doğrulmuştu, dağınık saçları tatlı yüzünün etrafında kıvrılıyordu, boğazının uzun sütununda vahşi kırmızı bir ısırık izi vardı, göğüslerinde kırmızı güller gibi aşk ısırıkları kümeleri vardı. Benim tarafımdan işaretlenmişti.

Benim gibi işaretlenmişti ama çok da

farklıydı. Onun izleri solacaktı.

Onun izleri, ona vermek için içimde biriktirebildiğim sevgiden oluşuyordu.

"Rahip," diye tekrar denedi. "Sorun

yok." Sorun yoktu.

Tenimde taşıdığım tarih dokusunun sadece bir anlık görüntüsünü görmüştü ama bu çok fazlaydı.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak banyoya gittim. Ellerimi porselenin üzerine koyup nefes almak için mücadele ettim ama gözlerim gömleğimin kabarık eteğine, bileğimdeki benekli tene takıldı.

Görüşüm önce kırmızıya, sonra da kör edici beyaza döndü.

Alnımı zaten kırık olan aynaya çarptım, acının derimi kestiğini ve sıcaklığın sağ kaşıma doğru aktığını hissettim.

Bu yeterli değildi.

Bea'nın üzerinde kullandığım bıçak lavabonun arkasında duruyordu. Beceriksiz, uyuşmuş parmaklarım onu buldu ve sapı avucumu kesecek kadar sert kavradı.

Önce sol avucumu, sonra da sağ avucumu kestim ve kristal berraklığındaki acıyla rahatlayarak iç çektim.

Nefes aldım, ellerimi yumruk yaptım, parmak eklemlerimden kan sızıyordu.

Damla, damla, lavaboya damlıyor.

Kapı arkamdan açıldı, Bea'nın solgun başı yavaşça boşluktan içeri girdi. Alt dudağı dişlerinin arasındaydı ama çenesi meydan okurcasına eğikti. Beni rahatsız etmekten korkuyordu ama elinden geldiğince beni rahatlatmaya kararlıydı.

Benim cesur Küçük Gölge'm.

Ona göz kırptım, verebileceğim tek taviz buydu ama tabii ki anladı. Kırık aynasının yansımasında birbirimizi seyrederken bana doğru ilerledi ve nazikçe, o kadar nazikti ki dokunuşu sadece bir fısıltıydı, kollarını ortama doladı ve büyük bedenimi aldı,

yaralı ellerini avuçlarının içine aldım. Gözlerinde biriken yaşlar, onu ağlatmaktan hoşlandığım türden yaşlar değildi.

"Hatırladığında bunu yapıyorsun, değil mi?" diye sordu omzumu örten pamuktan hissettiğim bir fısıltıyla. "Unutmak için acıya mı ihtiyacın var?"

"Hayır." Ellerimi tekrar yumruk yaptım, onun küçük elleri parmak eklemlerimi kavradı. "Hatırlamak için acıya ihtiyacım var."

"Sana ne olduğunu bana söyleyemez misin?" Baskı altında olmayan bir soruydu, yerçekimine meydan okuyan bir şekilde aramızda süzülüyordu.

Belki görmezden gelmeme izin verirdi, ama soru tırnaklarının altında kalırdı, çıkaramadığı bir kıymık gibi. Meraklı bir kızdı, bu onun en parlak yönlerinden biriydi ve ben onun şimdiye kadar karşılaştığı en muazzam muammaydım.

Tabii ki, onu büyüledim.

Ama hiçbir kelimenin tam olarak ifade edemeyeceği şeyleri nasıl kelimelere dökebilirdim ki? Onlardan bahsetmek onları doğaları gereği küçümsemekti, anlatırken yanlış yapmak taşıyamayacağım bir haçtı.

Ben de perdeli camdan ona baktım, kanım avuçlarında birikiyordu.

Dudakları dişlerinin arasında uzun bir süre beni inceledi.

"Kendine zarar vermek çözüm değil, Rahip," diye mırıldandı sonunda, ellerini benimkilerin üzerinde kavuşturarak parmak uçlarımın avuç içlerimdeki dilimlere baskı yapmasını sağladı. Acıdan ürperdim ama bu hoşuma gidiyordu ve o da bunu biliyordu.

Kendini çelikleştirerek keskin bir nefes çekti. "Bunun yerine... en azından canını yakmama izin verir misin?"

Ona kırmızı bir kaş kaldırdım ve o güzel şarap rengi kızarmasını izledim. "Senin gibi küçük bir şey koca kötü beni nasıl incitebilir?"

Dudağını ısırdı, söyleyecek cesareti bulmadan önce kısa bir süre omzumun arkasına saklandı. "Sanırım yardımcı olabilecek bir şey biliyorum?"

Arzu bir gölge gibi üzerimde dolaşıyordu.

"Öyle mi?" Kanımla ıslanmış parmaklarını ağzıma götürmek için yumruklarımı açarak alay ettim. Pembe tırnaklı serçe parmağını emdim, metalik kırmızı kayganlığı yalayarak temizledim. "Meleğim şeytanı oynamak istiyor, öyle mi?"

"Eğer sana yardımı olacaksa. Eğer kendini bu şekilde kesmeyi bırakırsan," diye fısıldadı çiğ bir sesle, karanlık gözlerle parmaklarını emip temizlememi izlerken.

"Ben bir canavarım Bea," diye hatırlattım ona. "Benimle oynarsan, başkalarıyla iyi oynamadığımı hatırlamalısın. Sana biraz kontrol vermeye çalışacağım, ama sonunda, bilmelisin ki, onu geri alacağım."

"Oh, buna güveniyorum," diye muzip bir sırıtışla kabul etti ve beni yatak odasına geri götürmek için çekilmeden önce. "Uzan, ihtiyacım olanı alayım."

Tatlı şeftali ve daha tatlı kedi kokan buruşuk çarşaflara gömülürken, Bea'nin bana işkence etmek istediğini bilmek sikimi yeniden yarı sertleştirdi. Açık kot pantolonumdan müstehcen bir şekilde kalktı. Gölgem geri döndüğünde, elinde siyah saten bir kurdele ve diğer elinde titreyen pembe bir mum vardı.

Benim sapık küçük şeyim.

Açılmış bacaklarımın arasına neredeyse ilkel bir şekilde oturdu, dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve o kız gibi şeyi bağlamak için eğildi.

sikimin ve taşaklarımın etrafında sıkı bir şerit oluşturdu. Şaftım hemen kanla doldu, damarlar belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Bea parmak uçlarıyla bir tanesinin izini sürdü, yüzünde hayranlık ifadesi vardı.

"Acıyor mu?" diye sordu, o kadar masumdu ki taşaklarımı sızlattı.

"İyi hissettiriyor," diye homurdandım, diz çöküp elindeki mumla üzerimde gezinmesini izliyordum. "Üzerime sıcak mum mu dökeceksin?"

"Evet," diye itiraf etti o çelişkili mütevazı ve şehvetli ses tonuyla. "Eğer izin verirsen."

Gömleğimin alt kısmını yukarı sıyırdım ve gövdemi görünce nasıl tepki vereceğini görmek için onu dikkatle izledim. Karnımdaki yara izlerini, derimi benek benek yapan bıçak yaralarını ve yanıkları ortaya çıkardığımda gözleri şoktan ikiz madeni paralar kadar büyüdü, böylece balmumu beyazları, buruşuk pembeler ve erik kadar koyu kabarık çıkıntılardan oluşan bir yamalı bohça haline geldi.

"Acımak yok," diye sertçe emrettim, irkildi. "Bana acı çektireceğine söz vermiştin. Eğer bunu kaldıracak miden yoksa, bana söz verdiğin şeyi almanı sağlarım."

Bu fikir hoşuna gittiği için nazikçe titredi ama soluk kaşlarının arasında kararlılığını gösteren küçük bir çatıklık vardı. Yavaşça mumu eğdi, pastel pembe balmumu akarak karın kaslarımı canlı bir sıcaklığa boyadı.

Tısladım, horoz zıpladı, zihin köpürdü.

"Siktir, evet," diye cesaretlendirdim. "Jack

me off."

Küçük eli bağlı sikimin etrafını sardı. "Daha sert," diye

bağırdım, daha fazla balmumu sıçrarken gövdem eğildi Karnım ve kasıklarım arasındaki ince deride sıcak bir acı.

O kadar sert sıkmıştı ki yanıyordu, bir eliyle sikimi pompalarken diğer eliyle de o sıcaklığı yayarken sürtünme enfesti. Yanakları kızarmış, bukleleri öne düşerek yüzünü gölgede bırakmıştı. Karanlık bir periye, oynamak için yatağın altından çıkan bir gece yaratığına benziyordu.

O. Öyleydi. Lanet olası. Muhteşemdi.

Sikim avucunun içine precum fışkırtıyor, sikimdeki boğucu tutuşunu yağlıyordu. Kalın başımın yumruğunun içinde hareket edişini izliyor, ten tene değen bu ıslak hareket karşısında usulca inliyordu.

"Kalçama tırman," dedim dişlerimi sıkarak. "Kotumu ıslatana kadar bana sürtün. Boşaldığımda Bea, onu benim için içmeni istiyorum."

"Aman Tanrım," diye inledi, sanki az önce ona cennetten bir tatlı vermişim gibi.

Beni daha sert sarsıp ıslak amını bacağıma doğru itmeye başladığında, "Mum yetmez," diye soludum ve bir iniltiyle başını geriye attı. "Cebimde bir sustalı bıçak var."

"Seni çok fazla incitmek istemiyorum," diye itiraz etti bana binmenin verdiği zevkle ürperirken bile. Dediğimi yapmanın utancı ve karanlığı hoşuna gitmişti. Tereddüt etse de mumu söndürdü ve yatağın ucuna, yolumuzun dışına koydu.

"Üzerimde böyle hareket etmeni izlemek bile canımı yakıyor. Sana bakarken bile canım acıyor, Bea. Al şu lanet bıçağı ve adını kalçama kazımaya başla. Seni orada hissetmek istiyorum."

"Çok seksisin," diye itiraf etti. "Bana sadece hayalini kurduğum şeyleri yaptırıyorsun."

"Bunun hayalini mi kurdun? Çok güzel, açgözlü bir amcığın olduğu için bacağımı becerirken beni incitmeyi mi?"

Tekrar ürperdi ve sol cebimdeki bıçağı almak için eğildi. Bıçağın uzanması ikimiz için de elle tutulur bir okşamaydı. Birlikte inledik. Bıçağın ucunu kalçama bastırmak için iki büklüm olduğunda bileğini yakaladım ve daha yukarı kaldırdım. Elini kullanarak gömleğimin yakasını kesip göğüs kafesime kadar yırttım ve keskin ucunu sağ göğüs kafesimin üst kısmına bastırdım.

Yumruğu etrafımda kasılırken, "Buradayım," diye bağırdım. "Seni burada istiyorum."

Hiç tereddüt etmedi. Acı, geçmişimi dilim dilim kesen keskin bir sızı gibiydi. Sorulsa İrlanda'daki kasabamın adını, yedi yıl boyunca baktığım vitray penceredeki renkleri, etimdeki kırbaç hissini ya da içimdeki dağlama demirini hatırlayamazdım.

Tek bildiğim bu andı, Bea ihtiyacım olduğunu bildiği acıyı bana vermek için adını bedenime kazımıştı. Tek bildiğim bu canlı, ezici kabullenme duygusuydu. Bu bendim, yaralı ve korkunç, acı dolu ve acı veren, yine de güneş ışığı saçları ve karanlığı aydınlatan bir gülümsemesi olan bu kadın onun sevgisine layık olduğumu düşünüyordu.

Kaburgalarım çatırdadı, kemiklerim esnedi ve sonra nefesimi kesen acımasız bir gümbürtüyle onu, kızımı, kalbimi göğsümde hissettim. Onun aşkıyla yok olmuştum, tatlı ellerin öldürdüğü ölü bir adam gibiydim.

İsmindeki "A" harfi çok derin kesildi, kan bıçağın etrafında birikerek koyu renk gömleğimi ıslattı. Bea daha da eğildi, dili dökülen kanı kucaklamak için dışarı çıktı.

Aynı anda, hızlı bir çekişle aletimin etrafındaki şeridi çözdü ve ardından şaftımı sertçe çekti.

Bir doruk noktası beni paramparça ederken ve Bea'nın elinin üzerine sıcak bir şekilde dökülmeye ve onun sevgisiyle yeniden doğmaya başladığımda çılgınca öldüğümü düşündüm.

"Mo cuishle," diye homurdandım boşalırken. "Kalp atışım."

Sözlerim kendi orgazmını tetikledi, kalçaları uyluğuma sertçe çarptı, kanlı dudakları yüzünü buruşturdu, sonra üstümde çözülürken göklere doğru bir çığlıkla açıldı. Sonunda, bir elinde bıçak, diğer elinin parmakları arasında kıvrılmış kurdele ile gövdemin üzerine yığıldı. Uykulu gözlerle bana baktı, burnu yeni oyulmuş yara izimin yanındaki yaralı deriyi okşuyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu, küçük sırıtışında muziplik vardı.

Göğsümde daha önce hiç bu kadar keskin hissetmediğim o organdan kaynaklanan duygular içimde kaynıyordu. Sesimi çıkaramayınca uzanıp parmaklarımı iki kulağımın üzerindeki saçlara geçirdim, böylece kalp şeklindeki yüzünü kendime doğru kaldırabildim.

"A rún mo chroí," diye mırıldandım Galce, sonra çevirirken tereddüt ettim. "Kalbimin sırrı. Göğsümün dışında yaşayan gizli kalbim."

Bir anda gözlerinde yaşlar birikti, Noel ışıklarının parıltısında elmas gibi parlıyordu.

"Seni seviyorum," diye neredeyse hıçkırarak ağlıyor, saçlarındaki ellerimi tutuyor, alnını sertçe benimkine bastırıyordu. "Seni seviyorum, Rahip. Bana izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Ben kolay biri değilim."

Gülüşü ıslaktı ama yüzüne yayılan gülümseme saf,

katıksız bir neşeydi. "Oh, evet, ama ben

başka bir yolu yok."

Ona söyleyecek daha fazla sözüm yoktu, fiziksel olmaktan çok duygusal yorgunluk görüşümün kenarlarını kararttı ve düşüncelerimi bulanıklaştırdı.

"Uykum var," diye mırıldandı sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, yumuşak bir iç çekişle boynuma sokuldu.

"Kalkacağım," dedim ona, içimdeki her kemik onun sıcak, seks kokulu bedeniyle örtülü yatakta kalmak için ağrısa da.

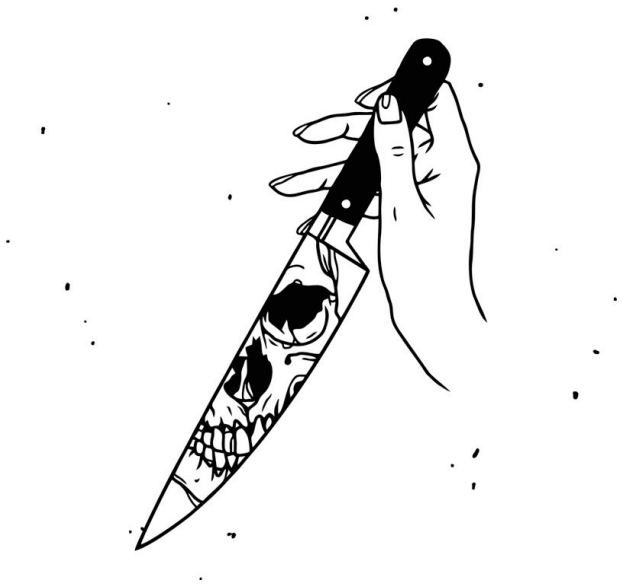
"Kal," dedi beni sıkarak.

"Başkalarıyla iyi uyuyamıyorum," dedim, oysa hayatımda hiç kimsenin yanında uyumamıştım ve şimdi başlayabileceğimden de emin değildim.

"Dene?" diye yalvardı, hayatımda gördüğüm en güzel surat ifadesiyle. Bu ifadeyi bana yöneltmek için başını kaldırdığında saçları omzunun üzerinden kaymış, şeftali kokusu üzerime sinmişti.

"Kalacağım," dedim, "sen uyuyana kadar."

İç çekişi hüzünlüydü ama itiraz etmeden kabul etti, üzerimde yarı uykulu bir halde yatıyordu. Kanlı ellerimi yıkamadığım için ipeği pembeye çalan saçlarını okşadım ve annemin bana söylediği şarkılardan birini boğazımın derinliklerinde mırıldandım. Bea zevkle mırıldandı, biraz kıpırdandı ve sonra göğsümde ölü bir uykuya d a l d ı. Onun güveninin güzelliği, lanet kalbimin etrafına çok sıkı sarılmış siyah saten bir yay gibi hissettirdi, ama acıyı memnuniyetle karşıladım ve gece boyunca ona sarıldım.

UYUMUYORDUM. GECENIN DERINLIKLERIYDI, SABAHA YAKINDI.

Bea'nın penceresinin dışındaki gökyüzü anti-madde kadar karanlıktı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Birini görmek için çok karanlıktı. Ama bir şey beni bir varlığa karşı uyardı, belli belirsiz bir ses ya da pencerenin dışındaki siyah üzerine siyahın kayması.

Orada biri vardı.

Anında üzerime soğuk bir sakinlik çöktü. Uyuyan gölgemin ağırlığından dikkatlice ve etkili bir şekilde sıyrıldım, kot pantolonumu düzelttim ve kesimi ve silahlarımı geri almak için oturma odasına süzüldüm. Tepeden tırnağa silahlı, koruyucu ve sahiplenici bir öfkeyle evin yan tarafındaki pencereye gidip dışarı baktım.

Hiçbir şey.

Davetsiz bir misafirin kapıya yaklaşmayacağını bildiğim için ön kapıya gittim ve gecenin soğuğuna doğru kaydım. Botlarım kapının yanındaydı ama onları giymedim. Çıplak

Bahçeyi kaplayan taze, derin karda ayaklar neredeyse sessiz olacaktı ve sürpriz unsuruna ihtiyacım vardı.

Ancak evin etrafında döndüğümde duydum, karda ağır bir şeyin sesini ve sürüklenişini. Kiremitli evin yanından dışarı baktığımda, gri ışıkta siyah bir lekenin yerdeki bir şeyi çekiştirerek arka verandaya götürdüğünü gördüm.

Onun bir ceset olduğunu biliyordum. İster önsezi deyin, ister deneyim, her ne haltsa, kardaki ağırlığın Bea'nın sabah bulması için verandaya bırakılan bir ceset olduğunu biliyordum. Bir kedinin sevgili sahibine ölü bir fare getirmesi gibi, katil de saplantısına -benim saplantıma- bir hediye getirmişti.

Ayaklarımın altındaki kar kadar soğuk ve insanlık dışı bir şekilde hareket ettim. Davetsiz misafir merdivenin dibindeki cesedin üzerinde oyalanıyor, onu düzenliyor, muhtemelen o iğrenç dini alıntılardan birini üzerinde bir yere yerleştiriyordu.

Gölgelerdeki değişimi fark edemeyecek kadar meşguldüler, arzuladığı kadının hayatında zaten bir psikopat olduğunu fark edemeyecek kadar dar bir takıntıları vardı.

Bea'nın odasındaki ışık yandığında tam arkasındaydım, bıçağımı kaldırmış, saldırmama bir saniye kalmıştı. Rahatsızlık adamı kendine getirdi. İrkilerek çömeldi ve koşmaya başladı.

Onu sertçe yere düşürdüm, kafatası arka bahçe yolundaki buz tutmuş parke taşlarına çarptı.

Kendine gelmek için duraklamadı, zaten acımasızca dövüşüyordu, kaygan karda yuvarlanıyordu, böylece herhangi bir dövüşte daha iyi bir pozisyon olan sırt üstü yatıyordu. Bir elinde karanlıkta göremediğim bir silah vardı. Silahı havaya kaldırdı ama ben engelledim.

ön kolumla ateş etti, böylece attığı kurşun sol kulağımın yanından geçip duymamı engelledi.

Hayal meyal, evin geri kalanında yanan ışıkların, kilitli arka kapının arkasından bağıran Bea'nın polisleri çağırma umudunun farkındaydım.

Ya da ummuyordum, çünkü bu orospu çocuğunu parçalara ayıracaktım.

Sertçe homurdandı, dizini kasıklarıma doğru kaldırdı ve nefesimi ciğerlerimden sökecek şekilde taşaklarımla birleşti. Bir anlık zayıflığımdan yararlanarak beni itti ve tutunduğum yerden dışarı fırladı, kar onun yolunu kolaylaştırdı. Hızla ayağa kalktı, tahmin ettiğimden daha uzun boylu ve çevikti.

Gitti.

Boğazımda yükselen safrayı yutarak takip ettim.

Hızlı bir orospu çocuğuydu, sokağa fırladığında ayakları esnekti, park etmiş arabaların arasından hızla geçiyor, çöp kutularının üzerinden fırlıyor ve ön camların üzerinden kayıyordu.

Kovalarken yüzümde bir sırıtış belirdi. Gerçek bir meydan okumayla karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onu yakalayacağımı biliyordum, tıpkı bir aslanın ceylanı yakalayacağını bildiği gibi. Sadece zaman meselesiydi.

Köşeyi dönüp Ana Cadde'ye girdiğinde her şeyin bittiğini anladım. Sabahın dördünde bile cadde arabalar, posta kutuları ve tatil süsleriyle doluydu. Yolda erken teslimat yapan ve gece çalışan araçlar bile vardı.

Boku yemişti.

Açılışımı gördüğümde ağzım sulandı. Silahım ve bıçaklarım vardı ama onları kullanmadım. Neden bir

cansız bir nesneyken, ben bu kadar iyi bilenmiş bir silah mıydım? Kaldırımdaki bir çatlağa takıldı ve tökezledi.

Üzerine atıldım ve onu öyle sert bir şekilde yere indirdim ki yere düştüğümüzde kolundaki kemiğin kırılma sesini duydum. Onu ters çevirip kapüşonunu sürükleyerek çıkarırken acıyla inledi.

Gözlerimi kırpıştırarak yabancıya baktım, onu tanımadığıma biraz şaşırmıştım. Bea, podcast'inin başarısına rağmen ünlü değildi ve genellikle takipçiler saplantılarıyla tanınan insanlardı.

Tasarıya uymaması umurumda değildi. Kızımı neden hedef aldığını öğrenmek ve onu öldürmek dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Onu yırtar, keser, kanını kuruturdum.

Bıçağım elimdeydi, boğazına öyle sert saplanmıştı ki eti deldi ve kan özsu gibi dışarı sızdı.

"Dur, dur, dur," diye yalvardı, demir tutuşumun içinde çırpınıyordu. "Ben yapmadım."

Onu görmezden geldim.

Bıçağı etinin derinliklerine saplarken tekrar tekrar "Ben değildim" diye bağırdı. "Peygamber yaptı."

Seri katil için aptalca bir takma ad.

"Eğer sen değilsen, gecenin bir yarısı Bea Lafayette'in evinde bir cesetle ne işin vardı?" Kafatasını kaldırıma çarpmak için onu boğazından tutup kaldırarak talep ettim.

Ana caddede onu aydınlatmaya yetecek kadar lamba direği vardı. Onu boğazlarken kapüşonundan büyük bir haç düştü, süslü altın rengi parlıyordu.

"Peygamber'den bir armağan," diye ısrar etti. "'Her biri özel bir armağan aldığına göre, bunu Tanrı'nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın.

Alıntının Petrus 4:10'dan olduğunu biliyordum çünkü bu ayet Peder O'Neal'ın en sevdiği ayetlerden biriydi; kendisinin Tanrı'nın bir elçisi olduğunu ve onun aracılığıyla Tanrı'nın kutsal armağanlarını alabileceğimizi anlatmanın bir yoluydu.

Adamın sol kulağına ihtiyacı olmadığına karar vererek, "Ölü bir beden Tanrı'dan bir hediye sayılmaz," diye bağırdım. Kıkırdağın kafatasından ayrılmasının zaman alacağını bildiğim için metodik bir şekilde kesmeye başladım.

Çılgınca bağırdı. "Dur!"

"Eğer katil sen değilsen, seni kimin gönderdiğini söylediğinde duracağım." Kulağı kanla kayganlaşmış, üst kısmı kafa derisinden ayrılmıştı.

"Hayır," diye inledi. "Çünkü O kutsaldır ve korunmalıdır."

"Lanet olası deli herif," diye mırıldandım, dini gevezeliklerden bıkmıştım.

Kulağını kesip kopardım.

Muhteşem bir çığlık daha.

"Neden Bea'ye bu kadar kafayı takmış?" Hıçkırıklarının üzerine emrettim.

"Onun kutsal karısı olduğunu düşünüyor," diye bağırdı. "Tanrı ona bir görü gönderdi."

Lanet olası delilik.

"Kim o?" diye sordum, cevap vermeyince açık avucumu kesik kulağının üzerine vurdum.

Çığlıkları kanımda yankılandı ve şarkı söyletti. Bunu bütün gece yapabilirdim.

Şiddet olaylarına kendimi kaptırdığım için, aralarında lokantadan gelen ve telefonunu kulağına dayamış Stella'nın da bulunduğu birkaç kişinin sokaklara döküldüğünü fark etmemiştim. Sanki bir işaretmiş gibi, bir polis arabasının bip sesi duyuldu ve bakışlarımı omzumun üzerinden çekerek aracın yanaştığını gördüm.

Hoparlörden gelen ses "Ellerinizi kaldırın" dedi. "Ve uzaklaşın."

Ben yapmadım.

Arabanın kapıları açıldı, silah çekildi.

"Ellerinizi kaldırın ve geri çekilin!" diye bağırdı biri.

Bıçağım şahdamarına o kadar yakındı ki, çok geç olana kadar misilleme endişesi olmadan bıçağı temiz bir şekilde boynuna saplayabilirdim. Ama bu orospu çocuğu Bea'yı güvende tutmam için gereken bilgilere sahip olabilirdi, bu yüzden homurdandım ve geri çekildim.

Biri el fenerini yüzüme tutarken Memur Travers, "Bu lanet olası Rahip McKenna," diye bağırdı.

Diğer üç polisten koro halinde küfürler yükseldi.

"Burada seri katil olabilecek bir adam var," diye bağırdım aptallıklarını duyurabilmek için.

Beni görmezden geldiler, benim gibi bir adamı tutuklamaya çalışma fikrinden çok ürkmüşlerdi ve lanet olası işlerini yapmıyorlardı.

Ve kovaladığım adam bundan faydalandı.

Sendeleyerek ayağa kalktı, kanayan boynunu tutuyordu ve çılgınca sokağa baktı. Ona bağırdım, onu hareketsiz tutmak için hamle yaptım ama çok uzaktaydı. Bir an kaldırımdaydı, bir an sonra ise kendini sokağa atıyordu.

Karşıdan gelen bir arabanın yolunda.

Çarpmanın etkisiyle ön cama çarpmasını, ardından sert bir şekilde caddeye sıçramasını, seğirmesini ama hareketsiz kalmasını izledim.

"Lanet olsun," diye homurdandım, polisler kıpırdamamam için bana bağırsa da hareket ettim.

Bacakları fena halde kırılmıştı, bir tanesi o kadar ezilmişti ki beton üzerinde bir "S" harfi oluşturuyordu ve çatlamış kafatasından kan akıyordu. Neredeyse hülyalı bir şekilde şimşekli gökyüzüne bakıyor ve ölmek üzere yatarken gözlerini kırpıştırıyordu.

İki elimle yakasına yapıştım ve yüzüne doğru hırladım, "Söyle bana Peygamber kim lan?"

Boğazından kan fışkırdı, onu boğdu, böylece yüzüme öksürdü ve kırmızı tükürük kesiğimin üzerine uçarak Düşmüş MC yamasını kirletti.

"Size doğrusunu söyleyeyim, benim gönderdiğimi kabul eden beni kabul etmiş olur, beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur." İncil'den bir ayet mırıldandı ve sonra sanki sikik Tanrısının lütfuyla hemen bayıldı.

Saniyeler sonra yere yatırıldım ve hiçbir ilgim olmayan bir şey için ikinci kez tutuklandım.

BEA

MARGARET HUXLEY'DI.

Arka verandamın dibinde özenle yatırılmış cesedin elleri göğsünde, gözleri kapalı ve ağzı fahişe kırmızısına boyanmıştı. Sağ şakağına saplanmış çadır kazığı olmasa neredeyse orada uyuyor olabilirdi.

Arka bahçemdeki barakada sakladığım kendi s e t i m d e n bir çadır çivisiydi. Bu da elbette katilin daha önce bahçemde bulunduğu, belki de çılgın cinayet planlarını hazırlarken beni izlediği anlamına geliyordu.

İncil'de Jael'in dönek General Sisera'yı öldürdüğü gibi öldürülmüştü. Mesaj

daha açık olabilirdi. Bana hakaret ederek, bir şekilde bağlantılı olduğumuzu düşünen katile de hakaret etmişti.

Bir elinde tuttuğu notta Titus 3:10'dan "Bölünmeyi kışkırtan kişiye gelince, onu bir kez, sonra iki kez uyardıktan sonra, artık onunla hiçbir ilişkiniz olmasın" yazıyordu.

O Pazartesi sabahı evimi dolduran polislere katilin onu bana bir hediye olarak öldürmüş olabileceğini söyledim, ancak bir gece önce tartıştığımızı bilmesi gerekirdi.

Priest'in Ana Cadde'de peşine düştüğü adamın Owen Burns, yani Brett'in yıllar önce Cadılar Bayramı'nda üniversite partisinde uyuşturucu verdiğini gördüğüm genç adam olması belki de anlamlıydı.

Görünüşe göre Owen Burns, annemin eski arkadaşlarından biri olan Opal Burns'ün, bizim gözden düşmemizden sonra kendisinden uzaklaşan oğluymuş. Her zaman dindar bir Hıristiyan olmasına rağmen artık büyükbabamla birlikte kiliseye bile gitmiyordu. Yine de biraz dedikoducu olarak bilinen Tabitha Linley ile çok iyi arkadaştı.

Ama Owen Burns'ü tanımıyordum bile. Neden Margaret'i benim için öldürsün ki? Deli bir adamın yanlış yönlendirilmiş kur ritüeli gibi.

Walsh ailesi ve seri katil arasında bir dokuma, bir örtüşme vardı, sanki daha net anlamam gerektiğini hissettiğim bir şekilde içsel olarak birbirlerine bağlıydılar.

Hiçbir şey anlamadım.

Görünüşe göre Lion ya da kulüp de öyle düşünmüyordu.

Polislerle yaptığım görüşmelerden sonra, bahçemdeki cesedi görünce annesiz ve yakında babasız kalacak olan zavallı Billy Huxley'i düşünerek kustuktan sonra, Loulou barbekü için hazırlık yapmak üzere onlarla birlikte kulüp binasına gitmemde ısrar etmişti.

Sadece Düşmüşler, bir seri katil ortalıktayken ve kapının önünde bir ceset bulunmuşken parti verirdi. Doğrusu, onların bu yönünü seviyordum. Her günü son günleriymiş gibi yaşıyorlardı. Hiçbir şeyi hafife almaz, her anın iliğini emerlerdi.

Biz vardığımızda potansiyel müşteriler, hang-around'lar ve bazı yaşlı hanımlar çoktan hazırlıklarını tamamlamıştı ve Loulou bizi hemen Garro klanının geri kalanının kurulduğu ve beni beklediği kulüp binasına götürdü.

Bay White sorgulanırken Priest'i temsilen yine karakoldaydı. Onun yanına gitmek istemiştim ama Zeus Priest'in bunu açıkça yasakladığını iddia etti. Normalde itirazına kulak asmazdım ama Zeus bana Priest'in kısa süre içinde serbest bırakılacağını ve hemen kulüp binasına getirileceğini söyledi.

Benim için.

O zamana kadar, Prince'in muhteşem küçük yüzü kollarından bana gülümserken, kız kardeşim ve Cressida'nın arasında dinlenmekten mutluydum. Orada onlarla birlikte oturmak, beni bir kez daha desteklemek için bir araya geldiklerini bilmek, Düşmüşlerle tanışmadan önce hiç bilmediğim bir şekilde görüldüğümü ve takdir edildiğimi hissettirdi.

Lion ellerini kirli çenesinde gezdirdi, yorgun olmasına rağmen yakışıklı bir kovboy gibi görünüyordu. "RCMP hiçbir yere varamıyor. Görünüşe göre bunu düşünmek istiyorlar

Owen Burns 'Peygamber'. İşi kolaylaştırdığı kesin."

"İmkânı yok," diye ısrar ettim. "Profil bilgilerinin hiçbirine uymuyor. Bence o sadece bazı kötü kararlar vermiş ve bu işin içine sürüklenmiş zavallı bir çocuk."

Harleigh Rose, Lion'ın sırtındaki gerginliği ovarak gidermeye çalıştı ve Lion'ın inleyerek sandalyesinin arkasına uzanıp kalçasını sıkmasına neden oldu. "Sen ve ben, Bea. Artık onlara karşı söz hakkım yok. Rozetimi astım ve mavili adamlar için bu üstesinden gelemeyecekleri türden bir ihanet."

Harleigh Rose, "Baban yozlaşmış bir polisti ve seni de yozlaşmaya zorlamaya çalıştı," diye homurdandı. "Lanet olası aptallar."

Lion yorgun bir ifadeyle sırıttı ve Rosie'yi kucağına oturması için önüne çekti. "Evet Rosie, aptallar, hepsi. Ama Hutchinson kulüple birlikte olduğu için bu kadar giriş iznim var ve teknik olarak davada ben varım. Beni T-Squad tuttu."

"Ne oluyor lan?" Zeus havladı. "Bunu neden yeni duyuyorum Lion? Bugün onları lanet bir toplantı ve biralar için ağırlıyoruz ve sen bunu bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Lion ona yan gözle baktı, Z'nin öfkesini satın aldığını biliyordu ama bundan pek de korkmuş değildi. "Sanırım sana on dört bin kez söylediğim gibi, benim işim özeldir Zeus."

Zeus'un kaşlarını çatması, ayaklarının dibinde sakince oynayan Angel'ın en sevdiği adamdan biraz ilgi görmek istediğine karar verip titrek bacakları üzerinde durarak ona uzanmasıyla kesildi. Zeus onu kucağına aldı.

Sakallı dudaklarını kızın kıkırdamasını duymak için yanağına değdirdiğinde yüzü anında erimiş tereyağı gibi yumuşadı.

Lion'a dönüp baktığında öfkesi daha da şiddetlenmişti. "Sana kulüp işleriyle ilgili bir şey soruyorlar mı..."

"Onlara da sana söylediğimin aynısını söyleyeceğim," dedi Lion. "Bu özel bir konu."

Loulou, dört deri koltuktan birine oturduğumuz yerden, "Bugün başkanlarını toplantıya davet etmişsin, Z," diye işaret etti. "Onlara kulüp işlerini anlatmayı planlıyordun zaten."

"Kapa çeneni kadın," diye homurdandı ama gözlerinde bir parıltıyla çünkü şımarık kız kardeşimi seviyordu.

Lou göz kırptı. "Yap beni."

"Tamam, iğrenç," diye yakındı Harleigh Rose, Lion şu anda müstehcen bir şekilde yırtılmış kot pantolonunun içindeki kıçını avuçluyor olsa da.

Loulou gözlerini devirdi.

Benimkini kapattım ve yumuşak minderlere yaslandım.

"İyi misin tatlım?" Cressida sırtımı okşayarak sordu
Saç.

Bir şeyler mırıldandım, kelimeleri söyler söylemez unuttum. Priest'le çılgınca seks yaptığımız bir gecenin ve sabah erkenden evimin önünde bulduğum cesedin ardından, yorgunluktan kemiklerim kırılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bir seri katilin arka bahçemde olduğunu, belki de hayatımı izlediğini ve alışkanlıklarım hakkında berbat notlar aldığını bilerek dehşete düşmemek zordu. Neredeyse benden ne istediğini bilmeyi dileyecektim ki saplantısı için bir bağlamım olsun. Bu kadar karanlıkta olmak dehşet vericiydi ve podcast'im için çalıştığım cinayetlere yeni bir ışık tuttu.

Etrafımda beni korumak için ölümüne savaşacak erkekler ve son nefeslerine kadar beni destekleyecek kadınlar varken kendimi yeniden rahatlamaya bıraktım.

Ta ki Ransom Phillipa'yı odaya sokana kadar... Belli ki biz gerçekte neler olup bittiğini öğrenene kadar onu sığınağa götürmek için gönderilmişti.

Linley'lerle yediğimiz akşam yemeğinden kalan kahve telvesi dilimde acılık yarattı.

Cress ve Lou'nun arasına sıkışmış bana bir bakış attı ve yüzümdeki ifade mutsuzluğumu anlatıyor olmalıydı çünkü dondu kaldı.

Ben yapmadım.

Ayağa kalktım, yerimden fırlarken Cressida'nın yumuşak ellerini ve Lou'nun kalçasını yerinden oynattım. Pileli eteğim ve eski British Columbia Üniversitesi kazağımla pek de tehditkâr görünmediğimin farkında olarak anneme doğru yürürken arkamdan seslendiler.

Ama iş konusunda ciddiydim.

Yüzümdeki çatık kaşlar tuhaf hissettiriyordu, kaslarım öfkeyle kasılmaya alışık değildi. Kolay öfkelenen ya da kin tutan bir kadın değildim. Affetmek benim için ilahi bir şeydi ve sabır sondan bir önceki erdemdi.

Zayıf annem söz konusuyken, ben sadece tükenmiştim.

Ona ulaştığımda çoktan ağlamaya başlamıştı, bu da onun da bildiği gibi yelkenlerimi suya indirdi. Ağlayan birine karşı hiçbir savunmam yoktu ve o da bunu biliyordu.

"Beatrice," diye fısıldadı, "çok üzgünüm."

Gözlerimi kırpıştırdım, ellerini nasıl sıktığını izledim, üzerinde kocaman bir elmas yüzük olmadığını fark ettim.

Parmağını. "Alyansını mı çıkardın?"

Burnunu çekti, gözleri omzumun üzerinden bizi izlemiyormuş gibi bile yapmayan gruba kaydı. "Artık zamanı geldi diye düşündüm."

"Zamanı geçti," diye azarladım, tüm çabalarıma rağmen ancak bu kadar sert konuşabildim. Kendime kızarak yüzümü daha sert bir ifadeye zorladım. "Beni hayal kırıklığına uğrattın anne. Düşmüşler'le geçen bunca yıldan sonra, onların olduğu her şeye karşı çıktığımız halde bizi aralarına alıp aile yapmaları, babamın onları alaşağı etmeye çalışması... Biri onlar hakkında kötü konuşurken buna nasıl seyirci kalabildiğini anlamıyorum, nasıl... ne olmayacağına dair tavsiye almak şöyle dursun? Onlar tarafından bozulmak mı?"

"Beni yargılama," diye fısıldadı sertçe. "Siz kızlar babanız ve benim sayemde çok kolay yaşadınız. Size baktık, küçük bir kızın ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olduğunuzdan emin olduk!" "Hiçbir şeyimiz yoktu," diye bağırdım, gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Gençliğimin zehri bağırsaklarımın yüzeyini yararak boğazımdan yukarı fırladı, dilimde sıcak ve kimyasal bir etki yarattı. "Loulou ve ben elmas tenis bileziklerini ve düğün pastasından bozma evimizi umursamıyorduk. Biz, derisi yüzülmüş dizlerimizi öpen ve Cuma geceleri ailecek film izlerken bize sarılan ebeveynler istiyorduk. Bizim kaliteli zamana ve şefkate ihtiyacımız vardı anne, sadece hediyelere ve övünme haklarına değil. Ebeveynlere ihtiyacımız vardı, sosyete figürlerine değil. Tüm bunlardan sonra, bu dinsizlerin birbirlerini ve bizi nasıl sevdiklerini gördükten ve hissettikten sonra bunu anlamıyorsanız, üzgünüm ama anlamıyorsunuz

Onları hak etmiyorsun. Belki Loulou ve beni bile hak etmiyorsunuzdur."

Phillipa bana göz kırptı, kocaman gözyaşları teninden aşağı yuvarlanıyordu, yılların ve kederin buruşturduğu ipek gibi yumuşak bir şekilde buruşmuştu. Dışarıdan bu kadar güzel görünüp içeride bu kadar zayıf ve çirkin olmak tam bir trajediydi.

Bir şey yanağımı gıdıkladı ve parmak uçlarımı tenime götürdüğümde ıslak olduklarını gördüm. Elbette öfkelendiğimde ağlamak zorundaydım. Öfkelendiğimde kız kardeşim gibi sert bile olamıyordum.

Yine de çenemi eğdim ve anneme baktım, duymak ikimizi de incitse de gerçeğimi söylediğim için kendimi suçlu hissetmeyi reddettim.

"Seni seviyorum," dedim dürüstçe, sesim o kadar yumuşak ve dalgalıydı ki duyup duymadığını bile merak ettim. "Seni seviyorum anne, ama seni seviyorum çünkü sen benim kanımdansın. Onları seviyorum" -arkamdaki aileyi işaret ettim- "çünkü onlar bunu hak ettiler. Umarım bir gün sen de bunu hak edebilirsin."

Boğazından bir hıçkırık patladı ve avuçlarının içinde yakalamaya çalışırken ellerine çarptı.

Kendimi uzaklaşmaya, içimdeki Rahip'i yönlendirmeye ve onun gözyaşlarından etkilenmemeye zorladım. Çok uzun zamandır Phillipa'ya teslim olmuştum. Daha zayıf olduğu için sevgime ve sabrıma ihtiyacı vardı ama kızları ve dürüst olmak gerekirse kendisi için ayağa kalkmasının zamanı çoktan gelmişti.

Ben de topuklarımın üzerinde döndüm ve kız kardeşimin şaşkın şaşkın oturduğu kanepeye doğru ilerledim. Küçük bir gülümsemeyle ona elimi uzattım. "Benimle partiye hazırlanmaya gelir misin abla? Sanırım buralarda bir yerde eski bir Cosmo bırakmıştım. Biz

saçımı yaparken nasıl bir adamla birlikte olacağını görmek için bir test yapabilirsin."

Loulou, benimkinden biraz daha koyu renkte parlayan gözlerle bana baktı; kadife gibi hassas ve gururla ıslanmış gözlerle. Yıllar önce o aptal testi okuduğum geceyi hatırladığını biliyordum, babam Zeus'la çıktığı için onu dövüp evden kovmadan önce aynı çatı altında yaşadığımız son geceyi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı boğazındaki yumrunun benimkine benzediğini hissederek. "Dönüştüğün kişiyle gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi?"

Alt göz kapaklarımda sıcak gözyaşları birikti. Düşmemeleri için göz kırpmamaya çalıştım. Duygusal olarak hiç olmadığım kadar sert davranmıştım ve bunu en azından Z ve Lou'nun kulüp binasındaki odasına geri dönene kadar sürdürmek istiyordum.

"Evet," diye nefes aldım. "Kendimi ne kadar yalnız hissedersem hissedeyim, her zaman sana sahip olduğumu biliyordum."

"Tanrım," diye araya girdi Nova küçük bir öksürükle. "Yetişkin adamları ağlatmaya mı çalışıyorsun?"

Lila şakacı bir şekilde omzuna yumruk atarken ikimiz de ona ıslak ıslak güldük ama bu gerginliği kırmak için iyi bir yoldu. Maja Phillipa'yı teselli etmeye gitti ve ben buna saygı duydum. Onların kendi dostlukları vardı ve doğrusu annemi teselli edecek birinin olmasına sevinmiştim çünkü bu kez o kişi ben olamazdım.

"Motorcu bebek dönüşümü yapmaya hazır mısın?" Harleigh Rose ayağa fırladı ve şeytani bir sırıtışla ellerini birbirine sürttü.

Lila ayağa kalkıp kalçasını kontrol ederken kıkırdadı. H.R. "Evet! Hadi güzelleşelim."

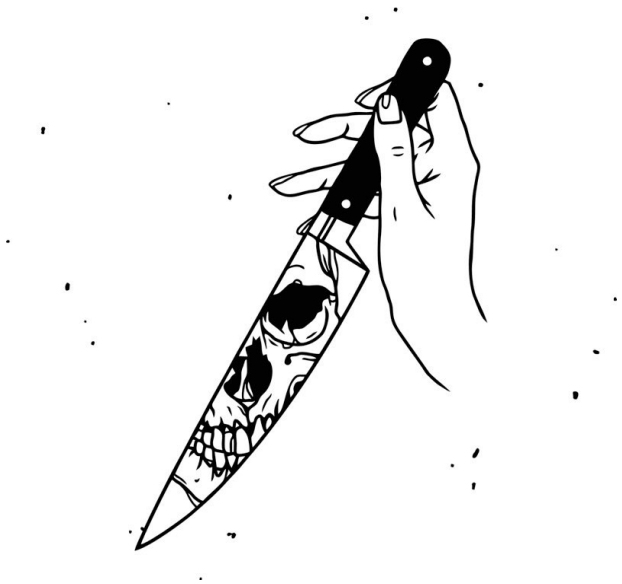
Nova, kadınına tembelce yukarıdan aşağıya bakarak, "Şimdiden muhteşem, Çiçek Çocuk," dedi. "Ama kıyafetlerini çıkarmak istersen, buna varım."

Boner kara kaşlarını şehvetle oynatarak, "Ben de," diye ekledi.

Nova onu iterek ayağa kaldırdı ve başını sıkıca kavradı. "Kadınıma mı asılıyorsun?"

Boner, Nova'nın nefesi kesilmiş olmasına rağmen, "Cehennemde şansım olsaydı, yapardım," diye iddia etti.

Güldüm; onların verdiği his, Z'nin en sevdiği viskiden bir yudum içmek gibi karnımı ısıtıyordu. Tüm bu kaosun ve hayatıma musallat olan seri katil korkusunun içinde en azından hayattaki yerimi, her zaman ait olacağımı bildiğim tek yuvamı bulmuş olmanın verdiği bir rahatlama da vardı. Büyürken hep hayal ettiğim gibi değildi - çekirdek bir aile, istikrarlı bir iş, normal bir hayat - ama Tanrı'ya şükür, umduğumdan çok daha fazlasıydı.

KIMSE THUNDERBIRD SQUAD'DAN NE BEKLEYECEĞINI BILMIYORDU.

Çoğunlukla kendi rezervasyonlarında ya da anakaradaki diğer İlk Uluslar topluluklarının ağında faaliyet gösteriyorlardı, bu yüzden Düşmüşler onların ayak parmaklarına basmadıkları sürece ne yaptıklarını pek umursamıyorlardı. Zeus dışında herhangi birinin üyelerinden biriyle tanıştığından bile emin değildim.

Yine de, yerleşkeye girdiklerinde Düşmüşler'i tanıdıkları açıktı.

Bizimkiler gibi net bir düzen içinde gitmiyorlardı, sadece deri kesimli ve bandanalı şekilsiz bir motorcu kitlesi vardı. Ancak, Harley'inin üzerinde otururken otorite saçan bir adam dümendeydi ve arsaya doğru ilerliyordu.

Bisikletinden ilk inen o oldu.

İlk olarak yarım kaskını çıkardı ve altındaki bronzlaşmış, şaşırtıcı derecede genç yüzü ortaya çıkardı. O olmalıydı

Zeus'un yaşlarında, otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında, olduğundan daha kısa görünmesine neden olan geniş ve güçlü bir vücuda sahipti. Saçları askeri kısalıkta kırpılmıştı, kafa derisinde mürekkep lekesi gibiydi ve gözleri uzaktan bile akçaağaç şurubunun içinden süzülen güneş ışığı gibi berrak, soluk kahverengiydi.

Herkesin dikkatini anında üzerine çekmişti ve bunun farkındaydı. Geniş omuzları geriye doğru yuvarlandı, ayakları desteklendi ve sanki onlara karşı savaşa girmeyi planlıyormuş gibi tüm Düşmüş MC'ye baktı.

Onun iyiliği için, umarım yapmamıştır.

Zeus bir adım öne çıktı, devasa cüssesi T-Squad'ın liderini gölgede bırakıyordu, çalımları güçlü gövdesinin yumuşak bir yuvarlanışıydı. Onun gururlu, güçlü ve kapılardan içeri giren potansiyel bir düşman tarafından tamamen rahatsız edilmeden ilerlediğini görmek bile gruptaki hissedilir gerginliğin bir kısmını azalttı.

"Nicholas Rivers," diye elini uzatarak selamladı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Nicholas doğrudan konuya girerek, "Bu zevkin bana ait olduğundan emin değilim," dedi. "Burada Priest adında bir adam var mı?"

Adamım kulüp binasının merdivenlerinde birlikte kilitli durduğumuz yerden bir adım öne çıktı. Karakoldan döndüğünden beri ayrılmamıştık ve o zaman da onu bırakmaya hevesli değildim, ama o amansızca uzaklaştı.

"Bir sorunun mu var?" Priest rahatça seslendi, siyahlar içinde tehditkâr bir figür çizerken, kızıl saçları otoparkın parlak ışıklarında kan gibi parlarken bile dünyada umurunda değilmiş gibi merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü.

Nicholas'ın gözleri kısıldı ve Zeus'un ötesine geçerek Priest'le yüzleşti. "Polisin bu cinayetlere karıştığını söylediği orospu çocuğu sen misin?"

Priest rakibini düşünürken başını o robotik, ürpertici şekilde yana eğdi. Sonunda ellerini ceplerine soktu ve kaslı bir omzunu silkti. "Ellerinde buna dair bir kanıt olsaydı sanırım parmaklıklar ardında olurdum."

"Senin hakkındaki söylentileri hepimiz duyduk," diye karşılık verdi Nicholas, sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi ayaklarının üzerinde yuvarlanarak. "Belki de sadece lanet domuzları atlatacak kadar zekisinizdir."

"Bu konuda ikimiz de hemfikiriz," dedi Priest, belli ki bu konuşmadan çoktan sıkılmıştı. "Ama bu katil herif benim kadınıma kafayı takmış durumda ve yakın zamanda da gözünü ondan ayırmayacak. O zaten benimken onun için öldürmek için bir nedenim yok. Yine de benimle bir sorunun varsa, bunu burada ve şimdi çözmekten mutluluk duyarım. İyi bir kavga etmeyeli uzun zaman oldu ve sen de yumruk yiyebilecek gibi görünüyorsun."

Parti için giyinmiş ama savaşa hazır olan tüm yerleşke nefesini tuttu.

Nicholas Rivers başını geriye atıp kahkahalarla kükremeden önce uzun bir süre benim asi İrlandalı'ya baktı.

Priest'in omzuna dostça bir el vurmak için öne doğru sallandığında şok içinde göz kırptım, sonra Z'ye geri döndü ve elini pompalı bir tokalaşmayla tuttu.

"Düşmüşlerin hikâyelerini duydum ama bu anlatılandan daha iyi," dedi Nicholas kıkırdayarak, yüzü

sert gülümseme çizgileriyle yakışıklı hale getirdi. "Bir bira patlatmak ve siz orospu çocuklarının nasıl olduğunu gerçek zamanlı olarak görmek için sabırsızlanıyorum."

Zeus'un yüzünde o büyüleyici şeytan gülümsemesi belirdi ve birleşen ellerini kaldırarak seslendi: "Hadi başlayalım! Biri şu lanet müziği başlatsın ve bu adama bir bira kapsın."

Kalabalığın uğultusu ve vücutların çalkalanması arasında erkekler motorlarından inerken ve Fallen sürtükleri onları karşılamak için yırtmaçlı üstler ve küçük mini eteklerle dışarı fırlarken, Priest'le göz göze geldim ve ağzının sol tarafı sadece benim için küçük bir gülümsemeyle eğildiğinde nefesimin altında güldüm.

"Sanırım her zaman fark ettiğinden daha yalnızdı," diye mırıldandı Cress yanımdan.

King'le Alaska'dan döndüklerinden beri onu Prens olmadan ilk kez görüyordum ve motorcu tarzının güzelliği nefesimi kesmişti.

"Ergenlik isyanının ortasındaki bir Disney Prensesi gibi görünüyorsun," dedim ona, ağır eyeliner'ına, boyalı kot pantolonuna ve göğüslerini zorlayan küçük beyaz bluzuna dikkat çekerek.

Güldü ve bir kolunu kalçalarıma doladı. "Bebeksiz, tatlım, bundan en iyi şekilde yararlanmalıyım. Hedefim her zaman King'in evden çıkmadan önce ve parti sırasında beni almasını sağlamaktır." Komplocu bir tavırla eğildi, King'le evlenmeden önce onu tanıdığımdan çok daha açık ve özgürdü. "Şimdiye kadar ikiye bir olduk."

"Aman Tanrım." Beni zaten kalabalık olan bedenlerin arasından partiye sokarken ona güldüm.

sigara içiyor, içki içiyor ve Perdeler'in surround hoparlörlerden çaldığı müzik eşliğinde dans ediyordu.

Kış havası ısırıyordu ama parti, Hephaestus Auto'nun yan tarafına domino taşları gibi dizilmiş Harley Davidson motosiklet sıralarından yansıyan, yaşlı kadınlar tarafından dizilmiş Noel ışıklarıyla aydınlatılmış kulüp binasının dışındaki asfaltta hâlâ devam ediyordu.

Son zamanlarda tüm kulübün parti yapmak ve rahatlamak için gevşediği ilk geceydi. Kuzey Amerika'nın en kötü şöhretli motosikletli suç çetelerinden birinin içindeyken ya da onunla ilişkiliyken endişesiz pek fazla gecemiz olmuyordu, ama olduğunda da kendimizi bırakıyorduk.

İki saat içinde, yarım düzine erkek kardeş pistte bahis için dövüşüyor, bir o kadarı da gözleri bağlı ve ellerinde biralarla Priest'in arkadaki eski tahta haçına bıçak fırlatıyordu. Kadınlar yarı çıplak bir şekilde erkeklerin kucaklarında sürtünüyor ya da kulüp binasında kurulan iki direkten birinde çalışıyorlardı, ikisi barda oldukça iyi bir şov sergiliyordu, kuzenim Carson, yeni aday ve başka bir adamla çok kararlı bir ilişki içinde, çoğunlukla çıplak, kıvranan vücutlarının etrafında servis yapmaktan inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu.

Her şeye alışmıştım.

Bir kötülük yuvası, eğer tanımını gördüysem.

Alçak rock müziği mekânda nabız gibi atıyor, kalp atışlarım sanki büyülenmişim gibi aynı tempoda atıyordu. Kızlarımla dans ettim; Lila tamamen püsküllü bir kıyafet giymişti, Maja Farrah Fawcett saç modeliyle ve Hannah bir çift kıçı açık deri pantolon giymişti, altında sadece payetli bir külot vardı.

Priest dans etmedi, ben de ondan dans etmesini istemedim ama karanlık gözleri Bat, Dane ve Wrath ile oturduğu bardan beni izledi ve T ekibinden bir adam bana sahip çıkmaya çalıştığında Priest anında yerinden kalktı.

Zavallı T-Squad kardeşi kendisine doğru gelen Priest'e bir bakış attı ve topuğunun üzerinde dönerek benden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Güldüm, güldüm, ceset yığınının içinde döndüm, biraz çakırkeyif oldum, ama çoğunlukla sadece bir anlık eğlence, sadece Düşmüşlerle hissedebileceğim bir saniyelik tam özgürlük yaşadığım için rahatladım.

Rahiple birlikte.

İyi bir kız olmaktan sıkılmamın nedeni buydu, hiçbir zaman kötüler kadar eğlenemiyorlardı.

Priest yanıma geldi, anında bir elini saçımın arkasına soktu ve başımı yerinde sabitlemek için sıkıca yumrukladı. Bir saniye sonra ağzı üzerimdeydi, ağzımı yiyor, dilimde kalan kahkahaları yutuyordu, ta ki ben onun sert ve bir insan silahı gibi bilenmiş bedeninin benimkine yaptığı baskı dışında her şeyi unutana kadar.

"Böldüğüm için üzgünüm," diye homurdandı Axe-Man yanımızdan, ama üzgün görünmüyordu.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez huzursuz görünüyordu, iri vücudu kamburlaşmış ve İskandinav yüz hatları kararmıştı.

Priest bana karşı yırtıcı hayvan moduna geçti, vücudu kırbaçla vurulmak üzereymiş gibi sıkı bir şekilde eğildi. "Ne oldu?"

"Cleo'ya ulaşamıyorum," diye mırıldandı, bir elini kıvırcık sarı yelesinde gezdirirken. "Bize katılmadan önce görüşmesi gereken biri olduğunu söyledi ama bu saatler önceydi. Ortaya çıkmamak onun yapacağı bir şey değil. Boş yere endişelendiğimi mi sanıyorsun?"

Priest ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

Sonra adamım devam etti, "Yarasa diyordu ki Amelia bu öğleden sonra da eve gelmedi. Kilisede bir toplantısı falan olduğunu söyledi."

Hepimiz birbirimize baktık, üzerimize çöken ani, yoğun ve uğursuz sessizlikte parti unutulmuştu. Hep birlikte bardaki yarasaya doğru ilerledik.

Geldiğimizi gördü, maun bara yaslanıp Dane'e doğru eğilen duruşu, göreve çağrılmak üzere olan bir askerin dik duruşuna dönüştü.

"Ne oldu?" diye sordu hemen.

"Cleo da Amelia da kayıp," dedi Axe-Man, her zamanki hırçın ses tonuyla endişeli bir şekilde.

Uzanıp elini tuttum ve sıktım. İyi olduklarına ve sadece paranoyaklaştığımıza inanmak zorundaydım ama umudumun çoğu zaman yersiz olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Telefonunu çıkarıp bir numara çevirirken Bat'in gözleri seğirdi, belli ki Amelia'yı tekrar deniyordu.

Cevap gelmeyince telefonu barın üstüne öyle bir çarptı ki ekran çatladı.

"Eminim bir şey yoktur," dedim ama ses tonumda hiç cesaret yoktu.

Endişe her molekülde kendini gösteriyordu, sezgilerim onları olabildiğince çabuk bulmam için bana bağırıyordu.

Bat'in olmadığı yerde Amelia'nın dindar olduğunu biliyordum. Yıllardır büyükbabamın ayinine katıldığını biliyordum ve lanet olası "Peygamber "in onu cezbedip cezbedemeyeceğini merak ediyordum.

Cleo bazen benimle ayine gelirdi ama aşırı dindar değildi. Aklıma gelen tek şey.

"Biriyle görüşmeye başladı. İlk başta kardeşlerden biri ya da Eric olduğunu düşünmüştüm çünkü çok ketumdu ama şimdi..." Kalbimin kurşunla dolduğunu ve midemin çukuruna düştüğünü hissederek sözümü yarıda kestim.

Bat barın arkasındaki Carson'a, sonra da Priest ve Axe-Man'e, "Z'yi alın," diye bağırdı. "Hadi gidelim. Normal uğrak yerlerini kontrol edin. Bir şey bulursanız haber verin."

Priest'in elini çekiştirdim, o da emirleri yerine getirmek için serbest kaldı. Soğuk gözlerle bana baktı, zihni çoktan soruna ayarlanmıştı. Elini bir kez daha sıktım ve yeşile yeniden sıcaklık sızmaya başladı.

"Bana aşırı tepki verdiğimizi ve her şeyin yoluna gireceğini söyle?" Dehşet okyanusun hırçın akıntısı gibi içimde dönerken fısıldadım.

Ağzıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekerken gözleri kapandı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Küçük Gölge, asla. Şimdi bana burada kalacağına söz ver ki ben de onları bulmaya odaklanabileyim, tamam mı? Burada kimsenin seni yakalayamayacağı bir yerde kal." "Söz veriyorum," diye yemin ettim, boğazımda gözyaşları vardı çünkü trajedilerin gelmeye devam edeceği hissinden kurtulamıyordu. "Onlar için dua edeceğim."

"Ben varken duaya ihtiyacın yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen diz çök ve ben onlara ulaşana kadar onlar için dua et."

Partiye katılanların Kızıldeniz gibi erkekler için ayrılmasını izledim ve sonra nöbet tutmaları için motorcu bebeklerimi almaya gittim. Ne yazık ki yıllar geçtikçe bu konuda çok iyi olmuştuk.

CHAPTER TWENTY-SIX

PRIEST

KODIAK VE BEN ONLARI BIR GECE GEÇIRDIKTEN SONRA ERTESI SABAH BULDUK.

Tüm kulüp ve T Ekibi onları aramak için yola çıktı.

Katil oldukça açık bir kartvizit bırakmış.

Brian Potter'ın kış mevsiminde çamura dönüşen buğday tarlalarından birinin ortasında, toprağa kabaca oyulmuş devasa bir haç dikilmişti. Altında toprak ve kurumuş kanla kaplı Amelia Stephens ve Cleo Axelsen yatıyordu.

Kodiak çamura serilmiş cesetleri görecek kadar yaklaştığında arkamdan "Siktir," diye homurdandı. O da

Aceleyle ilerledi ve iri bedenini iki kadının arasına bırakarak hayati değerlerini kontrol etti. Vücudundaki her gergin çizgide panik vardı, normalde çok soğukkanlı olduğu düşünüldüğünde bu bir sürprizdi. Amelia'dan başını kaldırdığında, bakışlarının obsidyen keskinliğinden onun öldüğünü anladım.

Cleo'nun yanına diz çökmek için onu görmezden geldim. Boynunun derisinin altında bir kelebeğin kanadı kadar hafif, belli belirsiz bir çırpınış gördüm.

"Kamyonu getir," diye emrettim kardeşime soğuk ve sakin bir sesle. "Tarlaya sür ve buraya getir."

"Neden?" diye sordu, yüzünde kederli bir ifadeyle Amelia'nın üzerine eğilmişti. "Kahretsin dostum, o gitti. Bak ona ne yapmışlar."

"Cleo değil," dedim başımı kaldırmadan, Cleo'da yara aradım ve yedi, sekiz... on bir bıçak yarası buldum. Ayrıca giysilerini parçalamış olmalarından ve kasıklarına bulaşan kandan onu cinsel olarak da istismar ettiklerine hiç şüphe yoktu. "Hemen kamyonu getirin."

Kodiak kırık bir an Cleo'ya baktı, yüz ifadesinde bir şeyler paramparça olmuştu. Ona kıçını kaldırmasını emredemeden, Cleo'nun üzerine eğilip keçeleşmiş saçlarını şefkatle yüzünden geriye doğru taradı, sonra ayağa kalktı ve alanda dönmeye başladı. Hızlıydı, kulüpteki diğer tüm erkeklerden daha hızlıydı ama yine de onu daha hızlı koşmaya teşvik etmek istiyordum.

Cleo kollarımda ölüyordu.

Kız arkadaşımın en yakın arkadaşı kanlar içinde toprağa gömülmüştü, altında bir yer kazanmaya çok yakındı. Önce kesiğimi, sonra kazağımı çıkardım, av bıçağımın kenarıyla kaba şeritler halinde kestim, böylece bir turnike yapabilecektim

Sağ kalçasının üzerinde üç bıçak yarası açılmıştı. Sertçe yırtılmış etin arasından beyaz kemiğin göz kırpışı görünüyordu, uyluk kemiğinin kırık kenarı bıçağımdan daha keskindi.

Bu birden fazla adamın işi ya da öfkeden delirmiş, akıl sağlığının son ipleri de geri dönülmez bir şekilde kopmuş bir adamın işi gibi görünüyordu. Son birkaç geceyi Bea'yla geçirdikten ve suç ortağının peşinden minimum kıyafetle koştuktan sonra, saplantısıyla yattığımı anlamış olabilirdi. Bea'ya bu kadar aşıksa, onun "kutsal" karısı olduğu fikrine bu kadar bağlıysa, onun bedenini ve ruhunu yozlaştırmam, aklı başında kalan her şeyi paramparça etmeye yeterdi.

Amelia yanımda soğuk ve ölü yatıyordu, solgun gözleri görmüyordu. Cleo ile aynı yaralardan kurtulamamış gibi görünüyordu, ancak daha titizlikle yapılmışlardı, bıçak yaraları temiz ve derin, Cleo'nunkilerin tutkulu olduğu yerde göstermelikti. Eski bir dini dürtü beni onları kapatmaya, cebimde sakladığım bozuk paralardan ikisini kapaklarına yerleştirmeye ve ölümünü kutsamaya itti.

Ben yapmadım.

Cleo zar zor da olsa hâlâ yaşıyordu ve ölüm hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için dayanma şansının çok az olduğunu biliyordum.

Cleo'yu sol koluna bir parça kumaş sarmak için hafifçe döndürdüğümde, vücudu ile toprak arasına sıkıştırılmış ufalanmış, kana bulanmış notu fark ettim.

Bu daktiloyla yazılmamıştı, kelimeler sıkışık, neredeyse okunaksız bir yazıyla kaleme alınmıştı. En önemlisi de İncil'den bir ayet değildi.

Aşkıma teslim ol, Beatrice, çünkü bu senin çok sayıdaki günahını iyileştirecek. Karım olmak için teslim ol ve seni bir kez daha kutsal kılacağım, çünkü günah işledin ve Şeytan tarafından yozlaştırıldın.

Şeytan tabii ki bendim.

Bu adamı bulduğumda, ki bulacaktım, onu on bir kez bıçaklayacak, on iki parçaya ayıracak, onları kurtlara yem edecek, ama lanet kafasını kendime saklayacak ve bir çadır çivisiyle lanet duvarıma monte edecektim.

Bu kadınlara çektirdiği tüm acıları çekmeyi hak ediyordu.

Bea'ye acı çektirdi.

Çünkü Cleo'yla ilgilenirken yerdeki kanla yumuşatılmış nota bakarken Bea'nın bu olaydan alacağı sorumluluktan kurtulamayacağını biliyordum.

Bu, cidden kafayı yemiş bir psikopatın işiydi.

Aramızdaki fark, benim her şeye rağmen bir şekilde benimle bağlantı kurmanın bir yolunu bulan iyi insanlar tarafından doğru yola bağlanmış bir psikopat olmamdı. Bu katil kendi berbat zihninin ormanında kaybolmuştu ve artık onun için çıkış yoktu. Orada kimse ona ulaşamazdı.

Bir kış rüzgârı bana çarptı, yanımdaki Amelia'nın saçlarını karıştırdı ve bir başka notu yerinden oynattı.

"Mükemmel bir eş kocasının tacıdır, ama utanç veren kadın kocasının kemiklerindeki çürük gibidir." Atasözleri 12:4.

Amelia'nın ölümü önceden planlanmıştı, Cleo'nunki ise planlanmamıştı.

Biri berbat inancının bir eylemiydi, diğeri ise tutkusunun bir eylemi.

Kayıyordu.

Ve düştüğünde, onu ölümcül pençelerimle yakalayacaktım.

Sakin ve etkili bir şekilde çalıştım, Cleo'nun uzuvlarındaki kanamayı kestim, sonra gövdesindeki en kötü yırtıklara parmaklarımın altında kan kabarmasına neden olan sert bir basınçla bastırdım.

Acı Cleo'nun yüzüne yayıldı, göz kapakları titredi ve morardı.

Bir saniye sonra gözleri açıldı ama göremedi ve ağzından boğuk bir hıçkırık döküldü.

"Cleo," dedim, yüzümü görebilmesi için eğilerek. "Cleo, ben Priest. Sana yardım getireceğiz."

Ama yerdeki kırağı kadar hafif olan o görmeyen gözler beni fark etmedi. Onun yerine dudakları kımıldadı, nefesi mırıldanarak konuşmaya başladı. Daha da yaklaştım, ne dediğini duymak için kulağımı neredeyse ağzına dayayacaktım.

"Ben sadece..." diye ıslak ve boğuk bir şekilde nefes aldı. "Sadece Tanrı'ya daha yakın olmak istedim..."

"Cleo," dedim sertçe, onu acıdan kaynaklanan sersemliğinden uyandırmayı umarak. "Cleo, bunu sana kimin yaptığını söyleyebilir misin?"

Soğuk ve derin bir öfkeyle ağzından kan damlamasını ve kirpiklerinin şişmiş gözbebeklerinin üzerinde uçuşmasını izledim. Hafifçe debelendi ama bu bile muazzam bir çaba gerektiriyor gibiydi.

Ve sonra sustu.

O kadar hareketsizdi ki, nabzı daha da yavaştı, o kadar zayıftı ki, başparmağımın ucuyla morarmış boynunu yoklamak zorunda kaldım ve hâlâ hafifçe atmaya devam eden zayıf bir iplik buldum.

Kardeşim Axe-Man'in tombul, tatlı yüzlü kızını, yıllar önce onu evlat edinmiş olmasının ötesinde tanımıyordum. Yıllar geçtikçe, gergin olduğunda tırnaklarını kemirdiğini, Axe-Man'le her konuştuğunda, bunu yapabildiği için rahatlamış ve minnettarmış gibi ona baba diye hitap ettiğini, asla küfretmediğini ve kulüp partilerinde bile sık sık kişisel gelişim kitapları taşıdığını fark ettim. Tüm bunları biliyordum ama hiç umursamamıştım.

Şimdi onu kurtarmak için yorulmadan çalışmamın tek nedeni Bea'ydi, çünkü onlar en iyi arkadaşlardı ve bu ölüm tatlı kızımı tam ortasından kıracaktı.

Bu diğer insanlar ve benimle ilgili bir şeydi. Onları gayet iyi görüyordum, kendilerini ifade etmek istemedikleri ama kaçınmak için çaresiz oldukları tüm o bariz yolları. Hatta bunların bilgisi, gelecekte başvurmak üzere kafamda kataloglanmış ve dosyalanmış olarak kaldı.

Ama umurumda değildi.

Lokantadaki Stella'yı sinirlendiriyordum. Ne zaman kardeşlerimle bir şeyler atıştırsam, ki bu pek sık olmazdı, masaya bir erkek garson gönderir ve her zaman muhtemelen polisleri aramaya hazır bir şekilde tezgahın arkasında beklerdi. Cressida bir keresinde öğle yemeğine gittiğimizde bana bunun beni rahatsız edip etmediğini sormuştu ve açıkçası umursamak aklıma gelmemişti.

Stella'nın ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Dürüst olmak gerekirse, ona ne olduğu umurumda değildi - yaşasa da ölse de - o halde beni nasıl algıladığı neden umurumda olsun ki?

İnsanlar ve onların birçok etkileşimi benim için matematik gibiydi. Çok iyi bir matematikçiydim ama sayılar beni etkilemiyordu.

İnsanları okurken not almak benim işimdi. Değerlendirmelerimde ölümcül derecede doğru olmak, böylece onlarla uğraşırken sıklıkla ölümcül olabilmek.

Sadece birkaç kişi benimle ilişkili olarak var oldu. Zeus.

Ailesi.

King ve Cress, şimdi de bebek oğulları Prens.

Kardeşlerin çoğu umurumdaydı ama sadece Nova, Bat, Axe-Man, Kodiak ve Blade beni gerçek bir sohbetin içine çekebilirdi.

Bu yüzden çamurda ölen bu kızı önemsememin nedeni onun bir insan olması ve benim de ona bir tür empati borcum olması değildi. Önemsiyordum çünkü sahip olduğum birkaç bağla birbirimize bağlıydık. Bea, Axe-Man, ikinci hayatımı borçlu olduğum tüm kulüp.

"Sakın ölme," diye emrettim ona.

Nefesinden gelen hafif, ıslak bir tıkırtı tek cevabım oldu.

Kamyonun donmuş zeminde çıkardığı gümbürtü arkamda daha da arttı. Cleo'yu dikkatlice kollarımın arasına aldım, böylece Kodiak benden birkaç metre ötede toprakta uçarak, sürüklenerek durduğunda onu karşılamaya hazırdım.

Kamyonun kasasını indirdi, bana şöyle bir baktı ve kollarını uzattı. "Onu bana ver. Sen sür."

"Ben halledebilirim," dedim ona, başımı eğerek ayaklarının üzerinde zıplama şeklini inceledim.

"Başa çıkabilirsin," diye onayladı Kodiak, çoktan ona uzanmış, dikkatle kollarına çekmişti. "Ama sen çok

Ölüme yakınsın ve hiçbir şeye inanmıyorsun. Onu tutacağım ve onun için dua edeceğim."

Kaşlarım saç çizgimi kesiyordu ama itiraz etmedim. Zaman kaybediyorduk. Onun yerine kamyonetin kasasına binmesini işaret ettim, sonra da kapağı kapattım.

"Amelia," diye seslendi Kodiak.

"Onu polislere bırakıyorum," diye bağırdım pencereden, motorun gürültüsünden sokağa çıkarken. "O salak heriflere bir tür suç mahalli bırakmalıyım."

Arabayı deli gibi en yakın hastaneye sürdüm ama bu yirmi dakikalık bir yolculuktu ve Cleo Axelsen'in ayıracak yirmi dakikası olduğundan şüpheliydim. Aşırı yorulmuş motorun sert homurtusu arasında, Kodiak'ın St. Katherine Hastanesi'nin acil bölümünde cırtlak bir sesle durmadan önce tüm yol boyunca ana dilinde söylediği ilahileri duyabiliyordum.

Şimdiye kadar inanmak zorunda kaldığım tek mucize Bea'nın aşkıydı, ama hastane personeli Cleo'yu ameliyata almak için akın ettiğinde ve onu hala, bir şekilde nefes alırken bulduğunda, kamyon kasasında kanlar içinde onu isteksizce teslim eden Kodiak'a bakarken bir inanç kıpırtısı hissettim. Alnında ter vardı ve zifiri karanlık bakışlarında ateşli bir parıltı vardı, uzun saçlarının telleri yüzüne yapışmıştı.

Cleo'yu sedyeye koyup hızla uzaklaşırlarken göz göze geldiğimizde, yüz ifadesi fethetmeye giden bir savaşçı kadar sertti.

"Bu orospu çocuğunu katledeceğiz," dedi soğuk bir sesle.

Yataktan inmesine yardım etmek için uzanırken kaşlarımı kaldırdım ve nadiren duygulandığım bir yoldaşlık hissettim.

tarafından. Beni kolumdan tutmak için hamle yaptığında, onu kendime çektim ve içimdeki canavarın vahşi bir sırıtışla ortaya çıkmasına izin verdim.

"Benimdir."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

BEA

ST. KATHERINE'IN BEKLEME SALONUNUN TAMAMI DOLUYDU.
ilk kez, Düşmüş MC ve halkıyla birlikte. Turuncu sandalyelerin ve soğuk muşamba zeminin üzerine tüy yerine deri giymiş bir kuzgun cinayeti çökmüş, şiddetli bir kederle hareketsiz kalmıştı.

Cleo altı saat sonra hâlâ ameliyattaydı ve doktorlar Axe-Man'i kontrol etmeye gelmeyi bırakmışlardı. Arka duvara dayalı bir sandalyede tek başına oturuyor, kalın kalçalarını iki yana açıyor, ağladığını görmeyelim diye koca elleriyle sakallı yüzünün tamamını kapatıyordu.

Yetişkin bir adam, soğuk bir adam, kızı için ağlıyor.

Kendi gözyaşlarımın girdabına karşı çaresizdim, bunu görmek ve en iyi kızımın onun için savaştığını bilmek

bir ameliyat masasındaki hayat.

Benim yüzümden.

Ben, ben, ben.

Başımı ellerimin arasına gömdüm, kendimi hasta hissedene kadar hıçkıra hıçkıra ağladım ve teselli bulamadım. Hastaneye vardığımızdan beri iki kez kusmuştum, hıçkırıklarımın gücü midemdeki her şeyi alt üst etmişti.

Duramadım.

Ne Loulou kiraz kokulu kollarını bana doladığında, ne Cressida saçlarımı okşadığında, ne de Harleigh Rose ayaklarımın dibine oturup uzun kolunu bacaklarıma dolayarak yanağını bana yasladığında. Lila denedi ve Maja ve Hannah ve Tayline.

Teselli edilemedim.

Priest, Kodiak ile birlikte katilin peşine düşmüş, Lion ve Zeus'un Owen Burns hastaneye kaldırıldığında suçların duracağını düşündükleri için aptal olarak lanetlediği RCMP'den seçkin bir grupla birlikte olay yerinde bulabildikleri izleri takip ediyordu.

Ama onun bile beni teselli
edebileceğinden şüpheliydim. Nasıl
deneyeceğini bildiğinden bile
şüpheliydim. Ama belki de mesele buydu.

Paylaşılan keder ve suçluluğuma duyulan sempati çok fazlaydı. Onların lütfunu hak etmiyordum ve ayaklarımın altına serdikleri yığınla lütuf beni sahte bir aziz gibi hissettiriyordu.

Rahip'in sabit bakışlarının yoğunluğunun huzursuz, savaşçı ruhumu bağlamasına, sevgisinin sert kenarının kendimden nefret etmemi bir bileme taşı gibi aşındırmasına ihtiyacım vardı.

Yine de benim kederim Bat'ınkinin yanında hiç kalır.

Hastaneye bir bağırtı korosuyla gelmiş, karısının hangi odada olduğunu söylemeleri için herkese bağırmıştı.

Acil serviste değildi, zavallı bir erkek hemşire ona söylemek zorunda kaldı. Morgdaymış.

Daha önce hiç bomba patladığını görmemiştim ama böyle olduğunu hayal etmiştim.

Yarasa titreşen gerilimle o kadar hareketsizleşti ki, sanki odadaki tüm enerjiyi kendisinde topluyormuş gibi etrafındaki hava nabız gibi atmaya başladı.

Hazırlandık.

Tek bir kişi bile kımıldamadı. Onu en iyi tanıyan Zeus bile.

Paramparça olduğu anda neden olduğu belliydi.

Bir savaşçı haykırışıyla, duvara sabitlenmiş sandalyelerden birine doğru eğildi ve onu duvardan ayırmaya başladı. Şok olmuştum ama sandalye onun acımasız gücüne boyun eğdi ve bir sıva ve toz püskürmesiyle duvardan koptu. Elindeki sandalyeyi gevşeten Bat, onu bir beyzbol sopası gibi içinde bulunduğu boş alanın üstündeki duvara savurdu ve molozlar ayaklarına dolana, sandalye parçalanıp dağılana ve duvarda bir çocuk boyunda bir delik açılana kadar tekrar tekrar vurdu.

Orada öylece durdu, yanan, dumanla dolu bir odadaki bir adam gibi nefes nefese kaldı, kederde boğulmamak için öfkeyle ateşlendi. Nefes nefese kederini bırakacak bir yer ararken gözleri odanın içinde çılgınca dönüyordu.

Bir zamanlar tacize uğramış, şimdi ise erkek şiddetinden derin yaralar almış olan Harleigh Rose, küçük bir korku hareketiyle bacaklarımın arkasına kaydı.

Fallen'ın sıkışmış domuzunun önünde kırmızı bayrak sallayan Zeus değil, Dane'di.

Yavaşça ayağa kalktı, uzun ve geniş cüssesini çözdü. Dane Meadows'un uysal bir yanı yoktu, her santimi iyi bilenmiş bir insan silahıydı ama öne doğru adım atışı, Bat'in öfkesine boyun eğen bir jestti. Bu ateşi söndürmek istemiyordu, vücut dili bunu haykırıyordu, sadece onu kontrol altına almak istiyordu.

Dane yaklaştıkça Bat hırlıyor, kaçacak ya da saklanacak bir yer, öfkesinin sabit noktasıyla yok edecek bir şey arıyordu. Bat başka bir sandalyeye doğru hamle yaparken, Dane de hamle yaptı ve onu sertçe çatlamış muşambaya yapıştırdı. Güçlü bir şekilde boğuştular; Bat, Dane'in çenesine sert bir yumruk attı ve Dane'in savunmada kalması için yüzüstü düşer düşmez ustalıkla yuvarlandı.

Bunlar savaş ve dövüş sanatında yetenekli iki adamdı.

Birbirlerine vahşice davrandılar. Kimse onları durdurmadı.

Zeus bir noktada durdu, gerekirse müdahale etmeye hazırdı, ancak Nova da aynısını yapmaya çalıştığında elini kaldırdı. Hemşirelerden biri polisleri aramak için hemşire odasındaki telefonu eline aldı ama King bir anda orada belirdi ve tatlı dille bu sahnenin oynanmasına izin vermesini istedi.

Bat karısını ve ikiz çocukları da annelerini yeni kaybetmişti.

Onun gibi bir adam için, Düşmüşlerin bir kardeşi ve bir savaş gazisi için, ailesini koruyamadığı bilgisi

İlişkilerindeki kusurlar ne olursa olsun kadın onun sistemi için zehirliydi.

O da savaştı.

Dane de hıncını ondan çıkarmasına izin verdi.

Saatler gibi geldi ama Bat neredeyse şiddetle hareket etmeyi bıraktığında muhtemelen sadece on dakikaydı, hareketsizliği o kadar ani oldu ki nefesim kesildi. Dane onun arkasındaydı, onu kafasından kilitlemeye çalışıyordu ama arkadaşının hareketsizliğini hissettiği anda o da durdu.

Sonra, bir fısıltı kadar nazikçe, tutuşu bir beşiğe dönüştü.

Bir yaz esintisi kadar yumuşak, çenesinin yan tarafını Bat'in başının arkasına bastırdı ve kocaman bedenini demir gibi bir kucaklamayla ona yasladı.

Şefkat onu bir balon gibi söndürdü, dövmeli uzuvları ambarın içinde eridi. Gözlerini kırpıştırarak yere baktı ve "Bana bunun sadece başka bir kabus olduğunu söyle" diye mırıldandı.

"Bunu yapamazsın dostum," dedi Dane huysuzca, kendi gözlerinde yaşlar vardı, bir tanesi zaten iyi inmiş bir yumruktan şişmişti. "Bundan uyanmak diye bir şey yok."

Bat'in tüm yüzü buruştu ama ağlamadı. Neredeyse ağlayamayacakmış gibi görünüyordu. Ama gözleri kırmızı çerçeveliydi, yuvalarında çok kuruydu ve nefesi ciğerlerinde hıçkırıyordu.

"Yarasa kardeş," dedi Zeus sonunda, öne doğru ilerleyerek onun önünde çömeldi. "Seni eve, çocuklarının yanına götüreceğim, tamam mı? Onlara birlikte anlatacağız."

Yarasa'nın kara gözleri kapandı, acısı her zerresine işlemişti. Titreyen bir nefesle başını salladı.

Z ve Dane, oğullarına annelerini kaybettiklerini söylemek için onu eve götürdüler.

Daha çok ağladım.

Ayrıca dua ettim.

Kendi tanrıma dua ettim, bu delinin arkasına saklandığı tanrıya değil.

Küçük bir kızken en iyi arkadaşım olan Tanrı'ya, büyükbabamın beni tanıştırdığı ve çok sevdiği Tanrı'ya dua ettim.

Bu çılgınlığın durması için O'na dua ettim. Bu dehşeti durduracak bir şeyler yapabilme gücü için ruhumun her zerresiyle ona dua ettim.

Ben de özür diledim, çok derinden, pişmanlığı kalbimden pençelerle söküp attım, böylece tüm kalbim parçalanmış gibi hissetti. Bunu başımıza getiren günahlarım için özür diledim.

Cevap vermeyince tekrar Cressida'nın çantasına kustum çünkü tuvalete gidemedim ve o da benim için çantayı açık tuttu.

Ona üzgün olduğumu söylemeye çalıştığımda tatlı bir sesle, "Merak etme tatlım," dedi. "Bir bebekle, buna alışkınım. Yine de senin için endişeleniyorum. Bunu kaldırman mümkün değil, sevgili kızım. Sen Atlas değilsin. Bu senin taşıyamayacağın kadar büyük bir yük."

"Benim," dedim ona, kelimeler gözyaşlarımın yaraladığı boğazımı acıyla tırmalayarak. "İstediği benim ve bunu benim için, bana ya da benim yüzümden yaptı. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama her şey bana bağlı."

Yine Cleo'yu düşündüm, mutfağımda dans ettiğimiz günlerden birinde kahkahadan kırılan tatlı yüzünü

Pijama partilerinde, saçımı örerken, makyajını yaparken çünkü her zaman berbat ederdi. Arkadaşlığımız boyunca geçen onca yılı düşündüm ve beni nasıl affedeceğini merak ettim.

Hayatta kalıp deneme şansı olsa bile. "Beatrice."

Bulanık gözlerle baktığımda Seth'in Cleo hakkında bilgi vermek için dışarı çıktığını fark ettim. Axe-Man onun yanında duruyordu, 1.80'lik gövdesinin her santimi üzüntüsünden küçülmüştü.

"Haberler mi?" Fısıldadım.

Seth'in yakışıklı yüzü, sandalyemde kıvrılmış halimi gördüğünde solgunlaşmıştı. İlerledi ve göz hizasında olabilmek için Harleigh Rose'un yanına çömeldi. Yüzü net ve sakindi. Doktor modundaydı, bir hayat kurtarmaya odaklanmıştı.

"Söz vermekte tereddüt ediyorum ama durum iyi görünüyor. Kanamayı durdurmayı ve ana organlarındaki hasarın çoğunu onarmayı başardık. Şimdi mesele bu geceyi atlatıp atlatamayacağı," dedi yumuşak bir sesle ve bilgiyi benim için tekrarladı. "Gerçekten çok üzgünüm, Bea."

Gülümsemem yüzümde parçalanmış bir şeydi. "Teşekkürler, Seth. İçeride ona göz kulak olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

"Senin için elimden geleni yapıyorum," diye şaka yaptı ama bu şaka aramızda pek işe yaramadı çünkü o pek komik biri değildi ve ben de gülme yeteneğine sahip değildim.

Ellerime bakarak, "Dua ediyorum," diye itiraf ettim.

"Güzel," dedi ellerimi okşayarak. "Artık ona sadece Tanrı yardım edebilir."

Otomatik kapılarda bir gürültü koptu. Tam zamanında döndüğümde Priest, Lion, Kodiak ve Wrath'in koridordan aşağıya doğru güçlendiğini gördüm, yüzleri acımasız bir uyum içindeydi.

Priest'in gözleri çoktan üzerime dikilmişti, beni kuzeyi gösteren bir pusula gibi anında bulmuştu. Bir aşağı bir yukarı gezinerek o kısa araştırmada benimle ilgili her şeyi katalogladılar. Ağzı gerildi.

Sonra önlüklü Seth'in yanımda eğildiğini fark etti ve tüm yüzü evcilleşmemiş bir vahşetle değişti.

"Sanırım o çirkin suratını son gördüğümde kadınıma elini sürersen boğazını keseceğimi söylemiştim," dedi, kelimeler o kadar soğuktu ki neredeyse havada bir ürperti görebiliyordum.

Seth psikopatıma bakarken başını eğdi, belki de tehdit seviyesini değerlendiriyordu ya da daha büyük olasılıkla Seth kendi istediğini elde etmeye alışkın ukala bir adam olduğu için Priest'in canını sıkmak için yanımda duruyordu.

Hemen geri çekilmeyince ellerimi altından çektim ve ayağa kalktım.

En iyi arkadaşımı kurtarmama yardım eden doktora tekrar teşekkür etmeliydim. En azından veda etmeliydim.

Ben yapmadım.

Çünkü birdenbire odada Priest ve benden başka kimse kalmadı, bağlantımızın gölgeli kucağında güvendeydik.

"Rahip," diye fısıldadım boğazımdaki tıkanıklığı aşarak bir adım atmaya çalışırken sallanan bacağımın üzerine düştüm ve öne doğru yuvarlandım.

Kederden hastaydım ve ağlamaktan susuz kalmıştım, karnımda hiçbir şey yoktu çünkü vermem gereken her şeyi kusmuştum. Yığılıp kalmam şaşırtıcı değildi.

Priest'in beni yakalaması da şaşırtıcı değildi.

Düşmeyi bile düşünemeden ayağa kalkıp kollarına girdim, güçlü bir el tarafından desteklenen popom ve gövdemi saran bir kolla yanına sokuldum. Ağrıyan burnumu boğazına soktum, karanfil ve tütün kokusunu içime çekebilecek kadar temiz olmasını diledim. Sıcaklığı ve bana karşı boyun eğmeyen bedeni, gözlerimden sızan ıslaklığı kurutmaya yetti.

Priest birine, muhtemelen kız kardeşime, "Onu eve götürüyorum," demiş.

"Aileye ihtiyacı var," diye itiraz etti Loulou, ama bu zayıf bir itirazdı çünkü o da herkes kadar yıkılmıştı ve bu trajedi karşısında bir şey yapamayacak kadar çaresizdi.

"Bana ihtiyacı var," dedi basitçe, inatla.

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti, Lion seslenip bize yetişene kadar durmadı.

"Bir saniye?" diye sordu Rahip.

Lion'un isteğine cevap olarak Priest'in sakalı ve deri yakası arasındaki sığınağımdan dışarı baktım.

Gözleri öylesine yemyeşil bir yeşildi ki beni anında etkisi altına aldı. Aslan'ın ne kadar derin bir çekiciliği olduğunu unutmuştum, sanki iyiliğinin gücü onu mıknatıs gibi çekiyordu.

Bana doğru eğildi, bronzlaşmış eli bir an için saçlarımın üzerinde gezindi, sonra garip ve tatlı bir şekilde bir parçayı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bunu söylemek zorundayım Bea, çünkü neler yaşadığını ve senin kim olduğunu biliyorum. Bu bok senin suçun değil,

Beni duyuyor musun?" Gözlerimdeki inatçılığı okudu ve sesi derinleşti, karardı. "Bu. Bu. Değil. Değil. değil. Bunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin? Çünkü kadınımın ciddi bir parçası olduğu kulübe karşı tüm gücü bozan bir babam var. King'i neredeyse öldüren adamın oğluyum, Zeus'u parmaklıklar ardına koymak için yalan söyleyen ve cinayet işleyen bir adamın oğluyum. Suçluluk duygusuyla boğuşarak yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Onun kasvetli bakışlarında kaybolmuştum, sözlerinin soğuk şokuyla titriyordum. Elbette biliyordu ve katlanılması gereken ne kadar korkunç bir çarmıh olduğunu.

"Bana bunun farklı olduğunu söyleyebilirsiniz ve öyle de," diye kararlılıkla devam etti. "Farklı çünkü spor için hayatları sona erdirmeye karar veren bu deli adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Babamı tanıyordum, bu yüzden onu alaşağı etmek için çok daha önce bir şeyler yapmalıydım. Gücüm vardı ve bunun suçluluğunu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım. Ama ya sen? Burada çaresizsin, Bea. Söylemesi ne kadar berbat ve korkunç olsa da, bilmelisin ki, bu pislik hepimizin gücünü elinden aldı, ama özellikle de senin. Yapabileceğin tek şey kendini affetmek. Kendine karşı nazik ol. Zarar vermek istiyor. Seni izole etmek istiyor ki seni kapıp kendi malı yapabilsin. Ama sana söylemeliyim ki" -derin bir nefes aldı ve önce Priest'e sonra da bana baktı- "yalnız değilsin. Seviliyorsun, güçlüsün ve tüm topluluğun bu durumdan kurtulacak. Cleo da dahil, çünkü o kız uğruna savaşması gereken her şeye sahip olduğunu biliyor ve hepsi bu odada onu bekliyor."

Lion'ın kelimeleri satın almak için savaşırken kalbim titredi.

Priest bana daha sıkı sarıldı ve Lion'a ters ters baktığını biliyordum. "Güzel konuşma."

Aslan omuz silkti, gözleri yorgun olsa da ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Senden alamayacağını biliyordum, o yüzden birinin yapması gerektiğini düşündüm."

"Ben bir katilim, şair ya da polis değil. Sahip olduğum şey eylemdir, kelimeler değil. Bea, bu orospu çocuğunu küçük parçalara ayıracağımı ve her birini onun için pembe bir fiyonkla bağlayacağımı biliyor," dedi Priest, artık konuşmadan sıkılmış, tekrar hareket etmeye başlamıştı.

"Teşekkürler Lion," diye seslendim Priest bizi hastanenin sürgülü ön kapısından çıkarırken omzunun üzerinden. "Lütfen, H.R.'a beni her şeyden haberdar etmesini söylemeye devam et."

Onaylamak için çenesini eğdi, yakışıklı yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Dürüst olmak gerekirse, yardımcı oldu," diye itiraf ettim Priest'e, otoparktan motosikletine doğru yürürken. Yerde hâlâ birkaç parça kar vardı ama bir hafta daha kar yağmayacaktı ve Priest'in fırsat buldukça Harley'sini sürdüğünü biliyordum. Gecenin karanlığında yanımızdan geçip giden ama bize dokunamayan şekillerin oluşturduğu bulanık renklerden oluşan bir kaosun içinde ilerlerken ona sarılma fikri içimdeki çılgın korkunun daha da azalmasını sağladı.

Rahip karşılık olarak homurdandı ama beni vücudunun uzun çizgisinden asfalta doğru yavaşça kaydırdığında gözleri benimkilere dikilmişti.

"Dürüstçe mi?" diye alay etti, çenemi sert, mezar taşı dövmeli parmaklarıyla kavrarken neredeyse şefkatli bir şekilde.

"Daha fazla yardım edeceğim. Şimdi bisikletime bin Küçük Gölge, seni eve götüreceğim."

Saatler sonra ilk kez üzüntüden değil ama sevinçten gözlerim yaşardı. Olgun hayatımın çoğunda Priest'in evine gitmeyi hayal etmiştim ve bunun bir barınağı paylaşmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey tıpkı böyle, karanlıkta korkusuzca ilerleyen Harley'sinde güçlü, deri kaplı sırtına bastırılmış olarak kendimi evimde hissetmekle ilgiliydi.

BEA

BENI EVE GÖTÜRMEDI.

En azından beni, iki yıl önce Phillipa'nın evinden taşındıktan sonra özenle sığınağım haline getirdiğim Ana Cadde'deki pembe miras evime götürmedi.

Beni evine götürdü.

Depo bölgesinde, iki devasa endüstriyel yapının arasındaki uzun, çakıllı bir ara sokakta durduğunda şok olmuştum. Teorik olarak Priest'in kalacak bir yeri olduğunu biliyordum elbette ama kulüpte kimse oranın neresi olduğunu bilmiyor gibiydi. Onun gibi bir adamın evinin neresi olduğunu tahmin etmek motorcu kızlar arasında neredeyse bir şakaya dönüşmüştü. Bir mezarlık, bir morg, bir yeraltı sığınağı.

Bir depo uygun görünüyordu.

Sessizce, bizi penceresiz çelik çerçevenin yan tarafında yanıp sönen bir ışığın altındaki bir kapıya götürmeden önce çantalarını ve elimi toplarken onu takip ettim. Üç anahtar ve Curtain'in icatlarından biri olduğunu anladığım karmaşık bir alarm sistemi kullandı ve sonunda deponun iç kısmına bakan cam bir ön odaya geçtik. Ahşap kasalar, fıçılar ve çelik saklama kapları içeride titizlikle düzenlenmişti.

Sessiz bir soruyla Priest'e baktım.

"Silahlar," dedi ve hepsi bu kadar.

Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemi sağlayan uzun, zikzaklı bir merdivenden indik ve sonra bir dizi kilit ve alarmın bulunduğu başka bir kapıya ulaştık.

Benim adamım dalga geçmezdi.

Dairesinin içi beni şok etmişti. Endüstriyel kanallar ve açıktaki borular, mobilyasızlık, çelik dolaplı mutfağının lekesiz genişliği, ahşap işleme istasyonu ya da alanın bir kenarı boyunca bir silah rafının yanına yerleştirilmiş bıçak atma hedef tahtası değil.

Bunların hepsi çok mantıklıydı.

Beni içeri çeken, tek bir sandalye ve okuma lambasının bulunduğu bir kütüphanenin kapladığı köşeydi. Keşfetmeme izin verdi, heybelerini düzenlemek için uzaklaştı ve kişisel alanını incelemem için bana bıraktı.

Bu güven nefesimi kesti. Beni sığınağında, çok az insanın bildiği bir yerde bırakacaktı. Beni ve psikolojik çalışmalarımı bildiği için

Bu sığınakta, böyle bir alanda barındıracağı birkaç önemli şey olarak sergilenen en içteki düşüncelerinde dolaşmak ve dürtmek ve dürtmek...

Yine ağlıyordum, bu kadar duygusal olduğum için kendime kızıyordum. Kendimi, karşılaştığım her şeyle en küçük etkileşime maruz kalan ham, soyulmuş bir kablo gibi hissediyordum.

Ve bu çok büyüktü.

Anıtsal.

Benim yalnızım, benim psikopatım, ölüme kimseyi sevemeyecek kadar yakın olduğuna inanan bir adam beni evinde serbest bırakmıştı.

Ben sadece bir insandım.

Ben de ağlarken bundan faydalandım.

Parmaklarım bazı tanıdık ciltlerin, İncil'in farklı versiyonlarının, Tipitaka'nın, Kuran'ın, Tanah'ın ve Talmud'un sırtlarında gezindi. Ancak çoğunu okumamıştım ve hepsinin dini metinler olduğu gerçeğinin ötesinde pek tanımıyordum.

Hatta kitap rafları arasındaki yalnız bir masanın üzerinde, hava geçirmez bir şekilde kapatılmış cam bir kutuda Kral James'in İncil'inin inanılmaz derecede eski bir baskısı vardı. Üzerine eğildim ve parmaklarımı açık sayfalardaki yazıların üzerinde gezdirdim.

"Annemin."

Sesi beni o kadar korkuttu ki neredeyse çığlık atacaktım. Elimi göğsüme götürüp kocaman gözlerle ona döndüm. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

Dramatizmimi görmezden gelerek, sırtıma bastırmasına yarım santim kalacak kadar yaklaştı. Aramızdaki boşluk vurulmuş bir akort çatalı gibi titreşiyordu. Karanlık köşeyi aydınlatmak için lambayı açmıştım ve sıcak ışık Priest'i turuncu bir parıltıya büründürmüştü, saçları bir tutam

deri ip, kızıl saçları alnına dökülüyordu. Son derece güzeldi ama gölgeler içinde daha da güzelleşiyordu. Tereddütle uzandım, aniden gerçek olduğundan ve sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin olmak için onu hissetmeye ihtiyaç duydum.

Parmaklarım sakalı boyunca ilerlediğinde hafif bir irkildi ama dokunuşumdan uzaklaşmadı. Vahşi bir hayvan gibi, onu nazik dokunuşlarıma alıştırmak zaman alıyordu ama bu küçük başarı bana muazzam geldi.

Kalbimin Amelia ve Cleo'nun trajedisiyle ikiye bölündüğü bir günde, Priest daha önce hiç olmadığı kadar savunmasını aşmama izin veriyordu. Acaba bunu beni acımdan ve suçluluk duygumdan uzaklaştırmak için mi yapıyor diye düşündüm ama sonra umursamadığıma karar verdim.

"Annenin mi?" Onu kışkırtmak için tekrarladım.

Priest'in solgun gözleri parlıyordu, berrak bir göldeki dökülmüş çam iğneleri gibi yeşilin daha koyu şeritleriyle çizgiliydi. Bu gözlerde mezarlıklar vardı, çok az insanın herhangi bir bakışta uzun süre tutabileceği perili gözler. Gökyüzünün ebedi ölülerle tam bir tezat oluşturacak şekilde günü doğurduğu bir şafak vakti mezarlıkta yürümek kadar sevimli, melankolik ve huzurlu buluyordum onları.

"Anne," dedi alçak sesle, sesi unutulmuş bir kuyudan çıkarılmış gibi derindi. "Adı Aoife'dı. Benimki gibi saçları vardı." Dalgınca uzanıp bir kulağının arkasındaki bakır rengi saçı geriye doğru taradı. Boynunun yan tarafındaki derinin altında bir Azrail dövmesi vardı ve parmakları sanki onunla el sıkışıyormuş gibi oraya gitti. "İlk ölen oydu."

Depo dairesi neredeyse yaşanamayacak kadar soğuktu ama titrememin nedeni bu değildi. Bu örtülü tarihin daha fazla çözülmesini beklerken nefesimi tuttum.

Adem elması güçlü boğazında sertçe sallanıyordu ama gözleri hâlâ açık İncil'e sabitlenmiş, sanki sayfalardan okuyormuş gibi devam etti.

"O kış on yaşındaydım ve yağışlı bir kıştı." Her zaman duyduğum motorcu konuşmasını bırakmıştı, sesi genellikle bastırmaya çalıştığı İrlanda aksanıyla daha da zenginleşmişti. "Hayatımızda ve evimizde pek bir şey yoktu. Fakirdik. Babam onu kabul eden herhangi bir çiftlikte işçi olarak çalışırdı, annem de evde benimle ve kızlarla kalırdı."

Gözleri bana kaydı, kardeşlerinin ortaya çıkmasına vereceğim tepkiyi ölçüyordu. Yüzümü dikkatle soğukkanlı tuttum, nefesimi kontrol ettim çünkü bir insanın yüz ifadesinden daha fazlasını okuyabildiğini biliyordum.

"Danae ve Keely dört ve altı yaşlarındaydı, hâlâ çok küçüklerdi. Zatürre yeterince yaygındı, özellikle de bizim evimizde. Tahtaların arasından rüzgârı hissedebilirdiniz." Elini sanki parmaklarının arasından esen rüzgârı hissediyormuş gibi bilinçsizce açtı. "Önce annem hastalandı, bu yüzden kızlarla ilgilenemedi. Denedim ama ne doğru düzgün ilacımız ne de alacak paramız vardı. Babam bir gün eve geldi ve hepimiz hastaydık, ben bile. Dua ettik." Durakladı, çenesi büküldü, kaşları gözlerinin üzerinde dikleşti, bir kafatasınınki gibi derin gölgelerle çukurlaştı. "Dua ettik çünkü tek çaremiz buydu. Diğer ailelerin onlara yardım edecek komşuları vardı. Çok sevilen bir rahibi olan dindar bir ilçeydik. Peder O'Neal. O

olan her şeyi dikte ederdi ve iyiliksever olabilirdi."

Sert kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. "Bizimle asla. Ailem beni evlilik dışı doğurmuş,

Çok gençken ve bizden bile daha fakirken, evlenemeyecek kadar fakirken. Peder O'Neal onları bu yüzden asla affetmedi. Evlenebilecekleri zaman geldiğinde bile onları evlendirmedi. Bizi dışladı ve annem öldüğünde, hemen ardından Da, birkaç gün sonra da kız kardeşlerim öldüğünde kimse bize yardım etmek için elini bile kıpırdatmadı."

Sanki zihinsel bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. Devam etmesi için onu zorlamadım. Onu kollarımla sarmak için yanıp tutuşmama rağmen dokunmaktan bir santim uzakta durdum. Bana neden var olduklarını göstermek için eski iblisleri çağırarak yaptığı bu fedakârlığa saygı duymak istedim.

"Üşümüşsün," diye not etti kayıtsızca. "Gel."

Çoğunlukla açık olan alanın arka tarafına, kapalı olan tek odaya doğru ilerlerken bana dokunmadı. Ben de onu takip ettim, yerde süzülürken kendimi geçmişine saplanmış bir hayalet gibi hissediyordum, durdurmak için hiçbir şey yapamadan olanları izliyordum.

Banyoya girdiğimde, Priest büyük bir cam kabinin içindeki duşu açıyordu. Hemen etrafında buhar kıvrılmaya başladı.

Sıcaklığı ayarlayıp duşun kapısını kapatmak için geri çekilirken kayıtsızca, "Kıyafetlerini çıkar," diye emretti.

Hephaestus Auto kapüşonlu tişörtü ve siyah kot pantolonuyla, çıplak ayaklarını garip bir şekilde erotik bir şekilde koyu renkli fayansa dayamış, güçlü ve güzel bir şekilde beni izliyordu.

kemerli. Onlara bakınca, birinin ayaklarına tapınmaya yönelik cinsel ve itaatkâr dürtüyü anladım. Onları yıkamak ve onlarla ilgilenmek istedim, Rahip'i hayatı boyunca bana taşıdıkları için güçlerine ve eminliklerine minnettar oldum.

Onun için soyundum, barbeküden sonra her şey kaosa döndüğünde giydiğim pembe eşofman altımı ve UBC kapüşonumu çıkarırken ellerim beceriksiz ve güçsüzdü. Altıma küçük şeftali desenli beyaz bir iç çamaşırı giydim.

Bunu ona gösterdiğimde Priest'in çenesi görüntü karşısında sıkıştı ama tamamen çıplak olduğumda bile bana doğru hareket etmedi.

"Gir içeri." Çenesini buharı tüten duşa doğru eğdi.

Titriyordum, duygusal dengem bozulmuştu ama dediğini yaptım. Sıcak, cezalandırıcı su akışı, ağrıyan omuzlarıma, gözyaşı şişmiş yüzüme karşı bir Tanrı'nın lütfu gibi geldi. Gözlerimi kapattım ve başımı suyun içine doğru eğdim.

Bu yüzden Priest'in arkamdan duşa girmesine hazırlıklı değildim.

Gövdesinin çıplak teni sırtıma değdiğinde ve çıplak kolları belime sıkıca sarıldığında daha da hazırlıksızdım. Açıkta kalan kollarına baktığımda ağzım bir solukta açık kaldı ve su hücumuyla yutuldu.

Korkunç yara izleriyle benekli.

Orada burada dövmeler vardı, belli ki yara dokusundan kaçınmak için yapılmışlardı, ama derisinin büyük kısmı zaten korkunç işaretlerle kaplıydı. Kollarımı yavaşça karnıma dolayarak o yaralı uzuvlara şefkatle sarıldığımda şiddetle ürperdi.

Çok sıcak olan suyun altında uzun bir süre öylece durduk, cildimi haşlayarak hassas bir kızarıklığa neden oldu.

Sonunda çekildi ve üstünkörü bir şekilde saçlarımı yıkamaya başladı. Erkeksi kokulu şampuanının köpüklerini kalın buklelerime yedirirken, kafa derimi sert ve lezzetli bir şekilde ovalarken elleri etkiliydi, neredeyse klinikti. Bu güzel eylemin böylesine üstünkörü bir şekilde yapılması çok büyük bir çelişkiydi. Ama o kadar Priest'ti ki, psikopatım benimle tamamen kendi ilgi alanının dışında bir şekilde ilgileniyordu, ama yine de yapıyordu çünkü buna ihtiyacım olduğunu bilecek kadar keskin bir gözlemciydi.

"Onları arkaya gömdükten sonra günlerce kimse sağ kalanları aramaya gelmedi. Artık hasta değildim ama aç ve halsizdim. Peder O'Neal geldiğinde sayıklıyordum. Bana beni kurtarmaya gelen ilahi bir varlık gibi göründü."

İçi boş mermi kovanlarının karo zemine düşmesi gibi sert, tangırtılı bir kahkaha daha.

Saçımı yıkamayı bitirdi ve beni suyun altında hafifçe öne doğru eğerek o boş sesiyle hikâyesine devam etti.

"Yerel kilisenin ön odalarından birinde bir karyolada yaşıyordum. Üstümde devasa bir vitray vardı, sarı saçlı bir melek Şeytan'ın elleri tarafından yeryüzüne sürükleniyordu."

Priest'in sert ellerinin vücudumun her santimini yıkamasıyla kendimden geçmiş bir halde, "Kulüp binasında olan," diye araya girdim.

"Orada beni rahatsız ediyordu, burada da rahatsız etmesi gerektiğini düşündüm" diye açıkladı. "Kilise için ev işleri yapıyordum.

Onların küçük ayakçısı. Kısa süre içinde cemaatteki herkesin bir tür hizmetkârı oldum. Peder O'Neal, özellikle değerli olduklarında beni müritlerine ödünç veriyordu." O kadar uzun süre durakladı ki devam edip etmeyeceğini bilemedim.

Sonra, yaptığında, keşke yapmasaydı dedim.

"Başlarda beni taciz etmediler. Ancak on iki yaşımda ergenliğe girdiğimde Peder O'Neal benim kurtarılamayacağımı iddia etti. Tanrı'nın gözünde her zaman iğrenç biri olacağımı söyledi. Evlilik dışı doğan ve doğduğu andan itibaren Şeytan'a bağlanan bir canavar." Sesi ürperticiydi, kutup tundrası kadar ölü ve soğuktu. Titredim, uzaklaşmaya çalıştım ama elleri bedenimde daha da cezalandırıcı bir hal aldı, beni tertemiz yıkarken etimi yoğurdu. "Önce bana kendi kendimi kırbaçlama alıştırması yaptırdı, içimdeki şeytanı yenebileceğimi umuyordu. Bu işe yaramayınca önce kırbacı, sonra da bıçağı verdi ve içimdeki şeytanı kesip çıkarmaya çalıştı.

"Cemaat onun kutsallığını yaşadı ve soludu. Onu örnek alıyorlardı. Sokaklarda bir köpek gibi tekmelendim, gençler tarafından spor olsun diye dövüldüm. Kendimi savunmayı çabuk öğrendim ama ne zaman başkalarına zarar versem Peder O'Neal beni acı bir şekilde cezalandırırdı."

Geçmişin derinliklerine daldıkça sesi sersemlemiş, neredeyse rüya gibi bir nitelik kazandı. Sessiz bir destek teklifiyle ona yaslandığımı ya da gözyaşlarımı açık bir avuç içine akıttığımı fark etmedi.

"Bana işkence etmenin en sevdiği yolu, ben İncil'den bölümler okurken yanan adak mumlarından birini tenime tutmaktı. Eğer bir kelimeyi yanlış okursam, yakmak için tenimde yeni bir nokta seçer ve her şey yeniden başlardı."

"Ah, Rahip," diye fısıldadım, acı dolu çığlık ellerime takıldı.

Amansızca, beni yavaşça yüzüne doğru döndürdü. Tamamen dönene kadar gözlerimi kapalı tuttum ve beni karşılayacak manzara için kendimi hazırladım.

Ama onu çıplak gördüğümde, bir kralın mantosu kadar asil bir şekilde giydiği yara izlerinden oluşan pelerin dışında hiçbir şey bana destek olamazdı. Çenesini eğmiş, omuzlarını geriye atmış, acıma duyguma meydan okurcasına ayaklarını iki yana açmış bir halde karşımda duruyordu.

Bu oydu, yaraları ve her şeyiyle.

Beni kabul etmek istediği kadar korkutup kaçırmak da istiyordu. Çatışmanın savaşı gözlerinde parlıyor, seğiren çenesinde güreşiyordu.

Vücudu yara izleriyle doluydu. O kadar çoktu ki saymaya başlayamadım. Parmaklarım yere konmaktan korkan bir kelebek gibi aramızda çırpınıyordu. Eli fırladı ve bileğimi o kadar hızlı, o kadar acı verici bir şekilde kavradı ki nefesim kesildi.

Parmaklarımı bir ressamın fırçasını kullanır gibi kullandı, parmak uçlarımla dikkatlice karnını oyan kalın kesikleri, göğsünde alev alev yanan ve sol meme ucunu deforme eden yanık etin kıvrımlarını, göbeğinden kasıklarına kadar inen ve saçlarının yarısını yakıp yok eden, kötü iyileşmiş derinin pürüzsüz izini takip ettim. Uylukları bile parçalanmış ve tekrar bir araya getirilmişti; merdiven gibi uzun bir kesik deriyi parçalıyor, belli ki yetersiz bir şekilde dikilmişti. Et, kaslarının güçlü şişkinliği üzerinde çekiliyordu ve bunun ona her zaman acı vermiş olması gerektiğini fark ettim.

Vücudunun her santimini izlemek için beni kullanırken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Beni çok sıkı tutuyordu ama şikâyet etmedim. Onun için bir tür arınma olduğunu düşündüm, buharın ve suyun içinde durup kendini bir tür iyileştirici işkence gibi dokunuşlarıma maruz bırakıyordu. Bu yüzden güzel Rahibimin sakatlanmış bedenini görünce boğazımda yükselen safrayı yuttum ve onunla birlikte katlandım.

Ön tarafı bittiğinde, sırtını tek başıma keşfetmeme izin vermek için döndü ve kollarını karo duvarlara dayadı. Parmaklarımı Fallen'ın yanan kafatası ve parçalanmış kanatlarının korkmuş sırtına işlenmiş devasa dövmesi boyunca hafifçe gezdirirken, ilk dokunuşumda şiddetle ürperdi. "O kadar da kötü değil," diye açıkladı yırtık pırtık, savaş yorgunu bir sesle.

Uzun bir yara izinin çıkıntısını parmaklarken sesimi duydum. "Boktan kefaretini ödemem için beni zorlarken gözlerimin içine bakmayı severdi." Durakladı, o kadar ağır nefes alıyordu ki pantolonu suyun üzerinde yükseldi. "Görüyorsun, mo cuishle. İşte bu yüzden ben bir canavarım. İşte bu yüzden bir kalbim yok. Peder O'Neal onu benden kesti."

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve aramızda patladı. Bu büyük, acıtıcı derecede zarif, geri dönülmez bir şekilde kırılmış adam için o kadar şiddetli acı çekiyordum ki, aldığım her nefes kalbime saplanan bir bıçak gibi hissediyordum. Karşı koyamayarak, kendimi onun sivriltilmiş beline sardım, tüm uzunluğumu onun yaralı sırtına bastırdım, ellerimi karnındaki kutu gibi kasların üzerinde gezdirdim, tam olarak nasıl tahrip edildiklerini asla unutamayacağımı biliyordum.

Ona sarılmama izin verdi ama sesi bir silaha dönüşmüştü: "Bana acımanı istemiyorum Bea. Ben kırık

döküк bir kurban değilim. On yedinci doğum günümde

Orospu çocuğu şeytanı kovmak için kıçıma dağlama demiriyle tecavüz etmeye çalıştı, onu o çiviye sapladım ve sonra yıllardır içimdeki şeytanı kesmek için kullandığı aynı bıçakla onu kurdelelere ayırdım."

Aniden döndü, beni yakalayıp göğsüne bastırmadan önce bir anlığına uçurdu, bir eli boğazımı sıktı ve çenemi yukarı kaldırdı, böylece yakıcı bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kaldım. "Onun beni öldürdüğü gibi ben de onu öldürdüm. Ve cemaatten iki kişi beni kaçmaya çalışırken yakaladığında, onları da öldürdüm."

"Eğer ölmemiş olsalardı, oraya uçar ve onları kendim öldürürdüm," dedim dürüstçe, duygularımı gözlerimin ekranlarına yansıtmaya çalışarak. "Peder O'Neal'ın korkunç bir adam olduğunu, Tanrı hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adam olduğunu biliyorsun, değil mi? İnsanlar kendi çıkarları için sık sık dini yıkmaya çalışırlar. Açgözlülüklerine ve günahkârlıklarına bahane olarak kullanmak için."

"Tanrı," dedi Rahip kelimeyi acı bir şekilde ve buharın içine tükürdü. "Bir daha asla böyle bir şeye inanmayacağım."

"Tamam," diye kolayca kabul ettim. "Ama o zaman neden bu kadar çok dini metnin var? Neden King ve Cressida ile evlendin? Neden Lion ve H.R., Nova ve Lila ile evleneceksin? Bence bir insanın Tanrı'yı nasıl sağlıklı bir şekilde sevebileceğini anlamak istiyorsun. Tanrı'nın birini nasıl iyileştirebileceğini ya da bunu hak eden birini nasıl affedebileceğini."

"Ben bunu hak etmiyorum," diye karşılık verdi hemen. "Hiç hak etmedim, şimdi de kesinlikle hak etmiyorum. Ben bir katilim, Bea. Peder O'Neal'ın her zaman inandığı gibi, ben Ölüm'ün oğluyum."

"Ölümün bile bir kalbi var," diye bastırdım, elimi

kalbindeki şekilsiz derinin üzerinde gezdirdim.

bana dişlerini gösterdi. "Bir tane var Priest, artık bunu benden saklayamazsın. Seni yanına aldığı için Zeus'u seviyorsun, sana sağlıklı bir yuva verdiği ve seni olduğun gibi, katil ve her şeyinle kabul ettiği için kulübü seviyorsun. Beni seviyorsun." Derin bir nefes aldım, titriyordum, midem bulanıyordu ve içim o kadar çok sevgiyle dolmuştu ki patlamak üzereydim, içimdeki her şey boşa akıyordu. Priest gözyaşları dökülmeye başlarken beni dikkatle izledi. "Beni seviyorsun. Kelimeleri söylemeye cesaret edemiyor olman umurumda değil. Bugün Lion'a söylediklerin doğru. Sen sözlerin değil eylemlerin adamısın ve bana kalbinde olduğumu tekrar tekrar gösterdin."

Yine sertçe güldü, son nota ikiye bölündü. "Mo cuishle, sen benim kalbimsin."

"Onu güvende tutacağım," diye söz verdim onun için gözyaşı dökerken, ıslaklık duş selinde anında kayboldu. "Söz veriyorum, her zaman benimle güvende olacak. Bir katil olmanız, trajik ve acımasız geçmişiniz yüzünden fiziksel ve zihinsel olarak yara almış olmanız umurumda değil. Hepinizi seviyorum ve geçebileceğiniz hiçbir çizgi bu konudaki fikrimi değiştiremez, tamam mı?"

Cevap vermediğinde, gözleri kafatasında yanan kömürler gibi sıcak ve ağır olduğunda, onu sarstım. "Tamam mı?"

"Tamam," diye kayıtsızca kabul etti, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, oysa bu kesinlikle her şey demekti. "Tamam, Bea. Sen kalbimi güvende tut, ben de seni güvende tutayım."

Seri katili, hayatımı sevgiden arındırmak için gösterdiği azmi düşündükçe titredim, korkuya kapıldım, böylece içeri girip delice ihtiyaçlarıyla delikleri tıkayabilecekti.

"Benim için geliyor," diye fısıldadım. "Onun olmamı istiyor."

"Sen benimsin," diye yemin etti Priest karanlık bir sesle, boğazımı sıkarken eğilerek bana ne kadar sahip olduğumu hatırlattı. "Bunu zor yoldan öğrenmesi gerekiyorsa, öğrenecek."

Sonra beni öptü, dudaklarımı sözüyle mühürledi ve dilimden dökülen hıçkırıkları tatlı gibi yuttu. Onun çıplak bedenine dokunmak, sonunda onu tüm uzuvlarımla sarmaladığımı, geri dönülmez bir şekilde kalbime dolandığını bilmek, arzuyla başımı döndürdü ve parmakları seksimi bulduğunda çoktan ıslanmıştım.

Homurdandı. "Bunun seni iğrendirmediğini bilmek güzel." "Hepimizin yara izleri var, Rahip," diye mırıldandım o benimkini ısırırken.

ve kalın parmaklarını içime pompaladı. "Sen sadece kendi tenini giy."

Boynuma doğru inledi ve beni kalçalarımdan tutarak kolayca kaldırdı. Kabzasına kadar içime girdiğinde haykırdım, onun zonklayan sıcaklığı hem beni sakinleştiriyor hem de içimde yükseliyordu.

"İşte bu yüzden seni çıplak beceriyorum," diye açıkladı rahmimin sıkışmasına neden olan bir dizi kısa, sert itiş üzerine. "Beni o kadar kötü dövdü ki, bundan bir şey çıkmasına imkân yok. Ama içinde böyle olduğumu bilmek, bu dar, tatlı amcığa boşalmak başımı döndürüyor. Kendimi bir fatih gibi hissettiriyor, sanki hiç kimsenin kurbanı olmamışım gibi."

Tutku ve empatiyle haykırdım, saçlarını o kadar sıkı tuttum ki deri saç bağından çözüldü ve göğsüme döküldü, meme ucumu ısırdı ve beni daha derinden becermek için beni yüksekte tuttu.

"Sen vitraydan bana musallat olan sarı saçlı meleksin," diye itiraf etti boynumu sertçe ısırmadan önce, ben onun tahrik edici şaftının etrafında kasılırken homurdandı.

"Evet," diye tısladım, siki içimde lekeler görmeme neden olan noktaya çarptığında. "Ben her zaman senin oldum, sadece seni bekliyorum."

"Kadere inanma," diye itiraz etti nabız noktamı dillerken. "Ama sana inanmıyorsam, siktir et beni."

Ağzını benimkine yapıştırdı, aşkı dudaklarımdan omurgama doğru yayıldı ve kalçalarımın arasında alevlere dönüştü. O kadar sert orgazm oldum ki, görüşüm karardı ve Priest kendi orgazmını kovalayarak içime daha sert girerken dudaklarımın arasından toplayabildiğim azıcık nefesi vahşice yedi.

Dakikalar sonra, aleti içime girerken rahmimin girişinde bir sıcaklık seli hissettim ve ikinci, daha küçük bir doruğun içimden geçmesini tetikledim.

Paramparça olmuş bir halde kollarında gevşek bir şekilde asılı kaldım, başım güçlü omzunda sallanırken içimde harcadı ve dengesini yeniden kazanmak için beni duvara yasladı. Birkaç dakika sonra yüzümde travma olup olmadığını kontrol etmek için çekildi.

"Nasılsın Küçük Gölge?" diye sordu boğuk ve yorgun bir sesle.

Böylesine güçlü bir adamı bir anlığına da olsa, sadece benimleyken yumuşattığımı bilmek hoşuma gidiyordu.

Suyu kapatıp beni lavaboya götürürken "Daha iyi," diye itiraf ettim ve havluları almak için beni oturttu. O güçlü, şehvetli yürüyüşüyle yırtıcı bir hayvan gibi dolaba doğru yürümesini izledim.

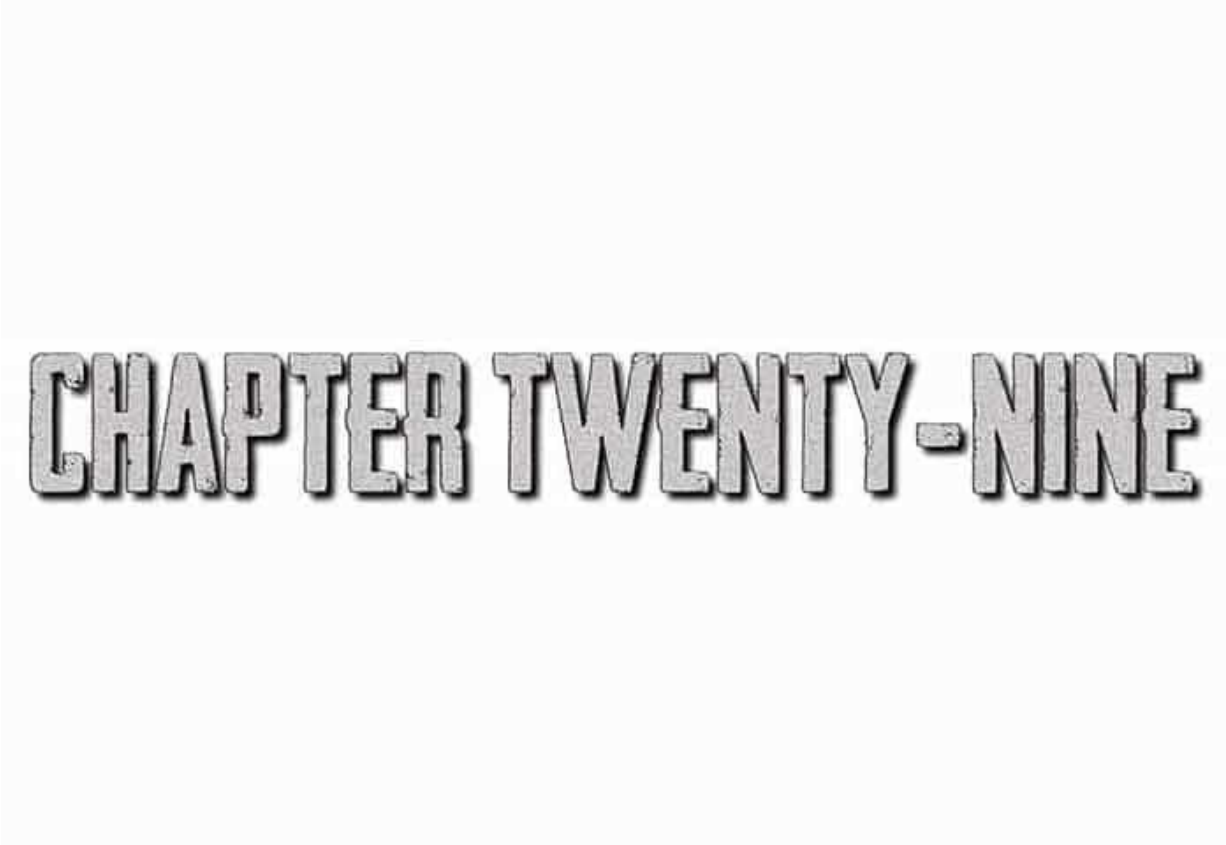
İki koyu renk havlu, sayısız yara izini bana göstermekten bile çekinmiyordu. Solgun, çilli teninde, eski bir harabenin tozları arasından yarı yarıya çıkarılmış eserler gibi parlıyorlardı. Bu acı dolu hikâyeler onun anılarından gün yüzüne çıkarılana ve düzgün bir şekilde dinlenene kadar her birini kazmaya söz verdim.

Önce beni, sonra da kendini kurulamak için geri döndüğünde, elimi göğsüne götürerek beni tekrar kaldırmasını engelledim ve ona benim için yaptıklarının doğruluğunu anlattım. "Eğer sen yaşadıklarından kurtulup tanıdığım en güzel adam olduysan, ben de bundan kurtulabilirim. Bana bu inancı verdiğin için teşekkür ederim. Bunun sana çok pahalıya mal olduğunu biliyorum."

Priest bana göz kırptı, ifadesi tamamen okunamazdı. Sonra ilerledi, elimi tuttu ve avucuma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra arkasını döndü, çırılçıplaktı, havluyu ıslak fayansın üzerine atıp yatak odasına doğru yürüdü.

Kapıdan çıkmadan önce bana bakmadan omzunun üzerinden gelişigüzel bir şekilde, "Bazen bedeli ödülüne değer," dedi.

Uzun bir süre orada oturdum, bacaklarım porselen lavabonun üzerinde sallanıyordu, Priest'in ölümle olan yakın ilişkisinin ona hayatımın en karanlık günlerini bir şekilde altına çevirme sihirli yeteneğini verip vermediğini merak ediyordum.

BEA

MIKROFONUN BAŞINA OTURUP NEFES ALDIM.

Podcast resmi olarak yayındaydı, kayıt işareti çıkış kapısının üzerinde dikkat çekmeden yanıp sönüyordu.

Eric karşımdaki ses geçirmez cam pencerenin arkasındaydı ama ona bakmadım. Priest onu sorguladığından beri birkaç mesaj dışında konuşmamıştık. Diğer her şeyin yanında bu soruna dikkatimi verecek enerjim olmadığını fark ettim. Yine de, Brenda'nın kafasının masanın altına sıkıştığını keşfettiğimizden beri ilk podcast için ortaya çıkması bir şey ifade ediyordu.

Priest odada benimle birlikteydi, Honey Bear Café'den getirdiği bir sandalyede oturuyordu. Rahatsız etmedim.

Ona tamamen sessiz olmasını söyledim çünkü ses çıkarmayacağını biliyordum. Ona yanımda olmasına ihtiyacım olmadığını söyleme zahmetine de girmedim çünkü bu, kendi düşüncelerimde bile uzun süre eğlenemeyeceğim bir yalandı.

Kendimi ham hissediyordum, derim neşterle kazınmıştı, kalbim göğsümün dışında parçalanmış mırıltısını atmak için kaburgalarımdan çıkarılmıştı.

Loulou podcast'e devam etmemi istememişti. Bir gün önce Amelia için düzenlenen cenaze töreni ciğerlerimdeki havayı alıp götürmüştü ama Cleo yaşam savaşı verirken hastanede nöbet tutmak, sanki o trajedinin yarası pıhtılaşamazmış ya da pıhtılaşmayacakmış gibi beni kansız bıraktı.

Onun için kan kaybettim.

En iyi arkadaşımın neredeyse öldürülmesinden sorumlu değilmişim gibi hissetmek imkansızdı. Onu hastane yatağında komada izlerken, rahmini kurtarmak için karnından çok fazla bıçaklandığı, hayatta kalsa bile artık çocuk sahibi olamayacağı haberini duymak içimi parçaladı.

Rahip'in itirafı ve Lion'ın konuşmasından sonra suçluluk duygusu çoğunlukla kontrol edilebilirdi, ancak beni takip eden korkuydu.

Hayatım boyunca hiç düşünmediğim kadar korkuyordum.

Ben R sınıfı korku filmleri izlemek için yalvaran küçük kızdım, üniversitede şiddet suçları ve psikopatlar üzerine çalışan, bir gün suçlu profilcisi olmayı uman kadındım.

Ama orada oturuyordum, içimden geçen korku nöbetleriyle rastgele titriyordum.

çoktan bu delinin ellerinde öldü.

Polisler dinliyordu çünkü tüm bu olay iki gün önce bana sundukları bir fikirdi ama Lion onları camın diğer tarafında, benden yeterince uzakta, varlıklarına odaklanmak zorunda kalmayacağım şekilde bir araya getirmişti.

Çok uzun zamandır sessizdim. Söylemek istediğim kelimeleri bulmam gerekiyordu ama onlar ruhumun altı metre derinliğinde kazılmış mezarlarda yatıyordu.

Sonunda içimi çektim.

"Herkese merhaba, ben Bea Lafayette ve bu Küçük Bayan Cinayet'in yeni bir bölümü. Bu bölümlere genellikle her katilin detaylarına, psikolojik profillerine ve nihayetinde nasıl ortaya çıkarıldıklarına veya adalete teslim edildiklerine girmeden önce ürkütücü bir hikaye ile başlıyoruz. Bugün biraz daha farklı bir şekilde, size henüz sonu gelmemiş bir hikayeden bahsederek başlayacağım."

Priest'e bir bakış atarak kendimi rahatlatmak için omzumun üzerinden baktım. Arka köşede, onun için getirdiğimiz sandalyenin yanında durmuş, duvara yaslanmış, bir yandan da sessizce koyu renkli bir tahta parçasını yontuyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğim anda başını kaldırdı, gözleri benimkileri yakaladı ve bocalayan ruhumu onunkilere bağladı, böylece odaklanabildim.

Derin bir nefes aldım.

"Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Entrance, basının 'Ölüm Peygamberi' olarak adlandırdığı bir seri katilin çabalarıyla boğuştu. Hepinizin bildiği gibi, seri katillere akılda kalıcı isimler vermek onların psikozlarına, işledikleri suçların görülmesi ve tanınması ihtiyacına hizmet eder. Bu yüzden, seri katillere

Ona bu isimle değil, sadece 'katil' ya da 'katil' olarak hitap ediyor, böylece şiddetinin onu benzersiz kılmadığını anlıyor. Bu onu sıradan biri yapıyor, şu anda yakalanan ve kamu vicdanının unuttuğu bir dizi meçhul katilden biri yapıyor."

Lion cam bölmenin arkasından bana bir başparmak işareti yaptı. Daha önce konuşma notlarımın üzerinden geçmiştik, katili araması ya da yazması için yemlemek umuduyla podcast'i canlı yayın olarak nasıl ayarlayacağımı. Herkes için kırılma noktasında olduğu açıktı ve sadece son bir itmeye ihtiyacı vardı.

Sadece, uçurumdan aşağı itilmek üzereyken çaresiz adamların ne yaptığını biliyordum. Görüş alanlarındaki herkesi uçurumdan aşağı atarlardı.

"Bu katil, İncil'deki kutsal metinleri kendi amaçları doğrultusunda saptırıyor ve hepimizin 'daha iyi, daha kutsal' bir yerde yaşaması için günahkarları toplumumuzdan kovan bir kahraman olduğu bir hikaye yaratmaya çalışıyor. Programda genellikle din hakkında konuşmuyorum ve eğer bu konuya karşı hassassanız, ileriye atlamanızı ya da dinlememenizi anlarım. Ancak şunu söylemeliyim ki bu katilin yaptığı iş benim bildiğim Tanrı'nın işi değil. Çocukluğumdan beri güvendiğim, yıllar boyunca rehberlik için baktığım ve sayısız çalışmadan öğrendiğim Tanrı, cinayeti hiçbir şekilde kutsamaz. O bize nezaketi, sabrı ve barışı öğretir, her ne kadar bunun bağışlamadan kaynaklanması gerekse de. Benim Tanrım budur ve inanıyorum ki çoğu Hıristiyan'ın Tanrısı da budur. Bu katil, nazik bir Tanrı'nın sözlerini deliliğin emirlerine dönüştürmeye çalışırken boş durmayacağım."

Derin bir nefes aldım ve ellerimin beyaz masanın üzerinde titrediğini görünce şaşırdım.

Matta 7:15'ten alıntı yaparak, "Size kuzu postuyla gelen, ama içten içe yırtıcı kurt olan sahte peygamberlerden sakının" dedim. "Bu adam işlediği korkunç suçları yanlış bir kutsallıkla maskelemek için dinin arkasına saklanıyor. Kim olduğunu biliyorsanız, öğretilerine katılıyorsanız ya da nerede olabileceğine dair bir fikriniz varsa, lütfen hemen hattımızı arayın ve bir katilin ait olduğu yere, parmaklıklar ardına gönderilmesine yardımcı olun."

Uzun, dayanılmaz bir an boyunca uğultulu bir sessizlik içinde bekledik.

Sonra Eric'in santralinin ışığı yandı ve bir saniye sonra eski moda sabit hat çalmaya başladı. Arkadaşım cevap vermeden önce bana baktı, gözlerinde bir tereddüt vardı.

Başımı salladım, çünkü katile karşı kutsal kitaptan alıntı yapmanın onu harekete geçireceğine bahse girmeye hazır olsam da, sadece kışkırtmanın işe yaramasını umabilirdim.

Eric onları bağladı ve polisler aramanın izini sürmeye başladı. Lion, yeri tespit etseler bile onu yakalamak için olay yerine zamanında ekip gönderemeyebilecekleri konusunda beni uyarmıştı ama denemeye değerdi.

"Merhaba, ben Küçük Bayan Cinayet," dedim her zaman yaptığım gibi neşeyle.

Sessizlik.

Rahip sandalyemin arkasında nöbet tutarken üzerime bir gölge çöktü.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Alo? Ben Küçük Bayan Cinayet podcast'i. Katil hakkında bir ipucunuz ya da sorunuz var mı?"

"Sanırım Peygamber'i kastediyorsunuz," diye cevap verdi derin bir ses.

O ses tonunun derinliği ve hırıltısı belli ki taklitti.

Aynı zamanda, belli ki, oydu.

"Bir peygamber, Tanrı'nın iradesi ve uygulamaları konusunda ilham almış bir öğretmendir," diye dikkatle cevap verdim. Dehşete kapılmıştım ama kendime hayatım boyunca psikopatlarla müzakere etmeye hazırlandığımı söyledim. "Spor olsun diye masum kadınları öldüren katil, benim bildiğim hiçbir ilahi uygulamayı takip etmiyor ve ben küçüklüğümden beri İlk Işık Kilisesi'nin üyesiyim."

"Masum kadınlar mı?" Bu sesin soğukluğu bir kova buzlu su gibi üzerime döküldü. "Bu kadınların hepsi günahkârdı ve bunun da ötesinde, başkalarını kendi kutsal olmayan yollarına çekmeye çalıştılar."

"Kleopatra Axelsen günahkâr değildi," diye karşılık verdim, sonra sakin kalmak için burnumdan derin bir nefes çektim. Bu adama karşı sinirli olmak iyi olmazdı. "Tanıdığım en saf kalpli insandı."

Telefonun içinden bir sessizlik sızıyordu. Tüm odayı kirletiyor gibi görünen, dokusu ve ağırlığı olan bir sessizlik.

Rahip bir adım daha yaklaştı, sert deri kesiminin kenarı saçlarımı okşadı.

"Diğerleri günahkârdı," dedi sonunda, kararlılıkla. "Ve sen, Bea, günah işledin. Tanrı'ya karşı işlediğin suçların bedelini ödemek zorunda kalmanı istemedim. Seni bağışlamak istedim. Ama elbette birinin kefaretini ödemesi gerekiyordu ve anladığım kadarıyla o kız sana çok yakındı... Onun yerine et ölçümü ondan almak uygun göründü."

Bir hıçkırık boğazımı öyle bir sıktı ki nefes alamadım. Suçluluk duygusu bir tsunami dalgası gibi beni sulara gömdü. Bocaladım, gözlerim açık ve göremiyordum, kalbim düzensiz bir vuruşla çarpıyor ve içimde acıyla zonkluyordu.

Priest'in eli ağır bir şekilde omuzlarıma indi, beni koltuğuma sabitledi ve ona yasladı. Yavaşça, belki de başa çıkamazsam itiraz edebilmem için, bir eli köprücük kemiğimin üzerinden geçerek boğazımı sardı. Gerçek bir baskı yoktu, sadece bir tasma, arkamdaki bu adamdan başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye ait olmadığımı hatırlatan bir şeydi.

Sonunda nefes aldım, verdiğim nefes mikrofondan yüksek bir vınlamaya dönüştü.

Katil bunu duydu ve kıkırdadı, son derece kendinden memnun, yumuşak bir gürültüyle. "Pişman olduğunu biliyorum ve ben Tanrı'nın lütfuyla bağışlayıcı bir adamım. Son zamanlarda çok kötüydün Bea, çok kötüydün, ama bu kez sana itiraf etmen ve kefaretini ödemen için bir şans vereceğim."

Rahip arkamda hareketsiz kaldı, boğazımdaki eli katilin canını alma dürtüsüyle titriyordu. Kendi elimi onunkinin üzerine koyup nabzımı kontrol etmek için uzandım.

"Kendimi sana zor teslim edeceğim. Benden ne istediğini bile bilmiyorum. Bunu benim için neden yapıyorsun?"

Yine o kahkaha, bu seferki histeriyle karışık. "Bunu sizin için yapmadım. Bunu Tanrı için yapıyorum, O'nun için, öğretilerinin olması gerektiği gibi uygulanabilmesi için."

"Peki nasıl uygulanması gerektiğini nereden biliyorsun?" Cleo'yu bir kez daha düşünerek reddettim, tatlı yüzü dövülmüştü

ve şiddetle şekilsizleştirilmiş.

"Tanrı benim aracılığımla konuşuyor," dedi basitçe, gerçekler ve yerleşik doğrular için ayrılmış bir kesinlik ile, ki bu kesinlikle böyle değildi. "Bana dünyanın nasıl olması gerektiğine dair vizyonlar gönderiyor. Bu dünyada sen benim kutsal karımsın, bana ve yeni sürümüze bakman gerekiyor."

Polislerden biri, yerel polis teşkilatının bir üyesi ve Düşmüş'ün bir arkadaşı olan Hutchinson, üzerinde 'sürüsünü sor' yazan bir kağıt parçası tuttu.

"Sürünüz var mı?"

"Elbette, bu kasabada daha önce Düşmüşler gibi suç unsurları tarafından yozlaştırılmış ve benim ışığım için yalvaran pek çok insan vardı. Cleo'yu nasıl buldum sanıyorsun? O bana geldi. Amelia Stephens da. Bir suçluyla yaşadığı hayattan sonra biraz huzur arıyordu."

Dudaklarımdan fışkırmak üzere olan erimiş öfke dalgasına karşı gözlerimi kapattım.

Hayatımda ilk defa bir adamı kendim öldürmek istedim.

"Senin karın olmayı kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" Psikopatların büyüklük sanrıları ve şiddetli narsisizmden muzdarip olabileceğini bilmeme rağmen, onun küstahlığı karşısında şaşkına dönerek sordum.

"Geceyi The Fallen'daki o katil günahkârla geçirdin!" diye bağırdı aniden, telefonun diğer tarafından bir ses geldi. "Onun kucağında kendini kirlettin!"

Bir duraksama daha, çünkü bu sefer ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Onun beni izlediğini bilmek

Cildimde kalın bir kalıntı bıraktı, asla temizleyemeyeceğimi bildiğim kir gibi bir şey.

"Hayır, Bea," dedi bir an sonra, tüm sakinliği ürkütücü bir biçimde geri gelmiĢti. "Şu anda razı olmanı beklemiyorum, anlamanı sağlama fırsatım olmamışken olmaz. Zamanı geldiğinde anlayacağından eminim. Şimdilik bir teşvikim var."

Önsezi, bir yılanın serin derisi gibi omurgamdan aşağı süzüldü. "Sen neden bahsediyorsun?"

The Fallen'ın her bir üyesinin ve aile üyelerinin yerleşkede olduğunu biliyordum. Kulüp binası, Hephaestus Auto ve Z'nin kuzeni Eugene'in zamanının yarısını geçirdiği arazinin kenarındaki ev arasında çalışmayı sağlayacak kadar yatak vardı. Sıkışıktı ama kimse şikayet etmiyordu.

Saldırı altında olduğumuz açıktı. Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı.

Yani kulüpten biri olamaz.

"Sanırım sen ona Tekir diyorsun," dedi gülerek. "Sevdiklerine karşı gerçekten çok etkileyici davranıyorsun Bea. Senden kimi alacağıma karar vermek çok kolay oldu."

Eric ve ben bariz bir dehşet içinde birbirimize

baktık. Tabitha.

Doktorun karısı, şekerli parfümler kullanan ve First Light Kilisesi'nde İncil çalışmasından sonra dezavantajlı gençlere müzik dersleri veren kadın.

Tatlı, uysal Tekir.

Farkına bile varmadan, kapıdan dışarı fırlayıp onu kendim bulabilecekmişim gibi duruyordum. Camın arkasından polisler

çoktan telefonlarına sarılmış ve bilgisayarlarına yazmaya başlamışlardı. Lion devam etmem için eliyle bir işaret yaptı.

"Yarın sabah sekizde Potter'ın çiftliği ile Waverly'nin elma bahçesi arasındaki açıklıkta benimle buluşmazsan, onu öldüreceğim ve sen de sadece korkaklığını ve günahını suçlayacaksın. Sonra yarın, eğer hala gelmezsen, sevdiğin başka birini alıp onu da öldüreceğim."

"Neden?" Nefes aldım. "Neden senin için bu kadar önemliyim? Ben hiç kimse değilim."

"Ah..." Sanki sözlerimin bir kokusu varmış gibi, çiçek koklarken olduğu gibi havayı içine çekti. "Işığını nasıl da küçümsüyorsun, nasıl da alçakgönüllüsün, nasıl da safsın. Ve benim ruhani dengim olman gerektiğini nasıl bildiğimi merak ediyorsun."

"Ama ben günah işledim," diye işaret ettim, ateşli zihninin döngülerini ve kıvrımlarını anlamaya çalışarak.

"Öyle," dedi, neredeyse neşeyle, hâlâ o derin, gür sesiyle, ama aslında ona ait olmayan bir sesle. "Ama endişelenmiyorum. Sana kefaretini ödeteceğim ve sonra hep birlikte yolumuza devam edeceğiz."

Son sözünü söyler söylemez çevir sesi kesildi, monoton gürültü, zayıflayan kalbimin düz çizgisiyle mükemmel bir şekilde eşleşti.

"Hayır," dedi Rahip anında, reddedilemez bir şekilde. "Bunu yapmayacaksın."

"Öyleyim," diye fısıldadım sandalyemde dönüp ona bakarken. "Yapmak zorundayım."

"Bunu kesinlikle yapmayacaksın Bea," diye tekrarladı titanyumdan sesiyle. "Seni yasaklayacak türden bir adam değil

ama hayatını tehlikeye atmak da o lanet şeylerden biri."

Hutchinson, odalar arasındaki kapı açılıp polisler içeri doluşurken, "Onu en az tehlikeye atacak şekilde düzenleyeceğiz, McKenna," dedi.

Priest hırlayarak dişlerini gösterdi ve sanki bir tehditmiş gibi önüme geçti. "Hayır dedim. Kulaklarında kurşun mu var?"

"Rahip," dedi Lion, her zamanki moderatör tavrıyla. "Bunu biz hallederiz." "Priest kızgın değil ama soğuk, o kadar soğuktu ki
kuru buz gibi yayıldı. "Sadece bu konuda değil, kulüple ilgili her konuda defalarca çuvalladınız. Yetkinin sizde olduğunu bildiğim halde kadınımı tehlikeye atmayacağım. Beceriksizliğiniz onu öldürtecek."

RCMP memurlarından biri öne çıkarak "Ağzından çıkanı kulağın duysun--" dedi.

"Peki," diye araya girdi Lion. "Polis, Bayan Lafayette'in koordinasyonunu istiyorlarsa kulüple koordine edecektir."

RCMP polisi "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

"Artık polis bile değilsin Danner," diye itiraz etti bir diğeri.

"Hayır," diye kabul etti Hutchinson, telefonunu çıkararak. "Ama bu emekli polis Vancouver'da koca bir MC'yi alaşağı etti ve bu lanet departmanın temizlenmesine yardımcı oldu, bu yüzden onunla biraz saygılı konuş. Başçavuş Munoz'u arayıp bir şeyler ayarlayacağım."

İki RCMP memuru gözlerini kırpıştırdı, bir polis departmanının özel bir dedektife izin vermesine açıkça şaşırmışlardı.

kontrolü ele geçirmek veya bir suç unsuruyla isteyerek işbirliği yapmak.

Bu girişti.

Daha garip şeyler de olmuştu.

Priest tek kelime etmedi ama vücut dili çok şey anlatıyordu. Beni tehlikeye atmak sahip olduğu her içgüdüye ve vücudundaki her kemiğe aykırıydı. Beni korumak şu anda hayatındaki en önemli şeydi çünkü bir bakıma ben de onun hayatı olmuştum, tıpkı onun benim hayatım olduğu gibi.

Biz sadece birlikte anlamlı olan iki farklı ruhtuk. Yin ve yang. Tatlı ve acı. Aydınlık ve karanlık. Bea ve Rahip.

Artık birbirimize bağlandığımıza göre, birinin diğeri olmadan var olabileceğinden emin değildim.

Tek bildiğim, açıklığa gitmezsem kendimi asla affetmeyeceğimdi. Bırakın benim için ölmeyi, sevdiğim başka bir kadının benim yüzümden incinmesine bile vicdanım el vermiyordu.

Asla iyileşemezdim.

Ne olursa olsun, ki buna Rahip'in bu konudaki görüşü de dahildi, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iblisimle yüzleşecektim ve umarım her şey sona erecekti.

CHAPTER THIRTY

PRIEST

BIR AN IÇIN RÜYA GÖRDÜĞÜMÜ SANDIM. SONRA
hatırladım, rüya görmedim. Başkalarından yalıtılmış kendi nefesimin sesine, yatağımda bir ceset gibi kımıldamayan bedenimin mutlak durgunluğuna o kadar alışmıştım ki uyku sarhoşu zihnim yanımdaki Bea'nın seslerini hesaplayamıyordu.

Rüya görüyordu.

Gözlerimi açtığımda, yatağımın hemen üzerindeki deponun çatısına yerleştirdiğim tek tavan penceresinden süt gibi süzülen şafağın soluk ışığını gördüm. Bu aptalca bir şeydi, ben uyurken biri bana gerçekten saldırmak isterse bir güvenlik açığıydı, ama yıldızları her zaman huzur verici bulmuşumdur. Onları saymak, yakalayabildiğim uykuyu bulmama yardımcı oluyordu.

Soluk ışıltıyla yıkanan Küçük Gölge'mi izlemek için döndüğümde şimdi bunun için minnettardım, küçük, mükemmel biçimli ağzı bir deniz kabuğunun içi rengindeydi, altın kaşları hayal kurarken çatılmıştı.

Hiçbir zaman rüya görecek kadar derin uyumadım. Onu bir tanesinin pençelerinde izlerken ilgimi çekti, beni hafifçe şaşırtan röntgenci bir zevk. Görünüşe göre bu kadınla ilgili her şeye kafayı takmıştım. Rüyasında olup olmadığımı merak ettim, eğer değilsem bunun kabul edilemez olduğuna karar verdim ve sonra sırf bu saçma soruyu sormak için onu uyandırmayı düşündüm.

Bunun yerine parmağımı kalp şeklindeki yüzünün kıvrımlarında ve yanağında duran beyaz altın kirpiklerinin kalın yelpazesinde hafifçe gezdirmeye karar verdim. Doğan güneşin saf ışıltısı altında siyah çarşaflar içinde yanımda uyurken hiç bu kadar masum görünmemişti.

Ayrıca hiç bu kadar benim gibi görünmemişti.

Boynunun sağ tarafında, ipeksi saçlarının altından görünen bir aşk ısırığı vardı ve çarşafları teninden geriye doğru ittiğimde, sahip olduğum diğer hatırlatıcıları onun formunda izledim. Morarmış dizleri çok güzeldi, şişmiş meme uçları krema altındaki ahududu gibiydi. İstedim ki

onu yatağa öyle bir gömecekti ki, kafasındaki diğer tüm düşünceleri unutacaktı.

Bir saatten biraz fazla bir süre içinde bir açıklıkta bir deliyle buluşması gerektiğini unutacaktı.

Çenem o kadar sert sıkıldı ki acı verici bir patlama oldu.

Yatağımın yanında yerde duran telefonumdan gelen bir bip sesi dikkatimi ona çekti.

Hiç şaşırmadım, Lion bu katili yakalamak için aptalca bir plan olduğuna inandığım şeyin son kalıntılarını koordine ediyordu.

Bizim için hazırlıklı olmamasına imkan yoktu. Bu, ırkını arındırmak için yola çıkmış bir taşralı ya da karanlık bir sokakta elinde bıçak olan beceriksiz bir aptal değildi.

Bu adam oynamaya gelmişti ve bunu sert bir şekilde yapıyordu.

Bea'nın yerine benzer bir polisi, Marla Bennet adında, benim kızımla aynı boyda ve sarışın olan genç bir çaylağı getirmeyi planlıyorlardı. Polisler Bea'nın taklit edilemeyecek özel bir niteliği olduğunu anlamamışlardı. Karanlıkta bir meşale gibi zonklayan masum bir ışık, gölgelerde gizlenen yaratıkları amansızca ona doğru çekiyordu.

Bu adam Bea'ye kafayı takmıştı. Ben de Bea'ye takıntılıydım. Bu şekilde birbirimizi anlıyorduk. İkimiz de onu ele geçirmek için yola çıkmış psikopatlardık, ama benzerlikler burada sona eriyordu.

İddiamdan vazgeçmeyeceğim.

Ona sahip olamazdı. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Ona en çok yaklaştığı an, onu korkuttuğu için çıplak ellerimle parçaladığım andı.

Benim cesur kızım, çok tatlı ve cesur, dehşete düşmüştü. Rüyanın zihninde karanlığa dönüşmesini, sızlanmasını ve seğirmesini izledim.

Onu orada bile takip etmişti.

Kabul edilemez.

Yaralı, mürekkepli elimi Bea'nın süt gibi omzuna koydum ve onu göğsüme yatırmadan önce hafifçe salladım. Vücudu kemiksizdi ve bana karşı uyku sıcaklığındaydı. Uyanmadan vücuduma sokuldu ve küçük, memnun bir iç çekti.

Kaburgalarımda bir şey ters döndü.

"Bea," diye seslendim kulağına. "Uyan, Küçük Gölge."

"Hmm?" diye mırıldandı, o kadar yakınıma sokuldu ki derimin altında sürünmek istiyor gibiydi.

İçimden gülme isteği geçti.

"Uyan artık. Gitmeden önce seni becereceğim."

Aniden, neredeyse komik bir şekilde gözleri açıldı ve benimkilere doğru eğildi. Mavi o kadar canlıydı ki, o saf, parlak gök mavisi dışında başka hiçbir pigment tarafından tamamen dokunulmamıştı.

"İşkencecimle yüzleşmeye gitmeden önce beni sahiplenmek istediğin için mi beni beceriyorsun?" diye sordu.

Sözlü olarak cevap vermedim. Bunun yerine eğildim ve pembe ağzına yakıcı bir öpücük kondurdum.

Ben uzaklaşırken mırıldandı, kirpikleri dalgalanıyordu. "Doğru. Seni şımarttığım için çok mutluyum ama Priest? Ne olursa olsun, iyi olacağımı bilmeni istiyorum."

"Bunun sözünü vermenin hiçbir yolu yok."

Eli aramızdan kalktı, parmakları sakallı çenem boyunca alışkanlık haline getirdiği şekilde ilerledi. "Öyle değil. Benim için başka birinin acı çekmesine ya da ölmesine izin verirsem kendimle yaşayamam. İçimde bu kadar acımasız olmak yok."

"Var," dedim duygusuzca. "Seni durdurabilirim. Eğer burada yatıp seni bunu yapmaktan nasıl alıkoyabileceğimi düşünmediğimi sanıyorsan, boku yemişsin demektir."

Hakaret yerine, bunda bir mizah buldu. "Sen bunu yapmazsın."

Burnumu çektim çünkü bu tartışmaya açık bir konuydu.

"Tabby de benim için aynı şeyi yapardı," diye devam etti. "Babamın başına gelenlerden sonra Phillipa ve beni adeta kanatları altına aldı. Seth ve o olmasaydı, büyükbabam papaz olsa bile toplumdan dışlanabilirdik."

"Bunu bilemezsiniz," diye makul bir şekilde karşı çıktım. "Zor bir seçimle karşı karşıya kalana ve bundan başka bir seçeneği olmayana kadar birinin neleri feda edebileceğini bilemezsiniz."

"Belki bu doğru. Ama bu benim zor seçimim ve rahatlıkla yapabileceğim tek seçim bu. Bir keresinde bana bir katil olduğunu, günaha bulaştığını ve kana bulandığını söylemiştin. Bunu kabul ettim. Sen de benim sevdiklerini her zaman ön planda tutacak bir kadın olduğumu kabul edebilir misin?"

Kaşlarımı çattım çünkü argümanının adilliğini çürütmek imkânsızdı. Bir katili, benim onun azizliğini kabul edebileceğimden çok daha fazla zarafetle kabul etmesi nasıl mümkün olabilirdi?

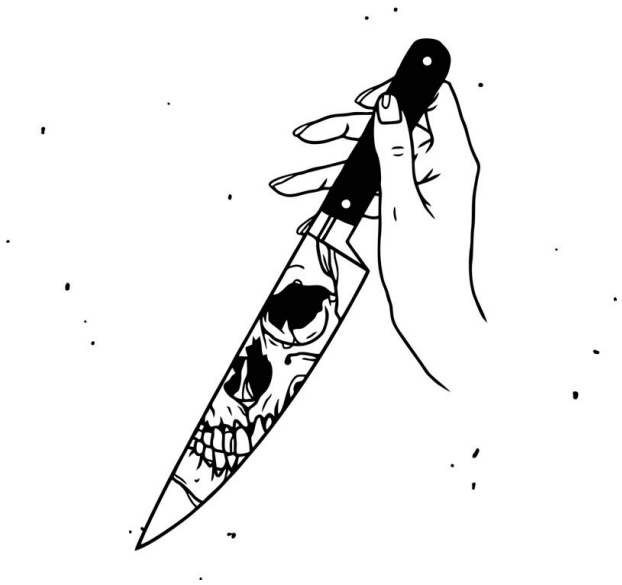
Onaylarcasına homurdandım. Vermek istediğim tek şey buydu.

Bana gülümsedi, üzerimizde yükselen güneşten daha parlaktı. "Artık beni becerebilirsin."

Onun üzerine yuvarlandım, yatağımda uyandığım andan beri çoktan sertleşmiştim. "Seni becereceğim ve sonra bu lanet olası planı birlikte yapacağız çünkü katılmadığım seçimler yapsan bile arkandayım. Ama tüm alışveriş boyunca yanımdan ayrılmayacaksın ve eğer işler sarpa sararsa, oradan çıkacağız. Soru sormak yok, Bea."

"Soru sormak yok," diye kabul etti, ağzım onunkine inmeden bir saniye önce ve tüm konuşma unutuldu.

Her şeyin boka saracağını bilmeli ve daha iyi hazırlanmalıydım.

GECE BOYUNCA KAR YAĞMIŞ, YAPIŞKAN BEYAZ BIR ÖRTÜ OLUŞMUŞTU. Giriş'in her yüzeyine yapışan ve serin tonlu bir güneşin tam ışığı altında elmas parlaklığında parıldamasına neden olan. Waverly'lerin arazisinin arkasındaki ormanın kenarında durup, tarlanın karşısındaki paslanmış eski bir arabaya ve bizi bekleyen koyu renk giysilere bürünmüş iki figüre bakarken, çam dallarındaki parıltı gözüme çarptı.

Polisler gecenin derinliklerinde olay yerini kurmaya başlamışlardı. İki form ve paslı kova çoktan oradaydı. Bu durum polisleri rahatsız ediyordu ama en azından varlıklarını katilden gizlemeye çalışmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ne kadar saklanmaya çalışırlarsa çalışsınlar katil orada olduklarını bilecekti.

Takas için doğru yeri seçmişti. Açıklığın iki yanındaki ağaçları saymazsak, alan geniş ve düzdü; keskin nişancılar ya da domuzların ona karşı kullanabileceği diğer sürprizler için ideal değildi. Arkasındaki orman ona gözden kaybolmak ya da en azından kovalamacada avantaj sağlamak için ideal bir siper sağlıyordu. Ağaçların izini düz vadinin üzerinden, daha uzaktaki düzgün bir dağın eğimine kadar takip ettim. Lion sivil polislerin de daha geniş bir alanı çevrelediğini doğruladı ama onlara da Tanrı'ya güvendiğim kadar güveniyordum.

Katil yine ortalama bir serseriden daha zeki olduğunu kanıtlıyordu.

Kadınımı barındıran polis arabasına yaslanırken, "Bu konuda içimde kötü bir his var," diye mırıldandım.

Eğer istediğim gibi olsaydı, bu iş bitene kadar o lanet şeyi terk etmezdi. Bana göre, bu işi bitirmeden

Hatta orada olmak zorundaydı ama polisler katilin o olduğunu sözlü olarak teyit etmek istemesi ihtimaline karşı onu orada istiyorlardı.

Lion, arabanın kaputunun üzerindeki bölgeyi gösteren haritaları incelerken solgun ve bitkin görünmesine rağmen, "Biraz inancın olmalı," diye cesaretlendirdi.

"Buradan kaçabileceği çok fazla yer var," diye işaret ettim parmağımı haritaya sürerek. "Lanet olsun Lion, bunun nasıl olacağını sanıyorsun?"

"O burada, dostum. Onu görmeye en fazla bu kadar yaklaşabildik. Sadece bir görüntü alsak bile, buna değecek."

"Eğer ona bir şey olursa..." Homurdandım, elim kaputun üzerinde öylesine sert bir şekilde esnedi ki tutuşumun altındaki metal patladı.

Lion bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Kendini dizginle, Rahip. Polisler onları engellediğine karar verirlerse seni anında tutuklarlar. Zaten istemediklerini mi sanıyorsun? Senin bir şöhretin var ve bu adamlardan herhangi biri Düşmüşler'in infazcısını alaşağı etmenin kariyerlerine sağlayacağı ivmeden mutluluk duyacaktır."

Polis arabalarının ve teçhizatlı polislerin önünde ayaklarının üzerinde kayan sahte Bea'yı izlemek için arkamı döndüğümde homurdandım. Bea'nın kabarık beyaz kışlık paltosunu giymiş, pembe bir elbisenin altına krem rengi kalın bir tayt giymişti. Saçları Bea'nın yaptığı gibi aşağıya doğru kıvrılmıştı ve Bea'nın masum tavrını taklit etmekte oldukça başarılıydı.

Yine de geçmedi.

Belki üç yüz metreden. Belki elli

adımdan.

Biraz daha yaklaşırsa katil kalp yerine kare yüzü, mavi yerine kahverengi gözleri, melek yerine güzel kızı görecekti.

"Nasılsınız?" Hutchinson bize doğru yürürken sordu.

Ona soğuk bir bakış attım.

Espri yapmadan kıkırdadı. "Doğru gibi görünüyor. Dinle, içeri girmeye hazırız. Burada Bea'yla kalacağını biliyorum, ama Moore'u da onun yanına koyacağım. Arabadan ayrılmayacak."

"Moore'u siktir et." O piç beni cinayetler hakkında sorgulayacaktı.

Lion sakince, "Sinirleri gergin," diye açıkladı. "Onu görmezden gelin." "Seni ön tarafta kullanabiliriz," diye teklif etti. "Seni ön tarafa gönderiyoruz.

Bennet, Harcourt ile dışarı çıktı ama sen de gelmek istersen itiraz etmem."

Lion bana yan gözle baktı, muhtemelen denetimsiz bir şekilde sorun çıkarıp çıkarmayacağımı merak ediyordu, ama sonunda başını salladı. Geçip giderken sırtıma bir tokat yedim.

Lionel Danner'ı Harleigh Rose'la birlikte olmadan önce hiç sevmemiştim, şimdi de pek sevmiyorum. Bana göre, bir kere polis olan her zaman polistir. Ama kulübü, Bea'yı ve hatta beni koruduğunu anlıyordum, gerçi Bea'yla birlikte olmadan önce bunu kabul etmezdim bile.

Sanki düşüncelerim onu harekete geçirmiş gibi Bea arabanın arka tarafındaki benim tarafıma kaydı ve cama vurdu. İçeri bakmak için eğildim ve gülümsemesini yakaladım. Elini cama bastırdı ve güvenim için bana teşekkür ettiği fikrine kapıldım.

Çenemi ona doğru eğdim, sonra arkamı döndüm ve kalçalarımı kapıya dayayarak onu görmemi engelledim. Aracın içinde küçük bir kahkaha duydum.

Ön tarafta Moore, Lion ve sahte-Bea, katil Tabitha Linley'i oyundan atmakla tehdit etmeden önce beş dakika kala ileri çıkmaya başladı.

Kar üzerindeki yavaş yürüyüşlerini güneşin parlak, ışıltılı ışığında izlemek zordu ama göz kapaklarımı kapattım ve gözümü kırpmadım bile.

Karanlık çiftin arasında bir şey parladığında kıpırdamayan iki figüre doğru yolu yarılamışlardı.

Bir silah sesi açıklıkta yankılanmadan sadece bir saniye önce ağzım bir uyarı çığlığı için açıktı.

Sahte-Bea yere yığıldı. Kanın kırmızısını oradan bile karın üzerinde görebiliyordum.

Sürücü koltuğuna geçmek için arabanın etrafında dönerek hareket ettim. Memur Travers önümde duruyordu.

"Kımıldayın," diye emrettim. "Bu iş cehenneme dönmeden buradan gidiyoruz."

"Onu burada tutmak için emir aldım. Henüz neler olduğunu bilmiyoruz," diye karşı çıktı.

Polisler birbirlerine bağırırken ve telsizlerden sesler yükselirken arkamda bir kaos patlak verdi.

"Kızımı buradan çıkarıyorum," diye homurdandım. "Kıçını kaldırmak için bir saniyen var, yoksa senin için memnuniyetle kaldırırım."

Yüzümdeki vahşi ifadeye göz kırptı ama hareket etmedi.

"Cenazen," diye söz verdim hafifçe eğilip ona doğru hamle yaparken.

Destek almaya çalıştı ama geriye doğru sertçe uçarak bir kar yığınına çarptı.

İleriye doğru yürüdüm, elim sapa uzanmıştı ki keskin bir şey sırtımı ısırdı. Bir saniye sonra elektrik tüm bedenimi sarstı, kaslarımı ele geçirdi ve kontrolüm dışında kasılmalarına neden oldu. Yere düştüm, düşerken başım arabanın yan tarafına çarptı.

Lanet bir şok tabancası.

Hissettiğim şeye karşı dişlerimi sıktım, onunla savaşmaya çalıştım, böylece hissim geçtiği anda hareket etmeye hazır olabilirdim.

Onun yerine, o anda sırtıma sert bir diz indi.

"Kıpırdama orospu çocuğu, adaleti engellemekten tutuklusun," dedi garip bir ses kulağıma.

RCMP memurlarından birine ait olduğunu hayal meyal fark ettim.

Tutuşuna karşı koydum, dizlerimin üzerine çöktüm, sonra tüm ağırlığıyla sırtıma yapışmışken yarı çömelmiş bir şekilde kalktım. Geri çekildim ve onu sarsmak için arabaya çarptım.

Düştü.

Ama kargaşa diğer polislerin dikkatini çekmişti. Bir tanesi bana doğru geldi. Çenesinin köşesine sert bir yumruk indirdim, kafasını geriye attı ve daha yere düşmeden bayıldı. Diğeri daha zekiydi ve şok tabancasını çekip bir uyarıyla birlikte bana doğrulttu. Yine de ilerledim, bana doğru uçan uçlardan kaçarak göt herifi bacaklarından yakaladım. Üstüne çıkarken, "Sadece kadınımı eve götürmek istiyorum. Bırakın onu güvenli bir yere götüreyim."

Suratıma yumruk atmaya çalıştı ama yumruğunu yakaladım ve öyle sert çevirdim ki bileğinde bir şey patladı. Tam çığlık attığı sırada başka bir polis beni arkamdan yakaladı ve yere yapıştırdı. Mücadele ettim, ama Travers iyileştikten sonra başka bir polis daha geldi.

Ben kurtulmaya çalışırken kulağıma hırladı. "İşin bitti, orospu çocuğu. Bittin!"

Kakofoninin üzerinde, karda çıtırdayan tekerleklerin belli belirsiz farkındaydım. Daha önce hiç bilmediğim bir panik kanıma karıştı. Başımı Travers'a doğru çevirdim ve yana düşerken küfür ettiğini duydum. Diğer polis ellerimi arkamdan tutmaya çalıştı ama ben vücudumu kaldırarak onu yarı yarıya altıma sıkıştıracak şekilde yuvarlanmayı başardım. Ayağa kalkmaya çalıştığında yüzüne dirsek attım.

Ayağa fırladım, Bea'yı tutan arabaya doğru dönmeye, benimle o araç arasına girmeye çalışan herkesi öldürmeye hazırdım.

"Dur, seni piç kurusu," diye bağırdı biri yanımda, silahın soğuk baskısı şakağımı öperken. "Yemin ederim, adamlarımdan birine daha saldırmaya kalkarsan seni olduğun yerde indiririm."

Hırladım. "Operasyonunuz mahvoldu. Bea'yi buradan çıkarmalıyım."

"Memur Moore onu aldı," dedi. "Onu güvende tutmak için şubeye geri götürdü. Açıklıktaki orospu çocuğu katil değildi. Sadece kazığa bağlanmış bir çocuk ve Linley kılığına girmiş yaşlı bir kadın. Kadın silahı ateşledi ama çocuk çapraz ateşte vuruldu."

Kış kemiklerime yerleşti, sessiz ve ölümcül. "Radyo Moore."

"Sana söyledim, onu polise götürdü." "Lanet olası radyo Moore! Tersledim, bu iş bitmişti.
Lanet olsun.

Bir tekme attım, polisi bacağından yakaladım ve tökezlemesine neden oldum, sonra hızla dönüp elindeki silahı aldım ve bileğimin hızlı bir hareketiyle şarjörü serbest bıraktım. Silah bir takırtıyla buzlu zemine düştü. Silahın namlusunu sap olarak kullandım ve polise doğru savurdum. Çenesine temas ettiğinde homurdandı.

"Rahip!" Lion bağırdı, daha fazla polis silahlarını çekmiş bana doğru koşarken.

Geri kalanlar açıklıktaydı, uzaktan bir ambulans sesi geliyordu, polisler ölen Bennet ve yaralı çocuğun etrafında toplanmıştı.

Mavi giysili adamların oluşturduğu yarım çemberin içinde durdum, zor nefes almıyordum, sadece sarmal bir gerginlikle titriyordum. Beni Bea'ya götürmezlerse hepsini öldürecektim.

"Rahip," diye bağırdı Lion, ringin içinden yanıma doğru adım atarak. "Ne oluyor lan?"

"Bea'yi götürmüşler, öyle dediler," dedim. "Moore Bea'yi karakola götürdü. Ara o orospu çocuğunu, Bea'nin sesini duymak istiyorum."

Aslan'ın gözleri, yüzündeki ifadeyi engelleyemeden kısık bir şekilde açıldı. "İyi olduğuna eminim kardeşim. İşler sarpa sardığında onu buradan çıkarmak için bir önlemdi sadece."

"Ara. Onu."

Lion yine tereddüt etmedi. RCMP temsilcisiyle birlikte bu konudaki operasyonları yürüten Hutchinson'a bağırdı. Hutchinson yüzüme bir kez baktı ve Moore'u çağırmadan önce yüzü kızardı.

Kimse cevap vermedi.

İnanç ağır bir örtü gibi üzerime çöktü. Ne

olduğunu biliyordum.

Bu bir tuzaktı.

Herkesin dikkatini dağıtın ki Bea'yı benden almak için dinden dönmüş sikik birini göndersinler.

Hutch tekrar tekrar denemeden önce biliyordum. Polis merkezini arayıp resepsiyonistten Moore'un gelmediğini teyit etmeden önce.

Doğrusu, bu sabah uyandığımda bunu iliklerime kadar hissetmiştim.

"Rahip," dedi Lion kendi zihnimin muffled kaosunun içinden.

Ama işim bitmişti.

Lanet domuzlarla işim bitti. Kurallarla işim bitti. Her şey bitti.

Bu adam Bea'yi mi istedi?

Kadınımı benden almış mıydı? Gölgemi yanımdan mı ayırdı?

Ona bunu öyle acı bir şekilde ödetecektim ki, bana merhamet için yalvarırken kan ağlayacaktı.

"Onu bulacağız," diyordu Hutch.

Etrafımdaki polisler dağılmıştı, bıraktıkları kızı bulmak için göreve çağrılmışlardı.

Hutch bana yaklaştı. Bir

hata.

Onu kollarımın arasına aldım ve yüzüne doğru hırladım. "Bunu sen yaptın, orospu çocuğu. Hepinize bunun aptalca bir plan olduğunu söyledim ama siz kendi yenilmezliğinize çok inandınız. Rozet takmak bir bok ifade etmez eğer

Masumları korumak. Bea bunun en iyisiydi. Benden bu kadar. O orospu çocuğu onu öldürmeden önce onu geri alacağım ve bunu kendi yöntemimle yapacağım. Beni durdurmaya çalışırsan, senin de sonunu getiririm. Anladın mı beni?"

Kalın kalın yutkundu ama ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Seni duyuyorum."

Başka bir şey düşünmeden onu fırlatıp attım ve gezintinin kenarına park ettiğim bisikletime doğru yürüdüm. Bea'nın kaskı hâlâ seleye bağlıydı. Öfke içimde çatırdadı, tenimi yaktı, gözlerimin arkasını yaktı.

Canlıydım, canlıydım, öfkeyle

canlıydım. "Rahip," diye seslendi

Lion.

Onu susturmak için motorumun motorunu devirdim.

"Buradayım," diye ısrar etti, ben sokağa doğru dönerken sesini daha da yükseltti. "Bana ihtiyacın olursa, buradayım."

Motosikleti yola doğru sürerken cevap vermedim. Bu artık polis işi değildi. Kulüp işiydi. Aile işiydi. Benim lanet işim.

Bu orospu çocuğunun kanını ellerime ve boğazıma bulaştırana kadar durmayacaktım.

Tüm boktan hayatım beni bu an için hazırlamıştı. Bana onu avlamak ve sonunu getirmek için ihtiyacım olan tüm becerileri kazandırdı. Bana acıya boyun eğmek yerine onu kucaklamayı öğretti.

Kalbimi geri alabileceksem, hayatımın tüm korkuları buna değerdi.

CHAPTER THIRTY-ONE

BEA

UYANAMADIM.

Saatler gibi görünen bir süre boyunca, baskıcı karanlık göz kapaklarımı ağırlaştırdı, sanki beton bir mezara kapatılmış, diri diri gömülmüşüm gibi tüm vücuduma baskı yaptı. Batan, dehşet verici hisle savaşmaya çalıştım ama karanlığa boyun eğmedim. Sadece bunun ölüm olup olmadığını merak ederek uzanabildim. Her zaman inandığım gibi Azrail'in yumuşak kucağı değil, içine battığınız ve bir daha asla çıkamayacağınız derin, karanlık bir çukur.

Yavaş yavaş, öyle yavaş yavaş ki sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi, uzuvlarımdaki his geri geldi. Parmak uçlarımda kaşıntıya benzeyen bir karıncalanma vardı. Ayak parmaklarımı oynattım, onları botlarımın içinde soğuk ve sert buldum.

Uyanıklıkla birlikte acı da geldi.

Cleo'nun hastanede yaşam mücadelesi verdiğini hatırladıkça acı çekiyordum.

Priest'in kaçırıldığımı öğrendiğinde, öldürülüp öldürülmediğimi merak ederek kelimenin tam anlamıyla çıldıracağını fark ettiğimde acı.

Zaten acı içinde kıvranan aileme bir de keder eklediğimi düşündükçe acı çekiyordum.

Sonra başımdaki kör edici ağrı, nihayet gözlerimin kapaklarını açabildiğimde bile gözlerimin görmesini engelledi.

Orada bulunmama neden olan olayları hatırlarken gözümü kırpmadan baktım. Açıklıktaki silah sesi, Priest'in bana ulaşmaya çalışması ve arabayı kullanan Memur Moore'un beni güvenli bir yere, bir sığınağa götürdüğünü söylemesi. Sığınak kelimesi yanlış anlaşılmıştı; zihnimde uyumsuz bir nota belirdi. Konsola doğru eğilerek onu bu konuda sorguladım. Frene öyle sert bastı ki, öne doğru savruldum ve sert bir çatırtıyla başımı plastiğe çarptım. Bir an sonra, ellerinde bir tür şırıngayla bana doğru geliyordu.

Şimdi, bu.

"Tanrım," diye mırıldandım, sadece sesimin işe yarayıp yaramadığını görmek için.

Paslı menteşeler üzerinde gıcırdayan bir kapı gibi zayıf da olsa gıcırdadı. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Kimse cevap vermedi.

Gözlerimi hızla kırpıştırdım, gözyaşlarımın karanlıktan sıyrılıp yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissettim. Işık

içeri girdi, görüntüler bulanıklaştı

ve fark edilebilir şekillere yoğunlaştı.

Bir çeşit taşra kilisesindeydim.

Aslında bir barakaydı, eski ahşaptan yapılmış, çatlak ve yalıtımı zayıf bir kulübeydi. Rüzgâr boşluklardan keskin bir ıslık çalarak küçük şapelin içinde sert bir fısıltı gibi dönüyor, böylece tüm alan hayalet seslerle doluymuş gibi görünüyordu. Başımı irkilerek çevirdiğimde mekânın ön tarafını gördüm; kaba yontulmuş bir sunağın tepesinde yetişkin bir adam büyüklüğünde, kabaca oyulmuş devasa bir haç vardı. Haçın üzerinde pas rengi lekeler vardı.

Kandan başka bu tür kalıntı bırakan bir şey bilmiyordum.

İçimi bir ürperti kapladı, başımdaki sarsıcı acıya karşı dişlerimi sıkarken görüşümde siyah noktalar dans ediyordu.

Beni kaçıran kişi bana ne vermişti?

Ciğerlerime dondurucu bir nefes çektim, sonra sıcak nefesin etrafımda dalgalanmasını izledim. Derin nefes almak beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Issız bir yerde, Allah'ın unuttuğu bir kulübede tek başımaydım ve ne bir telefonum ne de beni aradıklarından emin olduğum insanlarla iletişim kuracak herhangi bir aracım vardı.

Beni bulacaklarına güvenemezdim.

Bu durumdan kurtulmak ve onlara ulaşmak için kendime güvenmek zorundaydım.

Ellerim, her yer değiştirdiğimde bileklerimin ince derisini törpüleyen kaba bir iple arkamdan bağlanmıştı. Bir kalçamın üzerine düştüm, ayağa kalkmak ve kolların etrafındaki zincirleri açıkça görebilmeme rağmen alanın uzak ucundaki kapıyı denemek için kaldıraç almayı umuyordum.

Yedek sıraların arasından gelen bir inilti beni hareketsiz bıraktı.

"Alo?" Ben aradım.

Yankılanan sesim cevap olarak geri döndü.

Dikkatlice dizlerimin üzerine doğru kaymaya başladım.

Başka bir inilti, bu seferki daha keskin, bir hayvanın inlemesi gibi daha uzun.

Bu kez etrafıma dikkatle baktım, açık ampullü iki halojen inşaat lambasının zayıf aydınlattığı gölgeleri görmeye çalıştım. En solda, iki sıra sıranın birinin arkasından çıkan bir ayak gördüm.

Yüksek topuk giyen bir ayak.

Bir anda panik ve korkumun yerini umut aldı. Dizlerimin üzerinde öne doğru yuvarlandım ve toprak zeminde o ayakkabıya doğru ilerlemeye başladım.

Yaklaştıkça, çıplak bir çorap ve siyah yün bir elbisenin eteklerine sarılmış uzun, solgun bir bacak gördüm. Neredeyse sıranın köşesine düşüp kalçamı acıyla köşeye çarpana kadar kim olduğundan emin olamadım.

Tabitha Linley.

Başında büyük bir kesikle yerde baygın yatıyordu, sol yanağının ve boynunun derisinden kurumuş kan akıyordu ve bu kan altından yere dökülmüştü.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, Tabby."

Kıpırdamadı.

Ellerimi serbest bırakıp nefes alıp almadığını kontrol edebilmek ve gerekirse kalp masajı yapabilmek için çaresizce ilerledim. Hemen arkamda yanan ışıklardan biri aklıma bir fikir getirdi.

Ayaklarımın üzerinde beceriksizce sallandım ve armatüre doğru geri geri gittim. Bağlı bileklerimi açıktaki ampule tutup ipi ampulü saran sıcak telin üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladığımda dudaklarımdan bir tıslama yükseldi. Alnımdan ter fışkırdı ve gözlerime doldu. Ellerimin narin derisi yanıyor ve kabarıyordu ama devam ettim.

Sonunda ip, bileklerimin bir hareketiyle koparıp açabileceğim kadar parçalandı.

"Tekir," diye seslendim hemen, yüzükoyun yatan bedenine doğru koştum. Yanına diz çöktüm, onu hafifçe salladım, ardından onu canlandırmak için yanaklarına hafifçe vurdum. "Tabitha!"

Nefes alıyordu, bu da bana umut veriyordu ama kıpırdanması uzun bir dakika sürdü. Önce çatlamış dudaklarından küçük bir inilti geçti, sonra daha sert bir inilti. Gözlerini kırpıştırarak açarken morarmış yüzü acı dolu bir kaş çatmayla büzüştü.

"B-Bea?" diye fısıldadı kısık sesle, doğrulmaya çalıştı ama sonra tekrar yere yığıldı. "Aman Tanrım, neler oluyor?"

"Köhne bir kilisedeyiz," dedim usulca, beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğinden endişelenerek. Sırtını sıraya yaslayarak doğrulmasına yardım ettim, sonra kazağımın kenarını tükürükle ıslatarak alnından akan kanın bir kısmını sildim. "Çok özür dilerim. Senin için seri katille yer değiştirmeye çalıştık ama o bizi kandırdı. Sen iyi misin? Onu gördün mü? Sana zarar verdi mi?"

Onu yerde kanlar içinde görmek kalbimin suçluluk duygusuyla sıkışmasına neden oldu. Onun acı çektiğini, katilin elinde korkunç bir kaderi olduğunu, beni istediği ve Tabby'yi sevdiğimi bildiği için onu kaçırdığını biliyordum.

Tekir baykuş gibi göz kırptı. "Ne? Ben kimseyi görmedim. Bir dakika önce arabama biniyordum, bir dakika sonra burada seninleydim. Ama bizi neden alsın ki? Sadece günahkârları aldığını sanıyordum."

"Fallen MC'den bir adamla çıkıyordum. Bu noktada, katilin inançlarına karşıt oldukları oldukça açık, bu yüzden muhtemelen onunla yatmamın günah olduğunu düşünüyor. Beni ruhani karısı yapma fikrine kafayı takmış durumda.... Belli ki hayal görüyor. Bana ulaşmak için seni aldı."

Tabby yine gözlerini kırpıştırdı. Yumuşak kil renginde geniş gözleri vardı, her zaman insanları memnun eden kişiliğine çok benzediğini düşünmüşümdür. Başını eğdi ve titrek bir eliyle kanlı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Tam kiliseden çıkıyordum ki gölgelerden biri üzerime atladı. Çok korkmuştum ama sonra her şey karardı. Eve gelmediğimde Seth'in çok endişeleneceğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Onunla sadece kısa bir süre telefonda konuştum," dedim ona, Priest ve ben takas yerine giderken onunla yaptığım hızlı aramayı hatırlayarak. "Ama o güçlü biri. Senin için dua edecektir."

Tabby hırıltılı bir nefes çekti ve ağlamaklı gözlerini bana çevirdi. "O benden çok daha iyi biri. Onun gibi biriyle birlikte olmayı asla hak etmedim."

Kaşlarımı çattım. "Onun hakkında böyle hissettiğini bilmiyordum. Bana her zaman birbirinize çok uygun görünmüştünüz."

Küçük bir sırıtış ağzını kıvırdı ama gözlerinde dişlerimi diken diken eden manik bir ışık vardı. "Oh, teşekkürler. Kesinlikle onun için iyi olmaya çalışıyorum. Onun için daha iyi."

"Tamam... Peki, neden buradan çıkıp çıkamayacağımıza bakmıyoruz?" Ayağa kalkıp ona elimi uzatmak üzereyken ne kadar kötü yanmış olduğunu hatırladım. "Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bilmiyorum ve o deli her an geri gelebilir."

"Fallen'dan bir adamla yattığını mı söyledin?" Tabby yavaşça dizlerinin üzerine çökerken sordu. "Onların hepsi tamamen medeniyetsiz, Bea. Kız kardeşinin biriyle evlenmeye karar verdiğini biliyorum, ama onların ne olduklarını bildiğini sanıyordum. Suçlular ve hayvanlar."

Ona öfkelenmemek için dişlerimi sıkıyor, Tabby'nin hayatının benimkinden çok daha dar olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Yargılıyordu çünkü bilinmeyenden korkuyordu ve Düşenler'i tahmin etmek imkânsızdı.

"Suç ve günahın ince ayrıntılarını buradan çıktıktan sonra konuşalım, olur mu?" Çift kapının her iki yanındaki kesik haçların içinden geçen zincirleri incelemek için girişe doğru ilerlemeyi önerdim. "Sanırım bu ahşap kırılacak kadar dayanıksız. Şu ışık konusunda bana yardım edersen, sanırım onu..."

Zincirler takırdamaya başlayınca, oymalı ahşaptan uğursuz bir tıslamayla kayarak diğer taraftaki karanlığın içinde kaybolurken yavaşça geri çekildim.

Sonra hiçbir şey.

Bekledim, nefesim kesildi, kalbim göğsümde tekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Omzumun üzerinden hâlâ dizlerinin üzerinde duran Tabby'ye baktım, ellerini dua eder gibi havaya kaldırmış, dehşet yüzünü grotesk bir şeye dönüştürmüştü.

Grileşen meşe kapıdaki siyah haç şeklindeki boşluktan dışarı bakmak için bir adım daha yaklaştım ama bakışlarımı sadece karanlık karşıladı. Titreyen sağ elimi tahtaya bastırdım ve kapıyı açmak için bastırmaya başladım.

Çatlak.

Kapılar içeriye doğru patladı, panel alnımın ortasına çarparak beni geriye doğru savurdu. Ayağımı tutmaya çalışırken bileğim burkuldu ve kötü bir şekilde yere düştüm, başım kilise sırasının arkasına çarptı.

Acı ve ani gözyaşları arasında gözlerimi kırpıştırırken, açık kapı aralığında tepemde dikilen kişiyi görmek için çaresizce çırpınırken siyah noktalar görüşümü delik deşik etti.

"Beatrice Lafayette," diye seslendi yukarıdan soğuk bir ses. "Sayısız günahının kefaretini ödeyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Tabby öne atıldı ve oturmama yardım etmek için yanımda diz çöktü. Onun şekerli parfümünün kokusu, zihin bulanıklığımla mücadele ederken beni rahatlattı. Üç ay içinde ikinci kez beyin sarsıntısı geçirdiğime şüphe yoktu ve baş döndürücü acıya odaklanmak zordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve sonra başımı kaldırıp bu kadar acıya sebep olan adama baktım. Tamamen siyah giymişti ve başındaki derin kukuleta yüz hatlarını gizliyordu.

Karanlık ve dehşet verici bir an için tıpkı Rahip'e benziyordu. İçime bir sevinç ve hastalık dalgası yayıldı çünkü aynı güven verici görüntüye sahip olmasına rağmen beni kurtarmaya gelenin psikopatım olmadığını biliyordum. Bunun kasıtlı olduğundan emindim. Bu adam oyun oynamaktan hoşlanan bir psikopattı. Psikopati ölçeğinde benim Rahip'imden farklı bir özellik koleksiyonuna sahipti. Onlar

Aynı empati eksikliğini, şiddete ve ölüme karşı duyarsızlaşmayı ve işlerine geldiğinde normlara uyma konusundaki şok edici yeteneği paylaşıyordu, ancak bu adam aynı zamanda açıkça kendini yücelten, dramatik ve narsistti. Herkesten daha zeki, daha güçlü ve tam bir otoriter olduğunu düşünüyordu.

Tabby'yi buradan canlı çıkarmak istiyorsam, onunla uğraşırken bunu hatırlamam gerekiyordu. Aynı umudun benim için de var olduğunu düşünecek kadar saf değildim.

"Lütfen Tabitha'nın gitmesine izin ver," diye yalvardım ona, titreyen sesim ve dehşete kapılmış gözlerimle, böylece öfkeli olmak yerine iyice korktuğuma inanacaktı. "O iyi bir eş, dindar bir Hıristiyan. Her ne günah işlemiş olursa olsun, Tanrı'ya olan sevgisi karşısında hiçbir şey ifade etmez."

Tabby yanımda küçük bir ses çıkararak rahatlamak için bana yaklaştı. Elini saçlarımın üzerinde gezdirdi, o kadar tanıdık bir hareketti ki kalbimi yaktı. Kollarımı ona doladım, onu korumak ve aynı ölçüde rahatlatmak için başını çenemin altına soktum. Benden büyüktü ama Tabby her zaman yumuşaktı. Yaşın ikimizden daha güçlü olduğum gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve bu Onu korumam için.

Adam üzerimizde gezinirken sessizdi, belli ki fiziksel üstünlüğünün ve sessizliğinin gücünün verdiği baş dönmesinin tadını çıkarıyordu.

Sonunda çömeldi, kapüşonlu yüzünün gölgeli girintisini görememem için yeterli mesafeyi korumaya dikkat etti.

"O iyi bir eş," diye kabul etti ürpertici bir monotonlukla. "Peygamber için yeterince iyi değil ama çabalıyor."

Tabby inledi, keskin tırnaklarıyla beni kavradı.

"Hiçbir zaman senin kadar iyi olmadı," diye devam etti, başını hafif bir Rahip taklidiyle eğerek. "Seninle tanıştığım an, bana ve yeni sürümüze bakması gerekenin sen olduğunu anladım. Onun değil."

Tabby o kadar şiddetli titredi ki inledi.

Bir dehşet duygusu zihnimin toprağına bir solucan gibi yerleşti.

Bu doğru değildi.

Bu olamaz.

"Öyle değil mi Tabitha?" diye sordu ipek gibi.

Yanımdaki arkadaşım tekrar titredi, sonra omuzlarını geriye attı ve tüm tavrında bir değişiklik oldu. Sanki perdeleri arkalarındaki operatörü ortaya çıkarmak için geri çekmiş gibiydi.

Gözlerindeki parıltı korku değildi. Belki de hiç olmamıştı.

Delilikti.

Yanağıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildiğinde irkildim, sonra sanki kötü bir şekilde dövülmemiş gibi kolayca ayağa kalktı. Kalbim boğazıma düğümlenip nefesimi keserken, onu kaçıran kişinin yanına doğru neredeyse sekerek gidişini izledim.

"Ben buna layık değilim," diye kabul etti ve bir kedi yavrusu gibi adamın omzuna yaslanıp burnunu soktu. Sonra yumuşak, neredeyse hülyalı bir ifadeyle bana baktı. "Ama olabilirsin, eğer tövbe edersen."

"Tabitha," dedim yavaşça, sanki bu kâbus gibi durumun sonucunu değiştirecekmiş gibi korkularımı dile getirmekten neredeyse korkuyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Kocamı bir eşin yapması gerektiği gibi destekliyorum," diye açıkladı kaşlarını çatarak. "Onu senin desteklemen gerektiği gibi destekliyorum, Bea."

Safra boğazımı tırmalarken ve midem kabarırken "Aman Tanrım," diye boğuldum.

"Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma," diye tüyler ürpertici bir uyarıda bulunan kukuletalı adam öne doğru bir adım atarak diz çöktü ve benim hizama indiğinde soğuk hava dalgasını hissedebildim. Başını sallayarak kukuletasını geri çevirdiğinde ve soğuktan donmuş güzel mavi gözleriyle bana baktığında şaşırmadım, sadece derinden, uzlaşmaz bir şekilde dehşete kapıldım. Seth Linley yüzümü daha da yaklaştırmak için uzanıp çenemi cezalandırıcı bir şekilde kavradı. Neredeyse benimkine değecek şekilde konuştuğunda nefesi komünyon şarabı tadındaydı. "Tanrı'nın adı benim de adımdır."

CHAPTER THIRTY-TWO

BEA

TABITHA'YA BENI HAZIRLATIRKEN AÇIKLADI.

Kefaret. İkisiyle de dövüşmem onu rahatsız etti, özellikle de ayağım Tabitha'nın çenesine takılıp onu inşaat ışıklarından birine çarptırdığında. O da koyu renk ceketinin içinden ürkütücü büyüklükte bir şırınga çıkarıp birkaç kez salladıktan sonra mekanik bir şekilde boynuma sapladı. Damarlarımda acı verici bir basınç oluştu, sonra gevşedim, vücudumdaki her kas dakikalar içinde eriyerek hareketsiz hale geldi

Kas gevşemesi, dedi bana daha önce hiç duymadığım o monoton ses tonuyla, güçlü bir kas gevşemesi.

Beni bağlama zahmetine girmediler; bu, uzuvlarımda hissiyatı geri kazanır kazanmaz yararlanmayı planladığım bir dikkatsizlikti.

Ortaya çıktığından beri ilk kez Seth bana dokundu, eğilerek yumuşak ellerini tacımın üzerinden saçlarıma doğru gezdirdi. Klasik yakışıklı yüzündeki ifade çok şefkatliydi, bir empati çalışmasıydı. O anda o kadar insani görünüyordu ki bu beni iliklerime kadar ürpertti. Çünkü onun tamamen insanlık dışı, kendi inancından başka hiçbir şeye inanmayan en kötü türden bir psikopat olduğunu biliyordum.

Peki ya Seth? O amaç doluydu.

Tanrı'nın yeryüzündeki sözcüsüydü. Günümüzün ilk Mesihi. Günümüzde ahlakın ne kadar azaldığından, insanların ne kadar yozlaştığından, ne kadar çok rehberliğe ihtiyaç duyduklarından, Entrance'ın Düşmüşler'den Irina Ventura'nın pornografi ve seks kaçakçılığı operasyonuna kadar nasıl bir günahkarlar çöplüğü olduğundan bahsedip durdu.

Yıpranmış, siyah deri bir İncil'i karıştırırken yanaklarını keskin bir şekilde kesen bir gülümsemeyle, "Büyükbaban denedi," diye izin verdi. "Ama evinin günahları yüzünden Tanrı'yla olan bağı azaldı. Kız kardeşin soyadınızı kötülükle anılır hale getirdi."

Konuşmak, ona kız kardeşimin böyle bir şey yapmadığını, büyükbabamın tanıdığım en aziz adam olduğunu söylemek istedim ama dilim kurumuş ve ağzımda ağırlaşmıştı.

Tabby beni soyuyordu, keskin bir panikle fark ettim, sadece iç çamaşırımı giyene kadar giysilerimi kesiyordu. Seth beni neredeyse klinik bir şekilde inceledi ama konuşan Tabby oldu. "Sen ve ben ikimiz de mesihimizle ilgileneceğiz. Ben onun fiziksel karısıyım, bedensel

ihtiyaçlarına bağlıyım ve

onun varisleri olacaksın. Ama sen onun ruhani eşi, kutsal karısı olacaksın. O bunu hak ediyor. Tanrı ona bunun hayalini gönderdi."

Zar zor inleyebildim ama Tabby bana sadece yoldaşça bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seth sana bizim yöntemlerimizi öğretirken biraz alışman gerekecek ama alıştığında bizimle olmayı seveceğini biliyorum."

"İlk Işık Kilisesi'ndeki cemaatimizden birçoğunu tanıyacaksınız," diye övündü Seth, Tabby eski moda, boynu yırtmaçlı beyaz bir elbiseyi başımdan geçirip kollarımı uzun kollarından çekerken. "Opal Burns, tabii ki Tabby'yi bugün açıklıkta çok güzel oynadı. Oğlu Owen zaten davamız için kendini feda etti, bu yüzden Opal'ın da onu takip etmesi uygun olurdu. Ve Eric..." Dilini gıdıkladı. "Onunla denedim, gerçekten denedim. İlk başta kilisemize büyük bir gayretle geldi ama sonra ışığımdan uzaklaştığını hissettim. Onun fedakârlığı gerekliydi."

Gözlerimdeki paniği gören Seth adımlarına ara verdi ve İncil'i gözden geçirerek bana doğru eğildi. "Onu açıklıkta vurdular, görüyorsun, silahı onun ateşlediğini düşündüler. Opal'dı, güzel tatlı Opal, benim için çok dindar. Kadınlar her zaman öyledir. Erkekleri etkilemek biraz daha fazla zaman alıyor ama Tabitha bu yüzden var."

Tabby içtenlikle güldü, övgüden memnun olduğu belliydi. Eric.

Aman Tanrım.

İsyan oyunları ve saf kalbiyle tatlı, güzel Eric.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Seth, damatların gelinlerini taşıdıkları gibi cüppeli halimi kollarına almak için eğilirken beni azarladı.

"Onun için ağlama. O senin güzel kalbine değmez. Sadece dindarlara Tanrı'nın ışığının bahşedildiğini öğreneceksiniz."

Deliydi. Çok çılgın. Donmuş bedenimin içinde titriyor ve onun şefkatli tutuşuna karşı öfkeleniyordum. Dişlerimle boğazını parçaladığımı, onu cehenneme lanetlediğimi, boynunu kırdığımı hayal ettim. Bunun yerine, beni ay ışığının aydınlattığı gecede dışarı çıkarıp kilisenin arkasından dolaştırmaya başladığında onun kucağında gevşekçe uzandım. Bir nehir, pırıl pırıl buz parçalarıyla delinmiş karların arasından şırıl şırıl akıyordu.

"İşte beklediğim an geldi," dedi, Noel sabahı heyecanlı bir bekleyişle dolmuş bir çocuk gibi derin derin nefes alarak. "Seni vaftiz edeceğim, günahlarından arındıracağım ve sonra benim olacaksın. Tanrı vergisi saf karım. Birlikte günah işlediğin adamı öldüreceğim," diye söz verdi bir aşığın yemini gibi. "Seni kirlettikten sonra yaşamayı hak etmiyor."

Bana baktı, yüzü ayın ışığından gizlenmişti, o kadar karanlıktı ki, bedensiz bir sesi olan bir uçurum gibi görünüyordu. "'Fahişeliğini bu kadar açıkça sürdürüp çıplaklığını sergilediğinde, kız kardeşinden tiksindiğim gibi ondan da tiksindim. Yine de fahişeliğini artırdı," diye İncil'deki Hezekiel'den alıntı yaptı. "Kız kardeşin ve motorcuyla olan iğrenç ilişkin yüzünden neredeyse senden uzaklaşıyordum tatlı Bea, ama bu bir hata olurdu. Ben Tanrı'nın Peygamberiyim, seni kız kardeşinin lekesinden, motorcu adamın dokunuşundan ve yakın zamandaki birçok günahından arındırma gücüne sahibim. Seni yeniden saf ve bütün kılmaya yardım edeceğim, böylece tek vücut olabiliriz."

Tabby bizi takip etmemişti, eminim bu yüzden yanağıma şefkatle dokunup fısıldarken kendini güvende hissetmiştir,

"Onu da öldüreceğim, tatlı Bea'm. Böylece karı koca olarak her şekilde birlikte olabiliriz. Sadece sabırlı ol."

Sabırlı ol.

Ben olsam

olurdum.

O an gelene kadar beklerdim ve sonra kaçardım. Eğer kaçamazsam, dövüşürdüm. Seth'in berbat gecesine zarafetle gitmeyecektim.

Dereye girdi, suyun kalça derinliğinde olduğu orta kısma doğru ilerledi. Beni dereye indirdi, buz gibi su sistemimi şok etti. Bu his içimi yakmaya başladı, soğuğa karşı duyarsızlaşan uzuvlarımı çözdü.

Umut, göğsümde yeşil ve narin bir bahar yeşertti.

Hisler önce el ve ayak parmaklarıma geri dönerken çok ama çok hareketsiz kaldım.

Üstümde, Seth beni kutup akıntısına yarı batık halde tutarken kutsal kitaptan konuşmaya başladı. "'Çünkü hepimiz tek bir beden oluşturmak için tek bir Ruh tarafından vaftiz edildik...'"

Onun gayretli gevezeliklerini duymazdan geldim, ayaklarımdaki kasları hafifçe sıktım, karşılık olarak çekimi hissettim, sonra baldırlarım, ön kollarım ve uyluklarımdakileri kavradım.

Bedenim Tanrı aracılığıyla değil, bilim ve benim irademle canlanıyordu.

Özgür olacaktım.

Bu deli adamla birlikte burada ölmek istemedim. Ne Loulou'yu, ne yeğenlerimi, ne de evim dediğim kulübü terk edecektim.

Priest'i kesinlikle kalbi olmadan, bir kez daha hayatında sevgisiz yürüyen ölü bir adam olarak bırakmazdım.

"'Bu nedenle, Mesih'te olan herkes yeni yaratılışa kavuşmuştur: Eski gitti, yeni geldi!" Seth sesimi yükselterek vaftizimi tamamladı ve beni tamamen dondurucu suların altına daldırdı.

Nefesimi tuttum ve bunu atlatabilmem için Tanrıma hızlı bir dua gönderdim.

Sonra taşındım.

Hâlâ uyanmakta olan kollarımla Seth'in omuzlarımdaki ellerini şiddetle ittim. Herhangi bir hareket için hazırlıksızdı, bu yüzden hemen tutuşu kaydı. Elim dizinin yanındaki büyük bir kayayı buldu ve ona doğru iterek beni nehirden aşağı itti.

Çırpınarak nefes almak için yüzeye çıktım ve Seth'in peşimden akıntıya doğru güçle ilerlediğini gördüm. Yüzeyin altına çekilirken Tanrı'nın suları adamdan daha hızlı hale getirmesi için dua ettim.

Tekrar yüzeye çıktığımda üç metre uzaktaydım.

Sonra

dört.

Sonra

altı.

Nehir bükülerek beni köşeden dolaştırdı ve Seth'in görüş alanından çıkardı. İşbirliği yapmayan uzuvlarımla mücadele ederek nehir kıyısına ulaşmaya çalıştım. Kayalar zayıf tutuşumda kaygandı, soğuk su yüzeye çıkıp dar ciğerlerime çektiğimde bile nefesimi kesiyordu. Bu çaba beni çok yordu ama kendimi kayaların üzerinden kuru zemine sürüklemeyi başardım. Seth'in hala peşimde olduğunu duymadan önce sadece bir an nefes nefese yattım.

Hiç tereddüt etmedim.

Priest bir keresinde bana insanların, onları öldürmeden hemen önceki o anlarda, zihinlerini ve bedenlerini saatlerce parçalamış olsa bile, en aklı başında göründüklerini söylemişti. Bir berraklık ve sakinlik onları ele geçirir ve yaklaşan sonlarına neredeyse huzur içinde teslim olurlarmış.

Açıklığı hissettim, ama sonumun kaçınılmazlığına karşı dişe diş mücadele ettim.

Uyuşmuş uzuvlarımı ittim ve karanlık ormana doğru koşmaya başladım.

Ayaklarımın altındaki karın çıtırtısı, soğuğun tabanlarımı sertçe ısırması, ıslak saçlarımı ve sırılsıklam giysilerimi kavrayan buz gibi hava parmakları; bunların hiçbiri kayıtlı değildi. Engebeli arazide ilerlerken ve çıplak kızılağaçların keskin dalları tenimi kağıt mendil gibi keserken, tek görebildiğim uzaktaki bitmek bilmez bir noktada sallanan ve beni ileriye doğru çeken umuttu. Kendimi daha hızlı, daha sert bir şekilde zorlarken nefesim soğukta buharlaşan bir tıslamaydı.

Kaçmak
zorundaydım.

Kaçmak
zorundaydım.

Beni yakaladığı anda değilse bile kısa süre sonra öldüreceğini biliyordum. Delilikle mantık yürütmek mümkün değildi, kullanabileceğim hiçbir kelime onun deliliğinin diline düzgün bir şekilde tercüme edilemezdi. Kendini kaybetmişti, tıpkı benim sık ve karanlık ağaçların arasında kaybolduğum gibi o da kendi zihninde kaybolmuştu.

Arkamda, ağır adımlarının altında çıtırdayan karın sesi ve ağaç dallarının keskin çatırtısı hareket eden bir güce teslim oluyordu. Bana yaklaşıyordu.

Yardım için bağırmaya başladım, sesim soluk soluğaydı ve taşıyamayacağım kadar tizdi. Bu benim son umudumdu. Vücudum zayıflıyor, ayaklarım karda sürükleniyordu. Onları hissedemiyordum.

artık soğukta ve başım efordan ve uyuşturucu kalıntılarından dolayı dönüyordu.

Arkamdan gelen sert nefes sesi havayı delip geçtiğinde şaşırmadım ve birkaç saniye sonra, onu atlatmak için bir ağacın etrafından dolandıktan sonra, kafatasımın arkasına ağır, çatırdayan bir ağırlık yerleşti.

Bacaklarım altıma çöktü, düşüşümü yakalamak için ellerimi uzatamadan gövdem soğuk zemine çarptı. Hava ciğerlerimden acı verici, patlayan bir nefesle fırladı.

Bir saniye sonra üzerimdeydi, tüm ağırlığıyla sırtıma bastırıyordu, nispeten yeni iyileşmiş kaburgalarım basınçla ağrıyordu.

"Kaçabilirsin Bea, ama sen benim için Tanrı'nın planısın. Bundan kaçış yok," dedi Seth ellerimi arkamda tutmaya çalışırken bile kulağıma mırıldandı.

Ona dişlerimle ulaşabileceğim kadar yakındı. Karanlıkta hareketi algılayamadan hamle yaptım, dişlerimi çenesinin kenarına geçirdim ve sertçe salladım. Ağzımdaki et koptu; geri çekilip uzaklaşmadan önce kaba çığlığı yüzümde patladı.

"Siktir et," dedim kopardığım parçasını tükürmeden önce.

Karın kayganlığını kendi avantajıma kullanarak önüme yuvarlandım ve Seth'in yüzünü çılgınca tırmaladım.

Etini yakalayıp alnından çenesine kadar yırttığımda çığlık attı, eti tırnaklarımın altında toplanıyor, kanı tırnaklarımın peşinden akıyordu. Bundan faydalanarak altından sıyrıldım, çırpınırken ellerim karda yanıyordu. Körü körüne peşimden atıldığında, çenesine bir tekme attım ve bundan zevk aldım.

Ben takla atıp ayağa kalkmadan önce kafasının bir çıtırtıyla geriye savrulması.

Tekrar koştum, ciğerlerim asitle yanıyor, kaslarım onları çok zorladığım için kasılıyordu. Hıçkırıklar göğsümü parçaladı, hayatım için koşarken gözlerimden sıcak yaşlar soğuk yanaklarıma düştü.

Eğer bu kahrolası ormandan çıkabilirsem, Rahip'in beni bulma şansı olabilirdi. Bunu yapana kadar durmayacağını, kaçırıldığımdan beri her düşüncesinin, nefesinin ve eyleminin beni bulmaya hizmet edeceğini biliyordum.

Belki bir kilometre daha gidebildim ama vücudum beni yarı yolda bırakıyordu, karanlık noktalar görüşümü engelliyordu, ayaklarım o kadar uyuşmuştu ki yerde zar zor hareket edebiliyordum.

O bana ulaşamadan yere yığıldım, parmaklarımı karda sürükleyerek beni bulamayacağı bir saklanma yeri bulmayı umdum.

Tanrı benimle değildi.

Saçıma bir şey dolandı ve başımı geriye doğru çekti, Seth'in sesi kulağıma yumuşak ve uğursuz bir şekilde iniyordu. "Benimle savaşmayı bırak. Sadece kendine zarar veriyorsun. Sen benimsin, Bea. Bu Tanrı'nın ilahi planı."

"Sen bir Peygamber değilsin, Seth. Sen lanet olası bir delisin," diye bağırdım mücadele ederken.

Yüzünün ana hatlarından fazlasını göremeyecek kadar karanlıktı ama bana saldırıp çeneme yanlamasına vurmadan saniyeler önce içindeki öfkenin bükülüşünü hissettim. Başımda acı patladı, düşüncelerim hiçliğe karıştı, boşluğu beyaz bir gürültü doldurdu. Eli çenemi kavramak için kalktı, beni ona bakmaya zorladı ama ağzıma çok yaklaştı ve başparmağını

dişlerimle. Isırıklarımla pedi parçalara ayırırken kanının sıcak tadı dilimin üzerine aktı.

Uyanan bir ejderha gibi şiddetli bir öfke sesi çıkardı ama beni tuttuğu yerden bırakmadı. Bunun yerine, gevşek bir taş aldı ve yanağıma vurdu, deri olgunlaşmış bir şeftali gibi yarıldı. O anda dayaktan, koşmaktan ve soğuktan dolayı o kadar çok acı ve uyuşukluk vardı ki hissetmiyordum bile.

Ağzımda yapışkan, demir gibi bir kan vardı ama artık kime ait olduğundan emin değildim. İkimiz de çok sayıda çürükten kanıyorduk, sol yanağında açtığım derin oyuktan kalın bir şerit halinde onun çenesine akıyordu.

"Bana bak," dedim, ellerimi dizleriyle gövdemin iki yanına başarıyla sabitlerken omzumun üzerinden ona bakmaya çalıştım. "Ellerimdeki kana, tırnaklarımın altındaki derine bak. Ben senin olmamı istediğin kişi değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

Karanlıkta beni inceledi, ay ışığının şafakları ağaçları bıçak gibi kesiyordu. Bunu bir umut sembolü olarak almamalıydım, o bıçaklı ışık noktalarını, ama onlardan cesaret alamayacak kadar çok Rahip, çok fazla bendim.

"Şimdi değil, belki," diye düşünceli bir şekilde kabul etti, elleri benimkileri öyle acıyla büküyordu ki haykırdım. "Henüz değil, ama yine olacaksın."

Sonra kafama bir taşla vurdu ve bir kez daha karanlığa gömüldüm.

CHAPTER THIRTY-THREE

PRIEST

FALLEN YERLEŞKESI SIRAYA DIZILMIŞ BISIKLETLERLE DOLUYDU.

Ay ışığı, siyah tankların üzerindeki gümüş parıltısı onları böcek gibi gösteriyordu, Bea'nın klasik korku filmlerinden bir sahne gibi. Deri giymiş adamlar Hephaestus Auto'nun garajında toplanıp silahlanırken, daha da fazlası Şapel'de buluşup taktikleri tartışıyor, yol haritalarını ve sahildeki dağlarda uzun süre yaşamış, onları haritacılardan daha iyi bilen adamlar tarafından elle çizilmiş olanları inceliyorlardı.

Bea'yı bulmak için herkes seferber oldu.

Bütün günü onları araziden izlemeye çalışarak geçirmiştik ama bu tür konularda yetenekli olan Kodiak bile

Her iki yönde de birkaç kilometre gittikten sonra boştu. Bea'nın arkadaşı Eric, polislerin silahı ateşleyenin kendisi olduğunu düşünerek koydukları kurşun yarası nedeniyle ameliyattaydı ama Loulou onun evine gidip annesiyle konuşarak ipucu aradı. Annesi, kenarlarındaki notların hepsi sahte peygamber tarafından Tanrı'nın kutsal kitabında yapmaya teşvik edildiği ayarlamalar olan, lekeli mürekkeple karalanmış, açıklamalı bir İncil'le geri döndü.

Opal Burns gözaltındaydı, polis baskısının sert duvarına çarpmış bir ceviz gibi kırılmıştı. Peygamber tarafından yoldan çıkarılmış, kurallara uyan bir kadındı ve Memur Hutchinson bana pişman olduğunu, utandığını ve Peygamber'in 'Yeni Kilisesi'ndeki öğretiler hakkında konuşmaya istekli olduğunu söylese de henüz bir isim vermemişti.

İşler ilerliyordu ama yeterince hızlı değildi. Benim için değil, Bea için değil.

Ona korkunç şeyler yapıldığını hayal etmemiştim. Tanım gereği kendim de bir seri katil olduğumda, bir seri katilin zihnine girmek yeterince kolaydı.

Onun ölmesini istemiyordu. O, planının önemli bir parçasıydı ve o hayatta olmadan amacına ulaşamazdı.

Yani onu öldürmeyecekti.

Mecbur kalmadıkça.

Soğuk, sert kabuğumun içindeki dizginlenemez vahşete odaklanmak için bu sözleri bir ilahi gibi kafamdan geçirdim.

Cressida ve Lila, erkekleri silahlandırmak için kulüp binasından geçerken bana sürekli şunu soruyorlardı

Eğer iyiysem, Z'yi harekete geçmeye çağırdı.

Cevap vermedim.

Aslında hiç iyi olmamıştım. Bu iş bana göre değildi.

Ama bu, iyi olmamaya yeni bir tanım getirdi.

Daha önce nefes alan bir cesetsem, şimdi bir hayalettim ve tek bir amaçla dünyaya musallat olmuştum. Bir yanlışı düzeltmek için.

Cressida bir elini koluma koyarak beni tekrar durdurdu, diğer eliyle de Prens'i tutuyordu. Gülen bir çocuktu, şimdiden babasına benzemeye başlamıştı.

Neredeyse d u r m a y a c a k t ı m ve başkası olsa durmazdım.

Bea önemli olan tek şeydi.

Tek bir saplantının etrafında dönen bir adama ne olur da bu saplantı ondan koparılır?

Cress'e boş gözlerle baktım.

Kolumu sıktı, kahverengi gözleri içtenlikle irileşmiş ve güzelleşmişti. "Meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden Bea'yı eve getirmek için ne yapman gerekiyorsa yapmana engel olmayacağım. Sadece şunu söylemek istiyorum, Priest, eğer onu bize geri getirebilecek biri varsa, o da sensin. Bu adamın yeraltı dünyasına inip günışığı kızımızı alıp dönebilecek biri varsa, o da sensin."

Ona tekrar göz kırptım çünkü duygusal olarak ne ima ettiğini anlamamıştım. Bazen böyle oluyordu.

Mırıldanan Prens'i göğsünde hafifçe zıplatmak için kolunu çekerken küçük, hüzünlü bir gülümseme ağzıyla flört etti. "Demek istediğim şu ki Rahip, bir zamanlar benim için bir kahramandınız ve bugün de onun için bir kahraman olacağınızı biliyorum."

Bu göz kırpmanın deklanşör hızı yavaştı, sözlerini hesaplamak için mücadele ederken kekeliyordum.

Kahraman.

Bu kelime bende gülme isteği uyandırdı.

Katil. Psikopat. Düşmüş MC'nin infazcısı.

Bunlar benim takma isimlerimdi. Onlarla rahattım. Belki de kendimle gurur duyacak bir yapıya sahip olsaydım, onlarla gurur bile duyabilirdim.

Kahraman benim sözlüğümde yoktu.

Ama Cress'in aşırı güzel konuşmasıyla ilgili bir şey, çok fazla okumaktan kaynaklanan bir alışkanlık, içi boş göğsümde yankılandı.

Bea için.

Evet, Bea için ne istersem olabilirdim, yeter ki o ait olduğu yerde, yanımda olsun, benimle birlikte olmaktan mutlu olduğu dışında hiçbir neden yokken bana o parlak gülümsemelerinden birini atsın.

Çenemi kaldırıp Cress'e baktım ama o beni anladı ve hepimizden daha iyi bilen annelerin gizli gülümsemesini takındı.

Sanki düşüncelerim tarafından yönlendirilmiş gibi, kulüp binasının kapısı açıldı ve duvarların içindeki yoğun sessizliği davet etti. Döndüm, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu çünkü içgüdülerim bana orada kimin duracağını söylüyordu.

Phillipa Lafayette.

Kendisinden iki kat uzun ve yapılı, üç kat cesur adamların kullandığı aynı kapı çerçevesi içinde küçük görünüyordu. Arkasındaki arsaya vuran yapay ışıklar onu gölgede bırakıyordu ama karanlık için iyi gözlerim vardı ve ellerini nasıl sıktığını ve dudağını nasıl ısırdığını gördüm.

Kızlarının daha kavgaya başlamadan önce kendi argümanlarına ikna olduklarında yaptıkları gibi çenesini havaya kaldırdığını gördüm.

"Anne, burada ne yapıyorsun?" Loulou, diğer yaşlı kadınlarla birlikte bir tür motorcu bebek nöbeti tuttuğu koltuklardan birinden ayağa kalkarak sordu. Gözleri akan yaşlardan dolayı yaşarmıştı, sesi boğazında düğümlenmişti ama yine de hem kendisini hem de Bea'yı hayal kırıklığına uğratan annesine bakarken kendini bir motorcu asilzadesi gibi tutuyordu.

Göğsümde bir hırıltı koptu. Phillipa'nın kafası bana doğru döndü, içinden küçük bir ürperti geçti. Ona sırıttım, hızlı ve vahşi.

Bir adım geri çekildi, sonra omuzlarını silkti ve odanın içinde biraz daha ilerledi. "Kızımı geri almana yardım etmek için buradayım."

"Bir şey mi biliyorsun?" Loulou fısıldadı. "Nasıl?"

Phillipa yaklaştığımda irkildiğinde bile durmadan ilerledim.

Şapelden çıkarken Nova, "Rahip," diye seslendi. "Bilgilerini paylaşmadan önce kadına kalp krizi geçirtmemeye çalış."

Ondan iki adım ötede durdum, kollarımı göğsümde kavuşturdum, başımı eğerek gözümü kırpmadan ona baktım.

Ellerini o kadar sıktı ki acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Son zamanlarda biraz inanç krizi yaşıyorum." Motorcu bebeklerden birkaç homurtu geldi. "Kendimi kulüpte eğlenirken buldum ve bunu inançlarımla nasıl bağdaştıracağımı bilemedim... ya da belki Benjamin'le evliliğimden bana miras kalan inançlarla."

Zeus, Şapel'in kapısından kayınvalidesine sempati duymadan bakarak, "Burada o lanet olası ismi konuşmuyoruz," dedi.

Phillipa derin bir nefes almadan önce, "Bu anlaşılabilir bir şey," diye garip bir şekilde kabul etti. "Rehberlik için İlk Işık'a, oradaki topluluğuma başvurdum. Özellikle Seth Linley beni ruhani kanatları altına aldı ve bir süre bana yardım ettiğini düşündüm. Şimdi ise sadece kafamı karıştırdığını, önemli olan her şeyi gözden kaçırmama neden olduğunu görüyorum."

Hıçkıra hıçkıra ağladı. "En çok da kızlarım. Şimdi Bea bir katil tarafından kaçırıldı ve birbirimize söyleyeceğimiz son sözler alçakçaydı."

"Sadede gel," diye cesaretlendirdim dişlerimi göstererek.

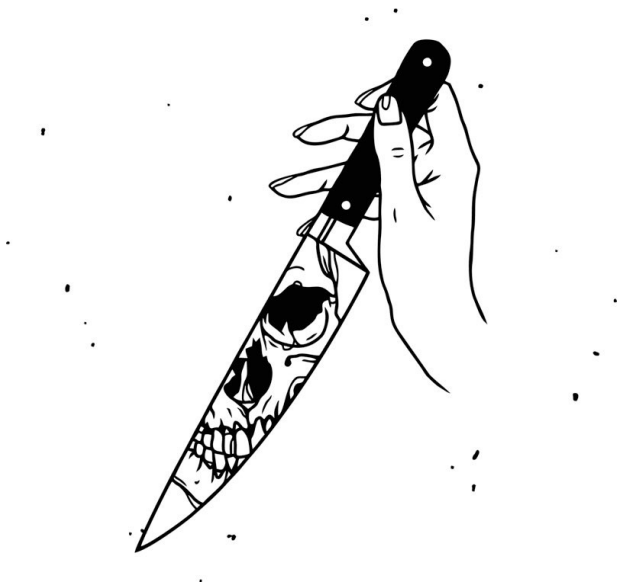
Gözleri büyüdü ama korkusunu bastırdı. "Mesele şu ki, Bea'ya nasıl yanlış yaptığımı düşünüyordum çünkü Seth'i benim için doğru olmayan bu gayretli yolda takip ettim ve aklıma bir şey geldi. Bu Peygamber adamın yaptığı da bu değil mi? Seth çok sevimli, çok karizmatik. Ama Bea bana bu psikopatların böyle olabileceğini söylemişti. Bu kadar tehlikeli olmalarının sebeplerinden biri de bu. Peki ya Seth? Öldürülen Natalie Ashley ve Amelia Stephens ile babamın sürüsüne çok yakındı. Opal Burns ile çok yakındı, onun yanlış yola sapmış oğluna akıl hocalığı yapmayı teklif etti. Bunun yardımcı olup olamayacağını merak ettim."

Zeus şapele geri dönmeden önce kimseye belli etmeden "Aslan'ı çağırın," dedi. "Perdeler bu orospu çocuğunun saklandığı deliği domuzlardan önce bulacak."

Loulou annesinin yanına giderek bilgi için usulca teşekkür etti ama geri kalanımız onu görmezden geldi. Benim naçizane fikrime göre, o sürtük hâlâ Bea'nın sevgisini hak etmiyordu.

"Bu bilgiyi henüz onlarla paylaşmıyoruz, değil mi?" Yeni adayımız Carson Gentry iri gözlerle sordu. "Bea'yi korumak için her şeyi yaptılar."

"Hayır," diye söz verdim o kadar karanlık bir şekilde ki çocuğun gözleri daha da büyüdü. "Polis adaletini geride bıraktık. Burası artık kanun dışı bir bölge ve o orospu çocuğu Seth Linley benim tarafımdan yargılanacak."

GIRIŞIN ÖTESINDEKI DAĞLARIN TEPESINDE ESKI BIR KULÜBE

dolambaçlı Sea to Sky Otoyolu bir zamanlar 1862 Altına Hücum'da az bir servet kazanan bir maden arayıcısına aitti. Ormanlar ve tepeler, aykırı kişiler ve isyancılar tarafından inşa edilmiş terk edilmiş yapılarla doluydu.

Bu özel ev Ronald Havisham tarafından yapılmış.

Tabitha Linley'in kızlık soyadı Havisham'dı.

Perdeler kayıtları bu şekilde buldu, Giriş arşivlerinin derinliklerine indi.

Bea'yı götürmek için mükemmel bir yerdi, medeniyetten tamamen uzaktı ve yürüyerek kaçması imkânsızdı.

Perdeler koordinatları söyler söylemez kapıdan çıktım, tepeden tırnağa silahlanmıştım ve Küçük Gölge'mi ait olduğu yere geri götürmeye hazırdım. Harley'imin üzerinde sallanıyor, kaskımı takmak üzereydim ki Kodiak, Wrath ve Bat garaj bölmelerinden birinin ağzında belirdi. Her biri kesiklerinin altına Kevlar giymişti ve seçtikleri silahlar gümüş ışıkta parlıyordu.

"Geliyoruz," diye ilan etti Yarasa.

Göğsümde bir şey kıpırdandığında onlara sertçe baktım, acı veren ve yeni doğmuş, böyle anlarda havaya karşı çok savunmasız bir şey.

Zeus kollarını kavuşturmuş, sakallı yüzü kasvetli bir şekilde kulüp binasından çıktı. "Al onları, Priest. Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var. Geri kalan adamları koordine etmek için burada kalacağım ama hemen arkanda olacağız."

Kutsal suyu geri emmişim gibi boğazımdan aşağı yanıyor ve günahkâr halime isyan ediyordu.

Zeus kapının pervazını itti ve bisikletime birkaç adım kalana kadar merdivenlerden aşağı indi. Çatık kaşlarının altındaki gümüş gözleri etimi ve kemiğimi yarıp kalbimdeki gölgeli mağaraya ulaşıyordu.

"Bize geldiğinden beri kaç kez arkamızı kolladın?" diye alçak sesle, sadece benim için sordu. "Bu kulüp için kaç kez kendini tehlikeye attın? Hiç şüphem yok, bu orospu çocuğunu hak ettiği şekilde katledebilirsin, ama Priest, Tanrı aşkına, bir kez olsun ailenin sana yardım etmesine izin ver."

Boğazımda kelimeler düğümleniyordu ama onlara nasıl hava v e r e c e ğ i m i ve konuşacak kadar ses çıkaracağımı bilmiyordum, bu yüzden çenemi başkanıma, beni on yedi yaşında yanına alan ve bana bir amaç veren adama doğru salladım.

Zeus, Zeus olduğu için beni yakaladı.

"Yola çıkın," diye seslendi diğerlerine, onlar da onun emriyle hemen benimkinin yanına dizilmiş motorlarına doğru hareket ettiler.

Wrath motorunu çalıştırdı, devasa vücudu ve motoru neredeyse beni sıkıştırıyordu.

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve onları engellememeye karar verdim. "Teşekkürler," diye homurdandım.

Sakalında bir sırıtış belirdi ama sesi sertti: "Kadınımı kurtarmak için her şeyimi verirdim. Düşünüyorum da, o zamanlar kardeş olsaydık, sen de aynısını yapardın."

Motoru çalıştırıp otoparktan çıkarken başımı sıkıca salladım, kardeşlerim de tereddüt etmeden beni takip etti. Dua eden bir adam olsaydım, Bea'nin Wrath'ın kızı Kylie ile aynı trajik sonla karşılaşmaması için tüm gücümle dua ederdim.

~

KAR YER YER UYLUK DERINLIĞINDEYDI, SUYUMA YAPIŞIYORDU-

sık ağaçlı tepelerde yavaş ve yorucu bir ilerleme kaydediyorduk. Kulübenin genel olarak yakınlığını biliyorduk ama iki saat boyunca dağın yamacını aramamıza rağmen henüz herhangi bir insan yapısına rastlamamıştık. Hayatım boyunca güvendiğim mantıklı ses beni hayal kırıklığına uğratıyordu. Bunun nedeni duygusal paranoya değildi.

Çünkü Seth Linley gibi bir adamın nasıl çalıştığını biliyordum ve kadınımı tanıyordum.

Pes etmedi.

Ya ölene ya da o ölene kadar vazgeçmeyecekti.

Gideli on yedi saat olmuştu ve Seth'in sabrının ne kadar süreceğinden emin değildim.

Bakışlarım, sadece yakın ağaçların arasından geçirdiğim askeri sınıf el fenerinin aydınlattığı karanlığı kesti. Reçine ve çamın keskin kokusu, ağaç gövdelerinin arasından süzülen ve giysilerimi yırtan yakıcı kış havasının altını çizerken, kesik yerim bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu.

Bir saat önce daha geniş bir alana yayılmıştık, her birimiz tepedeki bir bölgeyi kontrol ediyorduk. Aramızda tahminen otuz dakika vardı, kısa dalga telsizlerle birbirimize bağlıydık ama şimdiye kadar her şeyi bulmuştuk.

Sonra onu gördüm, karda sadece bir mürekkep lekesi, koyu bir leke ve ardından üç küçük damla.

Kan.

Avcı içgüdülerimle derin karın içinden, hafif bir yeni kar tabakasının altında sıkışmış kana doğru yürüdüm.

"Bir şey buldum," diye mırıldandım telsize, sonra da kardeşlerime ileteceğim koordinatlar için saatimi kontrol ettim. "İçeri giriyorum."

"Bizi bekleyin," diye yanıtladı Bat. "Yakındayım, yirmi dakika uzaklıktayım."

"Onu bir saniye bile yalnız bırakmayacağım," diye homurdandım. "Seni gördüğümde görüşürüz."

Gürültü istenmeyen bir şekilde dikkat çekmesin diye radyomu kapattım ve sonra kandan uzaklaştım.

Ağaçların derinliklerine doğru sıçradım. Sessizce silahlarımı hazırladım, bir Wilson Combat tabanca ve sabit ağızlı hançerim hazırdı, el feneri ağzımdaydı, bitmek bilmeyen ağaç yığınının arasından bir açıklık gördüm.

Birkaç dakika sonra ormanın yıpranmış kenarına ulaştım ve durdum, akan bir nehrin arkasındaki açıklıktaki köhne ahşap kulübeye bakakalmıştım. Her iki kapıdaki kaba kesilmiş ahşap haçlarda bir ışık titriyordu.

Karda ilerledim, dikkatli adımlarımın altında sadece bir fısıltı gibi çıtırdıyordu.

Beş metre ötede çığlıkları duydum.

Yeni bir travmanın yüksek, keskin notaları değil, devam eden bir acıyı sürdüren bir kişinin neredeyse inleyen, hayvani çığlıkları.

Kalp atış hızım yavaşladı, görüşüm netleşti ve daha önce sahip olduğum duygularım dondu.

Artık bir erkek
değildim. Ben bir
katildim.

Bea benim kadınım değil, bir amaçtı.

Bu benim çalışma tarzımdı ve onu oradan sağ salim çıkarmanın tek yolu buydu.

Haçların arkasındaki ışık titrediğinde yapıdan üç adım uzaktaydım. Kapıda biri vardı. Bir nefes kadar hızlı bir şekilde eğildim ve kendimi kapının yanındaki duvara yasladım, dışarıda biri hareket ederken kapının açılmasıyla gizlendim.

Bir seçim yapmak için sadece bir anım vardı.

Kapılar Tabitha Linley'in arkasından kapanırken karanlıktan dışarı fırladım. Nefes almak için sadece yarım saniyesi vardı.

Onu kollarımın arasına aldığımda çığlık atması için eldivenli elimi boğazına geçirdim.

Bekledik, onun acınası çırpınışları bedenimin onu bir kobra gibi sarmasıyla emildi.

İçeriden gelen yumuşak feryatlar, çarpma sesleriyle noktalanmaya devam etti.

Ses beni rahatsız etti. Anında tanıdım. Yumuşak

tene değen bir kırbaç.

Seth, Bea'yı günahları için İsa'nın Romalılar tarafından kırbaçlandığı gibi kırbaçlıyordu.

Belki daha fazla zaman ve düşünceyle daha iyi bir plan yapılabilirdi. Ama Bea'nın o odada bensiz, acısıyla baş başa bir an daha kalmasına izin vermeyi reddettim.

Klipsli bıçağımın ucunu Tabitha'nın boynuna bastırdım ve on yıldan beri ilk kez, kutsal olmasa da dini bir mekâna isteyerek girdim.

CHAPTER THIRTY-FOUR

BEA

ACI DINDIĞINDE, YAVAŞÇA ZIHNIMDEN SÜRÜNEREK ÇIKTIM.

Acının en kötüsünden kaçınmak için bilinçaltımı sakladığım mağara. Farkındalıkla birlikte sırtımı yalayan bir ateş dalgası geldi, kaba ipin kollarımı Seth'in berbat, derme çatma sunağının her iki yanındaki saçaklardan ayırdığı bileklerimin etrafındaki donuk yanık.

Birkaç dakika sonra, parlak endüstriyel lambalarla aydınlatılmış ve ısıtıcılarla ısıtılmış odada gözlerimi açtım ve Seth'in işkencesini neden durdurduğunu anladım.

Rahip iki haçın arasındaki kapı aralığında, siyahlar içindeki vahşi, intikamcı bir melek gibi duruyordu.

Tabitha'nın boynuna o kadar sert vurmuştu ki, önemli bir kesikten kan akmaya başlamıştı bile.

İçim rahatlarken dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü.

Rahip oradaydı.

Beni gerçekten bulmuştu.

Seth'le karşı karşıya geldiğinde gözleri kaşlarının altında koyu gölgeler halindeydi, bu da onu iskelet ve insanlık dışı yapıyordu. İkisi de ifadesizdi, iki psikopat boynuzlarını kilitlemişti.

"Geleceğini bilmeliydim," dedi Seth kayıtsızca, kapıya ve kapıda beliren adama bakmak için arkamdan çıkarken elindeki kana bulanmış deri kırbacı boş boş sallıyordu. "Eğer o bir melekse, sen her zaman onu günaha çekmeye çalışan Şeytan oldun."

"O Havva değil, sen de Adem değilsin."

"Hayır." Seth o zaman gülümsedi, o klasik yakışıklı yüzü güzelce kırıştı. Onun deliliğinin bu kadar farkında olmadığımı bilmek hâlâ canımı yakıyordu. "Ben Tanrı'nın yeryüzündeki sesiyim."

Rahip tek bir kaşını kaldırdı. "O zaman lanet olası bir yanılsama ruhuyla, ben Ölüm'ün elleriyim."

Seth keyifle güldü. "Ve sanırım karımın boğazına bıçak dayadığın için sana zarar vermeyeceğimi düşünüyorsun."

Priest cevap olarak bıçağını kadının boynuna daha da sapladı ve ağzını sıkan elinin arkasında inlemesine neden oldu.

Seth irkilmedi bile.

"Elbette, ne yapman gerekiyorsa yap. Benim tek gerçek karım Bea. Gerçekten, bana bir iyilik yapmış olursun."

Priest bir kez göz kırptı, zihni hızlı ve sert çalışıyordu, sonra bir saniye sonra bıçağı Tabitha'nın boğazını kesiyordu. Tabitha yere yığıldı, ellerini yarılmış boynuna götürdü, kan kaybından gargara yapıyordu.

Seth bir milim bile kıpırdamadı, Tabby'yi düşünürken yüzü neredeyse huzur doluydu. "Bu hayatta iyi şeyler yaptın Tabitha. Tanrı'nın iyi bir hizmetkârıydın."

Kocası ona öylece bakarken Tabby'nin gözleri dehşetle açılmıştı. Parmaklarının arasından kanlar fışkırıyor ve aralık ağzından sızıyordu. Çabucak, çok çabuk, bir zamanlar sevdiğim ve bana ihanet eden kadın, kocasının kilisesinin zemininde öldü.

Priest dramatik bir etki yaratmak için duraklamadı. Silahını kaldırdı ve bir anda Seth'e doğrulttu.

İşkencecim yine etkilenmemiş görünüyordu.

Rahip nedenini göremedi, arkamdaki küçük kişi sırtıma bıçak dayamıştı.

Seth gülümsedi. "Billy, neden bu adama beni neden vuramayacağını göstermiyorsun?"

Billy Huxley bedenimin gölgesinden dışarı çıktı, bıçağının ucu hâlâ yan tarafıma sertçe bastırıyordu. Titriyordu, bıçağın ucu tenimde titreşiyordu ama gözlerinde büyük bir kararlılık vardı.

Babası ölüyordu.

Annesi öldürülmüştü.

Çok kaybolmuştu ve ne yazık ki onu bulan kişi Seth olmuştu.

Seth beni ormandan kiliseye sürükledikten sonra kendime geldiğimde, Billy

Başımdaki yarayla ilgileniyor, kirli bir bezle kanı siliyordum.

Yumuşak bir sesle özür diledi, perişan ama korkmuş görünüyordu.

Aksi takdirde, ona ulaşma çabalarıma yanıt vermedi, her zaman onay için Seth'e baktı.

Bu neredeyse kırbaçtan daha fazla acı veriyordu. Bunun olmasına izin vererek onu hayal kırıklığına uğrattığımı, kayıp bir ruhla karşı karşıya kaldığımda bunu fark edemeyecek kadar kendi işlerime daldığımı hissettim. Dehşete kapıldığından ve son birkaç aydır bildiği tek istikrarlı şeye, Seth'e ve Tanrı'sına tutunduğundan hiç şüphem yoktu.

Rahip çocuğa baktı, çenesi bükülmüştü, silahı hâlâ havadaydı.

"Görünüşe göre bir çıkmazdayız," dedi Seth neşeyle. "Neden silahını indirmiyorsun?"

Priest başını düşünceli bir şekilde eğdi, gözleri benimkilere kaydı.

Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Silahı bırakmasını istemiyordum. Seth'i o aptal suratından vurmasını istiyordum ama Billy'nin canını bağışlamasını da istiyordum.

Ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden silahını dolu toprağa bırakıp teslim olmak için ellerini kaldırdığında şok oldum.

"Rahip!" Seth hafifçe gülerek silahı almak için bir adım öne çıkıp adamıma doğrulturken ben bağırdım.

Tabii ki artık çok geçti. Seth sakince Priest'in silahını ona doğrulttu. "Bu neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi, ama daha fazla inanmalıydım. Tanrı müritlerini her zaman ödüllendirir."

Priest'e odanın bir tarafına kadar eşlik ettikten sonra kollarını iki yana açmasını söyleyerek seçilmiş kişi olduğu

hakkında gevezelik etmeye devam etti.

yalvardı. Rahip her emre itaat etti, yüzü neredeyse gevşemiş, tamamen sakinleşmişti.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Vahşi katilim neredeydi? Planı neydi? "Seth, dur!" diye haykırdım, acı içinde elim ayağım titriyordu.

Tahviller.

Sıraların birinden bir alet çantası alıp bir çekiç ve çivi çıkarırken omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Sus, Bea, bu yozlaşmış ruhun seni ışığa çıkarışımı izlemesini istiyorum. Sonunda arındığında, onu öldürmemi izleyeceksin."

"Hayır, lütfen, ona zarar verme," diye bağırdım. "Söz veriyorum, ne istersen yapacağım."

"Yapacak mısın?" diye sordu, tüylerimi diken diken eden o alçak, derin monoton sesiyle. "Yapacağından şüpheliyim. Sanırım bu günahkârı sevdiğine inanıyorsun ama iyi kalbin seni yoldan çıkarmış. Belki de onun incindiğini görmek sana iyi gelecektir."

Hiç tereddüt etmeden Priest'in avucunun ortasına bir çivi yerleştirdi ve etinin içinden duvara sert, etli bir gümbürtüyle çaktı.

Rahip neredeyse hiç irkilmedi, Seth çarmıha gerilmiş avuçlarına uyan sağ eline bir çivi daha çakarken bile kıpırdamadı, yüzü tamamen hareketsizdi.

Seth tatmin olmuş bir şekilde geri çekildi ve Priest'i, hastalarına klinik teşhis koyan bir cerrah gibi hayal ettiğim şekilde inceledi. Seth'in ellerinin herhangi birinin üzerinde, ama en çok da Cleo'nun üzerinde olması, onu mahvettikten sonra sanki hastalıklı bir şakaymış gibi ameliyat etmesi fikri boğazımı düğümledi.

Seth'in Priest'in delik deşik olmuş bedenine daha fazla yara izi eklemesi, onun acısından sapıkça bir zevk alması düşüncesine dayanamıyordum.

"Bir şey hissedecek kadar hayatta değil. Böyle birine karşı bir şeyler hissettiğimi nasıl düşünürsün?" Sesime küçümseme katmaya çalışarak haykırdım. "Sen hayatta mısın?" Priest'e öfkeli bir bağırışla hitap ettim. "Gerçekten mi? Yoksa sadece nefes alan bir kabuk musun? Ölümle o kadar evlisin ki, hayatın bir tabut kadar dar."

Seth ellerini birbirine çırparken hissetmeden, "Oh, bravo," dedi. "Yalan söyleme konusunda çok kötüsün Bea. Senin o iyi kalbin yüzünden. Şimdi ben bu adama kötülükle ilgili önemli bir ders verirken sessiz ol, yoksa Billy'ye seni o bıçakla susturmanın bir yolunu bulduruum, ha? Öğreneceksin, ama iyi bir eş her zaman ve her konuda kocasına itaat eder."

"Ben senin karın değilim," diye tükürdüm, kabaran acıyla ipleri çekiştirerek. "Boktan bir saplantı dışında asla senin hiçbir şeyin olmayacağım."

Seth bana soğuk bir bakış fırlattı. "O gittiğinde nasıl hissedeceğini göreceğiz."

Çırpındım ama Billy bıçağın ucunu derimden uzaklaştırdı, böylece yanlışlıkla kendimi deşmemiş olacaktım.

"Lütfen Billy tatlım, ona yardım etmene gerek yok," diye tekrar yalvardım. "O çok kötü bir adam."

"Biliyorum," diye fısıldadı Billy, gözleri yaşararak. "Annemi öldürdü. Yardım etmezsem beni de öldüreceğini söyledi."

"Ah, Billy." Hıçkıra hıçkıra ağladım, dehşet ve umutsuzluk içimde zehir gibi dolaşıyor, dilimde keskin, kimyasal bir tat bırakıyordu. "Güven bana, Priest bunun olmasına izin vermeyecek."

Billy ikna olmuş görünmüyordu, ki bu doğruydu çünkü ona baktığımda Seth, Priest'in kendi bıçağıyla gömleğini kesmiş ve hayati organların nerede olduğunu açıklarken kenarını derisine doğru sürüklüyordu.

"Seni tam şurandan bıçaklasaydım," dedi Seth, Priest'in gövdesinden sızan kana bakarken neredeyse sevgiyle. "Hayatta kalırdın ama acın olağanüstü olurdu."

"Yap o zaman," dedi Rahip soğukkanlılıkla.

Seth durakladı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Rahip onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtladı. "Bana istediğin kadar zarar verebilirsin, orospu çocuğu. Bea'ya zarar vermediğin sürece."

"Ah, ona aşık olduğunu sanıyorsun," diye alay ederek bıçağı Priest'in sol tarafına, kaburgalarının hemen altına bir santim kadar sapladı.

"Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama ölüm hakkında bir şeyler biliyorum. Ve onun için ölmekten korkmuyorum," dedi Priest, gözleri Seth'in omzunun üzerinden benimkileri bularak.

İnşaat lambalarının sarı ışığında derin, berrak bir yeşildi. O boş ifadede her şeyi okuyabiliyordum; hissettiği ama açıkça dile getiremediği sevgiyi, sahip olduğu kararlılığı ve en önemlisi de özgüveni.

Derin bir nefes aldım, kanlı sırtımdaki kirli, kan lekeli beyaz önlük nefes verişimle birlikte boğazımın altında dalgalanıyordu. Haklıydım. Bir planı vardı.

Seth'in tüm vücudu Priest'in açıklamasının getirdiği hızlı bir değişimden etkilenmiş gibiydi, kasları kendi içine doğru kıvrılıyor, kasları çok geriliyordu. Ne zaman ki

Hançeri Priest'in böğrüne sapladı ve büktü, bunu küçük bir zevk tıslamasıyla yaptı.

"İncil'de öldürmenin pek çok yolu var," diye açıkladı Seth bıçağı Priest'in gövdesinde bırakıp yüzüne vaaz vermek için yaklaşırken. "Seni öldürmek için hangi Tanrı'yla karar vereceğimizi merak ediyorum."

Priest'in yüzünde kanlı ve çiğ bir gülümseme belirdi, ardından öne atılarak dişlerini Seth'in boynuna geçirdi. Dişler boğazının yan tarafına geldi ve başını sertçe sallayarak etli sütundan devasa bir parça kopardı.

Seth tökezleyerek geri çekildi, elleri boğazına yapışmıştı, kan parmaklarının arasından süzülüp koyu renk kazağından aşağı akıyordu ve ağzı şaşkınlıkla açıktı.

Priest yırtık deri parçasını tükürdü ve manidar bir şekilde sırıttı. "Bu şansı bulabileceğinden şüpheliyim," diye cevap verdi sonunda kırmızıya boyanmış dişleriyle, vahşi hayvan gülümsemesini takınırken dudaklarından kan damlıyordu.

Kırmızı bir ışığın ön kapılardaki haç şeklindeki pencerelerden dans edişini ve Seth'in bacağına titreyerek inişini izledim.

Seth, Priest'in bakışlarını kırmızı daireye kadar takip etti ve gözlerini kırpıştırdı.

Bir an sonra, bir kurşun nemli ahşap kapıları yırtarak Seth'in sağ uyluğunu deldi. Yere düşüp kanayan yarasını tutarken acı içinde çığlık attı.

Priest hızla hareket ederek ellerini duvardan çekti, sonra da avuçlarına saplanmış çivileri kıymıkmış gibi dalgınca çıkardı. Kırık kapılar kırılarak açıldı, Kodiak ve Wrath silahlarını kaldırarak içeri daldılar.

Billy yanımda dondu kaldı.

"Billy?" Priest, Wrath onu emniyete almaya giderken Seth'in acınası feryatları üzerine sordu. "Bıçağı bırak evlat, tamam mı?"

Böyle bir şey yapmadı, o kadar sert titriyordu ki bıçak elbiseme ve kalçamın altındaki deriye battı.

Rahip öne doğru bir adım attı ama Billy bıçağı kaldırdı ve tehdit edercesine karnıma bastırdı.

"Hey," diye seslendi adamım, sesi aniden yatıştırıcı, yumuşak ve İrlandalı bir tonda çıkmıştı. "Bir zamanlar Seth gibi bir adam tanırdım, gerçekte bir canavarken rahip gibi davranırdı. Kötü olduğumu düşündüğünde bana bunu yaptı," diyerek yırtık gömleğinin arasından parlayan yara izlerini gösterdi. Bıçak hâlâ karnındaydı ve etrafını nazikçe hareket ettirdi ama çıkarmak için bir hamle yapmadı. "Bana, 'Değersiz bir insan, kötü bir adam, eğri büğrü konuşarak dolaşır, gözleriyle göz kırpar, ayaklarıyla işaret eder, parmağıyla gösterir, sapık yüreğiyle kötülük tasarlar, sürekli nifak tohumları eker; bu yüzden başına ansızın felaket gelir; bir anda iyileşemeyecek kadar kırılır,' dedi. Bunun hangi İncil ayeti olduğunu biliyor musunuz?"

Titreyen bir an geçti, sonra Billy başını hafifçe salladı. "Atasözleri 6:12-15. Peygamber'in en sevdiği sözlerden biriydi."

Priest'in yüzünden bir gölge geçti ve yaralı ellerini o kadar sıkı kavradı ki eklemlerinin arasından akan kan zemini ıslattı. "Hiç şaşırmadım. Bu benim işkencecimin de favorisiydi. Beni iyileşemeyecek şekilde kırmaya çalıştı Billy, ama bana baksana? O adama ve onun Tanrısına meydan okudum, yine de buradayım. Sen de aynısını yapabilirsin, güven bana.

Bazen kötü insanlar kötülük yapmak için Tanrı'yı bahane olarak kullanırlar. Kimse sizi yere sermeyecek."

Billie o kadar sert titredi ki dişleri takırdadı, şeytanlarıyla tartışırken yüzünden kocaman gözyaşları süzüldü. Sonunda bana baktı ve fısıldadı, "Eğer haklıysa, annem sebepsiz yere öldürüldü."

Kalbim onun için kırıldı, gözlerim yaşlarla doldu. Rahip'in uzun zaman önce kilise tarafından istismar edilmiş, tamamen kaybolmuş ve yalnız bir çocuk olmasıyla paralellik kurmamak imkânsızdı. "Seth'in aklı başında değildi, Billy. Sanırım bunu sen de biliyorsun. Sana yardım etmemize izin ver, tamam mı?"

Priest'e bakarken ince alt dudağı titredi. "Bana zarar vermeyecek misin?"

Rahip kocaman, yaralı ellerini ardına kadar açtı. "Hayır evlat, sana yardım edeceğim."

Bir an sonra bıçak yere düştü ve Priest Billy'yi almak için ileri atıldı, yaralarını kontrol ettikten sonra mırıldanarak onu bekleyen Kodiak'a teslim etti.

"Çıkarın onu buradan," diye homurdandı, çoktan bana doğru ilerliyordu.

Bana ulaştığı anda, elleri yüzümü kavrayıp alnımı onunkine değdirdiği anda hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Küçük Gölge," diye yüzüme doğru nefes aldı, kokusu her tarafımı sarmıştı ve Tanrım, sanki bir kâbustan sonra eve dönmüş gibiydim. "Mo cuishle."

O kadar çok hıçkırıyordum ki, tüm vücudum titriyor, kesik yaram acıya dönüşüyordu ama duramıyordum.

Oradaydı.

Herkesin kıyametin habercisi olduğunu düşündüğü adam aslında, her zaman ve pek çok karmaşık yönden benim

Kurtarıcı.

"P-Papaz," diye tekrar tekrar seslendim, sanki onun seçtiği ismin sesiyle bizi sonsuza dek birbirimize bağlayabilecekmişim gibi.

Kelimelerin akışını durdurmak için beni sertçe öptü, dudakları beni titrememi durduracak kadar sakinleştirdi.

Kollarımı iplerden kurtarmak için çekerken, "Dayan," diye emretti.

Kenevir çiğ tenimde kayarken tısladım, ama Priest geri dönmüştü, yırtık sırtıma dokunmamak için beni dikkatlice sol tarafına doğru tutuyordu.

"Benim, benim, benim," diye bağırdı, sanki bana sahip olması büyük bir armağan ve sorumlulukmuş gibi bir yemin ve hatırlatma gibi.

"Senin, senin, senin," diye tekrarladım.

Yer değiştirip hâlâ böğründe duran bıçağa bastırdığımda yüzünü buruşturdu. "Rahip! Onu çıkarman gerek."

"Kan kaybından endişelendim. Tehlikeli bir şey olmadı, Bea, endişelenme."

"Hâlâ." Elimi soğuk kabzanın üzerinde gezdirdim ve ona sorgulayan bir bakış attım.

Başını eğdi.

Derimi ürperten hafif bir emme sesiyle bıçağı etinden çektim. Hemen kapüşonundan kan sızdı ve kumaşı göğsünden karnına kadar ıslattı.

"İyiyim," diye güvence verdi ben sormadan. "Ama yapmam gereken işler var. Kalmak mı istersin yoksa Billy ile dışarıda beklemek mi?"

Gözlerimi kırptım, yorgun ve acıdan uyuşmuş beynim uyuşmuştu. Sonra anladım. Priest'in arkasında, Wrath bir kirişin üzerine sarkıtılmış iplerden bazılarıyla bağıran bir Seth'i bağlıyordu. O da

Bacağından kötü bir şekilde kan akıyordu, kolları geriye doğru bükülmüş bir şekilde bileklerinden asıldıklarında uzuv işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu, yuvaları yerinden çıktıkça patlıyordu.

Bat, sırtına asılı keskin nişancı tüfeğiyle kapıda belirdi, olay yerine bir göz attı ve birine mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Polisi aramak yoktu.

Seth'i yetkililere teslim etmek niyetinde değillerdi çünkü onlara göre otorite kendileriydi. En azından önemli olan tek otorite.

Beni bulmuşlardı, polisler kurtaramazken onlar kurtarmıştı ve intikamlarını alacaklardı.

"Cleo?" Ben sordum.

Priest'in ağzı düzleşti. "Başaracak ama iyileşmesi kolay olmayacak."

"Orada olacağım," diye söz verdim.

Gözlerinde gülümsemeye benzer bir şey belirdi. "Bundan hiç şüphen olmasın. Şimdi, Küçük Gölge, kalmak mı gitmek mi istiyorsun?"

Karanlık, kesik kaşlarının altındaki solgun gözlerine baktım ve eğer kalırsam bir katil olacağımı biliyordum. Ama bunu başından beri bilmiyor muydum?

Ben bir katilsem, sen de bir katilsin.

Sanki onun yaptıklarını, Seth'in yaptıklarını unutabilecekmişim gibi Priest'i pis işleri yapması için bırakmayacaktım. İntikam Tanrı vergisi bir hak değildi. Her ne kadar Seth bunun İncil'de teşvik edildiğini düşünüyor gibi görünse de değildi, ama kulüpteki hayatımın bir faktörüydü ve orada kanlar içinde ve sersemlemiş bir halde dururken, insanların kötü adam olduğunu düşündüğü adamlar tarafından kurtarılırken, kalacağımı biliyordum.

Priest'i sevdim. Karmaşık zihnindeki ve kırılgan kalbindeki her bir karanlık gölgeyi ve kuytuyu. Acımasızlığının derinliklerini görmek istedim. Pek çok hayatı mahveden ve bizimkini de öldürmeye çalışan bir adamı yok edişine tanık olmak istedim.

Hoş değildi.

İşkencede romantizm yoktu. Döktüğü kanın rengi kırmızıydı ve Priest suçlarını itiraf edene kadar onu dövdüğü için çok fazla kan akmıştı. Bat kayıt cihazı olarak telefonunu tutuyordu. Cinayetleri itiraf etti, o kadınları cazibesiyle baştan çıkardığını itiraf etti ve sonra onları bazı algılanan günahları için öldürmeden önce dindarlığıyla itiraf etti. Tabitha ile Saskatoon'da evlendiğini ve kiliseyi keşfettiğini, suçlu ailesinin uyuşturucu ve günahla olan bağlarından uzaklaşarak Tanrı'nın vizyonunda yeniden doğduğunu anlattı.

Walsh'lardan, teyzesi Brenda ve amcası Patrick'ten bahsetti. Bana onların Priest'e karşı olan kan davasını kullanarak Priest'i cinayetle suçlamasına yardımcı olmalarını sağlamanın ne kadar kolay olduğunu, kuzeni Sean'ın Sugar gece kulübünün tuvaletinde günahkâr kızlara ne olduğu konusunda 'bana ders verecek' birini bulmasının ne kadar basit olduğunu anlattı. Tüm suçluların gezegenden silinmeyi ve tüm kadınların dindar erkeklerin boyunduruğu altına girmeyi hak ettiğinden bahsetti.

Priest'e ondan daha iyi şeyler için yaratıldığımı söyledi.

Ardından bıçaklar ortaya çıktı, Priest'in kendisinin bir uzantısı gibi kullandığı silahlar, ağlayıp Tanrı ve kendi ilahi hakkı hakkında dillerde gevezelik edene kadar Seth'in parçalarını kesip oydu. Bu bir senfoniydi.

çatırdayan kemik, kaygan, ıslak etin soğuk çeliğe ayrılması ve insan çığlıklarının inleme ve sızlanmalara dönüşmesi.

Seth bir kez bile pişmanlık göstermedi.

Ölüm yaklaşırken, iplerden sarkan açık bir yarayken, Tanrı, Ruth ve melekler hakkında mırıldanırken bile.

Rahip ona özür dileme, kederini gösterme fırsatı verdi ama Seth ağzından kan damlarken saçlarına gülmekle yetindi. Bazı adamlar dibine kadar canavardı ve Seth de onlardan biriydi.

Her şey bittiğinde, Priest ellerini bıçakların içine sokup Seth'in boynunu hızla, acımasızca çevirerek her şeyi sona erdirdiğinde, bana döndü, kana bulanmış, eldivenli elleri kandan kayganlaşmış, yüzü insan biçimine oyulmuş taştan bir maske gibiydi. Bana doğru hareket etmedi ya da ses çıkarmadı. Orada öylece durdu, insandan çok ölü gibiydi.

Hemen ona doğru yürüdüm, çıplak elini tutabilmek için bir eldivenimi dikkatlice çıkardım.

Birlikte hastalıklı şapelden çıktık, Gazap ve Yarasa da peşimizden geldi.

Kodiak, hâlâ titreyen ama artık ağlamayan Billy'yle birlikte dışarıda bekledi.

Hepimiz Tanrı kılığına girmiş şeytanla dolu köhne ahşap yapının karşısında durduk ve Gazap, haç oymalı kapılardan geriye kalanları ıslatmak için küçük bir benzin bidonuyla ilerlediğinde, onu yerle bir etmenin doğru olduğunu anladım.

Bat bana bakmadan kafatası kabartmalı bir çakmak uzattı, gözlerini binaya dikmişti. Bir süre sonra Priest bana oyma ahşaptan küçük bir topuz uzattı.

Ahşap mezarın üzerine "Peygamber" kazınmıştı. Soğuk metali ve sıcak ahşabı uzun bir süre ellerimde tuttum, Priest'in güçlü bedeni omzuma bastırdı ve eli boynumdaydı.

Sonra ışığı açtım, başparmağımla alevi tutuşturdum ve ahşap mezar taşıyla birlikte kapıya doğru fırlattım.

Alevler pek çok suçun kanıtını yiyip bitirirken, şafağın aydınlığında siren sesleri ve bir helikopterin vın, vın sesleri duyulana kadar alevlerin ışığında durduk.

Polis geldiğinde geriye sadece hayatta kalanlar ve kül kalmıştı.

CHAPTER THIRTY-FIVE

PRIEST

ONDAN SONRA HER ŞEY ÇOK HIZLI GELIŞTI.

Bea yaraları için hastaneye kaldırılırken, Bat, Kodiak, Wrath, Billy ve ben sorgulanmak üzere Giriş Polis Departmanına götürüldük. Bir acil yardım görevlisi şiş ellerimi sarmış ve bıçak yaramın üzerine gazlı bez bantlamıştı ama durumum sorgulamadan kurtulacak kadar kritik değildi ve ben bu işi sonuna kadar götürmek istiyordum.

Bizi neredeyse yirmi saat boyunca karakolda tuttular, Seth ve Tabitha Linley'in ağına karışan insanların karmaşasını çözmeye çalıştılar. Memur Moore, Seth ve Tabitha Linley'i

ve First Light Kilisesi'ndeki cemaatin birçoğu da polisler tarafından sorgulanıyordu. Eric uyanıktı ve konuşuyordu. Görünüşe göre, "Yeni Kilise" ile olan sınırlı ilişkisini polislere hastane yatağında itiraf etmişti, çünkü kırık bir omurga ile öngörülebilir bir gelecek için orada hapsedilmişti.

Bay White beni binadan çıkarıp Noel arifesi gününün soğuk ve aydınlık kış sabahına götürdüğünde ertesi gün akşam olmuştu.

Zeus bekliyordu.

Hephaestus Auto'dan aldığı siyah örgü şapkasıyla merdivenlerin dibindeki korkuluğa yaslanmış duruyordu. Buzlu basamaklardan inip yanına geldiğimde adam tek kelime etmedi, gözleri değerli bir rakiple karşılaşan bir avcı gibi beni izliyordu.

Bea'nın Seth'in Linley'i sikmesine izin verdiğim için bana borçlu olduğunu düşündüğü şeyi almaya hazır, ifadesiz bir şekilde önünde durdum.

Yine de bana cehennemi yaşatmadı.

Bunun yerine, güçlü bir adım atarak elimi etli eldiveninin içine aldı ve beni sırtımı sıvazlayarak kucakladı.

Bu kardeşler arasında normaldi. Kucaklaşmalar, el sıkışmalar, şakacı itişmeler ve kakışmalar. Bir grup alfa erkeğine göre, Düşmüşler birbirlerine karşı sevecen olmaktan korkmuyorlardı.

Ben buna dahil değildim.

İnsanlara sevgiyle ya da kahkahayla dokunmak, yapmayı hiç düşünmediğim bir şeydi ve sonuç olarak nadiren denediler

bunu benimle yapmak için. En iyi zamanlarda bile pek cana yakın bir adam değildim.

Ama bu?

Zeus Garro, şimdiye kadar hayranlık duyduğum tek erkeklerden biri, beni savaştan dönen uzun süredir kayıp bir kardeş gibi göğsüne sıkı sıkı sarıyor muydu?

Bu bir deprem gibi içimde hareket etti, kim olduğumun tektonik plakaları bu yeni hissi karşılamak için kayıyor ve öğütülüyordu.

"Seni tanıdığım için gurur duyuyorum kardeşim," diye homurdandı Zeus sırtıma bir tokat daha atıp beni serbest bırakırken. "Gurur duyuyorum."

Ona göz kırptım.

Sakalını bir gülümseme kesti. "Neden seni kafesimle hastaneye bırakmıyorum? Sürüş zamanımı kısıtladığı için kardan nefret ediyorum ama beni A noktasından B noktasına götürüyor."

Başımı salladım, hâlâ göğsümde Bea'nın hissettiğini söylediği gerginlikle uğraşıyordum.

Bea.

"O nasıl?" Z'nin siyah kamyonetine tırmanırken sordum.

Gözleri bana doğru kaydı, sonra otoparktan çıka r k e n t e k r a r yola sabitlendi. "O... iyi."

"Tamam mı?" Ben de yineledim. "Bu da ne demek oluyor?"

Bir ışıkta durmak üzere ilerlerken Z bir an için beni düşündü. "O artık senin yaşlı kadının mı?"

"O benim, nasıl ifade etmek istersen."

"Evet," diye hafif bir kıkırdamayla kabul etti. "Lafayette'li kadınlarda da böyle oluyor sanırım. Sen

onunla evlenecek misin?"

"Nedir bu?" Soğuk bir şekilde sordum, niyetim hakkında sorgulanmaktan hoşlanmamıştım.

Tek umursadığım kızıma ulaşmaktı.

"Bea'nın babası yok, kayınbiraderi olarak ben devreye gireyim dedim," dedi geniş bir sırıtışla, belli ki rahatsızlığımdan zevk alıyordu. "Ne olmuş yani?"

"Yani, nefesim kesilene kadar birlikte olacağımızı göstermek için evlenmemiz gerektiğine inanmıyorum," dedim küstahça.

Siktiğimin piçi bana güldü. "Ve aile, çocuk mu istiyorsun?"

Ona ters ters baktım.

Bana bir bakış attı, hiç rahatsız olmamıştı.

Dişlerimi sıkarak, "Çocukların benim için bir seçenek olduğunu sanmıyorum. İsterse o zaman bir yolunu buluruz. Yine de babalık yapabileceğimi sanmıyorum."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için, polislerin sorgulanırken benden aldıkları silah çantasının fermuarını açtım ve onları tekrar üzerime yerleştirmeye başladım.

St. Katherine Hastanesi'nin otoparkına girdiğimizde Z, "Eski mahkûm, katil ve sürekli suçlu olarak burada oturuyorum ve söylemeliyim ki, lanet olası gezegeni süsleyen en iyi çocuklardan bazılarına sahibim," diye övündü. "Kim olduğun ya da neler yaşadığın değil, doğduklarında onları nasıl sevdiğin önemli, Priest."

Arabayı park ederken "Babalık dersi için teşekkürler," diye takıldım ve arabadan inmeye çalıştım.

Eli koluma kenetlendi ve beni durdurdu. Uyarmak için ona baktım çünkü bana böyle dokunulmasından hoşlanmıyordum.

Ama yüzündeki ifade hırlamamı engelledi. "O hamile,"

dedi.

Gözlerimi kırptım. "Lou?"

Keskin bir kahkaha attı. "Hayır, kardeşim. Bea. O hamile. Onu kontrol ederken fark etmişler. Yaklaşık beş haftalıkmış. Doktor Bea'ya söylemiş, o da paniklemiş, nasıl karşılayacağını bilememiş. Kadınım, bu olay olduğunda orada olan kadınım, seni oraya göndermeden önce durumu öğrenmek için beni aradı. Bea çok şey yaşadı. Üzerine daha fazla pislik yığılmasına ihtiyacı yok, anlıyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım, kırpıştırdım, gözlerim Z'nin omzunun üzerinden buz tutmuş otoparka odaklandı.

Bea hamileydi.

Benim bebeğime.

Ben.

Ölüm taciri, yürüyen ölü adam, bu dünyadaki en inanılmaz kadınlardan ve en güzel kalplerden biriyle hayat kurmuştu.

Ben.

Bir bebek.

"Rahip?" Z seslendi, bırakmadan önce kolumu sıktı. "İyi misin kardeşim?"

"Evet," dedim, sesim çok boğuk çıkıyordu.

Temizlemek ya da başkanıma kendimi açıklamak için durmadım.

Bir anda arabadan çıktım, pistte sinsice ilerledim ve resepsiyondan asansöre doğru koşmaya başladım. Bekleme odası Fallen ailesiyle dolu olduğu için Bea'nın odasının nerede olduğunu sormama gerek kalmadı.

King'den nerede olduğunu söylemesini istemek için ağzımı açtığımda bir ton tuğla ile vuruldum. Keskin ve güçlü elleriyle bana sarılan Louise Garro'ya baktım ve kurumuş kan sıçramış kesiğime doğru ağladım.

"Teşekkür ederim," diye yüksek sesle bağırdı ve istasyonlarındaki hemşirelerin ve koridorda yürüyen bazı ziyaretçilerin dikkatini çekti.

Bana sımsıkı sarılırken orada tahta bir kalas gibi durdum ve kocaman gözlerle King, Cress, Nova, Lion ve Harleigh Rose'a baktım. Kızlar bana kıkırdadı.

"Özür dilerim," dedi Loulou, başını geriye atıp bana bakacak kadar geri çekildi, kolları hâlâ belimdeydi. Bea'nınkinden bir iki ton daha koyu, onun kadar büyük ve baştan çıkarıcı olmayan güzel gözleri vardı. Ama yeterince güzellerdi ve şimdi kristal gözyaşlarıyla doluydular. "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim. Sadece, bilirsin işte" -bir elini havada çırptı, sonra sanki sık sık kucaklaşıyormuşuz gibi tekrar bana doladı- "kız kardeşin dindar bir kaçık tarafından kaçırılınca soğukkanlılığını kaybediyorsun, anlıyor musun?"

Bea'nın kız kardeşine kaba davranmak istemediğim için cevap vermedim ama lanet olsun, sadece kızıma ulaşmak istiyordum.

"Her neyse..." Nazikçe kokladı ve sonra neredeyse Bea'nınki kadar güçlü olan titrek bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Teşekkür ederim. Biraz pislik gibi davrandığımı biliyorum ama Bea benim kız kardeşim ve en iyi arkadaşım. Birlikte çok şey yaşadık ve ablası olarak onun başka bir şey yaşadığını görmek istemiyorum. Seni haksız yere yargıladım ve bunun için özür dilerim. İşler sarpa sardığında bu senin hatan değildi ve onu kurtarmak için tereddüt etmedin."

Derin bir nefes aldı ve daha fazlası için hazırlanıyor diye endişelendim ama sadece nefesini verdi ve geri çekilip bana tekrar gülümsemeden önce göğsümü okşadı. "Kahramanların her şekil ve boyutta olabileceğini bilmem gerekirdi. Koruyucu canavarı olan tek Lafayette olmadığım için mutluyum."

"Tamam," dedim, işi bittiği için rahatlamıştım ama bunun benim için olmasa da onun için büyük bir an olduğunun farkındaydım. "Bea nerede?"

Bana göz kırptı, sonra bir kahkaha patlattı ve bunu yaparken karnını tuttu. "Kız kardeşimin seni neden sevdiğini anlayabiliyorum. Kesinlikle önceliklerini biliyorsun. 207 numaralı odada. Z, ah, seninle konuştu mu?"

Onu görmezden gelerek koridorda 207 numaralı odaya doğru ilerledim. Bu bebek hakkında konuşacağım bir sonraki kişi benim kadınım olacaktı, ailesinin başka bir kanlı üyesi değil.

Tam kapıya ulaştığımda, Papaz Lafayette kapıdan içeri girdi, son birkaç gündür yaşanan olaylardan dolayı yıpranmış görünüyordu. Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Aksine, yüz ifadesi oraya gelmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü sorguluyordu.

"Rahip," dedi yorgun bir sesle, sonra güldü. "Bu senin gerçek adın olamaz, değil mi?"

"On iki yıldır öyle. Rahipten önceki çocuk uzun zaman önce öldü ve onunla birlikte doğduğum isim de öldü," diye itiraf ettim isteksizce.

Papaz kötü bir adam değildi. Yıllar boyunca tanık olduğum her şeye göre, tanıdığım tek iyi Hıristiyan liderdi, ama bundan da öte, Bea'nın

Sevgili büyükbabam, sırf bu yüzden bile saygımı hak ediyordu.

Silik bir şekilde gülümsedi. "Yeterince adil, oğlum, yeterince adil.

Çok yorgun ama sizi bekliyor."

Hemen yanından geçip gitmediğimde kaşlarını çatarak beni düşündü. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Tereddüt ettim. "Ben iyi bir adam değilim."

Lafayette mavisi gözleri yüzümü, sarılı avuç içlerimi ve mezar taşıyla dövülmüş eklemlerimi taradı. "Sen öyle diyorsan, ben her insanın içinde iyilik olduğuna inanıyorum."

"İçimdeki tek iyilik bu hastane yatağındaki kadından geliyor," diye çenemi sallayarak işaret ettim. "Belki iyi ve kötü olarak ikiye ayrıldık, ama ben baştan sona ikincisiyim. Bu konuda hiçbir pişmanlığım yok, ama merak ediyorum, sence böyle bir adam, hayatını istediği gibi yaşayan, günah işleyen biri, iyi bir baba olabilir mi? Şüphelerim var."

"Bana bir Papaz olarak mı yoksa Bea'nın büyükbabası olarak mı soruyorsunuz?"

"İkisi de, sanırım." Onun Tanrısında ne kadar lütuf olduğunu, Bea'nın O'nun hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını, sert yargılarda bulunmadığını ya da kayıp ruhları ümitsiz vaka olarak görmediğini bilmek istiyordum.

Papaz gülümsedi, gözlerinin yanındaki çizgiler dalgalandı, ağzının etrafında parantezler belirdi. Sık sık gülümseyen bir yüzü vardı. "Biliyorsun Rahip, kutsal bir adam olabilirim ama ben bile hatalar yaptım. Kendi oğlumu korkunç bir adam olarak yetiştirdim. Torunumu evinden kovmasına izin verdim. Ama günahlarımdan ders aldım ve bunun iyi bir erkek ya da kadının işareti olduğuna inanıyorum. Eğer bir hata yaparsak, hatalı olan taraftan

içtenlikle özür diliyor muyuz? Hayatımıza devam ediyor muyuz?

Kendimiz ve nasıl daha iyi olabileceğimiz hakkında daha fazla şey öğrenmiş olarak mı? Kim olduğunuz konusunda pişmanlık duymadığınızı söylüyorsunuz. Değişime izin verdiğiniz sürece bunda yanlış bir şey görmüyorum. Torunuma olan sevginiz sizi daha iyi bir hale getirmedi mi? Muhtemelen değiştirdiğine inanıyorum ve sevgiyle hareket edebilen bir adamın büyüklüğe doğru teşvik edildiğine inanıyorum. Eğer çocuğunuzu sevmek içinizde varsa, değerli bir baba olacağınızdan hiç şüphem yok."

Boğazımın arkasındaki buruk kuruluğu yuttum, kutsal kitaptan alıntı yapmadığı ya da doğrudan Tanrı'ya atıfta bulunmadığı için minnettarım. Bu noktada dinden çıkmak üzereydim.

Ama sözleri hafif de olsa bir etki yarattı, özellikle de bana baktığında, ufak tefek bir adam değildi, sadece ufak tefekti ve ekledi, "Ama benim ne düşündüğüm Beatrice kadar önemli değil ve eğer torunumu tanıyorsam, senin erkeklerin en iyisi olduğuna inanmasaydı en başta seninle düşüp kalkmazdı."

"Teşekkür ederim," diye homurdandım, kadınımın yanına gitmeye hazırdım.

Gülümsedi. "Artık ailedensin, bu yüzden bana Michael diyebilirsin."

Kızımı görür görmez onun nezaketini ve Peder O'Neal ile Seth Linley'nin tam tersi olduğunu unutarak başımı salladım ve hastane odasına doğru ilerlemeye başladım.

Beyaz hastane çarşafları içinde çok küçük görünüyordu, gümüş sarısı saçlarından oluşan muhteşem yelesi kan ve kirden matlaşmış, birinin onun için getirdiği pembe kadife saç bandıyla geriye itilmişti. Pencereden dışarıda kalın beyaz taneler halinde yağmaya başlayan kara bakıyordu.

Varlığımın farkında olduğunu bilmeme rağmen dönüp bana bakmadı. Onun yerine, yıllar önce ona verdiğim oyma Dara Düğümü'nü tuttuğu ellerine baktı.

"Bu çok komik çünkü bazı açılardan senin hakkında çok şey biliyorum. Yanaklarındaki çillerin takımyıldızını ve ellerindeki nasırların tam çıkıntılarını biliyorum. İçki içmediğini ve karanfil sigaralarını elle sardığını biliyorum. İrlandalı olduğunu, nazik bir yabancının yardımıyla bir yük gemisine gizlice bindiğini biliyorum. Pek çok kişi adresini bilmezken ben adresini bile biliyorum." O kocaman, berrak mavi gözlerini bana dikti, iristeki her bir çizgi göl suyu mavisinin altında keskin ve görünürdü. "Beni sevdiğini biliyorum. Ama evlilik hakkında ne hissettiğini bilmiyorum. Bebekler hakkında ne hissettiğini bilmiyorum ve... ve ben hamileyim. Bu aslında sürpriz değil çünkü üreyemeyeceğini düşündüğünü bilmeme rağmen korunmadık ve--"

Ona doğru ilerlemeye başladım, monoloğu bitmişti ama güzel sesinin akışını durduramıyordum çünkü hayatta olduğu ve konuşabildiği için çok rahatlamıştım. Bu yüzden ona doğru üç adımda ilerledim ve çenesini parmaklarımın arasına almak ve sohbet eden ağzını bir öpücükle kapatmak için ikiye eğildim.

Kül ve keder tadı vardı ama aynı zamanda, tatlı bedenine daha yakın olmak için yatağa oturduğumda dilim daha derinlere daldıkça, biraz alışılmadık bir şekilde umut tadı aldığını düşündüm.

Sadece sıcak bir kil gibi uysal olduğunda geri çektim ve sonra alnımı onunkine bastırdım, bakışlarımı

Elimin karnının düzlüğünde kayışını izlemek için aşağıya indim.

"Senin etrafında dönmediği sürece hiçbir şey hissetmiyorum," dedim şiddetle, kelimeleri ruhuna damgalamayı umarak. "Ve şimdi, bu bebek. Boktan bir baba olabilirim ama bebeğinin babası olarak bir katile sahip olmayı umursamadığın sürece elimden gelenin en iyisini yapacağımı bilmelisin."

Sonra Bea on yedi yaşından beri yaptığı şeyi yaptı ve şeftaliyi yediğini fark ettim. Beni şaşırttı.

Kahkahası kilise çanları gibi çınlıyordu; ellerini kaldırıp sakallı yüzümü çerçeveleyerek beni kendine yaklaştırdı, böylece o mizahı tenimde hissedebildim. "Babacığım' kelimesinin beni bu kadar mutlu edeceğini hiç düşünmemiştim. Evliliğe ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. İsteyeceğini biliyorum," diye izin verdi ben sözümü kesmeden. "Ama buna ihtiyacım yok. Sadece senin için sorun olmadığından emin olmak istiyorum. Sadece on dokuz yaşındayım, beş gün sonra yirmi olacağım ama bunu tahmin edebileceğimden çok daha fazla istiyorum."

"O zaman ben de istiyorum," dedim çünkü gerçek buydu.

Haleli saçları ve melek gözleri olan bu kızla yaşadım ve öldüm. Eğer isteseydi ona dünyayı verirdim ama nedense o sadece beni istiyordu. Hasarlı sırtının giyinik ama ağrılı olduğunu bilerek onu kollarımda nazikçe toplamak için ilerledim, çizme ayaklarımı temiz yatağa salladım ve tatlı kızımı kanlı kesiğime karşı kollarımda tuttum, bunun olduğunu düşündüm.

Bu bizdik.

Artık bu benim hayatımdı, kalbim yaşıyordu ve göğsümün içinde değil karşısında atıyordu.

Onun küçük, solgun elini aldım, parmakları Seth'le savaşırken karı tırmalamaktan kızarmış ve çizilmişti. Parmaklarının uçlarını öptüm, sonra her birini hafifçe ağzıma aldım, mavi gözlerinin kararmasını izledim, böylesine masum bir hareketin masum Bea'mı nasıl etkileyebildiğini sevdim.

"Her santimine takıntılıyım. Yağsız kaslarının altındaki kırılgan kemiklerine, krem süet teninin tüm genişliğine ve benim için çok güzel morarmasına. Bu küçük ellerindeki parmak eklemlerine takıntılıyım," dedim ve parmaklarının dibindeki her bir kemik çengelini nazikçe ısırmak için durakladım. "Ve bu haleli saçların her bir teline."

"Bu kulağa çok fazla aşk gibi geliyor, Rahip," diye mırıldandı, neredeyse sersemlemişti.

Başımı eğdim, okuduğum aşkın tanımını ve bu kadar küçük bir kelimenin bedenimi ve ruhumu ele geçiren tek duyguyu nasıl tanımlayabileceğini düşündüm. Sonunda bir omzumu silktim ve boğazındaki nabzı dilimle yoklamak için eğildim. "Ne istersen onu diyebilirsin, mo cuishle. Ben senin hakkında böyle hissediyorum. Bu bebeğin benim Küçük Gölge'min, benim cesur yürekli kızımın bir parçası olduğunu bilmek bile bana böyle hissettirecek."

"Walsh'lar hâlâ dışarıdalar. Seth'in yaptığı pek çok vahşeti onların adı altında düzenlediğini biliyorum ama yine de ta Saskatoon'dan bizim için gelebilirler," diye araya girdi alt dudağını endişeyle ısırarak. "Ve Javier Ventura. Eminim daha fazlası da olacaktır, bizi aşağı çekmek ya da öldürmek için ortaya çıkan kulübün düşmanları

Düpedüz. Bu hayatta asla gerçekten güvende olamayacağız. Bunu seçiyorum, seni seçiyorum. Benim için başka seçenek yok. Sadece bu işe gözümü dört açarak girdiğimi bilmeni istedim. Riskleri biliyorum ve sen nefes aldığın sürece hiçbir şeyin bizi senden almasına izin vermeyeceğini de biliyorum."

Parmaklarını sakalımda gezdirirken, "Senin için ölürüm," diye kolayca kabul ettim. "Ve o güne kadar senin için yaşayacağım. Hiçbir şey için endişelenme, Bea. Başına gelecek her şeyle ben ilgilenirim."

"Biliyorum," dedi bana sokularak, gözleri uyku ihtiyacından ağırlaşmıştı. "Kendime ait bir psikopatım varken hiçbir şeyden korkmama gerek yok."

Saçlarına doğru kıkırdadım ama kollarımda güvende, göğsüme yaslanmış olan kızım çoktan ışık gibi sönmüştü.

EPILOGUE

BEA

YEDI AY SONRA

YAZ HAVASI YOĞUN VE TATLIYDI, KOKUSU ŞURUP GIBIYDI.
hanımeli ve leylak. Uzun, kuru otların üzerine uzandım.

Kareli pembe battaniyenin üzerinde gözlerimi kapatıp güneşin tenimde bıraktığı hissin ve yaz mevsiminin o zengin aromasının tadını çıkarıyordum. Sırtımda bir ağrı, kalbimin her atışında daha da sıkılaşan sıkı bir düğüm vardı ama altımdaki yumuşak zemin ve vızıldayan arıların yatıştırıcı sesleri beni bir tür yarı uykuya daldırdı. Ellerim, beyaz pötikareli elbisemin altındaki ince bedenimden neredeyse komik bir şekilde şişen koca göbeğimin üzerinde tembelce gezindi.

"Şeftali gibi şişmiş." Ortağımın, babamın, psikopatımın sesi.

Gülümsedim, parıltıyı engellemek için elimi gözlerime götürdüm ve dar siyah bir tişörtün içinde tepemde beliren Priest'e baktım. Kısa kolluydu, günü sadece benimle geçirecekse bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti, artık yaralarından utanmıyordu çünkü ona sık sık güzel olduklarını söylüyordum. Benim için öyleydiler. Üstesinden geldiği trajedilerin nişanları, benim için her şey demek olan bu adamın yaratılışının izleri. İyileşmiş cildinin çıkıntılarını öpmeyi ve sanki dokunuşum hayali bir ağrıyı dindirebilirmiş gibi başparmağımı ipeksi pembe yanıkların üzerinde gezdirmeyi severdim. Rahip artık bazen kollarını açıyordu, yani bir bakıma öyle olduğunu düşünüyorum.

Bana bakarken gülümsemedi çünkü hayatımda gördüğüm en mutlu insan olmasına rağmen, tehdit altında olmadığı sürece yüz ifadesini kullanmaya pek meyilli değildi. Bunun yerine kaşları sürekli çatık olduğu yerden gevşemişti, dudakları bastırmak yerine dolgun ve yumuşaktı ve gözleri, o peridot gibi soluk yeşil gözleri, güneşin ısıttığı formuma bakarken somut bir duyguyla parlıyordu.

Arkasından bir çanta çıkarıp içine uzandığında ve bir bardak şeftali çıkardığında güldüm.

"Evet," diye bağırdım, karnım bunu yapmayı neredeyse imkânsız hale getirdiğinde zarafetle oturmaya çalıştım.

Rahip bana merhamet etti, çantayı yanımda yere bıraktı ve beni dik tutması için elini uzattı. Sonra arkama geçti, uzun bacaklarını vücudumun her iki yanında birleştirdi, böylece kucağına yaslandım, eli beni sert, oyulmuş gövdesine yaslanmam için geri çekti. Beni konumlandırırken bunu sık sık yapardı. Kendisinin yönetebildiği ya da sosyal ortamlarda insanların izin verdiği kadar yakınında olmamı isterdi; kolunun altında, yanına kilitlenmiş, oturuyorsa kucağında ya da bir taburede bacaklarının arasında. Başka biriyle konuşmakla meşgul olsa bile, küçük hareketlerle beni fark ederdi; eli saçıma dolanır, bir parmağı kemer halkasına takılır, biri konuşurken dudakları saçlarımda gezinirdi.

Loulou, bir odada birlikte olduğumuzda ikimize de ulaşılamadığından yakınıyordu. Birbirimize kapılmıştık, aramızdaki manyetizmanın kendi çekim gücü vardı ve birbirimizin yörüngesinde kalmaktan mutluyduk.

Hâlâ Küçük Bayan Cinayeti'nde çalışıyordum, Peygamber'in olayından sonra patlama yaşamış ve Benjamin'den kalan mirasın yanı sıra bana düzenli bir gelir sağlamıştı ve Priest'in hâlâ kulüple ilişkileri ve Hephaestus'ta bir işi vardı.

Ama ne zaman özgür olsak, birlikteydik.

Bazı çiftlerin böyle olduğunu hep biliyordum. Onlardan biri olacağımı hiç düşünmemiş olsam da, bu bizim için mantıklıydı.

Birbirimizin saplantısıydık.

Priest'in uzun, dövmeli parmaklarıyla kutudan olgun bir şeftali koparışını, sonra diğer eliyle sustalısını açışını izledim. Kollarıyla beni sararak şeftaliyi yavaşça, kasten tek bir parçaya böldü, sonra bıçağın ucuyla onu deldi ve dudaklarıma götürdü. Dişlerimle ağzımın içine çektim, büyük parçayı çiğnerken tatlı suları köşeden döküldü. Rahip dikkatlice başımı omzuna yasladı, böylece bıçağın kenarını kullanarak boynumun altından çene çizgime kadar ıslaklığı kazıyabildi.

Bıçağı kendi ağzına götürüp suyunu yaladığında ortaya çıkan acıya karşı kalçalarımı sıktım.

Bana bir parça daha yedirirken dudaklarımda oyalanan gözleri tamamen karanlıktı. Dilim bir damla meyve suyu yakalamak için dışarı fırladı ve sikinin belime doğru büyüdüğünü hissettim.

"Şeftali yemeyi ancak sen erotik hale getirebilirsin," diye nefes aldım güçlü parmakları boğazımı sararken ve yapışkan tatlı dudaklarımı yalayabilmesi için başımı daha da geriye yatırırken.

"Bunu sen başlattın," diye iddia etti. "On yedi yaşındaydın ve bir katil olduğumu umursamıyormuşsun gibi dikkatimi çektin."

"Eğer umursadıysam, bu sadece seksi bulduğum içindi," diye itiraf ettim.

Artık temiz olan bıçağı kullanarak pamuklu elbisenin üzerinden görünen göğüslerimin üst kısımlarında hafif desenler çizmesini izledim. Hamileliğimle birlikte iyice şişmişlerdi,

Ne kadar bol olursa olsun tüm eski kıyafetlerimden neredeyse dökülüyordu.

Rahip onlardan hoşlanıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, hamileliğimin her anından zevk alıyor, değişikliklerin tadını çıkarıyor, vücudumun büyümesini sanki açmakta olan nadir ve narin bir çiçekmişim gibi izliyordu. Yatakta bana tapması, karnımın şişmesi, göğüslerimin narin, gergin derisi çok erotikti.

Şimdi bir tanesini büyük eliyle avuçlayarak ağırlığını test ediyordu. "Sekiz aylık hamilesin ve benim için hiç bu kadar seksi olmamıştın."

"Rahip," diye gülerek itiraz ettim.

"Gerçek." Parmaklarının arasında meme ucumu sertçe kopardı. "İçinde büyüyen bebeğimizle hiç bu kadar benim olmamıştın."

Sonra kahkahayı göklerle paylaşabilmek için başımı onun boyun eğmeyen omzuna yaslayarak güldüm. "Daha fazla alfa olabilir misin?"

Homurdandı, beni çoğunlukla görmezden geldi, bıçağı bir düğmeyi kesmek için kullanırken gözleri göğüslerime sabitlendi ve soluk dekoltemi daha da ortaya çıkardı.

"Rahip..." Vücudum onun tutuşunda sıcak ve esnek hale gelirken bile uyardım. "Halkın içindeyiz."

"Lanet olası bir Salı günü saat ikide bir parkta," diye işaret etti eli parçalanmış kumaşa dalıp etimi çekerken, göğüslerim kalkmış ve alttaki kıvrımlı kumaşın üzerinde birbirine bastırılmıştı. "Kimse kadınımı becerdiğimi görmeyecek."

"Tanrı yapacak," diye yarı mırıldandım.

Priest arkamdan çekildi, beni battaniyenin üzerine yatırdı, böylece şeftalinin bir bölümünü daha kesmek için yan tarafına yarı yayılmış bir şekilde yerleşebildi. Güçlü parmaklarının arasındaki meyve parçasını göğüslerimin üzerinde sıkmasını, gün batımı altın rengindeki sıvının yuvarlaklıklarından aşağıya ve aralarına doğru akmasını nefesimi tutarak izledim.

Tenimi aşındıran ve tüylerimi diken diken eden o hışırtılı sesiyle "Bırak izlesin," diye karşıladı.

Ve sonra etimdeki tatlı nektarın her damlasını yalamak için başını eğdi. Dili sıcak bir şekilde saldırıyor, dişleri mememin sertliğini test etmek için hafifçe ısırıyor, nefesi ıslak tenimin üzerinde serin serin esiyordu. Titredim ve inledim, ipeksi bakır saçlarından iki avuç tutarak onu kendime çektim.

"Gölgem acıya bayılır," diye mırıldandı meme ucumu dişlerinin arasına sertçe çekmeden önce, sonra da diliyle şişmiş yumruya vurdu.

"Zıtlığı seviyorum," diye kabul ettim, baskıya doğru eğildim. "Zevkle birlikte acı."

Yapışkan parmaklarını dilimin üzerinde kaydırarak bana yedirdi, böylece sularını emebildim. Şeftali ve erkeğin tadı başımı döndürmeye ve neredeyse sersemletmeye yetecek kadar baş döndürücüydü. Diğer eliyle elbisemin altını sıyırdı, kaba parmaklarını külotumun kenarında gezdirdi, onun için zaten ıslak olup olmadığımı görmek için pamuğun kopçasını test etti.

Öyleydim. Hamilelik beni sürekli bir arzuyla neredeyse ateşlendirmişti ve Priest'in her ihtiyacımı karşılamakta hiçbir sorunu yoktu. O zaman başladı, parmakları

Acı veren bir spazm sırtımı karnıma doğru yırttığında kumaş.

Tısladım. Priest bunun kötü bir ses olduğunu hemen anladı ve elini çekti. Başını eğdi ve gözlerini benim geniş gözlerime kilitledi. Bana iyi olup olmadığımı sormadı çünkü beni anında anladı.

Ayağa kalktığında itiraz etmeye çalıştım ama kaşlarını çatarak beni susturdu. "Hastaneye gidiyoruz."

"Rahip, ben iyiyim. Sancılar normal. Belki de Braxton Hicks kasılmalarıdır."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama Priest tanıdığım en detaycı baba adayıydı. Hamilelik ve doğumla ilgili bilim kitapları okur, sınava hazırlanan bir doktor gibi çalışırdı. Doktor randevularına gittiğimizde, hem sorgulamaları hem de yoğunluğuyla sevgili Dr. Rosen'ı gerçekten korkutuyordu.

"Acıyı tarif et," diye sordu sonra. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak düşmanmışım gibi bana baktı.

Dudaklarım kıpırdadı ama sırıtmamı engelledim. "Sırtım ağrıyor, ama bu pek de alışılmadık bir şey değil, sonra da karnımda bir spazm oldu."

Gözleri kısıldı, kafasında zihinsel hesaplamalar yaparken başı eğildi.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim. "Lütfen pikniğimize devam edebilir miyiz?"

"On dakika içinde aynı ağrıyı hissedersen, gidiyoruz," diye karar verdi tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Pozisyon değiştirmeyi dene. Braxton Hicks'te bunun işe yaradığını okumuştum."

"Evet, efendim," diye mırıldandım nefesimin altında, dirseğime dayanarak yan tarafımda kısmi bir eğime geçerken.

Rahip aniden önümde çömelmiş, çenemi parmaklarıyla sıkarak bakışlarının yoğunluğuyla yüzleşmek zorunda bırakmıştı beni. "Sen ve bu bebek benim kalbimsiniz, nabzımsınız. Bununla oynamak ister misin?"

Kalbim yumuşadı. Bazen birini sevmenin onun için ne kadar yeni bir şey olduğunu unutuyordum. Beni sevmenin hiçbir anını ya da yönünü hafife almıyordu. Mucizelere inanmayan bir adam için bana her gün mucizeymişim gibi davranıyordu.

O da bebeğimiz için aynı şekilde düşünüyordu. Çok pragmatik olduğu için doğumdan önce cinsiyetini bilmek istemediğinde şaşırmıştım ama bu şekilde mantıklı geliyordu. Gerekçesini basitçe açıklamıştı: Bebeğimiz doğduğunda kim olduğunu öğrenmek onun için en büyük sürpriz, yaşayacağı en büyük mucizeydi ve bunu mahvetmek istemiyordu.

Son altı ay içinde, erkeğimin psikopatik eğilimlerinde belirli bir bilgelik olduğunu, onu bu kadar eşsiz bir şekilde güzel yapan şeyin tam da bu özellikler olduğunu fark etmemi sağlayan birçok andan biriydi.

"Tamam," diye kolayca kabul ettim. "O zamana kadar benimle otur."

İsteksizce oturdu. Gergindi, harekete geçmesini gerektirecek en ufak bir şey olması ihtimaline karşı kasları potansiyel enerjiyle gerilmişti. Onu izlerken, beni acilen hastaneye yetiştirmek isterken ondan bunu istediğim için orada otururken nasıl bir çelişki yaşadığını bildiğimden, kalbim ona duyduğum acı dolu sevgiyle uzun, neredeyse acı dolu bir an boyunca sıkıştı.

"Seni seviyorum," dedim ona, paylaştıklarımız söz konusu olduğunda kelimelerin çok yetersiz kaldığını hissederek. "Seni her şeyimle seviyorum."

Priest bana her zaman yaptığı gibi gözlerini kırpıştırdı, sanki mesleklerime ya da onların gerçekliğine tam olarak alışamamış gibiydi. Sonra yavaşça yağsız kaslarını açarak yer değiştirdi, böylece şişkin bir ön kolunun üzerinde yarı eğik bir şekilde bana doğru uzandı.

"Sen benim tüm kalbimsin," diye açıkladı tonlama yapmadan. "Ve bu bebek de öyle."

Büyük, ölüm damgalı elini karnımın üzerine koydu ve parmaklarını açtı. Her bir parmak ekleminde ölenlerin isimlerini okudum, başparmağındaki en yeni ekleme ise yaşadıklarımızı sürekli hatırlatıyordu.

Linley.

Şaşırtıcı bir şekilde, sık sık yaptığım gibi bir anlığına gözüme iliştiğinde acı verici bir hatırlatma değil, güçlü bir hatırlatma oldu. Görünüşe göre aşılamaz engel Biz vardı birlikte üstesinden geldik ve belki garipti ama bundan gurur duyuyordum.

Bir süre sessiz kaldık, ikimiz de kendi düşüncelerimizin derinliklerine daldık. Biz televizyon izleyen ya da barlara içmeye giden bir çift değildik. Rahip'in arka bahçeme naklettiği eski haça bıçak fırlatan, oturma odamızdaki pembe desenli halıda eğlenmek için kendini savunma pratiği yapan, o yontarken ya da kitap okurken ve ben derslere çalışırken birlikte sessizce oturan bir çifttik.

Yaşadığımız hayat pek sakin ya da normal bir hayat sayılmazdı ama istediğim tek hayat buydu.

Dakikalar sonra karnım o kadar sert kasıldı ki, acıya karşı dişlerimi birbirine geçirirken ağrımaya başladı. Parmaklarının altında rahmimin sıkılaştığını hissedebiliyordu ve saniyeler sonra, kollarında yukarı kaldırılıyordum, ekstra ağırlık ve hamile göbeğim ve hepsi bir un çuvalıymışım gibi kolayca.

"Eşyalarımız," diye bağırdım, battaniyemizden ve piknik sepetimizden uzaklaşırken omzunun üzerinden baktım.

"Hastaneye vardığımızda onu alması için müstakbel doktoru göndereceğim."

Dramatik bir şekilde içimi çektim ama o beni görmezden gelerek uzun, sallanan çimlerin arasından geçip doğrudan otoparka doğru yürüdü.

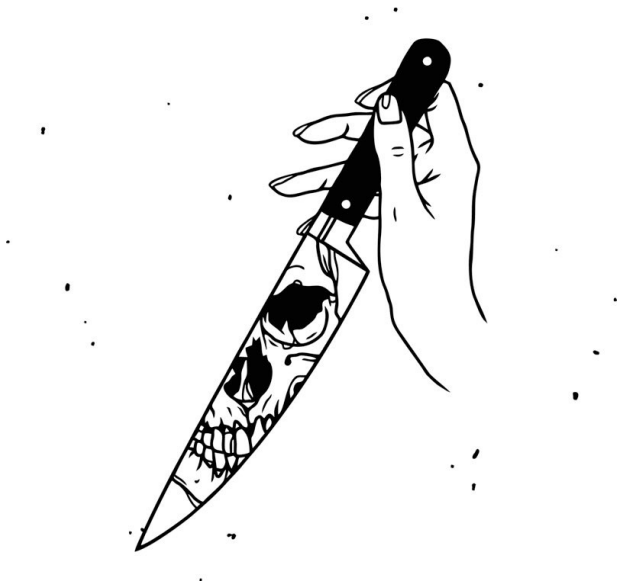
Onun motorunun arkasına binmeyeli aylar olmuştu. Özlemiştim ama Priest'in bizi 1982 model pembe Fiat 124 Spider'ımla götürmesine bayılmıştım. Kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi, bu yüzden uzun gövdesini direksiyonun arkasına katlayıp bizi pembe arabayla gezdirme fikrinden hiç etkilenmemişti. Boner bir keresinde bu konuda bir şaka yapmıştı ama Priest'in soğuk bakışlarıyla karşılaşınca bir daha yapmamıştı.

Ancak kemerimi takıp yolcu koltuğuna oturduğumda ve Priest direksiyonun başına geçtiğinde bana tekrar insanmışım gibi baktı. Bunu kişisel olarak algılamadım. Bu onun beyninin yapısıydı, sorunları sistematik bir şekilde ele almak.

"Eğer buysa, birkaç saat içinde bana şimdiye kadar bildiğim ve hep korktuğum en büyük hediyeyi vermiş olacaksın," diye mırıldandı.

arabayı geri geri sürerken arkasını kontrol etmek için koltuk başlığına baktı. "Teşekkür ederim, mo cuishle."

Sert kalçasını okşadım, sonra da mutluluk gözyaşlarımı saklamak için pencereden dışarı bakarken karşılıklı olarak sıktım.

OTUZ YEDI SAAT.

Tabii ki Rahip'in hiçbir çocuğu kolay lokma değildir.

Küçük şeytan acele etmedi ve yaptığımız hiçbir şey onu acele ettirmedi.

Priest bir ara terli alnımı silerken ve parmaklarıyla bana buz parçaları yedirirken, "Orada, senin yanında güvende olmayı seviyor," diye tahmin etti. "Onu suçlamayın. Dünya kolay bir yer değil."

"Onları koruyacaksın," dedim çünkü bebeğimizin iyi bir yaşam sürmesi için her şeyi yapacağını biliyordum.

Mümkün olan en iyi hayat, Rahip'in çektiği acılardan farklı bir hayat.

Homurdandı ama kaygan yanağımdan bir tutam saçı alırken ağzında bir yumuşama vardı.

Tüm kulüp dışarıda St. Katherine's'in bekleme salonundaydı, bu kez olası bir ölüm yerine bir doğumu bekliyorlardı. Loulou elimi tutmak ve acımı hafifletmek için beni güldürmek için içeri girdi ve Phillipa da öyle olmamaya çalışsa da Priest'in yanında gergindi. Annem, kız kardeşim ve ben, hayatımızda ilk kez açık ve dürüst bir şekilde iletişim kurarak ilişkimiz üzerinde çalışıyorduk. Kolay değildi ama sonunda birbirimizin sevgisini ve sadakatini vekâleten üstlenmek yerine kazanmaya çalışmak buna değdi.

Otuz altı saat sonra Dr. Rosen acil sezaryen yapmamız gerektiğini çünkü rahim ağzımın yeterince genişlemediğini ve bebeğin sıkıntıda olduğunu söyledi.

Rahip beni özel odadan çıkarıp ameliyata almak için acele ederken neredeyse tıbbi aletlerin bulunduğu masayı deviriyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim beni ameliyathaneye yerleştirdiklerinde, bir çarşaf karnımı gözlerden gizliyordu. Priest'in eli benimkini o kadar sıkı kavramıştı ki, ona fiziksel acı veriyor olabilirdim, ama tabii ki hiçbir şey söylemedi.

Mavi önlüğünün içinde yüzüme doğru eğildi, sakalı maskeyle gizlenmişti, bakır rengi saçlarından oluşan uzun, gür yelesinin üzerinde bir kep vardı, böylece tek görebildiğim gözleri oldu. O soluk yeşil gözler, limbal halka denildiğini öğrendiğim kalın siyah bir çemberle çevriliydi.

"Sen zayıf değilsin," diye hatırlattı bana, sanki inancının gücünü sadece ses tonuyla bana aktarabilirmiş gibi canlılık dolu bir sesle. "Asla olmadın ve şimdi, her şeyden sonra, daha da güçlüsün. Bunu yapacaksın, Bea'm. Bebeğimizi bu dünyaya getireceksin."

Çalıştıkları süre boyunca onun eline, bakışlarına yapıştım.

Ve yirmi dakika sonra doktor bir bebeğimiz olduğunu açıkladı.

Bir erkek bebek.

Priest'in yüzündeki ifade yüzünden daha onu görmeden ağlamaya başlamıştım. Benim göremediğim perdenin arkasını görebiliyordu, bakışları tek bir noktaya sabitlenmişti, o da doktorun kucağındaki bebeğimiz olmalıydı.

"Oh," dedi, tek ve küçük bir sesle nefes verdi.

Ama o tek hece o kadar derindi ki, küçük bir Halleluiah.

Rahip'in sert hatlı, sürekli çatık kaşlı yüzünün tamamı sevgiyle, hissedilir bir sevgiyle, huşu ve tapınmayla aydınlanmıştı.

"O..." diye açıklamaya çalıştı bana, bebek McKenna'nın hayati organlarını temizleyip kontrol ederlerken. Başını salladı, hissettiği duygular için kelime bulamıyordu. "O da tıpkı senin gibi."

"Bana benziyor mu?" Onu görmek için o kadar hevesliydim ki kalbim sıkışmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı, maskesinin ardından tuttuğu elimi öpmek için eğildi. "O senin gibi bir melek, benim gibi değil."

"Rahip, eğer o senin yarınsa," diye karşı çıktım, sonunda bebeğimi mavi bir battaniyeye sarılmış olarak getirip bana yatırdılar.

Göğüs.

Rahip hemen oradaydı, bebeğin kırmızı yanağını çıplak tenime yerleştirebilmesi için hastane önlüğümün kumaşını hareket ettirmeye yardım ediyordu. Duraksadı, mezar taşı dövmeli parmağı nazikçe, çok nazikçe o dolgun yanağın üzerinde gezindi.

Hafif yüzüne baktım, gözleri telaşla kapanmıştı, sonra hafifçe bana yaslandı. Babasının tek parmağının yarısı kadar küçük bir yumruğu vardı ve kafasında antika bakırın aynı tonunda küçük bir tutam saç vardı.

"Sana benziyor," diye mırıldandım, aşkın vücudumdaki her molekülü alt üst ettiğini, beni sıradan Bea Lafayette'ten daha büyük bir şeye dönüştürdüğünü, bebeğine ve bu adama olan sevgimle bütün ve yenilmez hale getirdiğini hissettim.

"Senin gibi," dedi Priest alçak sesle, bize bakarken, terli saçlarımı düzeltirken parmağını bebeğin tüylü kafasında gezdirdi.

"O zaman ikimiz de," dedim ağlamaklı bir kahkaha atarak. "Birlikte ne kadar güzel olduğumuza bakın."

Rahip başımı öptü ve içinde kaynayan eşi benzeri görülmemiş duygular için bir dili olmadığını biliyordum.

Bir süre sonra bana "Ona ne isim verelim?" diye sordu.

Bebek isimlerine karar vermemiştik. Bir şeye karar vermeden önce küçük McKenna'mızla tanışmak istedim, belki de romantik bir şekilde doğru ismin bize bir yıldırım gibi geleceğini düşündüm.

İçgüdülerime güvenmeliydim çünkü biri güvendi.

"Azrael," dedim saygıyla, parmağımın dokunuşuyla alnını meshederek. "Azrael Axelsen McKenna."

Priest'in ağzının kenarlarında bebeğimiz kadar küçük ve yeni doğmuş bir gülümseme titreşti. "Ölüm Meleği."

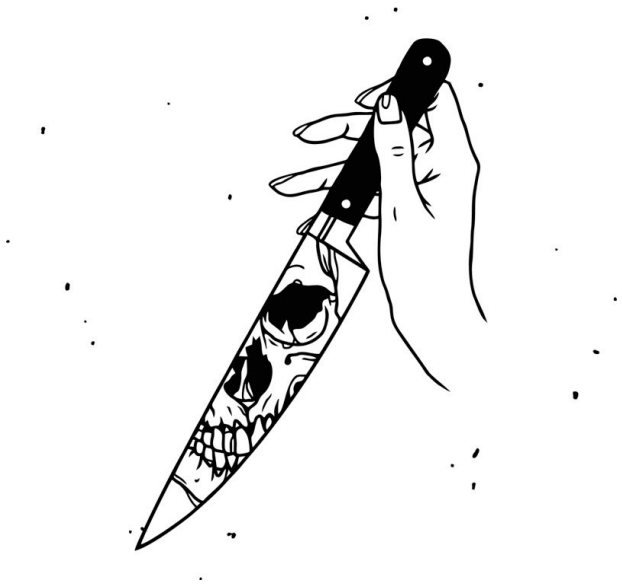
"Sen ve ben," diye tekrarladım Azrael küçük bir miyavlama sesi çıkarırken. "Sanırım bundan hoşlanıyor."

"Evet," diye kabul etti. "İyiliksever ölüm meleği doğru gibi görünüyor. Yaşam ve ölümün ürünü."

Mırıldandım, yorgunluk ve derin memnuniyet bedenimi yumuşatarak uykulu bir uyanıklığa dönüştürdü.

"Teşekkür ederim," dedi Priest tekrar, doğrudan gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi, hareket ederken tüm eli Azrael'in başının arkasını şefkatle avuçluyordu. "Beni geri getirdiğin için, bana uğruna yaşayabileceğim çok şey verdiğin için teşekkür ederim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, bir vaftiz gibi temizledi ve yeniledi. Erkeğimi kendime çektim, ikimiz de bebeğimizi kucağımıza alırken onun güzel, gülümsemeyen ağzına bir öpücük kondurdum ve biliyordum ki sıra dışılığımız, geçmişimizin günahları ya da geleceğimizde bizi bekleyen sıkıntılar ne olursa olsun, psikopatım ve ben yumuşak bir sonsözü ve çok mutlu bir sonu hak ediyorduk.

DEAD MAN WALKING'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Daha fazlasını ister misiniz?

Dead Man Walking'in genişletilmiş epilogunu bir sonraki bültenimde gelen kutunuzda almak için bültenime kaydolun!

The Fallen için sırada ne olduğunu merak ediyor musunuz?

Yeni yayınlar ve genişletilmiş epiloglar gibi bonus içeriklerle ilgili haberleri takip etmek istiyorsanız okuyucu grubuma katılın!

Havalandırmaya mı ihtiyacınız var?

Dead Man Walking Spoiler Grubuna Katılın!

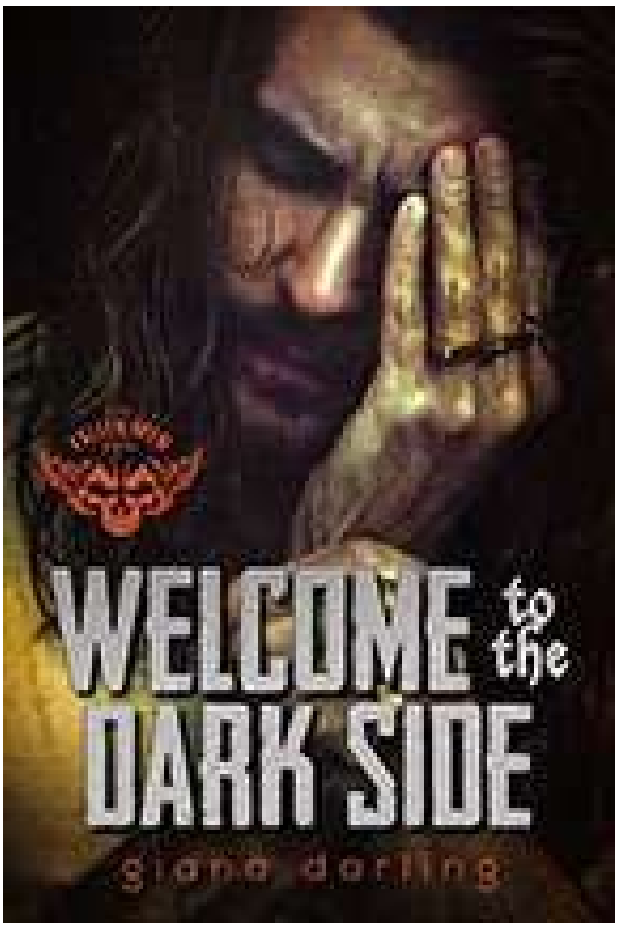
Priest ve Bea arasındaki karanlık, seksi ve yaş farkını okumayı sevdiyseniz, Düşmüş MC'nin Başkanı'na bayılacaksınız,
Zeus Garro'nun tabu aşk hikayesi! Fallen MC'nin Prez'i belediye başkanının kızının hayatını kurtardığında ve hayatları sonsuza dek birbirine karıştığında neler olduğunu keşfedin...

"Tabu, nefes kesici ve kavurucu sıcak! WELCOME TO THE DARK SIDE'a bayıldım."-Skye Warren, New York Times çoksatan yazarı

Şimdi Tek Tıkla KARANLIK TARAFA HOŞ GELDİNİZ!

Bir alıntı için sayfayı çevirin...

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz (Düşmüş Adamlar, 2. Kitap) Alıntı

Ben iyi bir kızdım.
Sebzelerimi yedim, yerel otizm merkezinde gönüllü çalıştım ve her Pazar kilisenin ön sıralarında oturdum.
Sonra kanser oldum.
İyi yaşanmış sıkıcı bir hayat için ne tür bir ödüldü bu?
On yedi yaşında bir erdem timsaliydim ve bundan bıkmıştım.

Küçük bir kızken hayatımı kurtardığından beri mektuplaştığım adamla nihayet karşılaştığımda bana göstermeyi teklif etti

Hayatın karanlık tarafını tamamen terk etmeden önce, evet dedim. Yalnız, Zeus Garro'nun bu şirketin başkanı olduğunu bilmiyordum.

The Fallen MC ve şeytandan daha kötü bir adamla anlaşma yaptığınızda, geri dönüşü yoktu...

Düşmüş Adamlar Serisi'nde tek başına.

KARANLIK TARAFA HOŞ GELDİNİZ ALINTI

Prologue.

Pop'un ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktüm.

Çocuk kulaklarıma devasa bir sakız patlatan bir dev gibi geldi.

Bir merminin hazneden çıkması gibi değil, omzuma çarpıp parçalandığında ardından gelecek keskin acı patlamasını müjdeliyordu.

Ayrıca First Light Kilisesi'nin park yerindeydim. Sadece bir kilise olduğu ve bu tür yerlerin asıl amacı bu olduğu için değil, aynı zamanda büyükbabam papaz olduğu, büyükannem okul sonrası programları yürüttüğü ve babam belediye başkanı olduğu için benim cennetimdi, bu yüzden ebeveynlerinin olduğu kadar onun da sahnesiydi.

Yedi yaşındaki bir kız çocuğu bir kilisenin otoparkında, bir yanda annesinin diğer yanda babasının elini tutarken, büyükanne ve büyükbabası küçük çocuklarını okul sonrası bakımdan alırken açık kapıdan el sallarken vurulmayı beklemiyor.

Ayrıca, kilisenin otoparkının girişinde yavaşça ilerleyen bir adamın görüntüsü beni olağandışı bir şekilde büyülemişti. O kadar büyük, hırıltılı bir hayvana biniyordu ki

çocuk gözlerime gümüş ve siyah sırtlı bir ejderha gibi baktı. Sadece adam olması gerektiğini düşündüğüm gibi parlak bir zırh giymiyordu. Bunun yerine, arkasında büyük bir ateşli kafatası resmi ve parçalanmış kanatlar olan ağır bir deri yeleğin altına uzun kollu dar bir gömlek giymişti. Ne tür bir şövalye deri yelek giyip mekanik bir ejderhaya biner ki?

Küçük kız beynim cevabın karmaşıklığını kavrayamayacak kadar küçüktü ama kalbim, küçük de olsa, o adamın nasıl bir kardeşlik içinde olacağını bağlamsız bir şekilde biliyor ve onun için yanıp tutuşuyordu.

Yedi yaşındayken bile, kadife fiyonklara ve İncil ayetlerine bağlı siyah bir asi ruhu barındırıyordum.

Sanki bakışlarımı, düşüncelerimi hissetmiş gibi motorcu dönüp bana baktı, yüzü öfkeyle doluydu. Titredim ve bakışları benimkine yerleştiğinde, aniden aşırı çalışan kalbimin ritmine mükemmel bir şekilde uyan kesik kesik bir vuruşla o silah sesleri çınladı.

Pop. Pop. Pop.

O andan itibaren her şey aksiyon filmlerinde olduğu gibi, şiddetli bir kakofoniye dönüşen hızlı ses ve hareket patlamalarıyla gerçekleşti. Kasabanın ve ilin tarihindeki en kötü çete şiddeti olaylarından biri olarak tarihe geçecek olan çatışmadan sadece üç şey hatırlıyorum.

Bir.

Babam bir anda yere uçtu, kendi başını örtebilmek için elini benimkinden çekti. Annem uluyan bir maymun gibi çığlık atıyordu ama olduğu yerde donup kalmıştı, eli benimkinin üzerinde felç olmuştu.

İşe
yarama
z. İki.

Siyah deri yelekli adamlar betona bir kuzgun sürüsü gibi üşüşmüştü, ellerinde dumanı tüten metaller pat, pat, pat sesleri çıkarıyordu. Bazıları gizemli motorcu gibi bisiklet sürüyordu ama çoğu yaya, arabaların arkasından, binaların etrafından aniden ortaya çıkıyorlardı.

İzlediğim adamın arkasından daha fazlası kükreyerek yola indi, gümüş, yeşil ve siyahtan oluşan uçan bulanıklıklar.

Her yerdeydiler.

Ancak bu ilk iki gözlem sadece belirsiz izlenimlerdi çünkü gözlerim sadece bir kişiyi görüyordu.

Hatırladığım üçüncü şey ise onun, Zeus Garro'nun, kaos patlak vermeden bir saniye önce otoparkın karşısında benimle göz göze gelmesiydi. Bakışlarımız iki gezegenin karşılaşması gibi çarpışmış, ardından gelen kargaşa da bu çarpışmanın doğal bir sonucu olmuştu. Sadece onu izlediğim için yüz hatlarını bozan dehşeti gördüm ve kötü bir şey olacağını anladım.

Biri beni arkamdan yakaladı, ellerini çukurlarımın altına koyarak havaya kaldırdı. Uzun boyluydular çünkü tuttuğu yerden bir süs eşyası gibi sarktığımı hatırlıyorum, küçük ama anlamlıydı. Beni kullanıyordu ve o zaman bile bunu biliyordum.

Mary Jane'lerimin sert topuğuyla gövdesine tekme atmak için döndüm ve korkudan donup kaldığımı düşünmüş olmalı ki küçük ayakkabım yumuşak bir yere değdi ve hemen tutuşunu gevşetti.

Yere tam olarak düşemeden koşmaya başladım ve ona doğru koşuyordum. Büyük gümüş ve siyah canavarın üzerindeki adam, bir şekilde katliamı müjdelemişti ve her tarafım kan ve duman içinde kalmıştı.

Bisikleti arkasında yan yatmıştı ve dimdik duruyordu, o kadar uzun boyluydu ki genç zihnime büyük bir dev, başka bir gezegenden ya da ormanın derinliklerinden gelen bir canavar, hayatta kalmanın yanı sıra spor için de öldüren bir şey gibi görünüyordu. Ve şimdi bunu yapıyordu, kuzenim Clyde'ın oynamayı sevdiği o korkunç, vahşi video oyunlarından başka bir şey değilmiş gibi adam öldürüyordu. Bir elinde, ayaklarının dibinde yatan iki adamın kanıyla çoktan cilalanmış kavisli bir bıçak, diğer elinde ise başka koşullar altında güzel bir oyuncak olduğunu düşünebileceğim dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Ona doğru koşarken bunları düşündüm, patlamaları, çığlıkları ve kaldırıma çarpan bedenlerin ıslak tokatlarını fark etmemek için ona odaklandım. Böylece dilimde barutun metalik kalıntısını tatmayacak ya da bir adam bir diğeri tarafından vahşice parçalanırken yanından geçerken üzerime yağan kan sıçramasını hissetmeyecektim.

Bir şekilde, eğer ona ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti.

Ona doğru gelişimi izledi. Gözleriyle değil, çünkü kötü adamları öldürmekle ve kendisiyle aynı üniformayı giyen adamlara kısa, sert emirler yağdırmakla meşguldü ama o koca bedeninin bana doğru eğilmesinde, ayaklarının üzerinde kayarak her zaman bana doğru yönelmesinde, ben ona doğru gelirken bile beni kolladığından emin olmamı sağlayan bir şey vardı.

Sadece bir taş atımı uzaktaydı, ama kısa bacaklarımın beni asfaltta ilerletmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve yolun yarısına geldiğimde yüz ifadesi değişti.

Yumuşak yerine tekme attığım adamın tekrar ayağa kalktığını ve muhtemelen kızgın olduğunu bilmeden biliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve şiddetli bir ürperti, yırtılan bir cırt cırt gibi omurgamdan aşağıya indi. O anda fark etmemiştim ama birkaç blok ötede polis sirenleri çalmaya başladığında çığlık atmaya başlamıştım.

Motorcu adamım kükredi, havayı ikiye bölen ve ona en yakın olan bazı insanların dövüşün ortasında bile duraklamasına neden olan şiddetli bir ses. Sonra hareket etti ve bu kadar uzun boylu bir adam için hızlı hareket ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum çünkü bir nefes aralığında, beni daha yakına çekmek için bir elini uzatarak önümdeydi...

Bir an için çok geç.

Çünkü dövmeli ellerinin beni göğsüne kavradığı ve bizi yere atmaya çalıştığı o saniyede, küçücük bedenime insan vücudu zırhı görevi görmek için umutsuz bir çabayla dönerken, diğerlerinden çok daha yüksek bir KOKU havada patladı ve adrenalin dolu kalbimin sadece birkaç santim ötesindeki sol omzumu dayanılmaz bir acı yırttı.

Yere indik ve omzum kaldırıma çarptığında ve motorcu adamım acı dolu bir homurtuyla tamamen üstüme yuvarlandığında acı veren ağrı daha da arttı.

Gözlerimde biriken yaşları kırpıştırdım, nefes almaya çalıştım, göğsümde nükleer bir patlama alanı gibi yayılan acıyla yaşamaya çalıştım. Tek gördüğüm oydu. Onun

Koluyla başımı sardı, bir eliyle kulağımı kapatırken yüzüme bakabilecek kadar geri çekildi.

En çok hatırladığım şey buydu, o üçüncü şey, Zeus Garro'nun kan ve dumanla, çığlıklar ve iniltilerle dolu bir kilise otoparkında bana bakan gümüş gözleri, ama o gözler baygın kalbimi daha düzenli atmaya iten bir sükûnet vahasıydı.

"Tuttum seni küçük kız," dedi herhangi bir canavarınki kadar sert ve derin bir sesle, beni koruyucu bir melek gibi tutarken. "Seni yakaladım."

Kana bulanmış gömleğine küçük bir yumruk attım ve bilincimi kaybedene kadar koruyucu canavarımın gözlerine baktım.

Şimdi bazen, o kurşunun küçük bedenimi nasıl parçalayacağını, kemiklerimi ve körpe etimi kıracağını, hayatımın akışını geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek değiştireceğini bilseydim bile farklı bir şey yapar mıydım diye merak ediyorum.

Cevap her zaman hayırdır.

Çünkü beni ona getirdi. Daha
doğrusu onu bana.

Kindle Unlimited üzerinden şimdi ÜCRETSİZ alın!

Bu sonbaharda bir sabah uyandığımda kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bir tür kriz geçirdiğimi sandım. Rüyamın sonrası hala beynimin arkasında yanıyor, bilincimi uyurken izlediğim yol boyunca çekiştiriyordu. Hatırlayabildiğim kadarını yakaladıktan sonra yataktan fırladım ve ofisime gittim.

Dead Man Walking'in açılış sahneleri doğrudan, siyah kapüşonlu bir adam tarafından ateşli bir enkazdan çıkarıldığım rüyamdan esinlenmiştir.

Bu kitap Düşmüşler'in diğer kitaplarına göre daha karanlık, ancak hikayenin özünde ne kadar kırılmış ya da ne kadar dışlanmış olursanız olun yine de kabul, sevgi ve aile bulmak var. Karanlık ya da yasak temaları yazmaktan hoşlanıyorum çünkü aşk söz konusu olduğunda ne kadar ileri gidilebileceğini sorgulamamızı sağlıyorlar. Benim naçizane fikrime göre, bu çizgiyi aşmak çok zor.

Priest, Seth ve Tabitha hakkında çok gerçekçi bir şekilde yazabilmek için psikopatlar ve seri katiller hakkında bir ton araştırma yaptım. Araştırmamla ilgileniyorsanız, web sitemde bununla ilgili bir bölüm var!

Din konusunda bir not: Ben din ve ifade özgürlüğüne inanan biriyim. Seth Linley ve uygulamaları hiçbir şekilde Hıristiyanlığa ya da Hıristiyan inancına sahip olanlara bakış açım değildir. O bir sapkınlık ve korkunç bir kötü adam. İyi Hıristiyanları düşündüğümde aklıma Bea'nın Büyükbabası geliyor. Bağışlayıcılık, sevgi, öz farkındalık ve inanç gibi hayranlık duyduğum tüm harika özellikleri bünyesinde barındırıyor.

Kızım Allaa'ya. Her zaman olduğu gibi, senin sonsuz desteğin ve coşkun olmasaydı bu işi yapamazdım. Priest ve Bea, hikayelerinden ilk bahsettiğimden beri senin bebeklerin oldular ve onlara olan sevgin bu kitabı yazmayı daha da keyifli hale getirdi. Benim #ikizim ve kankam olduğun için teşekkür ederim.

Annette'e, benim güneş ışığım, her zaman ışık kaynağım ve sürekli desteğim olduğun için teşekkür ederim. Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri hayatım on kat iyileşti. Hayatımdaki rolün için her gün sana minnettarım. Seni sonsuza kadar ve daima seviyorum.

Michelle, benim kirli ruhlu kız kardeşim, tüm sapkın ve karanlık düşüncelerim için sahip olduğum en güvenli, en az yargılanan sığınak.

Kalbimi güvenle barındırdığın ve beni her zaman koruduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Editing 4 Indies'den Jenny'ye, dünyanın en soğukkanlı, en nazik editörü olduğun için teşekkür ederim. Her zamanki gibi cilanla kelimelerimin parlamasına yardımcı oldun ve çılgınlıklarıma katlandın.

Sarah Plocher'a, bu kitap üzerinde birlikte çalışabildiğimiz için çok mutluyum! Nezaketiniz ve profesyonelliğiniz takdire şayan. Sen bir rock yıldızısın!

Tüm kapaklarımı ve grafik tasarımımı yapan Najla'ya. Vizyonumu anladığın, her zaman mükemmel olana kadar çalıştığın ve The Affair'in en başından beri benimle olduğun için teşekkür ederim.

Ella, aşkım, tatlı sesin ve kuru zekânla hayatıma renk kattığın için teşekkür ederim. Neredeyse her gün seninle konuşmak her zaman bir vurgu.

Becca, endişeli ve fazla düşünen benliğimi sakinliğin ve zekânla yatıştırdığın için teşekkür ederim. Sana tapıyorum.

Giana Darling'in Gelincikleri! Heyecanınız ve sözlerime verdiğiniz destekle beni mahcup ediyorsunuz. Kitaplarımdan esinlenerek yarattığınız resimler ve düzenlemeler, görebileceğim en çarpıcı şeylerden bazıları. Benim ölüm kalım kabilem olduğunuz için sonsuz sevgime sahipsiniz!

Giana'nın Sevgilileri, merak etmeyin, sizi asla unutmayacağım! Alfalar, kitaplar ve birbirimizin hayatları hakkında konuşabildiğimiz internetteki güvenli köşem olduğunuz için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarıma, yetenekli meslektaşlarımın çoğuna gerçek dostlarım diyebildiğim için çok şanslıyım ve sayamayacağım kadar çoksunuz. Bu yüzden sadece şunu söyleyeceğim.

Çapraz promosyon, birbirinizi yükselttiğiniz için teşekkür ederim çünkü queenler queenleri destekler. Sizler benim için dünyalara bedelsiniz.

Beni her gün güldüren Sarah Green'e, çok stresli olduğumda bile beni gülümsettiğin için teşekkür ederim.

Dead Man Walking'i tanıtmak ve/veya eleştirmek için kaydolan blog yazarlarına kocaman bir alkış! Siz olmasaydınız bu kitap asla başarılı olamazdı, bu yüzden teşekkür ederim! Tüm sevgim ilk olarak Instagram'da sadece okuyucularım için özel bir yer açan @fansofgianadarling'e gitmeli. Emilie sen gerçek bir mücevhersin ve seni tanıdığım ve sana arkadaşım dediğim için çok minnettarım. Düşmüş Adamlar'ı her zaman tavsiye ettiği için @peacelovebooksxo'dan Jessica'ya ve seriyle ilgili komik ve harika videoları için Mary'ye @makeupandmary özel bir teşekkür b o r ç l u y u m . Ayrıca, bana en muhteşem flatlayleri yaptığı için Weronica @littlesteamyreads ve IG hikayelerim için Pang @shereads.pang!

Fiona ve Lauren, siz bana çocukluğumdan beri kardeşliği öğrettiniz. Her zaman yanımda durup beni desteklediğiniz ve en ufak bir şey yaptığımda bile beni yüksek sesle alkışladığınız için teşekkür ederim. Sevginizle beni alçakgönüllü kılıyor ve cesaretlendiriyorsunuz.

Armie, aşk süngerim, ne zaman yazmaya otursam seni odada hayal ediyorum, parmaklarımın tuşlara vuruşunu dinliyorsun, zihnimin garip kıvrımları ve dönüşleri hakkında benimle dalga geçiyorsun. Sen benim için her şeysin.

Evcil hayvanlarım Romeo ve Persephone'ye, ben yazarken bana sarıldıkları için teşekkür ederim. Bu çok yalnız bir uğraş, sizin arkadaşlığınızla çok daha harika hale geliyor.

Son olarak, her zaman olduğu gibi, Hayatımın Aşkına. Bu yıl birlikte yaşamaya başladık ve ilk kürklü bebeğimizin ebeveynleri olduk. 2020'nin boktan fırtınasını bir şekilde hayatımın en güzel yıllarından biri haline getiren iki büyük adım. Bea ile Rahip gibi, kaos ve üzüntünün ortasında bile beni hayatım ve aşkın için minnettar kılma kapasitesine sahipsin. Hayallerimin erkeği olduğun ve diğer tüm hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

ABOUT GIANA DARLING

Giana Darling, USA Today, Wall Street Journal, En Çok Satan 40 Kanadalı romantizm yazarıdır ve aşkın ve romantizmin tabu ve endişeli yanlarında uzmanlaşmıştır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını erkeğinin bisikletinin arkasına binerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone'a sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir.

Okuyucu Grubuma Katılın
Bültenime abone olun Beni IG'de takip edin
Beni Facebook'ta beğen
Beni Goodreads'te takip et
Beni BookBub'da takip et
Beni Pinterest'te takip et

Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatil yapar ve itaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren günahkâr, esrarengiz bir Fransız işadamı olan Sinclair ile tanışır.

İlişki Sır

Sonuç

Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti

Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Adamlar, her biri müstehcen konuşan Alfa erkekleri ile Alfa kadınları arasındaki yaş farkı aşk hikayelerini içeren, birbirine bağlı, bağımsız, erotik MC romanları serisidir.
kalplerini kazanan güçlü, şımarık kadınlar.

Yolsuzluk Dersleri Karanlık

Tarafa Hoş Geldiniz

Yalanlarla

Mürekkeplen

miş Düşüşün

Ardından

İyiler Kötüye

Gitti

Yürüyen Ölü Adam

Düşmüş Adamlar Şiir Kitabı:

Demir Kalplerin Kralı

Köleleştirilmiş Düet

Köleleştirilmiş Düet, on sekiz yaşındaki bir genç kız hakkında karanlık bir aşk düolojisidir.
İtalyan manken Cosima Lombardi, borçlu babası tarafından, kendisi için cinsel kölelikten daha fazlasını içeren hain planları olan İngiliz bir konta satılır... Beş yıllık bir süre boyunca İtalya, İngiltere, İskoçya ve ABD'yi kapsayan destansı hikâyeleri, cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlardan oluşan bir ağa katlanmalarını sağlar.

Enthralled (The Enslaved Duet #1)

Enamoured (The Enslaved Duet, #2)

Elit Yedi Serisi

Tembellik (Elit Yedili Serisi, #7)

Çok Yakında

Düşmüş Kral (Bir Düşmüş Adam Kısa Hikayesi)

Kahramanlar Düştüğünde (Aşık Anti-

Kahramanlar, #1) Kötüler Yükseldiğinde

(Aşık Anti-Kahramanlar, #2)